မောင်သာရ

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။

ယမုံနာစာစဉ်(၁၄၂)ယမုံနာစာ အမှတ် ၇၊

ပုညဂစုနလမ်း၊ တာမွေစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့ ထုတ်–ဝေသူ–ဦးဘိုးဟန် (ဂ၁ ၇၃)

စာအုပ်အမည် – ထမီကျွတ်၍ လွှတ်လိုက်မည်

စာရေးသူ –မောင်သာရ

Ebook Creator – Whisper of Words

Telegram

https://t.me/TheBookR

About Author

မောင်သာရ

မောင်သာရ (၁၉၃၁–၂၀၁၆)၏ အမည်ရင်း သိန်းလွင် ဖြစ်ပြီး ၁၉၃၁ ခုနှစ် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း မရှိပေ။ ဇာတိမှာ မန္တလေးဖြစ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားခိုက်မှာ မိဘများ အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့ပြီး မိခင် ကျောင်းဆရာမ၊ အဒေါ်ကျောင်းအုပ် ဆရာမနှင့် ဖွားအေတို့၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ အသက် ၁၆ နှစ် မပြည့်မှီမှာပင် တက္ကသိုလ်ဝင် ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို တနိုင်ငံလုံးမှာ သင်္ချာ ပထမ ရပြီး အောင်ခဲ့သည်။ သို့သော်

အသက် မပြည့်သေးသည့်အတွက် တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် မရခဲ့ပါ။ နောက်တစ်နှစ်တွင်မှ ဂုဏ်ထူးဆောင် ပညာတော်သင် စရိတ်ဖြင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် စတက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပြီး မန္တလေးကို သူပုန်သိမ်းခဲ့သဖြင့် ကျောင်းတွေအားလုံး ပိတ်ခဲ့ရသည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့ရွှေတိဂုံ အလယ်ပစ္စယံ အနောက်တောင်ထောင့် ဇရပ်တဆောင်တွင် ပြည်လုံးကျွတ် ကျောင်းသားညီလာခံကြီးက စတင်မွေးဖွား ဖွဲ့စည်းလိုက်သည့် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂများအဖွဲ့ချုပ် (ဗကသများ အဖွဲ့ချုပ် – ABFSU) တွင် ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်၊ ပြန်ကြားရေးနှင့် ဝါဒဖြန့်ချိရေးဌာနရှိ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခံခဲ့ရသည်။

၁၉၅၂–၅၃ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၊ တိုးတက်သော ကျောင်းသားအင်အားစု၊ ဗဟိုကလပ်စည်းအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတပ်ဦးခေါင်းဆောင်ဘဝဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်စဉ် ဖဆပလအစိုးရက ပုဒ်မ (၅) နဲ့ ဖမ်းဆီးပြီး ၁၉၅၃ မှ ၁၉၅၅ အထိ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် တက္ကသိုလ်မှ ရာသက်ပန် ကျောင်းထုတ်ပစ်ခံခဲ့ရသည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ထောင်မှ လွတ်လာပြီးနောက်ပိုင်း ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ "ညှာရွှေတခက် ကြွေရက်စော" ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် စာပေနယ်ထဲ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီး နိုင်ငံရေးသမားများနှင့်အတူ စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသော ဗန်းမော်တင်အောင်၊ သခင်မြသန်းနှင့် မြသန်းတင့် တို့ကိုပါ ဖမ်းဆီးပြီး ကိုကိုးကျွန်း (တကျွန်းအကျဉ်းထောင်) ပို့သည့်အခါ အထက်အဖွဲ့အစည်း၏ ညွှန်ကြားချက်အရ တိမ်းရှောင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့သည်။ ထို့နောက် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် နိုင်ငံရေးကို စိတ်ကုန်စွန့်လွှတ်ပြီး စာပေနယ်ထဲ၌သာ ကျင်လည်နေခဲ့သည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် "မတ်တပ်ရပ်လို့ လမ်းမှာငို" ဝတ္ထုဖြင့် အမျိုးသား စာပေဆုရခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ် ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံကြီးအထိ ကိုယ်ပိုင် လစဉ်ထုတ် "သာရ" မဂ္ဂဇင်း အပါအဝင် စာရေးသမ္မနှင့် ရေးခွင့်အားလုံးအပိတ်ခံရချိန်အထိ လုံးချင်း စာအုပ်ပေါင်း ၆၀ နှင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၃၀၀ ကျော် ရေးသားခဲ့သည်။ တချို့ကို နိုင်ငံရပ်ခြားမှ ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ တချို့ကို ပြည်တွင်း၌ ရုပ်ရှင်

ရိုက်ခဲ့သည်။

၁၉၉၉ ဇူလိုင်လတွင် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နီဗားဒါး၊ လပ်စ်ဗေးဂတ်စ်တွင် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

အာအက်ဖ်အေ (RFA လွတ်လပ်တဲ့ အာရှအသံ) မှ အပတ်စဉ်ပုံမှန် အနုပညာနှင့် စာပေဆောင်းပါးများ အသံလွှင့်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ရေးသားခြင်းများ ပြတ်တောက်နေသဖြင့် ၂၀၀၉၊ မတ်လက နှလုံးခွဲစိတ် ကုသမှုခံယူပြီး ကျန်းမာရေး ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာသော ဆရာမောင်သာရအား တဖန် ပြန်လည်ရေးသားရန် မိုးမခက မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ရာ၊ ဆရာက ရံဖန်ရံခါ ရေးဖြစ်သော ဝတ္ထုများကို ပရိသတ်နှင့် မျှဝေပေးမည်ဟု အဖြေပေးခဲ့သည်။[၁]

မောင်သာရ၏ သမီးမှာ စာရေးဆရာမ ဖြိုးသာရ ဖြစ်သည်။၂၀၁၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၌ ကွယ်လွန်သည်။

https://t.me/TheBookR

မောင်သာရ ဝတ္ထုရှည် စာရင်း

1. မျိုးမမ ပကာသနီ
2. လမ်းဦးတွေ့သော သစ်ပင်တပင်
3. လှသည်၊ လွယ်သည်၊ သို့သော် လည်သည်
4. ချစ်သူကနေ့၊ ကိုယ်က ည
5. မောင်သိန်းလွင်၏ မစန်းစန်းဝင့်
6. ထဘီကျွတ်၍ လွှတ်လိုက်မည်
7. တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ကာ
8. မြည်းတကောင်နှင့် သားအဖနှစ်ယောက်
9. မကူးသောငါး၊ မနားသော ငှက်
10. မတ်တပ်ရပ်လို့ လမ်းမှာငို
11. ရွှေစော်နံ ပြန်လိုက်ဦး
12. ပြီးတော့....လူကိုပါယူသည်
13. ကတ္တီပါဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်း
14. အရုပ်မျက်နှာ ပန်းမျက်နှာ
15. သူ့အယင်က တယောက်၊ သူက တစ်ယောက်
16. ပြန်မပြောရင် ပြောချင်တယ်
17. အထက်တဝက် အောက်တဝက်
18. စီးပလေစေ မောင်မသုတ်နဲ့
19. အသနက်မ အောင်လံကြီးထူ
20. ကျဉ်တုပ်ခံဝံ့ မခံဝံ့
21. အမေက ငယ်သေးတယ်တဲ့ရှင်

22. ရင်ခုန်သံ နည်းနည်းမြန်သည် (ပါဒ)

23. ခါးတကယ်မတို့ခင်က ယားတယ်လို့တွန့်

24. ဝင့်လိုက်တတ်တယ် မောင်မောင်သတိထား

25. ယုန်နှင့်အတူပြေး၊ ခွေးနှင့်အတူလိုက်

26. ရှင်ဘုရင်နဲ့ညားရင် မိဖုရား

27. ဂူတဂူထဲ ခြသေ့ံနှစ်ကောင်

28. ကြောင်ကို ဘယ်သူ ခြူဆွဲပေးမလဲ

29. မငိုရဘူး မရယ်ရဘူး

30. မနှုတ်လောက်တော့ တဆယ်ချေး

31. ပြောပြန်ရင်လဲ မောင်သာရ လွန်ရာကျမယ်

32. ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် မကြုံကြိုက်လို (ပါဒ)

33. နက်ဖြန်မှဖြစ်မှာ လာမပြောနဲ့

34. မချစ်ပြန်ရင်လဲ အားနာစရာ

35. သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့

36. ဇီးကွက်ရုပ် အသည်းနှလုံး

37. ရွာငယ် ဇနပုဒ် မီးကလေး မှိတ်တုပ် (မိုးမိုး အင်းလျား၏ ပန်းရိုင်းတရာနှင့် ပူးတွဲ)

38. လှမျက်ခြယ် ရာ့သက်ဝယ်ဘယ်မမုန်းပြီဘု

39. နောက်ဆုံးတော့ ကျော်ဟိန်းက ကျော်ဟိန်းပါပဲ

40. ငရုတ်မှုန်လျှင် စပ်ရမည် (မစန္ဒာ၏ မစပ်သောငရုပ်နှင့်ပူးတွဲ)

41. မောင် ….သူက ဘယ်သူလဲဟင်

42. ပုစွန်တောင် ကြည့်မြင်တိုင်သူနဲ့ မန္တလေး မြို့တော်သူ

43. ပြုံးတတ်တယ် ခေါင်းညိတ်တတ်တယ်

44. တို့ဘက်က ကြည့်တော့ သူ့ရဲကောင်း၊ သူတို့ဘက်က ကြည့်တော့ သစ္စာဖောက်

45. မနိုင်၍ သည်းခံရခြင်းသည် လည်းကောင်း

46. လေတိုက်လို့ သစ်ပင်လှုပ်တာ၊ သစ်ပင်လှုပ်လို့ လေတိုက်တာ

47. ကောင်းပြီဆို ခံရပြီသာမှတ်

48. ဝက်လူးကျေးရွာသွား တောလား

49. မိန်းမရှားသလား ဟုတ်စ

50. ကျောက်စရစ်တော မာခေါင်ခေါင်မှာ အတောင်ကျွတ်သော ကြိုးကြာရေရှာ၍ မရသကဲ့သို့

51. မုန့်လုံးစက္ကူကပ် ဇာတ်လမ်း

52. အိပ်ကောင်းခြင်းလည်း မအိပ်ရ (နုနုရည် အင်းဝ ၏ တက်ကျိုးတော့ လက်ထိုးလှော်မယ် နှင့် ပူးတွဲ)

53. လက်ညှိုးညွှန်ရာ လိုရာဖြစ်စေ

54. ဘိုကေတစ်ထောင်မှာ တယောက်လောက်တော့

https://t.me/TheBookR

About Us

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများအတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ်ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။

တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှာတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန်အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝ မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ) အသုံးမပြုပါ။

"စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာပေထုတ်ဝေသူတို့ နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများအနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Market အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ eBooks Digital Market ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာရှိနေပါပြီ။ Digital Product ဖြစ်သည့် အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများအတွက်လည်း ပိုမိုအကျိုးများပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်နေမှုများကို လည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည်ပေးကြပါရန် ပန်ကြားတောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

"စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ eBook ဖတ်ပြီးလို့ "ကြိုက်နှစ်သက်တယ်" စာရေးသူများအား "အသိမှတ်ပြုသင့်တယ်"လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ်နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာပေလောက အတွက် အနာဂတ်ကလေးငယ်များအတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (Ebook ရှိလျှင်) Ebook များ ကို အရင်က ဖတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်" တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။ ထိုကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

Be Careful

အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

https://t.me/TheBookR

အမှာစာတမ်း

ငါတို့ကြက်ဖ နိုင်နိုင်။

ရွှေဖလားနဲ့ ကြက်သားကိုင်း

သူတို့ကြက်ဖ ရှုံးရှုံး။

ကြေးဖလားနဲကြက်ချေးတုံး။

ဤကား နိုင်သူတို့၏ ကြွေးကြော်သံပါတည်း။

ထမီကျွတ်လို့လွှတ်လိုက်မယ်။

နိုင်တယ်လို့ မထင်ကြနဲ့။

ထမီကျွတ်လို့ လွှတ်လိုက်တယ်။

နိုင်မယ်လို့ မထင်ကြနဲ။

ဤကားရှုံးသူတို့၏ ကြွေးကြော်သံပါတည်း။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ကြက်ဖခွပ်တမ်းသော်၎င်း၊ လွန်ဆွဲ တမ်းသော်၎င်း ကစားခဲ့ကြရာတွင် နိုင်သည့်အခါလည်း နိုင်သည့် အလျောက်၊ ရှုံးသည့် အခါလည်း ရှုံးသည့်အလျှောက် ၊ ထိုသို့နှယ် အပြိုင်အဆိုင်ဟစ်အော်ကြွေးကြော် ကြမြဲပါတည်း။

သို့သော် အထူးသဖြင့် ရှုံးသူတို့ကမူ အနိုင်မခံ၊ အလံမလွဲ 'သည်တခါ အနိုင်ရအံ့…' ဟူသော ဖွဲ့ဖြင့်၊ 'မကျေနပ်ပွဲ' တကြော့ပြန်၍ နွှဲကြလေ့လည်း ရှိပါ၏။

ဤဝတ္ထုသည် နိုင်ငံကပင်လျှင် လှုပါပေသည်ဟု ဆိုခဲ့ရသော မိန်းမငယ်တယောက်၏ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ပြန်ကြော့၍ နွှဲခဲ့သော "မကျေနပ်ပွဲ'များ၏ အကြောင်းသာပါတည်း။

ထ ထ ထ

ဤဝတ္ထုသည် ရုပ်ရှင်နယ်တွင် ခုနစ်နှစ်ခန့်မျှ ကျင်လည်ခဲ့၍၊ ယနေ့ထက်တိုင်လည်း ကျင်လည်ဆဲ၊ နောင်အခါ၌လည်း ဆက်လက်ကျင်လည်နေဦးမည့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတယောက်၏ အကြောင်း.... ဟူ၍လည်း ယူဆလိုက ယူဆနိုင်ပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ ဤဝတ္ထုကို မရေးမီတွင် ကျွန်တော်၌ ဝတ္တရား ရှိသည်ဟု ထင်သောကြောင့် ထိုမိန်းမငယ် မင်းသမီးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ ခွင့်ပြုရန် ကျွန်တော်ပန်ကြားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုမိန်းမငယ် မင်းသမီးက ထိုသို့ ဖွင့်၍ ခွင့်ပန်ခါမှပင် အပြင်း အထန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပါ၏။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ့ဘဝကို ရေးပြခွင့် မပြုနိုင်ကြောင်းဖြင့်လည်း အတန်တန် ကန့်ကွက်ခဲ့ပါသည်။ ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ရုံမျှသာမက၊ အသရေဖျက်မှုပုဒ်မ ၄၉၉ နှင့်လည်း၊ ရေးခဲ့သော် တရားစွဲဆိုဦးမည်ဟု ဆက်လက် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါ၏။

မည်သူမသိ၊ နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဘတ်ရှုစေရန် ကြံရွယ်သည့် စကားဖြင့် ဖြစ်စေ အမှတ်အသားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ထင်ရှား သော ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဖြစ်စေ လူတဦးတယောက်၏ အသရေကို နစ်နာစေရန် အကြံဖြင့်သော်ငင်း၊ ထိုသူနှင့် စပ်လျဉ်းသော စွပ်စွဲခြင်းသည်၊ ထိုသူ၏ အသရေကို နစ်နာစေမည်ဟု သိလျက်နှင့်သော်ငင်း၊ ထိုသို့ ယုံကြည်ရန် အကြောင်း ရှိလျက်နှင့် သော်ငင်း ထိုသူနှင့် စပ်လျဉ်းသော စွပ်စွဲချက်ကို ပြုလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျေညာလျှင်၊ ထိုသူသည် အဆိုပါလူ၏ အသရေကို ဖျက်သည်မည်၏....ဟု ပုဒ်မ ၄၉၉ က ဆိုပါသည်။

တဖန်... စွပ်စွဲချက်တခုသည် လူတဦးတယောက်၏ အကျင့်စာရိတ္တကိုသော်ငင်း၊ ဉာဏ်ပညာအရည်အချင်း ကိုသော်ငင်း၊ ထိုသူ၏ မျိုးရိုးဇာတ်နှင့်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်အကိုင်နှင့်ဖြစ်စေ စပ်လျဉ်းသော ကျင့်ဝတ်ကိုသော်ငင်း၊ ထိုသူ၏ စီးပွါးရေး ဂုဏ်ကိုသော်ငင်း၊ တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ၊ အထင်အမြင်သေးခြင်း ဖြစ်စေလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏ ကိုယ်အင်္ဂါသည် စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်သည်ဟုငင်း၊ ယေဘုယျ အားဖြင့် ရက်ဖွယ်ရာအခြေ၌ ရှိသည်ဟုသော်ငင်း သူတပါး ယုံကြည်ခြင်း ဖြစ်စေလျှင်၊ ထိုစွပ်စွဲချက်သည် ထိုသူ၏အသရေကို ဖျက်သည်မည်၏.... ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကို ဆောင်သည့် ထိုပုဒ်မဒ်ရှင်းလင်းချက် အမှတ်(၄)ကိုလည်း ကျွန်တော် ဖတ်မိရပါ၏။

သို့သော်....

တဦးတယောက်သောသူနှင့် စပ်လျဉ်း၍၊ မှန်ကန်သော စွပ်စွဲချက်ကို အများပြည်သူ အကျိုးအတွက် ပြုလုပ်ရန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျေညာရန် သင့်သည်ဖြစ်လျှင်၊ ထိုစွပ်စွဲ ချက်သည် အသရေဖျက်မှု ဖြစ်သည်မမည်။ အများပြည်သူ အကျိုးအတွက် ဟုတ် မဟုတ် ဆိုသော အချက်မှာ ကြောင်း ချင်းရာ

ပြဿနာ ဖြစ်သည်....ဟူသော ပဋ္ဌမကင်းလွတ်ချက်။

အများပြည်သူ ပြဿနာဆိုင်ရာ တဦးတယောက်သောသူ၏ အပြုအမူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ရင်း၊ ထိုသူ၏ အကျင့်စာရိတ္တသည် ထိုသူ၏ အပြုအမူ၌ ထင်ပေါ်နေသည့်အထိ ထိုသူ၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် စပ်လျဉ်း၍ရင်း တဦးတယောက်သောသူက သဘောရိုးဖြင့် မိမိ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဖော်ပြခြင်းသည် အသရေဖျက်မှု ဖြစ်သည် မမည်.... ဟူသော တတိယ ကင်းလွတ်ချက်။

အခြားသူတယောက်၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ထိခိုက်အောင် စွပ်စွဲရာ၌၊ စွပ်စွဲသူက သဘောရိုးဖြင့် မိမိ၏ အကျိုးကို သော်၎င်း၊ သူတပါး၏ အကျိုးကိုသော်၎င်း၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် စွပ်စွဲခြင်းသည်၊ သို့တည်းမဟုတ် အများပြည်သူ၏ အကျိုးအတွက် စွပ်စွဲခြင်းသည် အသရေဖျက်မှု ဖြစ်သည် မမည်.. ဟူသော နဝမကင်းလွတ်ချက်၊ စသည် တို့ကို ဆက်၍ ဖတ်မိရသောအခါ၌မူကား ဤဝတ္ထုကို ရဲရဲ ယုံယုံပင် ကျွန်တော်ရေးဖြစ်ပါတော့သည်။

အကယ်တန္တ၊ အကြင်မိန်းမငယ် မင်းသမီးက ယင်း၏ ဆန္ဒရင်းစွဲအလျောက် ကျော်ကြားသည်ထက် ပိုမိုကျော်ကြား ရစိမ့်သောငှာ ကွယ်ရာမှ ထွက်လာတည့်၍၊ ကျွန်တော်နှင့် ရင်ဆိုင်တော့မည်ဆိုပါအံ့။ ကျွန်တော်ကလည်း တရားကို တရားဖြင့်ပင် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ရှိကြောင်း ဤ နေရာမှ သိစေအပ်ပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ...

မချစ်ခင် မနှစ်သက်ပါပဲလျက် ချစ်ခင်နှစ်သက်ပါသည်ဟု ဝန်ခံရခြင်းသည်၎င်း၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်ပါလျက်နှင့်လည်း မချစ်ခင် မနှစ်သက်ပါ ဟု ဟန်ဆောင်ရခြင်းသည်၎င်း ဆင်းရဲခြင်း မည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးရာ၌လည်း ကျွန်တော့် စိတ်မှာ များစွာ ဆင်းရဲရပါ၏။

မောင်သာရ

https://t.me/TheBookR

ထမိကျွတ်၍ လွှတ်လိုက်မည်

မောင်သာရ

မသည်းအူ နှင့်...

ဟောင်းကြမ္မာ တပြန် ကြော့ ပြီ မို့

မစိမ်းသာ မတိမ်းသာ

သည်နှယ်ကြုံ လှာ ဆုံလှာရခါမှ

အကြင်နာပိုပို စကားချိုချိုနှင့်

ခွန်းဆိုနှစ်သိမ့်သည်ဆိုတော့လည်း၊ မောင်မောင့်ကိုစကားလှ ဆိုတတ်သသူ၊

စကားပို ဖွဲ့တတ်သသူ.. ဟူ၍သာ

မသည်းအူ ယူဆတော့မည် ထင်ပါသည်။

ကွယ်လျှင်မေ့၊တွေ့မှ သေမတတ်လွမ်း တတ်သည်တကား....ဟူ၍

အမျက်ရင်းတွင် မာနဆင်၍ ငြိုငြင်စိတ်စော

ဆိုပြောကဲ့ရယ်တော့မည် ဆိုပါလျှင်လည်း

မောင်မောင် ခေါင်း ငုံ့လျက်သာ နေရပါတော့မည်။

စေတနာမှာ မသည်းအူ ယူဆသကဲ့သို့ မဆိုးယုတ် သော်လည်း၊ လက်တွေ့က မသည်းအူ အမြင်တွင် သူစိမ်း ပြင်ပြင် ငြိုငြင်စရာသာ ဖြစ်လာခဲ့ရပြီမို့ မောင်မောင် ရင်စည်း၍ ခံပါမည်။

မောင်မောင် ဟူသော သူငယ်သည် လျှာအရိုးမရှိ ကတိမတည့်သူ၊ သစ္စာသက်လုံညံ့၍ မေတ္တာ မပုံနိုင်သူ....စသည် စသည်ဖြင့် မသည်းအူ ဝေဘန်စွပ်စွဲ ဆဲ ရေးပုတ်ခတ်ဦးမည် ဆိုပါလျှင်လည်း မောင်မောင့်ဝဋ္ဋနှင့် မောင်မောင်သာ နာရပါတော့မည်။

သို့သော် ကျမ်းအဆူဆူရှက်လျက် မှန်သောစကား ကိုသာ ထွက်ရမည်ဆိုပါက မသည်းအူကို မောင်မောင် စိုးစဉ်းငယ်မျှပင်လျှင် မေတ္တာမပြယ်မလျော့ခဲ့ပါချေ။

မသည်း အူ မိန်းမရိုင်းကသာလျှင် ခေါက်ခေါက်ရက်ရက် အကြင်နာ့ လက်ဝယ်မှထွက်ပြေးခဲ့သွားခဲ့သသူ ဖြစ်၍၊ မောင်မောင်က တသလွမ်းလွမ်း တတမ်းတတ ရှာမောခဲ့ရသသူသာ ဖြစ် ပါသည်။

မသည်းအူက မသည်းအူထံတွင် ရာသက်ပန် အပ်နှံ ထားသော မောင်မောင့်အသည်း၊ မောင်မောင့်အအိပ်၊ မောင်မောင့်အပျော်၊ မောင်မောင့်အသိအမြင်စသည် စသည် တို့ကို ဥစ္စာဘဏ္ဍာပမာ ပိုက်ထုပ်ယူငင်လျက်၊ မောင်မောင့်အပါးမှ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်ခဲ့ပါသည်။

မောင်မောင့်လောကဝန်းကျင်သည် လရောင်ပျောက်သော မိုးညကဲ့သို့ မှောင်အတိ ကျလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

မချစ် တတ်တော့သော အဖြစ်၊ မအိပ်တတ်တော့သော အဖြစ်၊ မပျော်တတ်တော့သော အဖြစ်၊ မသိမမြင် မဆင်ခြင်တတ် တော့သော အဖြစ်....စသည် စသည်တို့သည် မသည်းအူ ကွယ်ပျောက်နေခဲ့သောကာလတွင် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရသော မောင်မောင့်ဘဝများပါတည်း။

မသည်းအူကို မောင်မောင် မြေအနှံ့ ရေအနှံ့ရှာခဲ့ရပါသည်။ မသည်းအူသည် မောင်မောင့် လက်တကမ်း ဝန်းကျင်မှာပင် ရှိနေကောင်း ရှိနေလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။ တခါတခါ မသည်းအူကို မောင်မောင် မြင်မိသည်ယောင် ယောင်။ တတုံ တစ်တုံတွင်မူ မသည်းအူ ၏ ပင့်သက်သံယဲ့ယဲ့ကို ကြားမိသည်ယောင်ယောင်။ မသည်းအူ မောင်မောင့်ကို ကစားများ ကစားနေသည်လော၊

"မသည်းအူရယ်... ထွက်ခဲ့ပါ၊ မောင်မောင့်အသည်း ထဲမှာ မသည်းအူ ပုန်းနေတာကို မောင်မောင် သိပါတယ်..." ဟု မောင်မောင်က ပြောတော့ မသည်းအူ ပြုံးပါသည်။ "ဟော့.. မောင်မောင်မှားတယ်၊ မသည်းအူ ပုန်းနေတာက မောင်မောင့် မျက်စိအိမ်ထဲမှာရယ်။ တခါပြန်လိုက် အုံး" ဟူ၍လည်း မသည်းအူလှည့်ဖြားပြန်ပါ၏။

"မသည်း အူရယ်..ထွက်ခဲ့ပါ။ သည်တခါတော့ သေချာပါတယ်။ မောင်မောင့်မျက်စိအိမ်ထဲမှာ မျက်လွှာကိုဆွဲချပြီး မသည်းအူ ပုန်းနေတာပါ...." ဟု ဆိုပြန်တော့လည်း မသည်းအူက ရယ်ပါသည်။ ... "ဟင့် ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ မယုံရင် ပျက်လွှာကို ဖွင့်ကြည့်ပါလား၊ မသည်းအူကဖြင့် မောင်မောင့် အိပ်မက်ထဲမှာ ဥစ္စာကို..." ဟူ၍လည်း ငြင်းတတ်ပြန်ပါသည်။

မသည်းအူ သေပြီ ထင်၍လည်း မောင်မောင် ငိုရပြန်ပါသည်။ ချစ်ရာ၊ ကြင်ရာ၊ ခင်တွယ်ရာ၊ မြတ်နိုးရာ၊ ယုံ ကြည်ရာ၊ အားထားရာတို့ ပြိုပြီး ပျက်ပြီ၊ ကွယ်ပျောက်ပြီ ဟူသော အသိဖြင့် မောင်မောင့်ရင်မှာ ပူခဲ့ ဆူခဲ့ ရပါသည်။

မသည်းအူ သေပြီ ဆိုလျှင်လည်း တနည်းတော့ ကောင်းပါသည်။

မသည်းအူ သေပြီ ဆိုလျှင်လည်း မောင်မောင့်ကိုမူ အမွေ ပေးခဲ့ရန် သင့်ပါ၏။ မောင်မောင် နှင်းဆက်အပ် ထားသမျှသော ဥစ္စာဘဏ္ဍာများကိုမူ မသည်းအူနှင့် တပါထည်း ဘဝငါးရာ ငါးကမ္ဘာတိုင် မြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ပါသည်။ မသည်းအူ မရှိမှတော့ အသည်းသည်ဌင်း၊ အအိပ်သည်ဌင်း၊ အပျော်သည်ဌင်း၊ အသိအမြင်သည်ဌင်း မောင်မောင့်အတွက် အကြောင်း မမည်နိုင်ပါတော့ချေ။ မောင်မောင် မစုံမက်လိုပါတော့ချေ။

သို့သော် ခံနိုင်စွမ်းသည့် သတ္တိကိုသော်ဌင်း၊ ခံနိုင်စွမ်း သည့် အရည်အချင်းကိုသော်ဌင်း အမွေအဖြစ်ဖြင့် ပေးခဲ့သင့်သည် ထင်ပါသည်။ မသည်းအူကို အသက်မက သက်နှစ်ဆမျှ ချစ်သောသူ၊ မသည်းအူကလည်း မိုက်မိုက်မှားမှား ချစ်ခဲ့သသူ၊ သည်သူကို သည်မျှမှ မပေးချေလျှင် မသည်းအူ မှားမည် အောက်မေ့ရပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူကို မရှု၍ ဖြင့် မကောင်း မပြောရက်ပါချေ။ အဆိုး မဆိုရက်ပါချေ။

မသည်းအူကို မောင်မောင် မေ့လည်း မမေ့ပါချေ။

မမေ့နိုင်သောကြောင့်လည်း မသည်းအူကို မောင်မောင် မုန်းလိုမိပါသည်။ မသည်းအူက ပုန်းပါသည်။ မောင်မောင်က ရှာရပါသည်။ ပန်းတရာ ပေးသော်လည်း မသည်းအူ ထွက်မလာပါချေ။

ပသို့ဆိုစေ၊ တနေ့နေ့တွင်မူ မသည်းအူကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မောင်မောင် လက်ချယုံကြည်ထားပါ၏။ ထို့ကြောင့် မသည်းအူ.... ဟူသောအမည်ကို အရှုးပမာ တစာစာ တရှုရှင့် ကျူးလျက် နေထွက်နေဝင် မောင်မောင် ရှာခဲ့မိပါသည်။ ဘဝဆိုသည်မှာ မျှော်လင့်တတ်ခြင်းဖြင့်သာလျှင် မွေ့လျော်ကျေချမ်းနိုင်တန်ရာသည်ဟု စကားဟောင်း အကြောင်းရှိပါ၏။ မောင်မောင် မသည်းအူကို မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် မသည်းအူက လဝန်းပမာ မျက်နှာများ ပါသည်။ တနေ့တမျက်နှာ၊ သွင်ပြင်မူရာ ခြားနားခြားနား လာလေ့ ရှိပါသည်။ မသည်းအူ မိုးပျော်မက မြေနိမ့် စိမ့်စမ်းရေ အပြင်မှာ ကြာကြာအရိပ်မထင်ခဲ့ပါချေ။ မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို တိမ်းခဲ့စိမ်းခဲ့ ပါချေသည်။

မသည်းအူ သည်လည်း ရက်စက် တတ်ပါသည်။ မသည်းအူကို ရက်စက်သူ ဟူ၍ အမှန်စင်စစ် မောင်မောင် မဆိုရက်ပါချေ။ သို့သော် ဘဝက မသည်းအူကို

နာကြည်း ဘို့ရာ လှုံ့ဆော်ပါသည်။ မသည်းအူကို မုန်းဘို့ရာလည်း အတန်တန် နားချတတ်ပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူကို မောင်မောင် မုန်းလည်း မမုန်းနိုင်ပါချေ။

၀ ၀ ၀

ကြာပါပြီ မသည်းအူ။

မသည်းအူ မြေမှခွါ၍ မိုး၌ပျော်နေခဲ့သည်မှာ စင်စစ် ခုနစ်နှစ်ခန့်မျှပင် ကြာခဲ့ပါချေပြီ။

မသည်းအူကမူ ပျော်နေရသူမို့ ထင့်။ သင်္ခါရနှင့်လည်း မပတ်သက်၊ စိုးစဉ်းမျှလည်း အလှမပျက်ပါတကား။

မောင်မောင် ငယ်စဉ်ခါက မြင်ခဲ့ရသော လဝန်းနှင့် သည်ယနေ့ မောင်မောင် တွေ့နေရသော လဝန်းသည် ပသို့များ ခြားနားပါသနည်း။

ငယ်ဟောင်း နှောင်းဖြစ်ကို ပြန်ပြောရမည်ဆိုပါလျှင် ငယ်စဉ်ခါကလည်း သည်လဝန်းကို ပိုင်လိုသော စိတ် မောင်မောင့်မှာ ပြင်းပြခဲ့ပါသည်။

လဝန်းကို ပိုင်လိုပါသည်။ တဦးထည်းသာ ပိုင်ရပါလိုသည်။ မည်သူနှင့်မျှ မတွဲနိုင်ပါချေ။ ဤကမ္ဘာမြေ ကိုလည်း သည်နှယ်ပင် မောင်မောင် ပိုင်လိုမိပါ၏။ မောင်မောင် တယောက်ထည်းသာ ပိုင်ရပါလိုသည်။ မောင်မောင် မှ တပါး၊ အခြား မည်သူမျှ မပိုင်စေရ....။ မည်သည့် အစိုးရမှာမူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိစေရ...။

မုံ့စားရတော့မည် ဆိုပါလျှင်လည်း မပိုင်းပါမှ၊ မခွဲပါမှ၊ မဝေပါမှ၊ မခြမ်းပါမှ မောင်မောင် ကျေချမ်း တတ်ပါသည်။ တစုံတယောက်နှင့်သာ ဝေမျှ၍ စားရမည် ဆိုပါလျှင် မောင်မောင် မနှစ်သက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

စင်စစ် မောင်မောင်သည် လောဘ မသတ်နိုင်သူပါတည်း။

သို့သော် မသည်းအူ အသိ။ မသည်းအူကို ချစ်ခဲ့သော မေတ္တာနှင့်ပတ်သက်၍ မသည်းအူ နားလည်နိုင်ပါသည်။

မောင်မောင့် ခေါင်းအုံးကိုပင် မသည်းအူနှင့် နှစ်ယောက်မျှ၍ အုံးခဲ့ကြသည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် မသည်းအူက လေကို ခလုတ်မှတ်၍ ခုန်ပါသည်။ သံယောဇဉ်ကို နှောင်ကြိုးအထင်နှင့် ရုန်းပါသည်။ မသည်းအူ လေတံခွန်မက လေအထန်တွင် မောင်မောင့်ရင် ခွင်မှ ရုတ်ခြည်းထ၍ ပျံခဲ့ပါသည်တည်း။

တပါးသူနှင့်မျှားသော် မောင်မောင့် လေတံခွန်ပြတ်ခဲ့ရပါသည်။ မသည်းအူကို မောင်မောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါချေ၏။

တနေ့ရာရာတွင် မသည်းအူ ကျပါလိမ့်မည်။ မသည်းအူကို တယောက်ယောက် ရပါလိမ့်မည်။

မောင်မောင့် လေတံခွန်သည် ပိုင်ရှင်အသစ် ကြိုးအသစ်နှင့် တနေရာရာတွင်မူ ပျံဝဲ၍ နေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကြိုးကောင်းလျှင် ကောင်းသည့်အလျောက် မောင်မောင့် လေတံခွန်က အနိုင်ရနေပါလိမ့်မည်။ ကြိုးရှည်လျှင် ရှည်သည့် အလျောက် မောင်မောင့် လေတံခွန် မြင့်နိုင်ပါ လိမ့်မည်။ ဆွဲအား ကောင်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မသည်းအူသည် ကောင်းကင်လေ မိနေကောင်း မိနေ ပါလိမ့်မည်။

သို့တည်းမဟုတ်၊ တဖြတ်ထည်း ပြတ်ကာ လက်ပေါင်း မည်မျှ ပြောင်းခဲ့ရပြီနည်း။

မသည်းအူနှင့် မမျှော်မလင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံ ကြုံကြိုက် ရပြီဆိုတော့၊ မသည်းအူသည် သခေါ်ရနှင့်ပင် ပသို့မျှ မပတ်သက်ခဲ့ရဟန် အလှမပျက် လှမြဲ လှဆဲပါတကား။

သို့သော် လေတံခွန်ကြိုးစမှာမူ ဆက်ထုံးများဖြင့် ပြွမ်းလျက် ရှိပါ၏။ လက်ပေါင်းမည်မျှ ပြောင်းခဲ့ ရပြီကို ဆက်ထုံးများက ပြောပြကြပါသည်။ ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူကို ဝမ်းပန်းတသာ မောင်မောင် ကြိုဆိုမိပါသည်။ မသည်းအူသည် တကြိုးမက နှစ်ကြိုးမက ခဏခဏ ကြိုးပြောင်းခဲ့ရသသူသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကြိုးတို့၏ အကြောင်းကို မောင်မောင့်ထက် မသည်းအူက ပို၍ နားလည်ပါလိမ့်မည်။ မသည်းအူ၏ အတွေ့အကြုံက သံယောဇဉ် ဆိုသည်၏ သဘောကို ကျေကျေနပ်နပ် ရေရေလည်လည် သိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မသည်းကို မောင်မောင် ပသို့မျှ မဝေဘန် လိုပါချေ။ မသည်းအူကို ပသို့မျှလည်း မပြောလိုပါချေ။ မပတ်သက်နိုင်တော့ပြီမို့လည်း၊ မသည်းအူနှင့် ပသို့မျှ မပတ်သက်လိုပါတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် မသည်းအူကို နှစ်သိမ့်ရုံသာ နှစ်သိမ့်မိ ပါသည်။ မသည်းအူကို မောင်မောင် နှစ်သိမ့်ရုံသာ နှစ်သိမ့် နိုင်ပါသည်။

မသည်းအူကမူ မသည်းအူ၏ အကြောင်း အစုံအလင် အဟောင်းပုံပြင်ကို ပြောပြလျက် ရှိပါ၏။ မသည်းအူ ပဇာကြောင့် မောင်မောင့်ကိုမှ ပြောပြနေရပါသနည်း။

မသည်းအူ ပဇာကို လိုပါသနည်း။ မသည်းအူက မျက်ရည် လည်လျက် ပြုံးပါသည်။ ပဇာကိုမျှ မောင်မောင့်ထံမှ မလိုဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုခါပါ သည်။ မသည်းအူ၏ အကြည့်မှာ မောင်မောင့်ကို သနား နေပုံ ရပါ၏။

“ဘဝက ဆိုးလှချည့်လား မောင်မောင်ရယ်၊ မသည်းအူ ပြန်ပေးနိုင်မယ့်

အလှည့်မှာမှ မောင်မောင်က မယူ နိုင်တော့ဘူးတဲ့လားကွယ်..”ဟူ၍ မသည်းအူညည်းပါသည်။

မောင်မောင် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း ရပါ၏။ မောင်မောင် မျက်ရည် လည်ခဲ့ရပါသည်။ မသည်းအူကို မောင်မောင် ကြည်ဖြူလိုပါ၏။ မသည်းအူ၏ ဘဝကို မောင်မောင် နား လည် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော်...

ထ ထ ထ

သည်တခါမူ ထွက်ပြေးသူက မောင်မောင်ပါတည်း။

မသည်းအူကို ကြင်နာပင် ကြင်နာသော်လည်း၊ ကြည်ဖြူပင် ကြည်ဖြူသော်လည်း၊ ခုံမင်ပင် ခုံမင်သော်လည်း၊ စုံမက်ပင် စုံမက်သော်လည်း မောင်မောင် တိမ်းခဲ့ရပါသည်။ မသည်းအူသည် လဝန်းနှယ်မူ လှအားပါဘိသည်။ လဝန်းနှယ်လည်း မျက်နှာ များတတ်ပြန်ကာ၊ လဝန်းနှယ် ပင် မိုး၌သာ ပျော်လိုတတ်ပါသည်။

မောင်မောင်သည် ဤမြေ၏ တနေရာမှ ရေကန်တခုမျှသာလျင် ဖြစ်ပါ၏။ လဝန်း၏ အရိပ်ကို ရေကန်သည် အသို့လျှင် အခါခပ်သိမ်း ထိန်းသိမ်း၍ ထားနိုင်ပါအံ့နည်း။

ရေကန်ငယ်တို့မည်သည် ကြာပွင့်ထိုမျှနှင့်သာ တန်ပါသည် မသည်းအူ။

မသည်းအူ ထံမှ...

ကြာနှင့်ခွဲမရသော မျက်နှာဟုပင် ဆိုရမည်လော၊

ကြာကဲ့သို့သော မျက်နှာဟုပင် ဆိုရမည်လော၊

ကြာတည်းဟူသော မျက်နှာဟုပင် ဆိုရ မည်လော၊

ကြာမျက်နှာဟုပင် ဆိုရမည်လော၊

မောင်မောင် မပြောတတ်ပါချေ။

ပသို့ဆိုစေ၊ စ၍ မြင်ရစဉ် ကတည်း ကပင်

မသည်းအူ၏ မျက်နှာကြော့သွယ် လှနုနယ်သည်

ကြော့အနွယ် ကြော့နှယ်လန်းလွယ် နွမ်းလွယ်တတ် ကြောင်းမှာမူ

ထင်လျှား၍နေပါချေသည်။

ရန်ကုန် ရထားဆိပ်မှာပါတည်း။

ညက မောင်မောင့်အဖြစ်ကိုသာ သိမည် ဆိုပါလျှင် လည်း မောင်မောင့် စိတ်ကိုမူ ရိပ်မိနိုင်ပါ၏။ နံနက် (၄) နာရီခန့်တွင် ရထားဆိပ်သို့ ဆင်းရမည်မို့ သည်ည မအိပ် တော့မူ၍၊ ရထားတွဲထည်း ရောက်ခါမှပင် ကျကျနန အိပ် တော့မည်ဟု မောင်မောင် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ မိပါသည်။ ထိုကြောင့် ပဌမ ည(၉)နာရီခွဲပွဲတွင် ရုပ်ရှင် ဝင်၍ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ ပါ၏။ ရုပ်ရှင်မှအပြန် လမ်းထိပ်မှ လဘက်ရည် ဆိုင်တွင်လည်း နှစ်ခါ ပြန်မှာသောက်ကာ အတန်ကြာမျှ ထိုင်နေခဲ့ မိပြန်ပါသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ၌မူ တနာရီခွဲပါချေပြီ။

တံခါး ထ၍ ဖွင့်ပေးသူကလည်း ပြန်၍ အိပ်နေ၏။ အိမ်သည် တောကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်၍ နေပါသည်။ ညလယ်ကောင်မှာ မောင်မောင် တယောက်ထည်း ထိုင်နေရမည် လော။ ပြင်ဆင်စရာ၊ လုပ်ကိုင်စရာကလည်း ပဓာမျှ မလို တော့ချေ။ ရထားဆိပ်သို့ ဆင်းရန်ကလည်း စောနေသည်။ လက်မှတ်မှာလည်း တနေ့ကထည်းက စိတ်ကြိုက် ကြို၍ ယူထားခဲ့ပြီမို့ အဆင်သင့် ရှိနေ၏။

အထိုင် ကြာသော် ညောင်းလာတတ်ပါသည်။ မောင်မောင်မှာ အိပ်ချင်စိတ်

ကလည်း ဆန္ဒပြ လာပါချေပြီ။ မောင်မောင်သည် အိပ်ရာလိပ်ကို ခေါင်းအုံး ပြုလျက်၊ ကြမ်းပြင်ထက်မှာပင် လျောင်းခဲ့မိပါ၏။

မောင်မောင် အိပ်ပျော်ခဲ့မိပါတော့သည်။ မေမေက လာ၍ နှိုးသောအခါ မိုးသောက်စပင် ပြုချေပြီ။ နာရီကို ကြည့်သောအခါ ရထားထွက်ရန် နာရီဝက်ခန့်သာ လိုတော့ သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်သည် မျက်နှာကိုပင် ကဗျာကရာ သစ်ခဲ့ရပါသည်။ ရထားဆိပ်သို့လည်း အပြေးအလွှား ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက မောင်မောင်သည် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင် မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သူသာပါတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ရထားဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ တွဲကိုရှင်း၊ အခန်းကိုရှင်း၊ အပြေးအလွှားပင် ရှာရပြန်ပါ၏။ အခန်းကို တွေ့ရသောအခါ၌မူ ကိုယ်နှင့် အခန်းဖော် အဖြစ်ဖြင့် ဆုံစည်းရမည့်သူကိုကြည့်ကာ မောင်မောင် စိတ်ပျက် ရပြန်ပါသည်။ အခန်းက နှစ်ယောက်ခန်းမို့ ကျဉ်းသည်။ ဤအထည်းတွင် တယောက်သောသူက မိန်းမဖြစ်နေ၏။ သက်တူရွယ်တူ ငယ်ငယ် ဖြူဖြူ ဆိုလျှင်ကား အကြောင်းမဟုတ်။ ယခုသော် မေမေ့ အရွယ် (၄၀)ကျော်ခန့် ရှိချေပြီ။ ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင်က ယောကျ်ား လည်း ယောကျ်ား၊ အငယ်လည်း အငယ်မို့ သည်းခံရပါမည်။ စိတ်ကြိုက် ရက်ကြို၍ ယူထားသည်မို့ အောက်ထပ် ခုံမှာ မောင်မောင့်အတွက် မှန်ပေမည့်၊ မောင်မောင် အပေါ်ထပ် သို့တက်ရပါတော့မည်။ တညလုံး မအိပ်ပဲ စောင့်နေပြီးခါမှ နောက်ကျခဲ့ရသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်တွေး၍ လည်း မောင်မောင် ပြုံးမိရပါ၏။

သေတ္တာများကိုမူ အောက်ထပ်ခုံ၏ အောက်သို့ သွင်းတည့်၍၊ အိပ်ရာလိပ်ကိုမူ အပေါ်ထပ်သို့ မောင်မောင်ပစ်တင် မိပါသည်။ ရထားစ၍ ထွက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အပေါ်သို့ တက်၍ ခင်းအိပ်မည် ဟု မောင်မောင် ကြံစည်ထား ပါ၏။ သို့သော် ပြေးရလွှားရ သည်ရပိုးရနှင့်မို့ ချွေးက စို့လှာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ဆက်ရန် တစုံတယောက်မျှ မရှိသော်လည်း အခန်းထည်းမှ ထွက်ခဲ့ကာ၊ စကြံ ဘက် ရထားပြတင်းတခုမှ အပြင်သို့ ပြူးကြည့်မိပါ၏။

သည်တွင် လက်ျာဘက်ပြတင်းမှ မောင်မောင့် အခန်းဖော် ဒေါ်ဒေါ်နှင့် မေ့၍ စကားပြောနေသော မိန်းမငယ်ကို မောင်မောင် မြင်မိရပါသည်။ မိန်းမငယ်ကား မသည်းအူ ပါတည်း။

မသည်းအူသည် ရထား ပြတင်းဘောင်ကို ကိုင်လျက်ရပ်နေပါချေ၏။ မသည်းအူနှင့် မည်သည့် နေရာမှာမှ မတူပေမည့် မသည်းအူ၏ မေမေဟုပင် ယူဆရသော မောင်မောင့် အခန်းဖော် ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ပြတင်းမှ မျက်နှာထွက်ကာ မသည်းအူ၏ မော့နေသော မျက်နှာကို မိုး၍ထားပါသည်။ မသည်းအူတို့ ပြောနေသော စကားများကိုမူ မောင်မောင် ကြားလည်း မကြားမိ၊ မသည်းအူတို့က

လေသံမျှဖြင့်သာ ပြောနေကြသောကြောင့် ကြားလည်း မကြားနိုင်ပါချေ။

မောင်မောင့်ကို အများ ပရိသတ်ကမူ ပသို့ ထင်ကြမည် မသိ။ မသည်းအူ ကိုယ်တိုင်က ကဲ့ရယ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကဲ့ရယ်စေတော့။ မောင်မောင်ကမူ မသည်းအူ၏ ကြော့သွယ်သွယ် ပန်းအပွင့်နယ် နမ်းချင့်စဖွယ်သော လှတမျက်နှာကိုသာ ငေးမော၍ နေခဲ့မိပါသည်။

မသည်းအူ၏မျက်နှာသည် ရုံဖန်ရုံခါ၌မူ တိမ်ဇာပါး လွှား၍ထားသည့် မြေအပြင်နှယ် ... မလွင်မရှင်တော့မူ၍ ညှို့နေတတ်ပါ၏။ ရုံဖန်ရုံခါ၌မူ တိမ်ပုဝါ သိမ်းတည့်၍ မြေအစိမ်းမှာ နေခြည် ရွှေရည်လိမ်းသည်သို့ လှဖြိမ်းရွှန်း တတ်ပြန်ပါသည်။

မသည်းအူသည် ခေါင်းကို ငုံထားလျက် ဝေလှာသော မျက်ရည်တို့ကို ပါလာသည့်လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် မသိမသာ သိမ်းသည့်အခါ သိမ်းပါသည်။ တပြုံးပြုံး တပျော်ပျော်နှင့် မော်၍တဖန် ပြောနေပြန်ပါလျှင်လည်း မသည်းအူ၏ မျက်နှာ အသွယ်က မခြယ်မှုပြစ်၊ လှော်သစ်စတော၊ ဆယ်မီးရွှေနှယ် ပါတကား။

သည်အထည်းမှာ မသည်းအူက မျက်စေ့ ကစားပြန်ပါသည်။

မောင်မောင့် အကြည့်နှင့် မကြာမကြာ ဆုံရတတ်ပါ၏။ မောင်မောင့်မျက်နှာနှင့် မသည်းအူ၏မျက်နှာက တတောင့် တထွာခန့်သာ ကွာသည်မို့လည်း၊ အကြည့်ချင်းဆုံရပြီ ဆိုလျှင် မောင်မောင့်ရင်မှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြုံခဲ့ရပါသည်။ မသည်းအူ၏ အကြည့်မှာ မောင်မောင့် နှလုံးသွေး တို့က အိုးကွဲရေပမာ ပြိုခဲ့ရပါ၏။

နှုတ်ခမ်းတို့က မပြုံးသော်လည်း မသည်းအူ၏ မျက် လုံးများက ပြုံးနေတတ်ပါသည်။

မသည်းအူသည် လှလည်း လှပါ၏။ မသည်းအူ လှသည်ထက်... မသည်းအူ၏ အသားအရည် အိအိနုသည် မွေ့မွေ့ ချောသည် ပပဝင်းသည်က... ပို၍ ခုံမင်ဘွယ် ကောင်းသည် ထင်ပါသည်။ မသည်းအူ၏ အကြည့်နှင့် မသည်းအူ၏ မပွင့်သော အပြုံးတို့ကမူ ခုံမင်ဘွယ် အကောင်းဆုံးများ ပါတည်း။

ပသို့ဆိုစေ၊ တဒင်္ဂမျှသာ မြင်ရကြင်ရ ခုံမင်ရမည်မို့ ရင်ဝယ် နောက်ကျုံရပါ၏။ ရထားက ထွက်ပါတော့မည်။ ရထားကို ဆွဲထားရမည်လော။ စက်ကြီး အမိုးမှာ တွဲရွဲခိုနေသော နာရီ၏ လက်တံရှည်ကို ဆွဲထားရမည်လော။ ရထားမှူး၏ ခရာကြိုးနှင့် အလံစိမ်း ကိုင်သောလက်ကို ဆွဲထားရ မည်လော။ ရထားဦးတည်ရာအရပ်မှ ထွက်လာအံ့သော နေကို ဆွဲထားရမည်လော။

ပဇာကိုမျှ မဆွဲနိုင်မီ ရထားထွက်ပါသည်။

မသည်းအူသည် စကြံတွင် ရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ ၏။ မသည်းအူ၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးလျှ၍ နေပါသည်။ မသည်းအူ၏ မျက်စေ့အိမ်တွင်မူ မျက်ရည်များ ဥလျက်ရှိပါ၏။ မသည်းအူ၏ ရင်ထည်း၌ကား ကြေကွဲဝမ်းနည်း၍ နေပါ လိမ့်မည်။

ပသို့မျှ မပတ်သက်ပေမည့် မောင်မောင့် ရင်ထည်း၌လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်း မိပါသည်။ မောင်မောင့် မျက်နှာမှာလည်း အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရသည်နှင့် ရောထွေးယှက်တင် မရွှင်မလန်းနိုင်တော့မူ၍ ညှိုးလျှနေခဲ့ရပါ၏။

မသည်းအူသည်သာ မောင်မောင့်ချစ်သူ၊ မောင်မောင့်ကို ပို့ဆောင် နှုတ်ဆက်သူ၊ မောင်မောင်နှင့် ခွဲခွါရခြင်းအတွက် မျက်ရည်ကျသူ....ဆိုလျှင်တော့ မောင်မောင် သည်နှယ် ဝမ်းနည်းလိုမှလည်း ဝမ်းနည်းဖြစ်ပေသည်။ သည်နှယ် ညှိုးလျှ လိုမှလည်း ညှိုးလျှဖြစ်ပေမည်။ သည်နှယ် စိတ် မှာ ထိခိုက်လိုမှလည်း ထိခိုက်ဖြစ်ပေမည်။

မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ချစ်သူ၊ မောင်မောင့်ကို ပို့ဆောင် နှုတ်ဆက်သူ၊ မောင်မောင်နှင့် ခွဲခွါရခြင်း အတွက် မျက်ရည်ကျသူသာ ဖြစ်ပါစေတော့...ဟူ၍ကား မထိုက်ပင် မထိုက်ငြားသော်လည်း မောင်မောင် ဆန္ဒပြုမိ ပြန်ပါ၏။

“လူလေးကလဲ ကျောင်းကို အသွားဘဲ ထင်တယ်...”

မောင်မောင့် အတွေးနှင့် မောင်မောင် တွေးနေခိုက်၊ အခန်းပေါ်က ရုတ်တရက် စကားစပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်က မောင်မောင့် နွမ်းနယ် ညှိုးလျှဟန်ကို ကြည့်၍လည်း မပွင့်တပွင့် ပြုံးပါ၏။

“ကလေးတွေ အနေနဲ့ မိဘနဲ့ ခွဲရမယ် ဆိုတော့လဲ စိတ်ဆင်းရဲကြရတာဘဲပေါ့..”

ဤစကားစုကမူ အမြင်အရ မှတ်ချက်ချ ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မောင့်ကို ပြောနေသည်တော့ မဟုတ်တန်ရာ။ သို့သော် ဒေါ်ဒေါ်၏ စကားစုက ဗဟုဝုစ်ကိန်း ဖြစ်ပါသည်၊ မောင်မောင်သည်လည်း မိဘနှင့် ခွဲရ၍ စိတ်ဆင်းရဲနေသည်ဟု ယူဆပုံ ရပါ၏။

စင်စစ် မောင်မောင့်အသက်မှာ (၁၈) နှစ်ပင် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ မောင်မောင်သည် သိပ္ပံ (စိုက်ပျိုးရေး) ပဌမနှစ် သင်တန်းသား တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်မိဘနှင့် ခွဲခွာရခြင်း အတွက်လည်း မောင်မောင် စိုးစဥ်းမျှ မတုန်လှုပ်တော့ရိုး အမှန်ပင်။ တက္ကသိုလ်ပရဝုဏ်သည် မောင်မောင့်ကို ပျော်ရွှင်စေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ မောင်မောင် ကလည်း တက္ကသိုလ်၌ နေရသော ဘဝမှာ

မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်မိပါသည်။ စင်စစ် မောင်မောင်မှာအတွေ့အကြုံ ရှိသင့်သ၍ ရှိပြီဟုလည်း ထင်ခဲ့မိပါ၏။

သို့သော် ဒေါ်ဒေါ်၏ စကားစုကို မောင်မောင် ဆန့်ကျင်၍ မပြောဖြစ်ပါချေ။ ခွဲခွါရခြင်းအတွက် စိတ်မှာ နွမ်းနယ် ရသည်ကလည်း အမှန်ပါတည်း။ သို့သော် ဤခွဲခွါ ရခြင်းမှာ မိဘနှင့် မပတ်သက်မူ၍၊ မသည်းအူနှင့် ခွဲခွါရခြင်းအတွက်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

မသည်းအူကို ယခင်က ပဇာ့ကြောင့် မတွေ့ခဲ့ရပါ သနည်း။ မသည်းအူနှင့် ပဇာကြောင့် သည်နှယ် လမ်းမဆုံ နိုင်သောအခါမှ တွေ့ရပါသနည်း။ မောင်မောင် ရန်ကုန်မှာ ရှိနေခိုက်ကသာ တွေ့ရပါလျှင် မည်မျှ ကောင်းပါချိမ့်မည်နည်း။ မောင်မောင်နှင့် တခန်းထည်း သည်ရထားထက် မှာ မသည်းအူ ပါလာပါလျှင်လည်း မည်မျှ ကောင်းပါချိမ့်မည်နည်း။

ဒေါ်ဒေါ် နေရာမှာ မသည်းအူကို ထား၍၊ မောင်မောင် တွေးကြည့်မိပြန်ပါသည်။ မောင်မောင် မည်မျှ ပျော်ရပါမည်နည်း။

ယခုသော် မသည်းအူ၏အရိပ်နှယ် မသည်းအူ၏ နောက်ဝယ်မှ ထက်ချပ်မကွာလည်း မောင်မောင် မလိုက် ပါတော့ပြီ။ မသည်းအူ၏ ကိုယ်သင်းနံ့နှယ် မသည်းအူ၏ ကိုယ်သွယ်သွယ်နှင့် မခွဲမခွာ လည်း မောင်မောင် မငြိတွယ်နိုင်ပါတော့ပြီ။

မသည်းအူသည် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါချေပြီ။ မောင်မောင်သည် မသည်းအူ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ အရပ်မှ ဝေးသည်ထက် ဝေးသော နေရာသို့ ထွက်ခွါလာခဲ့ရပါ၏။ တွေ့မည့် တွေ့တော့လည်း တဒင်္ဂသာ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ယခုဆိုလျှင် ရထားဆိပ်မှ မသည်းအူ ပြန်ချေတော့မည် မသည်းအူ မည်သည့်နေရာသို့ ပြန်ပါမည်နည်း။

မသည်းအူ မည်သို့ ပြန်ပါမည်နည်း။ မသည်းအူ မည်သူနှင့် နေပါသနည်း။ မည်သို့ နေပါသနည်း။

မောင်မောင့် အခန်းဖော်၊ မသည်းအူ၊ နှုတ်ဆက်သူမှာ မည်သူပါနည်း။ အမှန် မည်သို့ တော်ပါသနည်း။ ပဇာကြောင့် မသည်းအူနှင့် ခွဲခွါခဲ့ရပါသနည်း။

စကားနှင့် အမူအရာအရမူ မောင်မောင့်အခန်းဖော် သည် မသည်းအူ၏မေမေ ဖြစ်ပုံ ရ၍၊ မသည်းအူက တက္ကသိုလ်သို့ သည်နှစ်မှ ရောက်လာသသူ တယောက် ဟု ထင်ရပါသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် မသည်းအူသည် တက္ကသိုလ် ပရဝုဏ်သို့သာ ပြန်ပါလိမ့်မည်။ မောင်မောင် ရထားထက်မှ ခုန်ချ၍ နေရစ် လိုလာမိပြန်ပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် ရန်ကုန် နယ်နိမိတ် အထည်းမှာသာ ရှိပါသေးသည်၊ မသည်းအူကို ပြန်၍ရှာနိုင်ပါသေးသည်။ မသည်းအူနှင့် တနေရာရာမှာ တွေ့ရနိုင်ပါသေးသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ ရထားကလည်း အန္တရာယ်တွေ့သော သမင်ငယ်ကဲ့သို့ လည်ပြန်ပင် လှည့်မကြည့်တော့မူ၍ တအားကုန် ပြေးနေပါသည်။ မောင်မောင့် စိတ်တို့မှာမူ မသည်းအူထံမှာပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရပါချေ၏။ မောင်မောင်သည် ရထားထက်၌ ငေးငိုင်လျက်သာ ပါလာခဲ့ရပါချေသည်။.

အောက်ထပ်ခုံ၏ အတွင်းဖက်တွင် ထိုင်ရင်း၊ မောင်မောင် ပင့်သက်ချမိပြန်ပါ၏။

“လူလေးက ဘယ်အထိ သွားမှာလဲကွယ်”

ဒေါ်ဒေါ်က စကားစလာပြန်ပါသည်။ သည်တော့မှ စောစောက ပြန်မဖြေမိသော အဖြစ်ကိုပါ မောင်မောင် သတိရလာရပြန်ပါသည်။ မောင်မောင့်ကို ရိုင်းပြလှချည့် တကား ဟူ၍များ ထင်တော့မည်လော။ သည့်အတွက်လည်း ပူပန်မိရပြန်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် မသည်းအူနှင့် ပတ်သက်နေသူ၊ မသည်းအူ၏ ဝန်းကျင်က သည်နှယ် ထင် မှာကို မောင်မောင် ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကို ရှို့ထိုင်၍၊ မောင်မောင့် ဘဝကို ဖြေရပါသည်။ မောင်မောင့် မိဘများ၏ အမည်၊ မောင်မောင့် နေရပ်အပြည့်အစုံ၊ မောင်မောင် ရောက်နေသောအတန်း အသက် စသည်တို့နှင့်တကွ မောင်မောင့် ရည်ရွယ်ချက်ကိုပါ ရိုသေစွာ ပြောပြရပါ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ဒေါ်က နှစ်လိုစွာ ပြုံးပါသည်။ ရိုသေနေရန် မလိုမူ၍၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရန်လည်း ခွင့်ပြုပြန်ပါ၏။ အိပ်လို လျောင်းလိုလျှင် သူ နေရာဖယ်ပေးမည့် အကြောင်းနှင့်တကွ အားမနာရန်လည်း အတန်တန်ပြောပြန်ပါသည်။

စင်စစ်သော် ဒေါ်ဒေါ်သည် သူတပါး၏ နေရာတွင် ဝင်ထိုင်နေသူ တယောက်အနေနှင့် ဝတ္တရားအရ ဟန်ဆောင် ပြောဆိုနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်တန်ရာပါ၏။ ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင်က လျော့ရပါမည်။ ဒေါ်ဒေါ် အငြိုအငြင် သည် တနေ့သောအခါတွင် မောင်မောင့်အတွက် အန္တရာယ် အခက်အခဲ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဒေါ်ဒေါ် ထံမှလည်း မောင်မောင် ရယူရပါလိမ့်ဦးမည်။

အထူးသဖြင့် မသည်းအူ၏ အကြောင်းပါတည်း။

အမှန်မှာ ဤအခန်းကျဉ်း ကလေးထည်း၌ ဤနှစ် ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ဤနှစ်ယောက်မှ တယောက်နှင့် တယောက် မပြောလျှင် မည်သူနှင့် ပြောရပါအံ့နည်း။

ဒေါ်ဒေါ်က ကျောက်ဆည်မှ ရန်ကုန်သို့ သမီးကို ကျောင်းပို့ ရန် လာသူဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သည် ကျောက် ဆည်ခရိုင် ရဲဝန်၏ ဇနီးဖြစ်၍ ဒေါ်ဒေါ်မှာ သားတယောက် နှင့် သမီးတယောက်သာ ရှိပါ၏။ သမီးက အငယ်လည်းအငယ်၊ အဖေ့ အသည်းစွဲလည်း အသည်းစွဲမို့ ဆိုးသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အရာခပ်သိမ်း တယောက်ထည်းသော သမီး၏ ဆန္ဒကိုသာ ဖြည့်စွမ်း နေလေ့ရှိခဲ့ကြသဖြင့် သမီးက နေရာတကာတွင် အနိုင်ရရမှ ကျေနပ်တတ်သည် ဟုလည်း ပြောပါသည်။

ယခုလည်း ရန်ကုန်က သာသနာပြု ကျောင်းများမှာမှ နေလိုသည်ဟု ပူဆာဆည့်အတွက် ပြည်လမ်းမှ သာသနာပြု အမျိုးသမီးကျောင်းတွင် ထားရသည်၊ သည်နှစ် ပါနှင့် ဆိုလျှင် သုံးနှစ်ပင် ရှိပြီး အဖေက အစိုးရအရာထမ်း ဆိုတော့လည်း သမီးအတွက် သည်နှယ်ထားရသည်မှာ ကောင်းသည်၊ သို့မဟုတ်က တာဝန်အရ အပြောင်းအရွှေ့ ရှိရတိုင်း ကျောင်းလည်း ပြောင်းရွှေ့နေရလျှင် ခက်ချိန်မည်၊ သမီးကလည်း သန့်မှ ကြိုက်သည်၊ အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရောဖြင့် နယ်အစိုးရ ကျောင်းများမှာ နေရသည်ကို မနှစ်မြို့တတ်၊ ထို့ကြောင့် မခွဲလိုလျက်နှင့် ခွဲထား ရသည်၊ သမီးကလည်း လက်တွေ့ ခွဲခွါရပြီ ဆိုသောအခါ မျက်ရည်လည်သည်။ ပညာရေးမို့ မတတ်သာ၍သာ ခွဲရသည် စသည် စသည်ဖြင့်လည်း မသည်းကအူ၏ အကြောင်း ကို ဦးကာချဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် မသည်းအူ၏ အကြောင်းကို မောင်မောင် သိခဲ့ရပါသည်။

စင်စစ် မသည်းအူ၏ အကြောင်းသည် မောင်မောင့် အဖို့ စဉ်းစားစရာ မဖြစ်လာနိုင်ပါချေ။ မသည်းအူ၏ အကြောင်းက ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ မသည်းအူ၏ ဘဝက ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ မသည်းအူကို မောင်မောင် မြတ်နိုးနိုင်ပါသည်။ မသည်းအူကို မောင်မောင် မေတ္တာရှိပါသည်။

မသည်းအူသည် ရန်ကုန် နယ်နိမိတ်ကိုပင် ကျော်၍ မောင်မောင့် နှလုံးအိမ်ထည်းမှာ ပါလာခဲ့ပါ၏။ သူငယ်အိမ် တွင်လည်း မသည်းအူ၏ ရုပ်ပုံလွှာက တိမ်နယ်စွဲ၍ နေပါပြီ။

ကြည့်လေရာရာ၊ မြင်လေရာရာ၊ တွေးလေရာရာမှာ မသည်းအူကို မောင်မောင် တွေ့နေရပါသည်။ ထိုင်လျက် ငိုက်၍၊ အိပ်မက် မက်နေခိုက် မှာပင်လျှင်လည်း မသည်းအူ ရောက်လာပြန်ပါ၏။

မသည်းအူ အလှတစ္ဆေက မောင်မောင့် အအိပ်ကို နှောက်ပါသည်။ မောင်မောင့် ဘဝကို ခြောက်ပါသည်။

မသည်းအူပါသော မောင်မောင့်အိပ်မက်ကို မောင်မောင် ပြန်ပြောပြကာ အရသာယူလို့မိပါ၏။ သို့သော် အနားမှာ ပြောပြရမည့်သူ ဟူ၍လည်း မရှိပါချေ။ ရှိသော တယောက်ကလည်း မသည်းအူ၏ မေမေသာ ဖြစ်နေ၍ ခက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အပေါ်သို့တက်၍ အိပ်တော့မည် ကြံစည်မိပါ၏။ မသည်းအူ၏ အကြောင်းကိုမှ ကြားမနေရပါလျှင်၊ မသည်းအူ၏ အကြောင်းကိုမှ ပြောမနေရပါလျှင်၊ မသည်းအူ၏အကြောင်းကို ထွေးနေရမှသာ မောင်မောင် ပျော်နိုင်ပါတော့မည်။

ဒေါ်ဒေါ်သည် အင်မတန် အပြောလိမ္မာ၏။.....သမီး သမီး.. ဟူ၍သာ တတွင်တွင် ပြောခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူ ၏အမည်ကိုမူ ယောင်၍မျှ မထွက်ခဲ့ပါချေ။

မသည်းအူကို မောင်မောင် ပသို့ ခေါ်ရပါမည်နည်း။

မသည်းအူ၏အကြောင်းကို သိရပြန်တော့လည်း မသည်းအူ ၏အမည်ကို မသိရနိုင်ပါချေ။ မသည်းအူ၏ အလှကို မြင်ရပြန်တော့လည်း တဒင်္ဂမျှနှင့်ပင် ခွဲခဲ့ရပါသည်။ မသည်းအူက အနောက်မှနေ၏ဟု ဆိုသောအခါ မောင်မောင်က အရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

အော်...ကြုံမည့် ကြုံရပြန်တော့လည်း ခွဲခွာရခြင်းက အစနိဒါန်းပါတကား၊

နေ့လည်း နေ့စဉ်၊ ညဉ့်လည်းရုံဖန်၊

ရက်မချန်တည့်၊ တည့် မှန်အံ့အောင်၊

တမ်းဆိုယောင်စွ၊ သန်ကောင်သန်လျှမ်း၊

အလွမ်းမပြေ၊ ခဲတွေခဲမိ၊

ကြင်မိသည်ပြစ်၊ ဖြစ်တို့သလော၊

တွေးတောမဲ့ ဆုံး၊ မြဲနှောင်ထုံးသည်၊

ချစ်ကုံးပတ်ရက် နေတော့၏။

ပြောလျှင် မသည်းအူ ယုံကြည်လိမ့်မည် မထင်ပါချေ။ သို့သော်

မှန်သောစကားကိုသာ မောင်မောင်ပြော ပါမည်။ သည်အသက် သည်အရွယ်အထိ မသည်းအူမှတပါး "မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ မောင်မောင် မစွဲလမ်း မတမ်းတမိခဲ့။ မည်သို့သောအလှကမျှလည်း မောင်မောင့်ရင်ကို သည်နယ် လှုပ်ရှားထိခိုက်စေနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါချေ။

ပြောလျှင် မသည်းအူက ပိုပြီ ထင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မောင်မောင့်စကားသည် သစ္စာသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ မသည်းအူနှယ်လှသော၊ မသည်းအူနှယ်ယဉ်သော၊ မသည်းအူနှယ် မြတ်နိုးဘွယ်ရာ ကောင်းသော၊ မသည်းအူနှယ် စွဲလမ်း ဘွယ်ရာကောင်းသော မိန်းမဟူ၍၊ မောင်မောင့်ဘဝတွင် မတွေ့ခဲ့ရ မဆုံခဲ့ရဘူးပါချေ။ မသည်းအူကဲ့သို့ မောင်မောင့် ရင်ဝယ်မှ မေတ္တာအသျှာကို တဒင်္ဂမျှနှင့် စိုးမိုးသိမ်းပိုက် နိုင်စွမ်းသသူ မရှိခဲ့ဘူးသည်မှာလည်း အမှန်ပါပင်။

မသည်းအူသည် နှိုင်းဆိုစရာ၊ လှထကာတို့ ပေါင်းစုညွှတ်ရုံးရာ သူဇာပန်းပုရုပ်ကဲ့သို့ပင် လှအားပါဘိသည်။ မသည်းအူ၏ မျက်နှာပြင်ကလည်း .. ပုံချတုကျွန်း၊ နိတုန် သွန်းသို့၊ မစွန်းနှောင့်ရှက်၊ ဆံတစ်ရွက်မျှ၊ မစက်ပြစ်ချည်၊ ရိပ်မရည်သည်။ စင်ကြည် မွတ်ညက် ပြေချော၏။

သည်နှယ် မတရားလှအားပြီဆိုတော့လည်း မောင်မောင် အချို့လျှင် ရုန်းနိုင်ပါတော့မည်နည်း။ မောင်မောင် အသို့လျှင် မခင်တွယ် မစွဲလမ်းမူ၍၊ နေနိုင်ပါတော့မည် နည်း။ မောင်မောင် အသို့လျင် မေ့နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

မောင်မောင့် အတွေးတို့မှာ မသည်းအူက စိုးမိုး ခြယ်လှယ်ခဲ့ပါသည်။ မောင်မောင့် အသိအမြင်မှာ မသည်းအူက မင်းမူအုပ်ချုပ်ခဲ့ပါ၏။

မောင်မောင် မသည်းအူကိုသာ မြင်ယောင်နေခဲ့မိ ပါသည်။ မသည်းအူနှင့် ခင်ယောင်ကြင်ယောင်။ မသည်းအူ ၏ ပြုံးယောင်ညှို့ယောင်။ မသည်းအူက ကြည်ဖြူယောင် နှစ်သက်ယောင်။ ဤသည်တို့ကား မောင်မောင့် အိပ်မက် များပါတည်း။

သို့သော် စည့်ထွန်းရဲရွှင်၊ယဉ်ရုပ်သွင်ကို၊ ရှုမြင်ရုံမျှ ခဲယဉ်းလှ၏၊ ဆိုဘိသည့်နှယ် ... မသည်းအူကို မောင်မောင် မတွေ့ရနိုင်တော့ပါချေ။ မသည်းအူကို မောင်မောင် မည်သို့ရှာရပါအံ့နည်း။ မသည်းအူကို မောင်မောင် မည်သို့ တွေ့ရပါအံ့နည်း။

ကြမ္မာမကုန်၍ ကြုံရဆုံရဦးမည် ဆိုလျှင်တော့ မောင်မောင့် မေတ္တာ အသျှာ၏ အကြောင်းကို မသည်းအူ နား လည်စိမ့်သောငှာ လျှောက်ကြားလိုပါသည်။ မသည်းအူ၏ အလှက ယောက်ျားတယောက်၏

စိတ်နှလုံးကို သည်မျှ ဆွဲ ငင်ရစ်ဖွဲ့နိုင်စွမ်း ရှိကြောင်း မသည်းအူ ကြားရသော အခါ

မသည်းအူ မုချဝမ်းမြောက်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မသည်း အူ၏ ဘဝင်တိုင်လျှံ့ ပျံ့ပါဘိသော ကိုယ်သင်းနံ့အ ကြိုင်အလှိုင်က ယောကျ်ားတယောက်၏ အနာဂတ်မှာ သည်မျှ ဩဇာရှိသည်ကို မသည်းအူ နားလည်ရသောအခါ လည်း မသည်းအူ မုချ ကျေချမ်းရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မသည်းအူ၏ နွမ်းလျညှိုဟန် ကြင့်နာဆန်သော ပြောမှုဆိုရာ မျက်နှာထားသကာက ယောကျ်ားတယောက်၏ ဘဝမှာ သည်မျှ လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်နိုင်သည်ကို မသည်းအူ သိရသော အခါ၌လည်း မသည်းအူ မုချနှစ်သက်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

မသည်းအူသည် လှ၏။ ယဉ်၏။ နု၏။

မသည်းအူ၏ အလှအယဉ်အနု အစုစုက နွဲ့နှောင်းနန်းဟန် ကြင့်နာဆန်သော် လည်း မသည်းအူ၏ မနော၊ မသည်းအူ၏ သဘော၊ မသည်း အူ၏ အမူအရာ၊ မသည်းအူ၏ လေ့အထ..စသည့်.စသည် တို့ကမူ မိုးသို့ပင် ပျံ လုဘနန်း။ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု အခန်း၌လည်းမသည်းအူသည် တင့်မော လွန်ကျစ်လစ်၊ ပုလဲနှစ်သို့၊ ပြေ ပြစ် ဆင်းကြန်အင်၊ ဆင်တတ် ပြင်တတ်လှပါသည်။ ညိုမြ ကေသာကို၊ ပမာကွမ်းလင်၊ သွယ်ရှင် နားနောက်၊ ခွေ လျောက်ရစ်စ၊ ရွရွကလေး၊ ထွေး၍ ချထားပုံကသည်ပင် လျှင်လည်း အလှတွင် အယဉ်ဆင့်စေလျက် တင့်သည်ထက် တင့်စေခဲ့သည် မောင်မောင် ထင်ပါသည်။ ဝတ်သာမှုစံရာ စံထား၊ ရွေးခဲ့ခြား၍၊ သိကြားတမျှ၊ ပြိုင်လှာသလည်း၊ သော်တာ့ရောင်တွင်၊ ကြယ်နှယ်သာ ထင်ပါလိမ့်မည်။

မောင်မောင် မမေ့နိုင်ပါချေ။ ရထား၏ ပြတင်း ဘောင်တွင် လက်တင်ရပ်၍ မတ်တတ် ငိုနေသော မသည်း အူသည် မောင်မောင့်၏ မျက်စေ့အစုံထည်း၌'ပဇာ့ကြောင့် သည်မျှ စွဲ၍ နေရပါဘိသနည်း။

တက္ကသိုလ်တို့ မည်သည် အလှ အပတို့ဖြင့် ကြွယ်ဝ သည်ဟု အဆိုရှိပါ၏။ မောင်မောင် ပဇာကြောင့် မမြင်မိပါ သနည်း။ ထိုအလှအပတို့ကလည်း ပဇာကြောင့် မောင်မောင့် ရင်ဝယ် မငြိတွယ်နိုင်ရပါသနည်း။

မောင်မောင် တွေး၍ မရခဲ့ပါချေ။

မသည်းအူ သည်သာ မောင်မောင့် အမြင်၌ တယောက်ထည်းသော အလှအပ၊ တယောက်ထည်းသောမိန်းမ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ မောင်မောင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရပါသည်။ မသည်းအူ သည်သာ

မောင်မောင်၏ အလှအပ၊ မသည်းအူ သည်သာ မောင်မောင်၏ မိန်းမ ဖြစ်ရပါမည်။

မသည်းအူ ကြည်ဖြူနိုင်မည်ဆိုပါလျှင် မသည်းအူကို မောင်မောင် ယူလိုမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မသည်းအူတို့ ကျောက်ဆည်သို့ ဝါကျွတ်ကျောင်းပိတ်ထားခိုက်တွင် မောင်မောင် ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဝါကျွတ် ကျောင်းပိတ်ထား ခိုက်တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်တော့မူ၍ မန္တလေးမှာပင် နေမည်။ မန္တလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင် စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝ၊ မေမြို့၊ ကျောက်ဆည် စသောမြို့များ လည်မည်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်ဆည်သို့ မကြာမကြာ ရောက်ရပေမည်။ ဤသို့ မောင်မောင် ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက် အရပင် ပဌမဆုံး ကျောက်ဆည်သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျောက်ဆည်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်လည်း လက်ပြ ယာဉ်ရဲတယောက်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခရိုင်ရဲဝန်၏ အိမ်ကို မေးခဲ့ရပါ၏။ တခါက်မျှ မရောက်ဘူး သော မြို့ထည်းတွင် မောင်မောင်သည် တည်တည်ပင် လျှောက်နေမိပါသည်။

သို့နှင့် မသည်းအူတို့ နေရာသို့ မောင်မောင်ရောက် လာခဲ့ပါ၏။

စောကလည်း စောနေသည်မို့၊ မသည်းအူကို အသည်းစွဲ ချစ်သော မသည်းအူ၏ဖေဖေနှင့် မသည်းအူကို အသက်မက သက်နှစ်ဆမျှချစ်သော မောင်မောင် တွေ့ခဲ့ရ ပါသည်။

မသည်းအူ၏ ဖေဖေက မောင်မောင့်ကို ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံ စကားပြော ပါသည်။ နံနက် လဘက်ရည် သောက်နေခိုက်မှာ မောင်မောင်ရောက်သည်မို့ လည်း မောင်မောင့်ကိုပါ လဘက်ရည် တခွက်ဖြင့် ဧည့်ခံခဲ့ပါသည်။

သောက်လေ့သောက်ထ မရှိသော်လည်း လဘက် ရည်ကိုပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မောင်မောင် သောက်ခဲ့ မိပြန် ပါသည်။

သို့သော် မသည်းအူတို့ ဖေဖေက မောင်မောင့်ကို ယုံကြည်ပုံ မရပါချေ။ တရားခံနှယ် သွယ်ဝိုက်တလှည့် တည့်တည့်တခါ မေးလိုက် မြန်းလိုက် စုံစမ်းလိုက် သည်မှာလည်း စုံတကာ့စုံ ပြည့်ပြည့်စုံလှ ပါချေသည်။ အသက်၊ အမည်၊ နေရပ်သာမက ဝါသနာ၊ ပညာ အရည်အချင်း စသည်တို့ကိုလည်း စကားကြုံလျှင် ကြုံသည့်အလျောက် လှည့်ပတ် မေးမြန်းခဲ့ပါ၏။ ယုတ်စွအဆုံး....ပဇာကြောင့် ယခု ဝါကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အိမ်သို့ မပြန်ရသနည်း ဟူသော မေးခွန်းသည်ပင်လျှင် ပါလာခဲ့ပါသည်။

မောင်မောင် အမှန်များကိုသာ ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။ ဝါကျွတ်

ကျောင်းပိတ်ခိုက်တွင် ယခုနှယ် မနေမူ၍၊ အိမ်သို့ ပြန်လာစေလိုသော မိဘ၏ ဆန္ဒကိုလည်း အမှန်အတိုင်းပင် ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင့် ဆန္ဒ၏ အရိပ် အမြွက် တို့မှာလည်း ထွက်လာခဲ့ရပါတော့၏။ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် ကာကွယ်ဖုံးအုပ်ခဲ့ပါ သော်လည်း၊ မောင်မောင့်နှုတ်က မလုံတတ်ပါချေ။

မသည်းအူ၏ ဖေဖေက မောင်မောင် စကားမတတ်ပုံ ကိုငင်း၊ မောင်မောင်၏ မလုံသော အသည်း နှလုံးကိုငင်း၊ တွေ့နေရ မြင်နေရ၍ထင့်။ စကားပြောခိုက်မှာ မကြာမကြာ ပြုံးပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူ၏ ဖေဖေက စိတ်ထား သ ဘောထား ပြည့်ဝလှ ပါသည်။ မသည်းအူနှင့် ပတ်သက် သော မောင်မောင့်နှလုံးသည်းအူ၏ ဆန္ဒကို ရိပ်မိပင် ရိပ်မိ ငြားသော်လည်း၊ မောင်မောင့်ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပင် လက်ခံ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

မသည်းအူ၏ မေမေသည် မသည်းအူကို ခေါ်လာရန်အတွက် ရန်ကုန်သို့ သွားနေကြောင်း၊ နက်ဖန်ညနေတွင် ပြန်ရောက် လာကြမည် ထင်ကြောင်း၊ နောက်နောင်တွင်လည်း သူတို့ ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဝင်နိုင်ထွက် နိုင်ကြောင်း... စသည် စသည်ဖြင့်လည်း မောင်မောင့် မေးခွန်းများကို အပိုလက်ဆောင် စကားများနှင့်တကွ ဖြေကြား ခဲ့ပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင် ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်မိပါသည်။

အကြင်သူသည် ချမ်းသာကို လို၏။ ထိုချမ်းသာကို လိုသောသူသည် ချမ်းသာ၏ တည်နေရာကို သိ၏။ ချမ်းသာသို့ ရောက်ရာ ရောက်ကြောင်း လမ်းကိုလည်း တွေ့၏။ ထိုသူသည် မုချ ချမ်းသာရမည်သာတည်း။

မောင်မောင်သည်လည်း မုချ.......

ထထထ

သတိကြပ်သော၊ ကြည့်ရှာဖွေလည်း၊

ဆံမြွှေမြွှေခြမ်း၊ ပြစ်မသမ်းတည့်၊

လျှမ်းလျှမ်းမြူတော၊ ယဉ်မိုးနေနှင့်၊

ရင်ရွှေ အပ်ယှက်၊ ဖူးရေးခက်၍၊

စိတ်စက်မရှင်၊ ရှိသည်တွင်ကို…

လွဲလိုတော့လည်း ကြုံဖန်၍ လွဲခဲ့ရပါ၏။ တွေ့လို တော့လည်း ကြုံကြုံဖန်ဖန် တွေ့ရပြန်ပါသည်။ ကြမ္မာတို့ မည်သည် လှည့်လည်း လှည့်ဖြားတတ်ဘိသည်တကား။

တနေ့ မေမြို့လမ်း (၂၁)မိုင် စခန်းတွင် မသည်းအူကို မောင်မောင် မမျှော်မလင့် တွေ့ရပြန်ပါသည်။ မသည်းအူသည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ ပြည့်ဖြိုးလာသည် ထင်ရပါသည်။ မသည်းအူ၏ မျက်နှာ ဝါဝါဝင်းသည် နုကိုယ်ကတည်းက ရွှန်းရွှန်း ပရသည့်အထည်း သိုးမွေးအနွေးအင်္ကျီ အနက်မှ ဝတ်လာပြန်တော့ နှိုင်းဖက်မရ လှနေကျမှာ ပို၍ပင် လှလာပြန်ပါ၏။ နှိုင်းဖက်မရ၊ လှနေကျကို၊ ထပ်မျှ ဖန်လဲ၊ သစ္စာမြဲ၍၊ ဆက်ချစ်ဝန်၊ လေးသောဟန်ကြောင့်၊ ပြန်ပြန်သက်ထက်၊ ကြင်စုံမက်သည်၊ ရေးထက် သည်းထန် လာမိပြန်ပါသည်။

မသည်းအူတို့ကလည်း မောင်မောင်တို့ ထိုင်နေရာ ဆိုင်ထည်းသို့ပင် ဝင်လာကြပါသည်။ ချမ်းသောဒဏ်ကို မသည်းအူ ခံနိုင်စွမ်း မရှိဟန်ထင့်။ မသည်းအူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ရုံး၍ထားပါသည်။ လက်ဖျားလက်ဖဝါး အချင်းချင်း ကိုလည်း ဆုပ်နယ်လျက် ရှိပါသည်။ မသည်းအူသည် အနောက်နိုင်ငံသူနှယ်လည်း ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ခြေနင်းနှင့် အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်ရန် အလို့ငှာ ဝတ်၍ ထားပါသည်။ သည်တခါမူ မသည်းအူ၏ ဆံမြကေသာ ထုံးဖွဲ့ပုံကလည်း ထီးဟန်နန်းလေး မဆန်တော့မူ၍၊ တိုင်းတပါး ရိုးရာ ဖွာရရာလွင့်ဝဲလျက်ရှိပါသည်။

မောင်မောင် မသည်းအူကို မည်မျှ ငေးကြည့်နေမိသည် မသိ။ နောက်မှနေ၍ မောင်မောင့်ပခုံးကို မသည်းအူ၏ ဖေဖေက လာကိုင်တော့မှပင် မောင်မောင် သတိပြန်ဝင် လာခဲ့ရပါသည်။ လန့်လန့်ရှက်ရှက်နှင့်လည်း မျက်နှာပျက်ခဲ့ ရပါ၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ မောင်မျိုးညွန့်...."

မသည်းအူ၏ ဖေဖေက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ရင်းရင်း ချာချာ မေးလှာသော်လည်း မောင်မောင့်မှာမူ ရင်က အပြင်းအထန် ခုန်နေရဆဲမို့ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါချေ။

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ မေမြို့က ပြန်လာပါတယ်"

ဖြေဖြစ်ပြန်တော့လည်း မပြေမပြစ် ထစ်ထစ်ငေါ့ ငေါ့နှင့်သာ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ဤတွင် မသည်းအူ၏ ဖေဖေက မသည်းအူ၏ မေမေကို လှမ်းအသံပြု၍ မောင်မောင့်ကို ပြပါသည်။ မသည်းအူ၏ မေမေကလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြုံးတည့်၍ ထိုင်ရာမှ ထမည် ပြုပါသည်။ သို့သော် မောင်မောင်ကပင် ရုပ်ခြည်းထ၍ မသည်းအူတို့ စာပွဲသို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူ၏ ဖေဖေကလည်း မောင်မောင်နှင့် ယှဉ်လျက် ပါလာကာ၊ စာပွဲသို့ ရောက်သော် မသည်းအူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လွတ်နေသော ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြပါသည်။

"မောင်မျိုးညွှန့် အကြောင်းတော့ ဒေါ်ဒေါ် ခဏခဏ ပြောမိပါတယ်ကွယ်။ မောင်မျိုးညွှန့် ကျောက်ဆည်ကို တခေါက် ရောက်သေးတယ်နော်…။ ဒေါ်ဒေါ်ဖြင့် မတွေ့လိုက်ရလို့ နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မောင်မျိုးညွှန့်ရဲ့ ဦးက လူတမျိုးကွဲ့။ ဘုတွေဝွတွေများ ပြောလွှတ်လိုက်ပြီလားလို့လဲ စိတ်ပူမိသေးတယ်…."

မောင်မောင် ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြမိပြန်ပါ၏။ ဒေါ်ဒေါ်ကမူ သူ့ထုံးစံနှင့်သူ အစရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရန်ကုန် မိုးနှယ် စကားမိုး ကြွယ်ပါချေတော့သည်။

ဒေါ်ဒေါ် စကားပြောနေခိုက်မှာမူ ဒေါ်ဒေါ် စကားကို အာရုံပြုလိုဟန်ဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ကိုသာ မောင်မောင် ကြည့်နေ ရပါသည်။ 'မောင်မျိုးညွှန့်ရဲ့ ဦးက… မောင်မျိုးညွှန့်ရဲ့ ဦးက' …နှင့် မသည်းအူ၏ ဖေဖေ့အကြောင်းကို စကားထည်းတွင် ထည့်ပြောလာသော အခါ၌ကား၊ မသည်းအူ၏ ဖေဖေ့ထံသို့ မောင်မောင့် မျက်စေ့များက ရောက်ရပြန်ပါသည်။ အမှန်စင်စစ် မောင်မောင် ကြည့်လို သည်၊ မောင်မောင့် မျက်စေ့များက ရောက်နေလိုသည်မှာ မသည်းအူသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အခြေအနေက မပေးခဲ့ပါချေ။ မောင်မောင့်မျက်နှာသည် လက်ဝဲနှင့်လက်ျာ နှစ်ဖက်သို့သာ လှည့် နေရပါသည်။ တူရူသို့ကား မလှည့်သာပါချေ။

"တကယ်တော့ နောက်တနင်္ဂနွေကျမှ လာကြဘို့ ဘဲကွဲ့။ ဒါပေမယ့် မောင်မျိုးညွှန့်ရဲ့ဦးက နောက် တနင်္ဂနွေကျရင် မအားဘူးဆိုတာနဲ့… ပြီးတော့ မေမြို့မှာ ဒေါ်ဒေါ် အမတဝမ်းကွဲ ဆိုပါစို့၊ သူ့ အိမ်နဲ့ခြံလဲ ရှိတယ်လေ.. သစ်တောလမ်းထဲမှာ.. "

"သူတို့ကတော့ ကျောက်မဲမှာ နေကြတယ်ကွဲ့။ အဲ သူတို့နဲ့လဲ ကိစ္စကလေး ရှိတာနဲ့ လာကြတာ။ သူတို့ကတော့ နက်ဖန်လောက်မှ ကျောက်မဲက ဆင်းလာကြမယ်…။ မောင်မျိုးညွှန့်တို့က အခု မေမြို့က ဆင်းလာတာနော်….."

"သည်တခါလဲ လွှဲပြန်ပြီဟော့၊ နေ့မို့ ဆိုရင် ထခါထဲ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့လို့ အပြောရသား...

အမှတ်မထင် နေခဲ့လျှင် ကောင်းပါ၏။ သို့သော် လွဲရခြင်းအတွက် သည်နှယ်ဝမ်းနည်းဟန် စကားကို ကြားရသောအခါ မောင်မောင့်စိတ်မှာ ထိခိုက်ရပြန်ပါသည်။

ထို့ပြင် ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း အင်မတန် ပရိယာယ် ကြွယ်ပါဘိသည်။ လိုက်လိုသူက အခမ္ဘ လိုက်တော့မည် ဆိုလျှင်ပင် မလိုက်လာနိုင်စိမ့်သောဌာ စကားကို ပိတ်၍ ပြောပစ်ခဲ့ပါသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် မောင်မောင့်ကို စေတနာ ထားသင့်သည် ထင်ပါ၏။ ထိုစေတနာအရလည်း... "သလို့တောင် လွှဲချင်နေမှတော့ မောင်မျိုးညွန့်ရေ.... ဘာမှကို ပြောမနေတော့။ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ အတူသာ မေမြို့ကို ပြန်လိုက်ခဲ့ပေတော့။ ကျောင်းပိတ်ထားတာဘဲ။ မောင်မျိုးညွန့် အားတယ် မဟုတ်လား..." ဟူ၍ ခေါ်ကောင်း ပြောကောင်းသည် ထင်ပါသည်။

သို့သော် ဤအတွေးမှာလည်း စင်စစ် လိပ်ဆန် လှပါသည်။ ထို့ပြင် မောင်မောင့် အကြောင်းကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်တို့ သိကြသည်။ ရွှေစွန်ညို .. ဘာကို လိုလို ဝဲတယ်... ကို ဒေါ်ဒေါ်သာမက ဦးကပါ ရိပ်မိနေပါ၏။ သို့စဉ်လျက် ပဇ္ဇော့ကြောင့် အဝင်နက်ခံကာ သူစိမ်း ယောကျ်ားကလေးတယောက်ကို သည်နှယ်ခေါ်ရပါမည်နည်း။

မသည်းအူ၏ ဖေဖေကမူ ဆေးတံကိုခဲလျက် မပြုံးတုံ ပြုံးတုံနှင့်။ အလုံးစုံသော မောင်မောင့် မျက်နှာအမူအရာ တို့ကို အရိပ်ကြည့်နေပုံ ရပါသည်။ မောင်မောင် မတတ် နိုင်တော့ပါချေ။ မနေလည်း မနေနိုင်တော့သည့်အလျောက် မသည်းအူကို မောင်မောင် ကြည့်ခဲ့မိပါ၏။

မသည်းအူကလည်း မောင်မောင့်ကို ကြည့်၍ နေပါသည်။ မောင်မောင့် အကြည့်နှင့် ဆုံသောအခါ၌မူ မသည်း အူသည်ငှင်း၊ မောင်မောင်သည်ငှင်း တပြိုင်နက်တည်းပင် မျက်လွှာကိုချတည့်၍ ခေါင်းကိုငုံ့ ပစ်ခဲ့ကြရပါသည်။

မောင်မောင့်စိတ်မှာမူ မသည်းအူ အပါအဝင် မသည်းအူတို့ကို စကားပြောလိုမိပါ၏။ မောင်မောင့် စကားမှာ အထူးသဖြင့် မသည်းအူ နှစ်သက်ရပါမည်။ မောင်မောင့်စကားမှာ အနက် နှစ်သွယ် ထွက်သော စကားမျိုးလည်း ဖြစ်ရပါမည်။ ရုပ်ရှင်ထည်းမှာ မင်းသား မင်းသမီးတို့ ပြောကြသည့်စကားနှယ် လှလည်းလှရပါမည်။

သို့သော် မောင်မောင် မည်သို့ စ၍ ပြောရပါအံ့နည်း။ မည်သည့် အကြောင်းကို ပြောရပါအံ့နည်း။

သို့နှင့် မောင်မောင့် နှုတ်မှာ ရေငုံထားသည် သို့သာ နေခဲ့ရပါ၏။ သို့နှင့် လမ်းခွဲခဲ့ရပြန်ပါသည်။

မေမြို့သို့ ပြန်လိုက်လိုပါလျက်နှင့် မန္တလေးသို့သာ မောင်မောင်ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ အမြင့်သို့ တက်လိုပါလျက်နှင့် အနိမ့်သို့သာ ဆင်းခဲ့ရပါသည်။

ပေါင်းစည်းနေလိုပါလျက်နှင့် လမ်းခွဲခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ထ ထ ထ

သည်းချာဆူဝေ၊ ခွဲကြလေ၍၊

ရွှေမြေဘုံကျော်၊ ရောက်လေသော်လည်း၊

ရှင်ပျော်မမေ့၊ တနေ့တည၊

တခဏမျှ၊ ရှုတမကင်း၊

လွမ်းတင်းထပ်ပုံ၊ အာရုံမြှော်မြှော်၊

စိုက်ခေါ်စုံမက်၊ တသက်သက်သည်၊

ဟမြွက်တဆို နွေးနွေးတည်း။

ညကမှ မေတ္တာ၏အကြောင်းကို မောင်မောင် ကောင်းစွာ နားလည်လာခဲ့ရပါသည်။ မေတ္တာ ဆိုသည်မှာ ပင်ပန်းနိမ်းနယ်ရခြင်းပါတကား.... ဟူ၍လည်း ညကမှပင် မောင်မောင် သိခဲ့ရပါ၏။

ညဥ့်သာစက်လည်း၊ မျက်နှာပုံသွင်၊ မြင်သည်ချည်းဘဲ၊ သည်းထဲညွှတ်ခွေ၊ နေသာနေလည်း၊ ညွှတ်ခွေ ဆင့်လောင်း၊ တပျောင်းပျောင်းတည့်။ ။မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို လွမ်းမိုးလွန်ပြီ ထင်ပါသည်။

ညက မအိပ်ခဲ့ရပါချေ။ မောင်မောင့်ရင်မှာလည်း ပြပြမရှင် မကြည်လင်နိုင်ခဲ့ရပါချေ။ မသည်းအူ၏ အလှဆိပ် သင့်နေခဲ့ရသောကြောင့်လည်း ဝန်းကျင်ပတ်ကုံး၊ စဆုံးမှောက်လှန်၊ ကမ္ဘာပြန်သို့၊ သည်းထန်ပြင်းပြ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သည်နေ့အတွက် အပြင်သို့ မထွက်တော့မူ၍၊ အိပ်နေတော့မည်ဟုပင် မောင်မောင် အောက်မေ့ မိပါသည်။

သို့သော် ညနေသို့ ရောက်သောအခါ စိုးလွင်၊ မြင့်သိန်းနှင့် မြတ်သူတို့ မောင်မောင့်ထံသို့ ရောက်လာကြ ပြန်ပါသည်။ (၂၁)မိုင်စခန်းမှာ မသည်းအူနှင့် တွေ့ရစဉ်ကလည်း မောင်မောင်နှင့်အတူ သူတို့ ရှိနေကြပါသည်။ မသည်းအူ၏ မြင်သူတကာ ငေးရသောအလှကို သူတို့ကလည်း တအံ့တသြ ပြောဆိုချီးမွမ်းကြပါသည်။

မသည်းအူနှင့် မောင်မောင် ခွန်းတုံ့ ခွန်းလှယ်စကား ဆုံခွင့် မကြုံခဲ့ရသေး၊ မသည်းအူ၏ အမည်ကိုပင် သိခွင့် မကြုံခဲ့ရသေး၊ မသည်းအူကိုပင် ဝဝလင်လင် စိတ်ရှိလက်ရှိ ကြည့်ခွင့် မကြုံခဲ့ရသေးပေမည့်၊ မသည်းအူနှင့် မောင်မောင်တို့၏

အကြောင်းဟုပင် ဆိုရအံ့သော မောင်မောင့် တဖက်သပ် ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြမိပြန်သောအခါ၌လည်း၊ သူတို့က အားပေး နှစ်သိမ့် ကြပါသည်။

(၂၁)မိုင်မှ ဆင်းခဲ့၍ မြေပြင်သို့ ရောက်ခါမှပင် မောင်မောင့်အတွက် ပြန်လှည့်၍ တက်ပါမည် တကဲကဲ။ မောင်မောင် မနည်းတောင်းပန်၍ ဆွဲထားရပါသည်။ "မကောင်းဘူးထင်တယ် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နဲ့ ဒါလောက်ထိ ဆင်ခြင် တတ်နေရင်တော့ မင်း တသက်လုံး မိန်းမကို ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး...." ဟူ၍၎င်း၊... "မင်း ယောကျ်ားပါကွဲ မျိုးညွန့်ရ၊ အရှုံး မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ငါးမရရင် ရေချိုးပြန် မယ်ကွာ..." ဟူ၍၎င်း၊ "အေး တန်ရာတန်ရာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ နှလုံးလှရင် မိန်းမလှကို ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား......" ဟူ၍၎င်း၊ မောင်မောင့်ကို ဝေဘန်ကြ ပုတ်ခတ်ကြ သရော်ကြ ရှုတ်ချကြပါ၏။ ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင့်အကြောင်းကို မောင်မောင် သိပါသည်။ မသည်းတို့၏ သဘော အနေကိုလည်း သူတို့နှင့်စာလျှင် မောင်မောင်က ပို၍သိပါသည်။ မသည်းအူတို့၏ အမြင်တွင် မောင်မောင့်ကို အလေအလွင့် ဟု စိုးစဉ်းမျှ အထင်မခံနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် အတန်တန် တောင်းပန်၍သာလျှင် ပြန်ခဲ့ရပါ၏။

ယနေ့ ညနေ ရောက်လာကြပြန်တော့လည်း သူတို့ စ၍ပြောသောစကားမှာ မသည်းအူ၏အကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်မသည်းအူ ဟူသော အမည်မှာလည်း သူတို့ တိုင်ပင်၍ ပညတ်သော အနွတ္တသညာသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူတို့ လာရင်းအကြောင်းကမူ မောင်မောင့်ကိုပါ ခေါ်၍ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြရန် ဖြစ်ပါ၏။ သည်တခါမူ ကိုယ် အတွေးနှင့်ကိုယ် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ကာ ပျော်ချည် တလှည့် နွမ်းချည်တခါ နေလိုပါသော်လည်း၊ အစမ္ဘ မငြင်းတော့မူ၍ မောင်မောင် လိုက်ခဲ့ဖြစ်ပါသည်။

စိုးလွင်၊ မြင့်သိန်း၊ မြတ်သူနှင့် မောင်မောင်တို့မှာ သည်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ကြရခါမှ တွေ့ကြရသော်လည်း ငယ်သူငယ်ချင်း အဖြစ်ထက်ပင် တယောက်နှင့် တယောက် ခင်မင်ကြပါသည်။ မြင့်သိန်းက မန္တလေးသား ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်တို့ ရောက်စက လမ်းမသိလျှင် သူ့ကို ဆရာတင်ရမြဲ။ သူ့နောက်က လိုက်ရမြဲ။

စိုးလွင်ကမူ မုံရွာမှ လာသူမို့ထင့်။ သီချင်း ကဗျာ မှာ ဝါသနာထုံပါသည်။ မဖြစ်မြောက် မအောင်မြင်သေး သော်လည်း သူ့ကလောင်အမည် 'သလ္လာမြေ စိုးလွင်' ဖြင့်ပင် အဆောင်တွင် ကျော်ကြားပါသည်။ စိုးလွင် ဟုသာအများက သိ၍၊ မောင်မောင်တို့ အပါအဝင် အများက စိုးလွင် ဟုသာ သူ့ကိုခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် သူအမည်ရင်းမှာမူ မောင်လွင် မျှသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ သလ္လာမြေကို

စိုးမိုးအံ့သော မောင်လွင်....မှသည် သလ္လာမြေ စိုးလွင်....။ သည်အဓိပ္ပါယ်နှင့် သည်အမည်ကို ယူသည် ဟု အများအဖို့ ရယ်စရာဖြစ်သော်လည်း သူကမူ ခပ်တည်တည် ရှင်းပြဘူးပါသည်။

မြတ်သူကား မကွေးက သူဌေးသားပါတည်း။ ။အမှန်စင်စစ် သည်အမည်ကို မည်သူက ပညတ်ပေးလိုက်သည် မသိ။ သူ့အဖေကမူ တနေ့လျှင်ငါးခါ အနောက် သို့ မျက်နှာမူ၍ ဘုရားဝတ်ပြုလေ့ရှိသော ကုလားစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အမေကမူ မြန်မာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သူငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဆုံးခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူသည် တယောက်ထည်းသော သား၊ တယောက်ထည်းသော ရင်သွေး အဖြစ်ဖြင့် သူ့အိမ်တွင်မူ ဘုရင်တဆူ ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အဖေကလည်း အသက်ပေး၍ ချစ်သည့် အလျောက်၊ အစခပ်သိမ်း လိုက်လျော ဖြည့်စွမ်းတတ်ပ သည်။ သူကမူ သူ့အဖေ၏ အစဉ်အလာ ကုန်သည်ရိုးရာကို ရွံရှာစက်ဆုပ်ခဲ့ပါ၏။ နိုင်ငံကို ချစ်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း သူသည် မောင်မောင်တို့ထက်ပင် ချစ်တတ်၍၊ နိုင်ငံရေး စကားကိုလည်း မောင်မောင်တို့ဝန်းကျင်၌မူ သူ့ထံမှသာ မကြာမကြာ ကြားရတတ်ပါသည်။ သို့သော် သူသည် ပညာ၌ ထူးချွန်၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာများကလည်း သူ့ကို ချစ်ခင်၏။ သူ့ကို ဆရာအများကမူ “မောင်မောင်တာ” ဟူ၍ ခေါ်ကြလေ့ ရှိပါသည်။

မြို့ရာဇာတိ ကွဲပြားခြားနားကြသော်လည်း မောင်မောင်တို့ သည်မှာလာ၍ ပေါင်းစည်းမိကြ၏။ တတွဲတွဲနှင့်လည်း မခွဲမခွါ နေဖြစ်ကြပါသည်။

ယခုလည်း သည်လေးယောက် ထွက်လာဖြစ်ကြ ပြန်ပါပြီ။ ရုံသို့ရောက်၍ မြင်းလှည်းထက်မှ ဆင်းမိသော အခါ၌မူ မောင်မောင့်ရင်မှာ ဝမ်းသာမိရပြန်ပါ၏။ သည်အမှတ်မှ သည်အမှတ်။ မောင်မောင်ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် ရဲအမှက်အသားကလည်း ကားတံခါးတွင် ထင်လျှား၍ နေပါသည်။

ကားသည် ရုံရှေ့တွင် အသေအချာ စနစ်တကျ ဆိုက်ထားလျက် ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် မသည်းအူနှင့် တွေ့ရတော့မည့် အရေးကို မောင်မောင် တွေး၍ ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုလည်း လက်တို့၍ ရပ်ထားသော ကားကို ပြမိခဲ့ပါသည်။

“ဒို့က ဒမြတ်ိုက်မှာ မဟုတ်ဘဲ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မဲ့ဥစ္စာ... သူ့ဟာသူ ရဲကားရပ်ထားတာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲကွ.... ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒို့ နှစ်ဆယ့်တမိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကားဟာကောကွ.... သည်ကားမှ သည်ကား အစစ် မောင်ရေ..”

“ဟော…”

သည်တော့မှပင် အကုန် ခြေစုံရပ်၍ ကြည့်မိကြပါ၏။ စဉ်းစားဖြစ်ကြရပါသည်။ နာမည်ကြီးသည့် မုံ့တီဆိုင်သို့ လာခြင်းလော။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် လာခြင်းလော။ မြင့်သိန်းက မုံတီဆိုင်သို့ ပြေး၍ ကြည့်ပါသည်။ ပြန်အလာ တွင်လည်း အဝေးကတည်းက ခေါင်းခါ၍ပြပါသည်။ သည်တော့ မသည်းအူတို့ ရုပ်ရှင်ရုံထည်းသို့ ရောက်နေပြီ ဆိုသည်မှာ သေချာ၍လာပါသည်။

ထိုအခါ မောင်မောင်တို့မှာ ပြဿနာ ပေါ်ရပြန်ပါ၏။ ။ မောင်မောင်တို့ ကြည့်နေကျ အတန်းမှာ နှစ်ကျပ်တန်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ မသည်းအူတို့ကမူ အနည်းဆုံး သုံးကျပ်တန်းမှသာလျှင် ကြည့်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သုံးကျပ်ခွဲတန်းမှ ကြည့်မည် ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မြင့်သိန်း တခေါက် အစုံစမ်း ထွက်ရပြန်ပါသည်။

သုံးကျပ်တန်းအပေါက်မှ အစောင့်ကို မြင့်သိန်း မည်သို့ စည်းရုံးသည်မသိ။ ရုံတည်းသို့ပင် မြင့်သိန်း ဝင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

မြင့်သိန်း ပြန်ထွက်လာပြန်ပါသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ခါပြပြန်ပါသည်။

သို့နှင့် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ကို စုကြပေါင်းကြကာ သုံးကျပ်ခွဲတန်းလက်မှတ်ယူ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော် ရုံထည်းသို့ ဝင်မိကြသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရုံက မှောင် ချလိုက်ပါ၏။ မရောက်ဘူးသော နေရာများကို အကန်းကဲ့သို့ စမ်းလျှောက် ခဲ့ကြရပါသည်။

သတင်းကားများ စ၍ပြပါ၏။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုပါလျှင် ထိုသတင်းကားများကို မောင်မောင် မကြည့် ဖြစ်ပါချေ။ အမှောင်ကျင့် ရလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရှေ့နောက်ဝဲယာသို့သာ မောင်မောင် ကြည့်၍ ရှာနေမိပါသည်။

အပေါ်ထပ်တွင် စုစုပေါင်း လူ(၄၀)ခန့် ရှိမည် ထင်ပါသည်။ မောင်မောင့်နောက် တည့်တည့်မှာလည်း (၁၀)ယောက်ခန့် ရှိလိမ့်ဦးမည် ထင်ပါ၏။ နောက်တည့်တည့် သို့မူ အကြောင်းမဲ့ လှည့်၍ ကြည့်ရန်မှာ မလွယ်ပါချေ။

ထိုအခိုက် အားလပ်ချိန်သို့ ရောက်ပါသည်။ အလင်းရောင် ရလာပါသည်။ အကြောင်းမဲ့ အပြင်သို့ ထွက်ရင်း မျက်စေ့တို့ကို ဝေ့၍ ရှာဖွေရပြန်ပါသည်။

သို့သော် မသည်းအူကိုရင်း၊ မသည်းအူ၏ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကိုရင်း မောင်မောင် မတွေ့ရပါချေ။ ထို့ကြောင့် အပြင်မှ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ပရိသတ်က မောင်မောင့်ကို ဆန့်ကျင်ကြပါသည်။

“ဘယ်မလဲကွ မင့်ကောင်မ။ သည်ကားမှ သည်ကား အစစ် ဆိုကွ..”

“သည်အပေါ်ထပ်က မကြည့်ဘူးလို့ ကြည့်စမ်းချင်တယ် ရိုးရိုးပြောရင်လဲ ရပါတယ် မျိုးညွန့်ရာ၊ ငါပြမှာ ပေါ့ကွ…”

“အေးလေ၊ ခုတော့ သင်းနှိပ်စက်တာနဲ့ ငွေပိုက်ဆံ ငါးကျပ်ပါ ပြုတ်ပြီ။ အိမ်က ပို့မဲ့ပိုက်ဆံကလဲ နောက်သုံးရက် လောက်ကြာမှ ရောက်မှာ။ သည်ကြားထဲတော့ ငတ်အုံး ပေါ့ကွာ.. အပေါင်းအသင်းကလဲ မှားမိပေသကိုး….”

“မင်းကလဲ မင်းဘဲ မျိုးညွန့်။ ရဲကားမြင်တိုင်း မင်းယောက္ခမ ထင်နေတော့လဲ နွားမြင်တိုင်း လက်ညှိုး ထိုးပြ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ သည်မှတ်ဉာဏ်နဲ့များ သစ်ပင်စိုက်အုံး မလို့… အံ့ပါမျိုးညွန့်ရာ၊ မြက်နဲ့ စပါးမှ မင်း ခွဲခြားတတ်ရဲ့ လား …”

သို့သော် မှောင်ချ၍ ရုပ်ရှင် အပြ မြန်သောကြောင့် မောင်မောင် သည်မျှနှင့်ပင် သက်သာရာ ရခဲ့ရပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင့် စိတ်၌မူ မကျေနပ်နိုင်ပါချေ။ မောင်မောင် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါ၏။ သည်ကား မှလည်း သည်ကားသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ပသို့သော နည်းနှင့်မျှ မမှားနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ရုပ်ရှင် ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အလျင်ဆုံး အပြင်သို့ အရောက် ထွက်၍ မသိမသာ စောင့် ကြည့်နေမိရပါသည်။ ထိုကား၏ ထံသို့ မည်သူတို့ လာကြမည်နည်း။

မကြာမီတွင် မောင်မောင်တို့ အသက်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းသာလျှင် ရှိဦးမည့် လူတယောက် ထိုကားထံသို့ ရောက်လာကာ၊ ကိုယ်တိုင် မောင်းထွက်သွားသည်ကို မောင်မောင်တို့ တွေ့ကြရပါသည်။ ထိုသူကား မည်သူပါနည်း။

မြတ်သူကမှ ထိုသူကို ကောင်းစွာ သိသည်ဟု ဆိုပါ၏။ ထိုသူ၏ အမည်ကိုပင်လျှင်လည်း “ကိုကို”ဟု မြတ်သူ ပြောနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသူသည်လည်း မောင်မောင်တို့နှယ်ပင် အဆောင်မှာ ကျောင်းသားတယောက် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါ ၏။ သူက ‘အောင်မင်္ဂလာ”တွင် နေသည်၊ ဝိဇ္ဇာ(က)တန်း မှ ဖြစ်သည်၊ ကာယဗလ လေ့ကျင့်လေ့ ရှိသည်… စသည် စသည်ဖြင့်လည်း အတိအကျ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆိုပါသည်။

ကောင်းပါပြီ။ ထို“ကိုကို”ဆိုသူကား မည်သူပါနည်း၊ မသည်းအူနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်ပါသနည်း။ မောင်မောင် မည်သို့ နားလည်ထားရပါမည်နည်း။

စင်စစ်သော် ကိုကိုသည် မသည်းအူ၏ အကိုအရင်း ပါတည်း။

ဤသည်ကိုလည်း ဒုတိယပတ် ကျောင်းပြန်ဖွင့်သော အခါ၌ မြတ်သူ၏ အကူအညီဖြင့်ပင် မောင်မောင်သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ ကိုကို ကို အကြောင်းပြု၍ မသည်းအူနှင့်ဖြင့် နီးနိုင်ခွင့် ကြုံရပြန်ပြီဟု ယူဆကာ မောင်မောင် ပျော်ခဲ့ရမိ ပါ၏။ မသည်းအူနှင့် အနေဝေးရ၍။ တွေးမိလျှင် စိတ်မှာ မအေးနိုင်သော်လည်း၊ မသည်းအူတို့၏ သွေးရင်းသွေးချင်း ကိုကိုနှင့် နီးနီးနေနိုင်ရသည့်အတွက်ကြောင့်မူ ပသို့ဆိုစေ ဖြေသာခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူတို့၌ သည်အဖေ၊ သည်အမေ၊ သည်သားနှင့် သည်သမီးသာရှိပါ၏။ တစုံတယောက်မှာ တစုံတခု ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် တယောက်တယောက် မုချ အသိပေးရပါမည်။ ဥပမာ၊ မသည်းအူ နေ၍မကောင်း ထိုင်၍မသာ ဖြစ်ရပြီ ဆိုပါတော့။ ကိုကိုထံ မသည်းအူတို့၏ အိမ်မှတဆင့် မုချ အကြောင်းကြား ရပါလိမ့်မည်။ မသည်းအူတို့၏ ဖေဖေသည်လည်း တာဝန်အရ ကျောက်ဆည်မှနေ၍ တနယ်နယ်သို့ ပြောင်းရပြီ ဆိုပါတော့။ ကိုကို့အနေနှင့် မုချ သိနေရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကိုနှင့် ပေါင်းရပါမည်။ ကိုကို့ထံ ချဉ်းကပ်ရပါမည်။ သွယ်တတ်မှစီး ရွယ်မှနီးသည် ဟုလည်း ဆိုထုံးစကား ရှေးကထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကိုကို အကြောင်းကို စုံစမ်း၍ သိရပြန်တော့လည်း မောင်မောင် စိတ်ပျက်ရပြန်ပါသည်။ ကိုကိုက စိတ်ရင်း သဘောရင်းမူ ဖြူစင်သည်။ သို့သော် အပြောဆိုးသည်…ဟု ဆိုပါသည်။ ကိုကိုက ညနေတိုင်း ဆိုလျှင်လည်း အားကစားရုံထည်းမှာသာ အချိန်ကုန်ပါသည်။ အဆောင်သို့ ပြန်လာကာ ရေမိုးသန့်စင်ပါသည်။ ညနေစာကို စားသုံးပါသည်။

ထို့နောက် အခန်းသို့ ပြန်၍ အိပ်ပါသည်။ အိပ်ပြီ ဆိုလျှင်တော့ တုံးကဲ့သို့ အသေအမော အိပ်လေ့ရှိသည် ဟုလည်း ကြားရပြန်ပါ၏။

နံနက်မှာမူ မည်သူမျှ မထနိုင်မီ ကိုကို ထပါသည်။ ကိုကို မျက်နှာသစ်သည် ကလည်း ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် အထိပင် ကြာလေ့ ရှိပါ၏။ ထို့နောက် စာကြည့်တတ်ပါသည်။

ကိုကိုက စကားလည်း နည်းပါသည်။ အပေါင်း အသင်းလည်း နည်းပါသည်။ မျက်နှာထားကလည်း အစဉ်ပင် တည်ကြည်လျက်၊ အပြုံးအရယ် နည်းပါသည်။

ကိုကိုကို မည်သည့်အခါမှာမျှ စာဖတ်ခန်းထည်းတွင် မတွေ့ရနိုင်ပါချေ။ ကိုကိုသည် သတင်းစာကိုလည်း မည်သည့် အခါမှာမျှ ဖတ်လေ့ မရှိပါချေ။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းနှင့် တပျော်တပါး စုဖွဲ့၍ စကားပြောခြင်း၊ စုဖွဲ့၍ ညလမ်းလျှောက်ခြင်း၊ စုဖွဲ့၍ စားသောက်ခြင်း.... စသည်တို့ကိုလည်း ကိုကိုသည် မနှစ်သက်တတ်ပါချေ။

ကိုကိုသည် တယောက်ထည်းသမား သာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ ကိုကိုသည် သူ့အရိပ်ကိုသူ ကြည့်၍ နေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့သော ကိုကိုနှင့် မောင်မောင် မည်သို့ ပေါင်းရပ့ါမည်နည်း။

မောင်မောင်က ကြာသပတေးသားပေမည့် စကားများပါသည်။ ရေရေလည်လည် မပြောတတ်ပေမည့် ပတ်ပတ် ဝန်းဝန်း ပြောလိုတတ်ပါသည်။ တစုံတခုကို ပြောတော့မည် ဆိုပါလျှင်လည်း အစဉ်ပင် ဗာရာဏသီ ချဲ့နေမိလေ့ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်ကမူ ရံဖန်ရံခါ “စကားအိုး” ဟု မောင်မောင့်ကို ခေါ်ပါသည်။ သူငယ်ချင်း အပေါင်း အသင်းတို့ကမူ... “မျိုးညွန့်... မင်း တကယ် ကို ပြောတော့မှာ ပေ့ါနော်....” ဟူ၍၎င်း၊ “နေအုံး မျိုးညွန့်၊ နေအုံး.. ငါ ပဌမရေသွားသောက်မယ်။ ဒုတိယ သေးသွားပေါက်မယ်။ ငါ ပြန်လာမှ ဆက်ပြောပါလားကွာ။ ဟင်၊ မဖြစ်ဘူးလား” ဟူ၍၎င်း၊ မောင်မောင် စကားစပြောပြီ ဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက် နောက်ပြောင်လေ့ ရှိကြပါသည်။

ထို့ပြင် “ အားကစား” ဆိုသည်ကိုလည်း မောင်မောင် ဝါသနာ မပါခဲ့၍လော၊ မသိ။ စိုးစဉ်းမျှ နားမလည် ပါချေ။ အထူးသဖြင့် အလေးမ၍ ကိုယ်ကာယ ဗလအလှကို မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လေ့ကျင့်နေကြသည် မသိပါချေ။ ညနေဆိုလျှင် အလေးမခန်းထည်းသို့ သူတို့ မှန်မှန် ရောက်လာလေ့ရှိကြပါသည်။ အင်္ကျီဟူသမျှကို ချွတ်၍ လည်း မှောက်ချည် လှန်ချည် ကုန်းချည် ကုံချည်နှင့် ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျ လေ့ကျင့်ကြပါသည်။ တော်နေကြာ လေ့ကျင့်လိုက်၊ တော်နေကြာ မှန်သွား ကြည့်လိုက်၊ ရှိစုမဲ့စု ကြွက်သားကို ညှစ်ထုတ်လိုက်နှင့်လည်း အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိတတ် ကြပါသည်။ မောင်မောင်သာ ထိုအခန်းထည်းက မှန် ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင်တော့ တညနေမျှနှင့်ပင် အူတက်၍ သေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

မောင်မောင့်ဝါသနာကမူ လျှောက်လည်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ခရီးသွားနေရခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မောင် ရွေးချယ်ထားသည့် ဘဝကမူ စိုက်ပျိုးရေး သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ သစ်ပင်တို့မည်သည် သည်နေရာမှာ အမြစ်တွယ်၍ ပေါက်လျင် သည်နေရာမှာပင် သေသည် အထိ နေရတတ်ပါသည်။ တောင်သူတို့မည်သည် ကိုယ့်တောင်ယာကို အခါမလပ် စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှု ရပါသည်။ ပသို့ ဆိုစေ၊ မောင်မောင့်အဖို့မူ မမြင်ဘူးသည်ကို မြင်ရခြင်းသည် အရသာ ဟူ၍ ယူဆမိပါသည်။

မရောက်ဘူးသော အရပ်ဒေသသို့ ရောက်ရခြင်းသည်လည်း စင်စစ်

စွန့်စားမှု တရပ်ပါတည်း။ ။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင် စွန့်စားရပါမည်။ မသည်းအူအတွက် မောင်မောင် စွန့်စားရပါမည်။ ကိုကိုနှင့် ပေါင်းစည်းမိရေးအတွက် အားကစားရုံ ဆိုသည့်အထည်းသို့ မောင်မောင် ဝင်ရပါတော့မည်။

ပဌမ နှစ်ရက်ခန့်တွင်မူ "လေ့လာသူ" အဖြစ်ဖြင့်သာ မောင်မောင် ဝင်ကြည့်မိပါ၏။ ကိုကို ကစားနေသည့်အနားသို့ ချဉ်းကပ်၍လည်း... "ခု လေ့ကျင့်တဲ့နည်းက ... ဘယ်နေရာ အတွက်လဲ ခင်ဗျ..." "ပခုံးက ကြွက်သားတွေ ပြည့်လာစေ ချင်ရင်ကောဗျား ဘယ်လို ကစားရမလဲ.... အဲသည်လို မှန်မှန်လေ့ကျင့်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခြောက်လလောက် ရှိတဲ့အခါ တော်တော်ကလေး ကြည့်ကောင်းရှုကောင်း ဖြစ်လာမယ် ထင်တယ်နော်......" "ကျွန်တော်က မြင်တဲ့အတိုင်းဘဲ ဘာမှကို အစမရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါဗျာ..နော်။ စာအုပ်ကလေး ဘာကလေး ရှိရင်လဲ ဖတ်ဖို့ငှားနိုင်မယ်ဆိုရင်...." စသည် စသည်ဖြင့် ကြံဖန်၍ စကားမရှိ စကားရှာကာ အသိ ဖွဲ့ခဲ့ရပါသည်။

နောက်နေ့များ၌မူ ကိုကို့ကို ဆရာတင်၍ ကိုကိုနှင့် တွဲကာ၊ ကိုကို့အနားမှာပင် မောင်မောင် လေ့ကျင့်ခဲ့ ဖြစ်မိပါသည်။ ကိုကိုကလည်း မောင်မောင့်ကို စေတနာထား၍ ပြသကူညီခဲ့ပါသည်။ အားကစားနှင့် ပတ်သက်လာတော့လည်း ကိုကို၏ သဘောမှာ အင်မတန် ကောင်းနေပြန်ပါ၏။ သူကိုယ်တိုင်ကဲ့သို့ပင် မိန်းမ၊ အရက်၊ အအိပ်ပျက်ခံခြင်း၊ အညောင်းခံထိုင်ခြင်း တို့ကို ကြိုးစား၍ ရှောင်ကြဉ်ရမည်ဟုလည်း မောင်မောင့်ကို ဆုံးမခဲ့ပါသည်။

"ကိုမျိုးညွှန့် မိန်းမ မလိုက်စားဘူး၊ အရက် မသောက်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ် ညကျရင် စောစော အိပ်ဗျ။ ရှည်းစားလဲ မထားနဲ့အုံး။ ရည်စားထားတော့ တွေးမိမယ်။ တွေးမိတော့ အိပ်ရေး ပျက်မယ်...."

"ကျွန်တော်တို့အဖို့ တနေ့တနေ့ စာသင်ခန်းတွေထဲမှာ ထိုင်ခဲ့ရတာကိုကဘဲ များလှပါပြီဗျာ။ အဆောင် ရောက်တော့ တခါ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ ထပ်ထိုင် အုံးမယ်ဆိုရင် မကောင်း တော့ဘူးဗျ။ သွေးကြောတွေ ထိုင်းမှိုင်းကုန်မယ်။ လူကလဲ ပျင်းသွားမယ်။ ဦးဏှောက်လဲ မရွှင်တော့ မကြည်တော့ဘဲ ဉာဏ်လဲ တုံးသွားမယ်..."

မောင်မောင်ကလည်း ကိုကို အဆုံးအမများကို နာယူခဲ့ပါသည်။ မယုံကြည်ပေမည့် ကိုကို ညွှန်ကြားချက်များ အတိုင်း တသွေမတိမ်း လိုက်နာနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ လမ်းမရှိ လမ်းရှာ၍လည်း ကိုကိုတို့အဆောင်သို့ မောင်မောင် ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ညနေဆိုလျှင်လည်း အားကစားရုံသို့ အသွားတွင် ကိုကို့ကို မောင်မောင် ဝင်ခေါ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည် ကိုပင် ဝိရိယ ကောင်းသည်။ ဇွဲရှိသည်ဟု ကိုကိုက ချီးမွမ်း ပြောဆိုတတ်ပါသည်။

သို့နှင့် မောင်မောင်ကချည့် အရောက်များသော် ကိုကိုကလည်း

တုံ့ပြန်လာပါသည်။ မောင်မောင်ရှိရာ အဆောင် သို့လည်း ကိုကို မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်ပါသည်။ “ကျန်းမာရေးနှင့် ခွန်အား” ဟူသော အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်း ကလေးများ ကိုလည်း မောင်မောင့် အတွက် ပေးတတ်ပြန် ပါသည်။

သို့နှင့် ကိုကို၏ တယောက်ထည်းသော အပေါင်း အသင်းဘဝသို့ မောင်မောင် ရောက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ ကိုကိုသည် ကိုကို့အကြောင်း၊ ကိုကို မိဘအကြောင်းစသည် တို့ကိုပင်လျှင် မောင်မောင်က မမေးမြန်းပါပဲလျက် တခါက ပြောပြခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ကိုကိုပေါင်းပုံက မောင်မောင်တို့ စိုးလွင်တို့ မြင့်သိန်းတို့ မြတ်သူတို့နှယ် မပွင့်လင်းပါချေ။ ကိုကို၌ အင်မတန် လှပပြေပြစ်သော ညီမငယ်တယောက် ရှိသည့် အကြောင်းကိုမူ ကိုကို ဖုံးကွယ်၍သာ ထားခဲ့ပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင့်ကိုမူ ကိုကို ခင်မင်ပုံရပါ၏။ မောင်မောင်ကလည်း ပေါင်းကြည့်တော့မှ ကိုကို အကြောင်းကို နားလည်လာပါသည်။ ကိုကို၏ သန့်စင်သော စိတ်ထားကိုလည်း သည်တော့မှပင် မောင်မောင် မြတ်နိုးတတ်၍လာပါသည်။ ကိုကိုသည် ကိုယ်၏ အလှကိုသာ ကြည့်၍ လေ့ကျင့်နေသည် မဟုတ်ပါချေ။ စိတ်၏အလှကိုပါ ကြည့်လေ့ကျင့်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုကို့ ကိုပါ မောင်မောင် ခင်မင် မိပါသည်။

သို့သော် မောင်မောင်နှင့် ကိုကိုတို့ သည်နယ် “သဲဖြူခင်း ရာဇမတ်ကာ” လမ်းဖေါက်၍ ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းမိ သင်းမိနေသည်ကိုမူ မောင်မောင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တတ်နိုင်သမျှ မောင်မောင် ဖုံးထားခဲ့မိဖြစ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် ထိုသုံးယောက်ကို မောင်မောင် ကြောက်ပါသည်။ သူတို့ သိလျှင် မောင်မောင့်ကို မုချ သရော်ကြပါလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် စိုးလွင် ပါးစပ်ကို မောင်မောင် လန့်ပါသည်။ စိုးလွင်သာ သိပြီဆိုလျှင်တော့ မောင်းထု၍ ကျေညာသည်ကမူ မသိလိုက်သူ ကျန်ရစ် နိုင်လိမ့်ဦးမည်ထင်ပါသည်။

သို့သော် မြင့်သိန်းသည် ရွာဦးကျောင်းကခွေးနှင့် ပမာတူပါ၏။ တရွာလုံး သူ့ခြေရာချည့် ဖြစ်ပါသည်။ တကျောင်းလုံး မြင့်သိန်းခြေရာချည့် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအခါ မြင့်သိန်းက စ၍ မောင်မောင့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပါသည်။ မောင်မောင် လေ့ကျင့်၍ တလမျှ မပြည့်မီမှာပင် သူတို့ သိကုန်ကြကာ၊ မောင်မောင့်ကိုလည်း အစဉ်ပင် သရော်လေ့ ရှိခဲ့ကြပါ၏။ တွေ့ပြီဆိုလျှင်လည်း တွေ့သည်နှင့်တပြိုင်နက် မောင်မောင့် လက်မောင်းများကို ဖြစ်ကြည့်ကြ၊ မောင်မောင့်ရင်ကို စမ်းကြည့်ကြနှင့် အနေခက် အထိုင်ခက် လမ်းအလျှောက် ပျက်ရသည် အထိ နှောက်ယှက်လေ့ ရှိခဲ့ကြပါသည်။...‘ဟ မျိုးညွှန့်က မနည်းကြီးပါ ဘဲလား ...’ ဟူသည်ကလည်း သူတို့၏ ပုံမှန် နှုတ်ဆက် စကားဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ သူတို့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ တောင်းပန်၍၊ မောင်မောင် နေ့စဉ်မပျက် ဆက်လက် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါသည်။

စင်စစ်သော် ဟန်ဆောင်ရခြင်းသည် ပင်ပန်းလှပါ၏။ မောင်မောင့်အဖို့မူ စိတ်သာမက၊ ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းရပါသည်။ မိဘက ခိုင်းလျှင်ပင်သည့်နှယ် ချွေးပြိုက်ပြိုက် ကျရသော အလုပ်တာဝန်ကို နေ့စဉ်ဝတ်မပျက် မောင်မောင် ထမ်းရွက် နေဖြစ်လိမ့်မည် မထင်မိပါချေ။

မှန်မှန်လေ့ကျင့်ပြီ ဆိုပြန်တော့လည်း ပင်ပန်းရသည် မို့ထင့်။ နေမဝင်ခင် ခြင်ထောင်ချ၊ လင်မောင်လှကလဲ စက်တော်ခေါ်ချင်...သော သီချင်းကဲ့သို့ မိုးမချုပ်မီမှာပင် အိပ်လိုစိတ်က ပြင်းပြလာပါသည်။ အစားအသောက် ဆိုပြန်လျှင်လည်း ခုံမင်၍ပင် လာခဲ့မိပါ၏။ ယခင်ကထက် ပို၍လည်း စားလာနိုင်ပါသည်။ မကြာမကြာလည်း ဆာလာတတ်ပါ၏။ သို့သော် ကိုယ်ကမူ ယခင်ကထက်ပင် အလေးချိန် လျော့နည်းနေပါသည်။

ကိုကိုကမူ... “အစမို့ပါ။ နောက်တော့ တဖြေးဖြေး တက်လာပါလိမ့်မယ်။ မပူပါနဲ့” ဟု အားပေးခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင့်ကို လမ်းတဝက်တွင် စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြယ်ကျဆုံးပြီ အထင်နှင့်လည်း ကိုကိုက စည်းရုံး ဆွဲဆောင်ခဲ့ပါသည်။ မောင်မောင် အနည်းငယ် အရောက်နောက်ကျပြီ ဆိုလျှင်ပင် မောင်မောင့်ထံသို့ ရောက်လာတတ်ပါသည်။... “စိတ်ပျက်ပြီး တော့များ မလာတော့ဘူးလား....”ဟု ပြောကာလည်း၊ နှစ်သိမ့်ခေါ်ဆောင်တတ်ပါသည်။

သို့နှင့် ကိုကိုနှင့် မောင်မောင်တို့၏ ပေါင်းစည်းမှုမှာ ခိုင်မြဲ၍ လာပါ၏။ သို့နှင့် မောင်မောင့် ရည်ရွယ်ချက်၏ ပဌမ အဆင့်မှာမူ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ကိုကို ပြောသကဲ့သို့ပင်လည်း နောင်သောအခါ၌မူ မောင်မောင့်ကိုယ်မှာ သိသိသာသာ တက်၍ လာပါသည်။ ရယ်စရာ ကောင်းသည်မှာတော့ မောင်မောင်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ယခင်က... ယောကျ်ား တယောက်အနေနှင့် လက်တဝါးသာ သာခန့် မှန်ကလေးတချပ်သာ လိုအပ်သည်၊ မျက်နှာတခု အတွက်သာ မှန်ကြည့်ရန် လိုသည်.... ဟူသော အယူအဆသည် ယခု ပသို့ရောက်၍ ပသို့ပျောက်ကုန်ပြီ မသိ။ ယခင်က ယောကျ်ားဆောင်မှာပင် အင်္ကျီမပါပဲ ရေချိုးခန်းသို့ မသွားရဲခဲ့သော မောင်မောင်သည် ယခုဆိုလျှင် အင်္ကျီကျွတ်နှင့် ဗလအလှကို ပြလျှောက်ရသည်မှာပင် အရသာဟု ထင်လာ တတ်ပါပြီ။ ကိုယ်ကိုလည်း မှန်မှာ ကြည့်တတ်၍၊ ကြည့်လို၍ လာပါပြီ။

သို့သော် တနှစ်ကူး၍၊ နံရံတွင် ပက္ခဒိန် အသစ်တခု ရောက်လာသောအခါ၌ကား လေ့ကျင့်ခန်းတို့ကို လျော့ရ ပြန်ပါသည်။ စာမေးပွဲက နီးကပ်လာပြီမို့လည်း အိပ်ရေး အပျက်ခံရပါတော့သည်။ ကိုကိုကမူ

လေ့ကျင့်ခန်းတို့ကို မလျော့ခဲ့ပါချေ။ ကိုကိုသည် တနှစ်ပတ်လုံး နှစ်စကတည်းက မှန်မှန် စာကြည့်လာသူ ဖြစ်သဖြင့်၊ ကိုကို့အဖို့မှု ပြဿနာ ဖြစ်၍ မလာတန်ချေ။ ထို့ပြင် ကိုကို ဘာသာတို့က မဖြေနိုင်၍ ကျသည့်တိုင်လည်း အကြောင်း မဟုတ်၊ နောက်တနှစ် ဆက်၍ နေရရုံသာတည်း။

မောင်မောင်တို့အဖို့မူ သည်တနှစ်၊ အထူးသဖြင့် သည် ပဌမနှစ် ကျမည်ဆိုလျှင် များစွာ ဆုံးရှုံးရပါမည်။ (စိုက်ပျိုးရေး) ဘွဲ့ကိုပါ စွန့်လွှတ်ရမည်မို့၊ ရည်ရွယ်ချက်ပါ ပျက်ပြားရပါမည်။ နိုင်ငံအစိုးရစရိတ်ဖြင့် သင်ကြားနေရ သည်မို့လည်း၊ ကျပြီဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက် ထောက်ပံ့ကြေး အရုတ်သိမ်းခံရပါမည်။ ထို့ပြင် မောင်မောင့်ဘဝက ကိုကိုတို့ မသည်းအူတို့၏ ဘဝနှင့် ကွာခြားလှပါသည်။ မောင်မောင့်မိဘမှာ အစိုးရအမှုထမ်း အရာထမ်း မဟုတ်ကြပါချေ။ သာမန် အရောင်းအဝယ် သမားများသာ ဖြစ်ကြသည်မို သူတို့၏ နေ့စဉ်ရေးအတွက် ပူပန်ရပါမည်။ သူတို့၏ အိုစာ နာစာအတွက် မောင်မောင့်မှာ တာဝန်ရှိပါသည်။

ယခု အခြေအနေတွင် မောင်မောင့် မိဘကလည်း ကြိုးစားရှာဖွေနေနိုင်ကြဆဲမို့ အရေးမဟုတ်ဟုကား ထင်စရာ အကြောင်း ရှိပါ၏။ သို့သော် မောင်မောင့်မိဘမှာက သား သမီး (၆) ယောက်ပင်လျှင် ရှိပါသည်။ မောင်မောင်က အကြီးဆုံးသော သားအနေနှင့် ညီငယ်ညီမငယ်များကို ညှာတာရပါမည်။ လမ်းဖွင့်၍ ပေးရပါမည်။ မောင်မောင် မတက်နိုင်လျှင် တက်နိုင်မည့်၊ တက်ကြည့်ကြဦးမည့် ညီငယ်ညီမငယ်များ လက်သို့ သည် "ပညာသင်ခွင့် လေ့ကား"ကို ပေးရပါ လိမ့်မည်။

စီးပွါးဆိုသည် ဆိုသည်မှာ သင်္ခါရ တရားကို အများမြင်လွယ်စေသော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါ၏။ နေ့ချင်း ညချင်းပင်လျှင်လည်း ပျောက်ပျက် ဆုံးရှုံးနိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်ရှိခိုက်မှာ မောင်မောင် ကြိုးစား ရပါမည်။

ထို့ကြောင့် အားကစားရုံသို့ မသွားတော့မူ၍ အခန်းထည်းတွင်ပင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့် ကစားခဲ့ပါသည်။ အချိန်ကိုလည်း နာရီဝက်ခန့်သာ ယူနိုင်ပါတော့သည်။

ဤသို့ အလွတ် လေ့ကျင့် ကစားရာတွင်လည်း အမှန်စင်စစ် ကိုကို၏ ညွှန်ကြားမှုအောက်မှာသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကို ညွှန်ပြသော နည်းလမ်းများအရ လေ့ကျင့် ကစားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုကလည်း မောင်မောင်၏ အားကစားစိတ်ကို ချီးမွှမ်း၍၊ မောင်မောင့်ကိုပင်လျှင် လိမ္မာသည်ဟု ဆိုတတ်ခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုနှင့် မောင်မောင်သည် တနှစ်ထည်းမှာ မွေးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ကိုကိုက မောင်မောင့်ထက် ငါးလခန့် ကြီးပါသည်။ ငါးလ ဆိုသည်မှာ စင်စစ် မောင်မောင်တို့ အရွယ်တွင် အလေးမူစရာ မဟုတ်ပါချေ။ မြတ်သူသည် မောင်မောင်တို့ စိုးလွင်တို့ မြင့်သိန်းတို့ထက် တနှစ်ခန့် ကြီးပါ၏။ သို့သော် မင်းနှင့်ငါနှင့် ပြောရုံသာမက ရံဖန်ရံခါ ဆဲပင် ဆဲခဲ့ကြပါသည်။

ကိုကိုနှင့်မူ ယခုထက်ထိ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နှင့်သာ မောင်မောင် ပြောဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကိုကိုနှင့် ပေါင်းသင်းရာ၌မူ မောင်မောင် ယဉ်ကျေးရပါမည်။ မောင်မောင်က ငါးလ သာမက၊ ငါးနှစ်အထိပင် ငယ်နေရပါမည်။

ထို့ကြောင့် ကိုကိုကလည်း… မောင်မောင့်ကို ညီငယ် တယောက်နှယ်သာ အောက်မေ့ ထားခဲ့ပုံရပါ၏။ ကိုကိုက… မောင်မောင့်နှယ် ညီငယ်တယောက်တော့ လိုချင်စမ်းပါဘိ.. ဟူ၍ပင်လျှင်လည်း နွေကျောင်းပိတ်၍ ခွဲကြရမည် ဆိုတော့ နှုတ်ဆက်ရင်း တမ်းတခဲ့ပါသည်။

ကိုကို ပြန်တော့မည်ဆိုတော့ ကိုကို အိမ်က ကားနှင့် လာ၍ ကြိုပါသည်။ ကိုကိုတို့ကားနှင့် တပါတည်း လိုက်ခဲ့ လိုသော်လည်း မောင်မောင့် အခန်းသို့သာ မောင်မောင် ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

ချစ်သော သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း တကြိမ်ခွဲရ ပြန်ပါ၏။

မိုးသောက်စမှာ ကျောက်ဆည်ကို ဖြတ်တော့လည်း၊ မသည်းအူတို့ ကိုကိုတို့၏ အိမ်ကို ရထားပြတင်းမှ လှမ်း၍ ရှာကြည့် မိပါသည်။ အိမ်ကိုမူ မမြင်ရပါချေ။ မသည်းအူ၏ ပန်းအပွင့်နှယ် နမ်းချင့်စဖွယ်သော မျက်နှာသွယ်သွယ်လျ ကိုသာ ဝေဆိုင်း မှိုင်းပြနေသော နှင်းကမ္ဘာထည်းတွင် ရေးရေး မြင်ယောင်မိပါသည်။

သူဇာဖြူပြာ မူရာမြင်၊ သည်တွင် ရွှေတွင် လွန်လှိုက်လဲ၊

ပူလောင်ကြည်ကွဲ၊ ငိုယောင်ဆည်လဲ၊

သည်းထဲ ပြေဘဲ အောင်သာ သွယ်ကာငွေ့နှင်း၊ မျက်ရည်ဖြာဆင်း၊

ရင်တွင်းဝယ်သာ၊ ကြင်ရင်းငယ်မှာ၊

မစက်သာပျော်ဘဲနိုး၊ မျှော်သော်မြင်သော်၊

ညွှန်လက်ညှိုး၊ ဝင်လျှိုးမျောက်မှုန်၊

ကြောက်ဝှန်ကြက်သီးမိုး။

မည်သို့ဟူ၍၊ မြင်သူမူးမော်၊

တွေးခေါ်ဟာမြွက်၊ ဆိုမျိုး ခက်ခဲ့၊

အဖက်ကျူးလွန်၊ တင့်မောဟန်ကို၊

မြော်ပြန်မြင် နှိုင်း၊ တန့်မဆိုင်းသည်၊

ရှုတိုင်းမျက်နှာ ထင်တော့သည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင့်အိမ်၏ အမြင်တွင်မူ သည်တနှစ် ကျောင်းမှ ပြန်လာသော မောင်မောင်သည် ရှေးနှင့် မတူတော့ပါချေ။ မောင်မောင်သည် ထူးခြား၍ နေပါ၏။

မောင်မောင်ကလည်း မောင်မောင်ပါတည်း။ ရှေးက ဆိုလျှင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အိမ်၌ ကပ်သည် ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ငယ်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တသိုက်ကို မောင်မောင်ကစ၍ လိုက်လံနှုတ်ဆက်ခဲ့လေ့ ရှိပါသည်။ ထို့နောက် လွတ်လပ်ခြင်း၏ အရသာကို အပြည့်အဝ စံစားလျက် မနားတမ်း အိမ်မှ ထွက်နေတတ် ပါသည်။

ရုပ်ရှင်ဆိုလျှင်လည်း ပြန်လည်ရောက်စ၌မူ ကောင်း သည် ညံ့သည်ပင် မရွေးတော့မူ၍၊ ရုံတကာမှာ လှည့်လည် ကြည့်မိကြပါသည်။ မည်သို့မျှ အဓိပ္ပါယ် မရှိသော်လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် လူစုမိပြီ ဆိုလျှင် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း မိန်းမငယ်များထံသို့ မောင်မောင်တို့ ရောက်ဖြစ်ကြရပြန်ပါ၏။

ကြုံရာဆုံရာ စကားများကို ရင်းရင်းချာချာ ပြောဖြစ် ကြပါသည်။ တယောက်၏ အနာဂတ်ကို တယောက်မေး၍ လည်းတိုင်ပင် ဖြစ်ကြရပါ၏။ ငယ်ဟောင်းနှောင်းဖြစ် ပြန်ပြောဖြစ်ကလည်း သောသာညံ့ညံ့ ရယ်မောဖြစ်ကြ ပြန်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ရန်ကုန်သည်သာ မောင်မောင်၏ ဇာတိ ရပ်ရွာ၊ ပဝတ္တိရပ်ရွာ ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မောင်သည် မြို့မ ကျောင်းမှာပင် စတင် ကျောင်းနေခဲ့ရ၍၊ တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကိုလည်း မြို့မကျောင်းမှပင် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းဟု ဆိုရာ၌လည်း ရန်ကုန်မှာက များပါသည်။

မောင်မောင်တို့ အိမ်သည် (၁၄)လမ်းထည်းတွင် တည်ရှိပါသည်။ ဆိုရလျှင် မြို့ထည်းမှာမို့ အများအဖို့ ထွက်ခလုတ် ဝင်ခလုတ် ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့်

ကြည့်မြင်တိုင်၊ စမ်းချောင်း၊ အလုံ စသည်တို့ဖက်မှ အပေါင်း အသင်းများအဖို့မူ လမ်းအကြုံဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် မောင်မောင် ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုသော သတင်းကို ကြားကြသည်နှင့် တပြိုင်နက် လမ်းကြုံသည်ဖြစ်စေ မကြုံသည်စေ ဝင်လာကြလေ၊ အိမ်မှာ စုကြလေ၊ တပျော် တပါး စားကြသောက်ကြလေ့ ရှိပါသည်။ တခါတရံ မောင်မောင့်ကိုပင် ပြောမထားတော့မူ၍ အပေါင်းအသင်း အချင်းချင်း တွေ့လိုပြီဆိုလျှင် မောင်မောင်တို့အိမ်မှာ ချိန်းကြလေ့ ရှိပါသည်။

မောင်မောင်တို့ အိမ်မှာ ကျယ်လည်း ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကလည်း နေ့ခင်းဆိုလျှင် (၁၀) လမ်းထည်းရှိ ပွဲရုံမှာသာ အနေများပါသည်။

အမှန်စင်စစ်၊ ကျယ်ဝန်းသောကြောင့်၊ လူကြီးများ၏ မျက်ကွယ်မှာမို့ လွတ်လပ်သောကြောင့်၊ လမ်းကြုံသောကြောင့် ဟူသော 'သောကြောင့်' သုံးပါးကြောင့်သာလျှင် သည်နှယ် မောင်မောင့်အိမ်မှာ စုကြဆုံကြ ဝင်ကြ ရောက်ကြသည် မဟုတ်ပါချေ။ မောင်မောင့်ကို ခင်မင်ကြသည်ကလည်း အကြောင်းတပါး ဖြစ်တန်ရာပါ၏။ ကျန်သော အကြောင်းတပါးကမူ မောင်မောင့် ညီမငယ်များပါတည်း။

ညီအကို မောင်နှမ ခြောက်ယောက် အနက်မှာမူ မောင်မောင်က အကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အိမ်မှာ အစခပ်သိမ်း ကြိုးကိုင် ခြယ်လှယ် အုပ်ချုပ်သူကမူ မိဦးသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။

မိဦး၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ မိမိဦး ဖြစ်ပါသည်။ မိဦးက သမီးလေးယောက်အနက် အကြီးဆုံးလည်း ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မောင့်အောက် ဒုတိယမွေးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မိဦးက အင်မတန် ထုံထိုင်းပါသည်။ အငယ်များကို ညှာလေ့ညှာထ မရှိသောကြောင့်လည်း ငယ်ငယ်က ဆိုလျှင် မကြာခဏ အကြိမ်းအမောင်း အရိုက်အနှက် ခံရလေ့ ရှိပါသည်။

မိဦး၏ အောက် မိလတ်ကမူ အလည်ဆုံး ဖြစ်ပါ၏။ ငါးနှစ်သမီးကတည်းက ကဒွေးရုံတွင် တယောက်ထည်း ပြဇာတ် ဝင်ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တွင် ကဒွေးရုံနှင့် ဝင်းဝင်းရုံတို့သည် ပြဇာတ်ရုံများအဖြစ်ဖြင့် အင်မတန် ထင်လျှားကျော်ကြားကြပါ၏။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ကြည်ကြည်ဒွေးတို့ မြင့်မြင့်ဒွေးတို့ ဆိုသည်မှာ ကဒွေးရုံမှ မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ပညာသည်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းတို့၏ အမည်များ၌ "ဒွေး" ပါနေကြရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကဒွေးရုံမှာ မောင်မောင်တို့အိမ်နှင့် နီးပါသည်။ မိလတ်သည် လမ်းထည်း၌

သူ့အဖေါ် အပေါင်းများနှင့် ဆော့ကစားရင် ရုံနားသို့ ရောက်သောအခါ၊ ကြည့်လိုသည်နှင့် ဝင်ကြည့်နေလိုက်သည်ဟု ဆိုပါ၏။ ရုံကလည်း တစုံတယောက်သော ပွဲကြည့်ပရိသတ်၏ ကလေးအထင်နှင့် ဝင်ခွင့် ပြုခဲ့ပုံရပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မိလတ်ပျောက်၍ ဖေဖေတို့ မေမေတို့မှာ ဌာနသို့လည်း ရောက်ကြရပါ၏။ လမ်းထည်းမှာလည်း အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်နှင့် ပြေးကြ လွှားကြ ရှာကြ ဖွေကြ ရပါသည်။ ညနေသို့ ရောက်သောအခါ၌မှ မိလတ်သည် ပွဲပြီးပြီမို့ သူ့အလိုအလျောက် အေးအေးလူလူပင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာပါ၏။ ငိုနေသော မေမေ့မှာ မိလတ်က အဖြစ်ကိုသူ ပြန်ပြောပြတော့ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် မိလတ် ကြိမ်းလုံးစာ ကောင်းကောင်း မိခဲ့ရပါ၏။

ယခုလည်း အဝယ်အခြမ်းနှင့် အပြင်ကိစ္စ စသည်တို့အတွက်မူ လည်သော မိလတ်ကသာလျှင် တာဝန်ယူ နေရပါသည်။ ငွေကိုမူ မိဦးကသာလျှင် ကိုင်ပါ၏။ မိလတ် လက်သို့သာ သော့အပ်မည် ဆိုလျှင်တော့ အိတ်ပေါက်နှင့် ဖါးကောက်သည်ကမှ ကျန်ရစ်လိမ့်ဦးမည် ထင်ရပါသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်ကား ယခုဆိုလျှင် အရွယ်ရောက် လာကြချေပြီ။ တက္ကသိုလ်သို့လည်း ရောက်နေကြပြီမို့ ပြင်တတ်ဆင်တတ် လှပနေတတ်ကြပါပြီ။

မိငယ်နှင့် မောင်မောင်မျိုးတင့်တို့ကမူ ကျောင်းထွက် လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲကို ဖြေထားကြပြီး ဖြစ်ပါ၏။ မိနှောင်းကား ဉာဏ်လည်း ကောင်းသည်မို့ နောင်နှစ်ဆိုလျှင်ပင် ရှစ်တန်းသို့ ရောက်ပါတော့မည်။

ဖေဖေသည် အလုပ်က အရောင်းအဝယ် ပေမည့်၊ စာပေမှာ ဝါသနာ ထုံချေ၏။ တယောကိုလည်း ဖေဖေ ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ထိုးတတ်ပါချေသည်။ သူ့တယော ကလေးကိုလည်း ဖေဖေသည် အင်မတန် မြတ်နိုးယုယ တတ်ပါ၏။ “သည်တယောနဲ့ သားတို့ သမီးတို့ မေမေကို ဖေဖေအပိုင် ကြုံခဲ့တာပေါ့ကွ....” ဟူ၍လည်း ရုံဖန်ရုံခါ ရယ်စရာ မောစရာ ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖေဖေသည် စိတ်ကူး ယဉ်တတ်ပုံလည်း ရပါ၏။ သားများကိုလည်း မောင်မောင်မျိုးညွန့်၊ မောင်မောင်မျိုးတင့် ဟူ၍ အမည်တွင်စေခဲ့ပါသည်။ သမီးများ ကိုလည်း မိမိဦး၊ မိမိလတ်၊ မိမိငယ်၊ မိမိနှောင်း.. စသည် ဖြင့် မှည့်ခေါ်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ပြင် ဖေဖေက မောင်မောင်တို့ကို သင်သည်။ စကားပြောလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို......“မောင်မောင်က... မောင်မောင်တော့... မောင်မောင်လဲ...” စသည် စသည်ဖြင့် မောင်မောင် ထည့်၍ ပြောရမည် ဟု ဆိုပါ၏။ သမီးများကိုလည်း စကားပြောလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို “မိမိက... မိမိကို....မိမိဖြင့်...” စသည် စသည်ဖြင့် မိမိ ထည့်၍ ပြောရ မည်ဟု ဖေဖေ သင်ကြားခဲ့ပါသည်။

မောင်မောင်တို့မှာလည်း ငယ်ကတည်းက ဖေဖေ သင်ကြားထားသကဲ့သို့ ပြောလှာရသောအခါ ယခုတိုင်ပင် နှုတ်ကျိုး၍ နေပါ၏။ အိမ်မှာဆိုလျှင် ကိုယ်ကိုယ်ကို မောင်မောင် ဟုပင် ပြောမိနေပါသည်။ အပြင်မှာမူ ပြော၍ မကောင်းတော့ပြီမို့ ၊ မပြောလည်း မပြောလိုတော့ပြီမို့ မနည်းကြိုးစား၍ ပြင်ခဲ့ရပါ၏။ မောင်မောင်မျိုးတင့်ကမူ ယခုထက်တိုင် အပြင်မှာလည်း ပြောဆဲသာဖြစ်ပါသည်။

မောင်မောင်တို့ အိမ်ထည်း၌ အချင်းချင်း စကား ပြောကြပြီဆိုလျှင် သူစိမ်းဧည့်သည်များ အဖို့မူ နားထွေး စရာပါပင်။ မောင်မောင်နှင့် မိမိများကို ချည့်သာ ကြားရ ပါလိမ့်မည်။ အခြားအမည်တွဲများကိုကား မကြားရနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများက မောင်မောင်နှင့် တွေ့ရပြီဆိုလျှင်၊ မောင်မောင်တို့ အိမ်သို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် မောင်မောင်တို့ ပြောသကဲ့သို့ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့လည်း မောင်မောင် ထည့်၍ ပြောကာ နောက်ကြလေ့ ပြောင်ကြလေ့ ရှိပါ၏။

"ကျင့်ပြောနေရတာလေကွာ... နောက်တော့ သည် အိမ်ရောက်ရင် သည်လိုပြောမှ ဖေဖေက ကြိုက်မှာ မဟုတ်လား.." ဟူ၍လည်း ပြောတတ်ကြပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီ ဆိုလျှင်တော့ အိမ်တွင် အပေါင်းအဖေါ် ငယ်သူငယ်ချင်းများနှင့် သိုက်မြိုက် စည်ပင်နေရမြဲပါတည်း။

ယခု အခေါက် အပြန်မှာမူ မောင်မောင်ကလည်း အမှန်ပင် ခြားနားနေပါသည်။ မောင်မောင် ပြန်ရောက် လာသည့် အကြောင်းကို မည်သူ့အားမျှ အကြောင်းမကြားမူ၍၊ အိမ်မှာပင် တယောက်ထည်း တွေးနေခဲ့မိပါချေ၏။ စာဖတ်သည့်အခါ ဖတ်ပါသည်။ ရုပ်ရုပ် ကြည့်သည့် အခါ၌လည်း ကြည့်ပါ၏၊ သို့သော် တယောက်ထည်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ မောင်မောင် ပြန်ရောက်လာပြီ ဟူ၍ပင် မအောက်မေ့ ရနိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် အိမ်၏ အမြင်တွင်မူ မောင်မောင့်အဖြစ်သည် ဆန်းကြယ်၍ နေပါ၏။ သို့သော် မည်သူကမျှ မောင်မောင့်ကို မမေးခဲ့ကြ။ မောင်မောင့်အတွေးတို့ကို မဖျက်ခဲ့ကြပါချေ။

အလည်ပြီမ မိလတ် တယောက်သာလျှင်လည်း... "မိမိ ကိုကို သည်တခေါက် ပြန်လာတာ အရင်ကနဲ့ မတူဘူး။ မဟုတ်မှ လွဲရော၊ မိမိကိုကိုတော့ ရည်းစားပူ မိခဲ့ပြီထင်တယ်" ဟူ၍ မောင်မောင် စာဖတ်နေရာသို့ မယုံမရဲ ဝင်လာကာ သူ့အထင်ကို တင်ပြခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူ့ကိုလည်း မောင်မောင် တခွန်းမျှ

ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ သူကလည်း နောက်ထပ် စကား မဆင့်ရဲတော့မူ၍ ပြန်ထွက်သွားပါ၏။

အမှန်စင်စစ်၊ မိလတ် တယောက်သာလျှင် မောင်မောင့်အဖြစ်မှန်ကို ရိပ်မိပုံရပါသည်။

"အပေါင်းအသင်းကိုမှ အပေါင်းအသင်း၊ အင်မတန် အပေါင်းအသင်း ခင်တဲ့လူဘဲ မေမေရယ်... ဒါပေမယ့် မိမိတို့ကလဲ အရွယ်ရောက်လာကြပြီ မဟုတ်လား၊ သည်တော့ မိမိကိုကိုကလဲ မိမိတို့ကြောင့် အပေါင်းအသင်း လျှော့ရတာ ဖြစ်မှာပေါ့..."

တတိယမ မိငယ်က တညဦးတွင် မေမေတို့ ဖေဖေတို့ကို ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သည်တွင် ဖေဖေက ဟစ်၍ ဟစ်၍ ရယ်ပါတော့သည်။

"အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်.... ကောင်းတယ်..။ သည်စကားမျိုးကို မိငယ်ကဘဲ ပြောရမယ်။ မိဦးတို့ မိလတ်တို့ မပြောစေနဲ့၊ ကြားလား..." ဟူ၍လည်း ဖေဖေက တုံ့ပြန်ခဲ့ပါ၏။

အမှန်စင်စစ် မိငယ်မှာ ဆယ်လေးနှစ် ကျော်ခဲ့ရုံမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ သည်အရွယ်က သည်သို့သောစကားကို ဝင်၍ ပြောနေသောကြောင့်လည်း ဖေဖေ ရယ်မောခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင့် အမူကို မောင်မောင် မပြင်ခဲ့ပါချေ။ ယခင်နှစ်များကနှယ် အပေါင်းအသင်းနှင့် သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားသွားလာလာ နေလိုစိတ်တို့ ဆိုသည်မှာလည်း မောင်မောင့်စိတ်တွင် မရှိတော့ပါပြီ။

မသည်းအူကိုသာ မောင်မောင် တွေးနေလိုမိပါချေ ၏။ မသည်းအူ၏ ကြာမျက်နှာ ပပရွှန်းကို မှန်းဆ၍ တမ်းတ နေရသည်ထက် မွန်မြတ်သော ဘဝသည် အသို့လျှင် ရှိပါအံ့နည်း။

မသည်းအူသည်သာ မောင်မောင်၏ တမ်းတရာ၊ မောင်မောင်၏ မြတ်နိုးရာ၊ မောင်မောင်၏ ကြည်ညိုရာ၊ မောင်မောင်၏ မေတ္တာ ပသရာ မြတ်စွာသော အလှဘုရား သခင် ဖြစ်ပါသည်။

မသည်းအူသည် မောင်မောင့် ကိုယ်ကိုဂုဏ်၊ မောင်မောင့် နှလုံးသည်းအူကိုဂုဏ်၊ မောင်မောင့် စိတ်ကိုဂုဏ်၊ မောင်မောင့် အအိပ်ကိုဂုဏ် ပိုင်စိုးသည်မှာလည်း အမှန်ပါပင်။

ထိုအခါ မောင်မောင်မည်သို့ ကြံရပါအံ့နည်း။

မောင်မောင် မသည်းအူနှင့် တွေ့ရလိုပါသည်။ မသည်းအူနှင့် တွေ့ရသောအခါ၌ကား မောင်မောင့်မေတ္တာ အသချာကို မသည်းအူ သိစိမ့်သောငှာ ညင်းညင်းဖျဖျ၊ ယုယချွေညောင်း၊ ညွတ်ညွတ်ပျောင်းမျှ၊ ယုံကြောင်းယုံဘွယ်၊ အသွယ်သွယ်ဖြင့်၊ နားဝယ်မြမြ၊ လျှောက်လိုလှပါသည်။

သို့သော် လက်တွေ့က ခက်ပါသည်။ မသည်းအူကို အသို့လျှင် မောင်မောင် တွေ့ရနိုင်ပါအံ့နည်း၊

သည်အသက် သည်အရွယ် တိုင်ခါမူ ညကလည်း မောင်မောင် မျက်ရည်လည်ခဲ့ရပါ၏။ ညဥ့်သာစက်လည်း၊ အိပ်မက်ယောင်ရမ်း၊ ဆိုမြည်တမ်း၍၊ ရှာစမ်းမိမိ၊ ပွါးဘိ မေတ္တာ၊ မယ်သို့သာတည့်။ အိပ်မက်တည်းမှာသာ မသည်းအူနှင့် တွေ့ရနိုင်ပါသည်။

ကြာတော့လည်း စက္ကူရွက်လှလှ ကလေးများထက်သို့ မောင်မောင့်လက်သည် ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါ၏။ သို့သော်... လက်ဖြင့် ရေး၍၊ ပေးအပ်စေမည်၊ ကြံစည်ချေလည်း၊ မပြေမပြစ်၊ ဖြစ်လေဘိနိုး၊ သကာစိုးခဲ့.... ဟူသကဲ့သို့ မောင်မောင့်မှာ ပူဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ မွေးသည်ယုယ၊ မိဘအမျိုး၊ သိခန့်စိုး၍လည်း... မွက်ဆိုချင်ဘွယ်၊ အသွယ်သွယ်ကို၊ မောင်မောင့်ဝမ်းဝယ် ကွယ်ဝှက်၍သာထားခဲ့ရပါ၏။

ကြောင်ရုပ်ရေးခါမှ ဆေးအတွက် လေးရမည့်အဖြစ် ဆိုးမျိုးနှင့်မူ မောင်မောင် မကြုံကြိုက်ရလိုပါချေ။ ထို့ကြောင့် လည်း စစ်မရောက်မီ မြားကုန်သည် ဆိုဘိသည့်နှယ်... မောင်မောင် လက်လျှော့၍ တစေ ဖြေရပါတော့မည်။ ကြည်ဖြူ စုံဖက်၊ ဆုံရေးခက်ပြီ ဆိုတော့လည်း မကျွမ်းမီကပင် လွမ်းနှင့်ရပါတော့မည်။

သို့သော် မသည်းအူ၏ အကြည့်တို့က မောင်မောင့် စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံးဖျော်ဖြည့်၊ နှစ်သိမ့်၏သို့ ရှိပါသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင် ဆုံးဖြတ်ရပါတော့မည်။

မောင်မောင် မသည်းအူကို တွေ့ရပါတော့မည်။

တွေ့သောအခါ ညွတ်ညွတ်ခခ၊ ချစ်သမျှကို၊ မြမြ ပျံ့ဖြည်း၊ နာဘွယ်ချည်းဖြင့်၊ ပန်လည်းပန်ကြား၊ ဖွင့်ဆို ၍လည်း အသနားခံရပါတော့မည်။

ရှာမြွက်တဆို၊ ချစ်သည်ကိုမူ၊

ကွဲပြိုစိတ်ပျံ့၊ မစဝံ့တည့်။

ကျောက်ဆည်သို့တဖန် ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါ၏။ သည်တခါမူ အိမ်က အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် မန္တလေးသို့ စေလွှတ်ရာတွင် လမ်းကြုံ၍ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်....ဟု ပြောရပါမည်။ မောင်မောင်က ကြို၍ ရထားနှင့် လာသည်။ ကုန်များကမူ ကားများနှင့် လာမည်မို့ အနည်းဆုံး နှစ်ရက်ခန့် စောင့်ရဦးမည်.... ဟုလည်း ပြောရပါမည်။

သို့မှသာ ဆွဲထားရန်အတွက် လမ်းခင်းပေးရာ ရောက်ပါလိမ့်မည်။

ကိုကိုကဆိုလျှင်လည်း.....“ကျောက်ဆည်ကို မဖြတ်ဘဲ ကိုမျိုးညွန့် ကုန်ကားတွေ သွားလို့ မရပါဘူးဗျ။ အေးအေးဆေးဆေး သည်ကဘဲ စောင့်နေပါ...” ဟု ပြောကောင်း ပြောလာနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ ပြောလာပြီ ဆိုလျှင်တော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲ၊ သကာအိုင်ထည်းမှာ မောင်မောင် လဲရပြီ ဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်သင့်ပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူတို့ ကိုကိုတို့၏ အိမ်သို့ မယုံမရဲနှင့်ပင် မောင်မောင် ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ အနားသို့ ရောက်သည်နှင့် အမျှလည်း မောင်မောင့် ခြေလှမ်းတို့သည် တုံ့ဆိုင်း လေးကန်၍ လာကြပါသည်။ မောင်မောင့် ရင်မှာလည်း တထိတ်ထိတ် ခုန်နေရပါသည်။

မန္တလေးမှတဆင့် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့်မူ မောင်မောင့်ကိုယ်သည် လန်းရွှင် စင်သန့်လျက် ရှိပါ၏။ ထုံပျံ့ မွှေးကြိုင်၍လည်း နေပါသည်။

ခြံထည်းသို့ စ၍ဝင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်မှာမူ မောင်မောင့်နှလုံးသွေး လှည့်ပတ်နေမှုသည် တုံ့၍ ရပ်ခဲ့ရပါ၏။ ဆင်ဝင် အထက်ထပ်၏ တခုသော ပြတင်းမှာ မောင်မောင့်အိပ်မက်များ၏ သခင်ကို ရုတ်ခြည်း မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ပါတည်း။

မသည်းအူသည် အပြင်သို့ ကြည့်နေရာမှ အိမ်တည်းသို့ လှည့်ဝင်၍ ပြေးပါသည်။ မောင်မောင် လာနေသည့် အကြောင်းကို တစုံတယောက်အား အကြောင်းကြားရန် ထင်ပါ၏။

သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်မောင့်နောက်မှာ ကားတစင်း ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ လမ်းပေးသည့် အနေနှင့် ကိုယ်ကို ဘေးသို့ အရှေ့တွင်မူ... “ဟော့ ကိုမျိုးညွန့်၊ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း မပြောမဆိုနဲ့ ဘယ်ကနေ ဘယ်ရောက်လာတာလဲ”.... ဟူသော ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်သော အသံကို

မောင်မောင် ကြားမိပါ၏။

ငုံ့ထားသောခေါင်းကို လှည့်၍ကြည့်မိသောအခါ ကိုကို့ကို တွေ့ရပါသည်။ ကိုကိုသည် ကားပေါ်မှ ဝမ်းသာအားရ ဆင်းပါသည်။ မောင်မောင့် ပခုံးကိုလည်း အားရပါးရ လှမ်း၍ ဖက်ပါ၏။

"ကိုကို အိမ်ကိုပေါ့ဗျ။ ကျောက်ဆည်မှာ ကျွန်တော် အဖို့ တခြား လာစရာ အိမ်မရှိပါဘူး..."

အိမ်ထည်းအထိ မောင်မောင်တို့ ဆက်၍ လျှောက်ခဲ့ ကြပါသည်။

"နေပါအုံး၊ ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်မလဲဗျ။ ပစ္စည်းတွေက"

ထိုအခါ မောင်မောင် ကြို၍ တွေးထားသကဲ့သို့ပင် အစမှအဆုံး ပြန်လည်ပြောပြရပါသည်။ မောင်မောင့် ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ကိုကိုတို့အိမ်မှာ နှစ်ရက်ခန့်မျှ နေခွင့် ရမည်ဆိုလျှင်ပင် ပြီးပြည့်စုံပါပြီ။

သည်တွင် ကိုကိုကလည်း မောင်မောင် ခင်းပေးသော လမ်းအတိုင်းပင် လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

"ဒါဖြင့်လဲ သည်ကဘဲ စောင့်နေဗျာ။ အိမ်မှာ လွတ်လပ်ပါတယ်ဗျ။ ဖေဖေလဲ ခုမနက်ဘဲ ရန်ကုန်ကို သွားတယ်။ လာ ကိုမျိုးညွန့်၊ ခင်ဗျားကို အိမ်သားတွေနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးရအုံးမယ်...."

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အိမ်ထည်းသို့ မောင်မောင်တို့ ရောက်လာကြပါသည်။ အိမ်ထည်းသို့ ရောက်၍၊ မောင်မောင် တခါက ထိုင်ခဲ့ဘူးသော ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်မိကြသည်နှင့် တပြိုင်နက်လည်း ကိုကိုတို့ မေမေကို တွေ့ရပါ၏။ ကိုကိုတို့မေမေက ပြုံးလျက် ကြိုဆိုပါသည်။

"မေမေ့ လူလာနေတယ်ဆိုလို့ ဘယ်သူများပါလိမ့်လို့၊ လက်စသပ်တော့ မောင်မျိုးညွန့်ကိုး...။ မောင်မျိုးညွန့်နဲ့ သားတို့ကလဲ သိကြသကိုး။ အေးလေ... တကျောင်းထဲ သမားတွေ ဆိုတော့လဲ သိရမှာပေါ့ကွယ်။ လာ မောင်မျိုးညွန့် ထိုင်..."

အံ့သြ၍နေသူမှာမူ ကိုကိုသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။

"နေပါအုံး၊ မေမေတို့ကလဲ သူ့ကို သိနေတယ်၊ ဟုတ်လား။ ... ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ် သိနေကြတာလဲ....."

ထိုအခါ၌မူ ကိုကိုတို့ မေမေက ရထားပေါ်တွင် ကြုံခဲ့ရသော မောင်မောင့် အကူအညီကို ပြန်လည်၍ ပြောပြခဲ့ပါသည်။ (၂၁) မိုင်မှာ

တွေ့ရသည့်အကြောင်းကိုမူ မလိုအပ်ဟု ယူဆသည်ထင့်။ မပြောခဲ့ပါချေ။

"မောင်မျိုးညွှန့် သည်အိမ်ကိုလဲ ရောက်ဘူးပါတယ် သားရဲ့။ မေမေနဲ့တင် မဟုတ်ဘူး။ သားဖေဖေနဲ့လဲ သိတာပဲ..."

ဤစကားကမူ ကိုကို့ကို ပို၍ အံ့သြ တုန်လှုပ်စေပါသည်။ ကိုကိုသည် မောင်မောင့်ကို တလှည့်၊ ကိုကို မေမေကို တလှည့် ကြည့်၍နားထောင်နေရာမှ တနေရာတွင် ဝင်၍ ထိုင်ပါ၏။

"ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးတဲ့လူဘဲ...။ ကျွန်တော်ကို ဘာမှ သူ ပြန်မပြောဘူး မေမေ။ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ သား၊ ဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာလဲ သူသိနေသားနဲ့..."

မောင်မောင် မည်သို့ ဖြေရပါမည်နည်း။

စင်စစ် သည်ပြဿနာကိုမူ မောင်မောင် မတွေးခဲ့မိရိုး အမှန်ပါပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင့်မှာ ပြန်ဖြေရန် အဆင်သင့် မဖြစ်တော့မူ၍၊ စဉ်းစားနေရ ပြန်ပါသည်။

"ဒါကတော့ ကိုကိုတို့ အံ့သြရအောင် လို့ပါ၊ အခုဘဲ ကိုကို အံ့သြနေရပြီ မဟုတ်လား.."

မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။ သည်စကားမျှနှင့်ပင် မိုးကြိုး စက်ကို ထန်းလက်နှင့် ကာခဲ့ရပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနှင့် ဖုံးရသည်သို့ မောင်မောင့် စကားကလည်း မောင်မောင့် နှလုံးသား၏ ဆန္ဒကို လုံလုံ မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ သို့သော် ကိုကိုက ပြုံးလာပါသည်။

ထိုအခိုက် မောင်မောင်တို့ရှိရာ ဧည့်ခန်းထည်းသို့ မသည်းအူ ဝင်လာပါ၏။ မသည်းအူ၏ ကိုယ်၌မူ ယောကျ်ားများသာ ဝတ်သော ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်၍ထားပါသည်။ ထမီ၏ အပြင်သို့ ချဝတ်ထား၍လည်း ကျနေသော အစနှစ်ဖက်ကို ခါး၌ ချည်နှောင်ထားပါသည်။

"သူ ကိုရော...မိဆက်ပေးဘို့ လိုသေးသလား"

ကိုကိုက မသည်းအူကို မေးနှင့် ထိုးပြ၍ မေးပြန်ပါ၏။ မောင်မောင် ပြုံး၍သာ နေမိပါသည်။

"အေး...သမီးကိုလဲ မောင်မျိုးညွှန့် သိပါတယ်။ သမီးကလဲ မောင်မျိုးညွှန့်ကိုတော့ အမှတ်မိသားကွယ် ။ အခု မေမေ့ကို သမီးလာပြောတာပေါ့

ဒါပေမယ် နာမည် ကိုတော့ မသိလို့ပါထင်ရဲ့ ....မေမေ့ လူတဲ့ ”

ဒေါ်ဒေါ်က ပြုံးပါသည်။

“မေမေ့ လူဘဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွယ်။ မေမေကလဲ မောင်မျိုးညွှန့် ပညာတော်တဲ့ အကြောင်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ တဲ့အကြောင်း သူ့ရှေ့မှာ ပြောပြဘူးတာကိုး....”

“လာလေသမီး၊ ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လေ....။ အေး... သမီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဘို့တော့ လိုလိမ့်အုံးမယ်။ သမီး နာမယ်ကို မောင်မျိုးညွှန့် မသိဘူး မဟုတ်လား..”

သူ နောက်တည့်တည့်၌ သူ့ပခုံးကို ကိုင်၍ ရပ်နေသော မသည်းအူကို မေ့၍ပြောရင်း၊ မသည်းအူတို့ မေမေက မောင်မောင့်ကို တဆက်ထည်း ပေးပါသည်။

မောင်မောင်ကလည်း ရုတ်တရက် ခေါင်းခါ၍ ပြုံးမိပါ၏။

“သူ့ နာမယ်ကို သူများရှေ့မှာ မခေါ်ရဘူး မပြောရဘူးဆိုလို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကလဲ မခေါ်ခဲ့ မပြောခဲ့ကြဘူးကွယ်။ သမီး သမီးနဲ့ဘဲ ပြောခဲ့ ခေါ်ခဲ့ကြရတယ်။ သားကလဲ အပြင်မှာဆိုရင် သူ့ ညီမလေးရဲ့ အလိုကို ဖြည့်စွမ်းတဲ့အနေနဲ့ ညီမလေးလို့ဘဲ ခေါ်ရှာပါတယ်...”

ဒေါ်ဒေါ်က ပြုံးပြန်ပါသည်။

“မောင်မျိုးညွှန့်ကိုတော့ ပြောလိုက်တော့မယ်နော် သမီး ...”

မသည်းအူသည် ရှက်သည်ထင့်။ ခေါင်းကို ငုံ့၍ ထားပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်၏ ပေါင်ကိုလည်း မပြောစေလို ဟန်ဖြင့် လိမ်ဆွဲ၍ နေပါ၏။

“မောင်မျိုးညွှန့်ကို တခါတုန်းက ပြောဘူးတယ် အောက်မေ့ပါတယ်။ သမီးငယ်ငယ်က ခုထက်ထိပေါ့လေ အလွန့်ကို ဆိုးတာကလားကွယ် ။ သူ့စိတ်မှ သူ့စိတ်၊ သူများစိတ်ကို မရှိရဘူး။ သည်တော့ ဆိုးဆိုးလို့ဘဲ တွင်တော့တာပေါ့ကွယ်...”

မသည်းအူသည် ခေါင်းငုံ့ထားလျက်က ပြုံးပါ သည်။ မောင်မောင်လည်း အနည်းငယ်မျှမှ ပြုံးမိရပါ၏။

မောင်မောင်တို့ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် ပေးထားအပ်သော “မသည်းအူ” ဟူသည့်အမည်နှင့်ကား ခြားနားလှပါဘိသည် တကား။

"ဒါပေမယ့် ကျောင်းနာမယ်ကတော့ ခန့်ပါတယ်ကွယ်။ ကျောင်းမှာတော့ ဂရေ့စ်ဟန်ထွန်း ပေါ့ကွယ်။ ဂရေ့စ် ဂရေ့စ်နဲ့ ကျောင်းကပွဲတွေမှာဆိုရင် အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ မင်းသမီးကလေးပေါ့..."

အကျင့် ရလာပြီမို့ ထင်၊ မသည်းအူသည် ခေါင်းကို ပြန်ဖော်၍ ဣန္ဒြေနှင့်နေပါသည်။

"ကဲ ကိုမျိုးညွန့်... ခင်ဗျား ဘယ်လည်ချင်သေး သလဲ။ နေ့ခင်းဘက်ကျရင်တော့ နွားတက်ဆည်ကို သွားရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်...."

"ဒါနဲ့ မေမေ၊ ပြောရအုံးမယ်။ ကိုမျိုးညွန့် သည်မှာ နှစ်ရက် နေမယ်နော်။ ချက်တဲ့ ပြုတ်တဲ့လူတွေကို ဧည့်သည် ရှိတယ်လို့ ပြောထားပါအုံးမေမေရယ်။"

"နွားတက်ဆည်ဘက်ကို မေမေတို့ ဆိုးဆိုးတို့ရော လိုက်ကြအုံးမလား..."

"အေး ... ကောင်းသားဘဲ။ သည်လိုလုပ်ပါလား..။ မေမေတို့ ဟိုကျမှ စားကြသောက်ကြမယ်လေ။ သည်က ချိုင့်နဲ့ ထည့်ယူသွားတာ ပေါ့ကွယ် မဟုတ်လား။ စောစော သွားမှလဲ ကောင်းမယ်။ နေ့ခွဲမို့ဆိုရင် နေက သိပ်ပူတယ်....."

"ပြီးတော့ ဌာနာကို လှမ်းပြောထားလိုက်အုံး သားရေ....။ ဆည်ကိုလဲ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်ပါလို့..."

ကိုကိုကလည်း ဒေါ်ဒေါ် အစီအစဉ်ကို လက်ခံခဲ့ ပါ၏။ ထို့ကြောင့် စကားပြောခွက်ရှိရာသို့ သွား၍ အကြောင်းကြားမည် ပြုပါသည်။ ထိုအခိုက် မသည်းအူက ဖေါက်လာပြန်ပါ၏။

"ကိုကို သူ့သေနတ် ယူခဲ့အုံးမှာ ဆိုရင်တော့ သမီး မလိုက်ဘူး မေမေ..."

"အိုကွယ် သမီးကလဲ..."

"သေနတ်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ လမ်းမှာ စိုးရိမ်ရလို့လား...။ စိုးရိမ်ရတယ်ဆိုရင်ဖြင့် မသွားတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ တော်နေကြာ..."

"မဟုတ်ပါဘူးကွယ်....ငှက် ပစ်တဲ့သေနတ်ကို ပြောတာပါ။ သားက ငှက်ပစ်ဝါသနာ ပါတယ်။ လမ်းမှာ ရပ်လိုက် ငှက်ပစ်လိုက် ဆင်းကောက်လိုက်နဲ့ ဆိုတော့ စိတ်မရှည်စရာကြီးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ ဝါသနာ မဟုတ်လား....."

"ဟုတ်သားဘဲ ဆိုးဆိုးရယ်၊ ယူချင်ရင်လဲ ယူခဲ့ပါစေ ..."

"လူကို ဆိုးဆိုး မခေါ်ပါနဲ့ရှင့်..."

မောင်မောင် အမှတ်မထင် ဆိုးဆိုး ဟူသောအမည် ကိုထည့်၍ ပြောမိသည်တွင် မသည်းအူက ချက်ချင်း ကက်ကက်လန် ပြန်လည် ရန်တွေ့ခဲ့ပါသည်။ အမှတ်မဲ့ ဆိုတော့လည်း မောင်မောင် လန့်မိရပါ၏။

မောင်မောင် မည်သို့ ခေါ်ရပါမည်နည်း။ မောင်မောင့် ဆန္ဒမှာမူ နှလုံးသည်းအူ နှင်းအပ်၍ ချစ်သူမို့ မသည်းအူ ဟူ၍သာ ခေါ်လိုပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ လည်း မခေါ်သာပါချေ။

ထိုအခါ ကျောင်းနာမည် ဂရေ့စ်ကိုပင် ခေါ်ရမည်လော။ ထိုသို့လည်း လျှာမှာ မလေးနက်လှ၍ မောင်မောင် မခေါ်လိုပါချေ။

"ဒါဖြင့် ကိုမျိုးညွန့် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ...."

"ကြိုက်သလို ခေါ်ပေါ့ရှင့်၊ နာမယ်ရှိသားဘဲ... "

"ကိုမျိုးညွန့် ကြိုက်တာကတော့ ဆိုးဆိုးဘဲ၊ ဆိုးဆိုး ဆိုတာလဲ နာမယ်ဘဲ မဟုတ်လား..."

ဒေါ်ဒေါ်က ပြုံးပါသည်။ ကိုကိုကမူ အခန်းထောင့်တွင် စကားပြောလျက် ရှိပါ၏။ မသည်းအူကမူ ဒေါသနှင့် ရပ်၍ နေပါသည်။ မသည်းအူ၏ ဒေါသကလည်း မောင်မောင့်အဖို့မှာမူ ချစ်ဘွယ်ရာပါတည်း။

"ကျောင်းနာမယ်ကို ပြောတာရှင့်.."

"ဒါက ကျောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျောင်းဆိုရင်တော့ ကျောင်းနာမယ် ခေါ်မှာပေ့ါ။ အိမ်ဆိုတော့ အိမ်နာမယ်ဘဲ ခေါ်မှ ကောင်းမယ် မဟုတ်လား...."

"ရှင်က အိမ်က မှ မဟုတ်ဘဲ.."

"မှန်ပါတယ်၊ ဆိုးဆိုးတို့အိမ်ကလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုးဆိုးတို့ ကျောင်းကလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်တာချင်း အတူတူတော့ ဆိုးဆိုး ခုနက ပြောသလို ကြိုက်သလို မခေါ်ရဘူးလား...."

သည်တခါမူ မသည်းအူ၏ မျက်နှာသည် ပို၍ နီမြန်း လှာပါ၏။ မသည်းအူသည် မောင်မောင့်အနားသို့ပင် တလှမ်းစာမျှ ချဉ်းကပ်၍ လာပါသည်။

"ရှင်....ပြောလေ ကဲလေဘဲနော်...."

မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို လက်ညှိုးတပြပြ နှင့်ပင် ရန်တွေ့သည့်နှယ် ပြောလှာပါ၏။ သည်တော့လည်း မောင်မောင် ပြုံးရပြန်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ်၊ မသည်းအူးနှင့် သည်နှယ် စကားဆိုနေရခြင်းသည်ပင်လျှင်လည်း မောင်မောင့်အဖို့မူ နိဗ္ဗာန်ပါတည်း။ မောင်မောင် ပျော်မိပါသည်။ မသည်းအူ ငိုရသည် အထိလည်း မောင်မောင် စလိုမိပါ၏။

"ကဲကဲ ဒါဖြင့် ညီမလေးလို့ ခေါ်မယ်...."

"အမယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခေါ်ရမယ်၊ ကိုကို့အတု လိုက်ပြီး....။ ဂရေ့စ်လို့ ခေါ်ပေ့ါရှင့်...."

"ဘယ်လို ... ဘယ်လို...ဂလေ့စ်၊ ဟုတ်လား.... "

"ဂရေ့စ်"

"ဂလေ့စ်"

သည်တော့မှ တမင်ပြောနေမှန်း မသည်းအူ ရိပ်မိလှာ၏။

"ရှင် သက်သက်မဲ့တော့ အရွဲ့ တိုက် မနေနဲ့နော်။ တော်တော်ကြာ ကျရင်သာ...ကျမ အဆိုး မဆိုနဲ့..."

"တော်တော်ကြာကျတော့ ဘာလုပ်မှာမို့ လဲ ဆိုးဆိုး"

"ကဲ ရှင်... ကဲ"

မသည်းအူသည် သည်းမခံနိုင်တော့ပြီထင့်။ ရှေ့သို့ တိုး၍ ထိုင်နေသော မောင်မောင့်နဖူးကို ယောက်ျားကလေး ကဲ့သို့ လက်သီးနှင့် တအားထိုးပစ်ခဲ့ကာ၊ တဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်ပါသည်။

"ဟဲ့ဟဲ့ ... ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ သမီး။ ခက်လှ ပါကလား။ သမီးရယ်။ မောင်မျိုးညွန့်ကို ဒေါ်ဒေါ် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ လုပ်လိုက်မှဖြင့် အရမ်းချည့်ဘဲ။ ခိုက်မိများ သွားသေးလား မသိ၊ မှန်းစမ်းပ့ါ..."

ရုတ်တရက် မမျှော်မလင့် ဖြစ်သည်မို့ လည်း ဒေါ်ဒေါ်က အားနာနေပုံ ရပါ၏။ ကိုကိုကလည်း စကားပြောခွက်ကို ချ၍၊ အနားသို့ ရောက်လာကာ မသည်းအူ၏ ပခုံးကို တွန်းဖယ်ပစ်ပါသည်။ မသည်းအူကား ငိုရပါပြီတည်း။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်....ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး...။ ကျွန်တော်ကလဲ အစ လွန်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ..."

မောင်မောင့် စကားမဆုံးမီမှာပင် မသည်းအူသည် ကုလားထိုင်တခုတွင်

ထိုင်၍ တဖက်သို့ လှည့်ငိုနေရင်းမှ ပြန်ပြော နေပြန်ပါချေ၏။

"ဒါ မေမေကြောင့် ဖြစ်ရတာ.. သိလား.. ။ သည်နာမယ်ကို မပြောပါနဲ့ ဆိုတာ မရဘူး။ လူတကာကို လျှောက်ပြောတာဘဲ.."

မောင်မောင်ကမူ ပြုံးမိရပြန်ပါသည်။ မောင်မောင်၏ ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးကို မြင်ရ၍ထင့်။ ကိုကိုကလည်း ပြုံးလာပါသည်။

"ဟော့ ဆက်ပြောမနေနဲ့၊ တော်တော့....."

ကိုကိုက လှမ်း၍ ငေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သည်တော့လည်း မသည်းအူ နာရမည်မို့ မောင်မောင့်ရင်မှာပါ နာလာရပါသည်။

"မငေါက်ပါနဲ့ ကိုကိုရာ၊ ကိုကို့မှာ သည်တယောက် ရှိတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်မှာ ညီမချည့်ကို လေးယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မဆူမငေါက်ဘူး...။ အဲ စတော့ မငို ငိုအောင့်ကို စတတ်တယ်..."

"အခု ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား။ သူများ မျက်ရည်ကျရမှ ပျော်တက်တယ်ဆိုတော့ ဟင်း သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင် ... သိပ် တော်တာပေါ့..."

မောင်မောင့် မေတ္တာကိုလည်း မသိ၊ မောင်မောင့် မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်လိုမူ၍၊ မသည်းအူသည် လှမ်း၍ ဝက်ကန်းပက် ပက်နေပြန်ပါ၏။ မသည်းအူ၏ စကားကလည်း အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့် လေးနက်ကျယ်ဝန်း လှပါသည်။ မသည်းအူ၏ စကားသည် မောင့်မောင့်ကို အကြင်နာမဲ့သူ၊ အသည်း နှလုံးမရှိသူ အဖြစ်ဖြင့် ရှုတ်ချ ပြောဆိုရာလည်း ရောက်၍ နေပါ၏။ မသည်းအူသည် သည်အရွယ်မျှနှင့် သည်မျှ လေးနက် ကျယ်ဝန်းသော စကားကို ပဇာ့ကြောင့်များ ပြောတတ်၍ နေရပါသနည်း။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင် ပြုံးမိရပြန်ပါ၏။

"ကိုမျိုးညွှန့်ကို ... အဲ့လို ပြောရင် ကိုမျိုးညွှန့်ကလဲ ဆိုးဆိုးလို့ဘဲ ခေါ်မှာဘဲ.."

မောင်မောင် ဆက်၍ ပြောမိပြန်ပါသည်။ ကျွမ်းဝင် လို၍၊ ၎င်းလို၍ သည်နှယ် စကားစမိခါမှ သည်စကားကြောင့် မသည်းအူနှင့် အဆင့်မသင့် ဖြစ်ရမည် ဆိုလျှင် မောင်မောင် ရင်ကျိုးရပါလိမ့်မည်။ မသည်းအူ၏ အမျက်၊ မသည်းအူ၏ အမုန်း ကိုသာ ပန်ဆင်၍ ပြန်ရမည်ဆိုပါလျှင် အစကတည်းက သည်ကျောက်ဆည်မြို့သို့ မောင်မောင် ရောက်လာဖြစ်လိမ့်မည် မထင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မလိုလားအပ်သည့် ခလုတ်ကန်သင်းတို့ကို

မောင်မောင် အလျှင်အမြန်ပင် ရှင်းရပါလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက် မသည်းအူတို့မေမေသည် စီစဉ် ပြင်ဆင်ရန်ထင့်။ နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်ပါသည်။ ကိုကိုသည် မောင်မောင့် လက်ျာဖက်မှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက် ရှိပါ၏။

"သူ့ကို ဆိုးဆိုးဘဲ ခေါ်တာကောင်းတယ်"

ကိုကိုက ထိုင်၍ စိတ်ကောက်နေသော မသည်းအူကို ကြည့်ကာ မောင်မောင့်ကို ထောက်ခံ အားပေး လာပါ၏။ မသည်းအူသည် သည်တခါမူ မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်တော့မူ၍ ခြေကို ဆောင့်နင်းရင်း အခန်းထည်းမှ ထွက်ပါသည်။

"သွားတော့မလား ဆိုဆိုးရဲ့ ။ နေပါအုံး..."

"ကိုကို....ကိုကို့ သူငယ်ချင်းကို ပြောထားနော်..."

အခန်း၀ ရောက်ခါမှပင် ပြန်လှည့်၍ သတိပေးနေ ပြန်ပါ၏။ မသည်းအူသည် အခန်းဆည်းကိုလည်း တအား ဆွဲဆောင့်ချခဲ့သဖြင့် အခန်းဆည်း တပ်ထားသော သစ်သား ပွတ်လုံးကလေးသည်ပင်လျှင် ကျိုး၍ ကျလာရပါသည်။ အခန်းဆည်းသည်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြုတ်ကျ လာခဲ့ရပါ၏။

မောင်မောင်တို့ ရယ်ကြရပါသည်။

ဏ ဏ ဏ

ဆည်သို့ ရောက်၍ မောမောဆာဆာနှင့် နံနက်စာ စားကြပြန်တော့လည်း မသည်းအူ ပြုတ်သီးစပ်သဖြင့် ငိုရသည်ကို ကြည့်ကာ၊ မောင်မောင်တို့ ရယ်ကြရပြန်ပါ၏။

ကိုကိုက ထမင်းစားရင်း ငှက်တကောင် ပျံလာသည် ကို ပြပါသည်.... "အဲသည်ငှက်ဟာ အလွန် ရှားတဲ့ငှက်ပေ့ါ ကိုမျိုးညွှန်ရ၊ ပြီးတော့ သည်ငှက်မျိုးကို ဗမာပြည်မှာဘဲ တွေ့ရတယ်တဲ့....ငရီးသုတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အမှန်ကတော့ ငှက်ရီးသုတ် ပေ့ါဗျာ။ လှလဲ သိပ်လှတယ်..." ဟူ၍လည်း ငှက်ဋ္ဌီကာ ခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင်ကမူ ငှက်အကြောင်းကို စိုးစဉ်းမျှ မသိပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုကို ပြောသမျှကိုပင် နားထောင်နေမိရပါ၏။

ကိုကို ပြသော ငှက်ကို မောင်မောင် အသေအချာ ကြည့်မိပါသည်။ ကိုကို ပြောသကဲ့သို့ပင် လှလည်း လှပုံရပါ၏။ မသည်းအူကလည်း မောင်မောင်ကဲ့သို့ပင် ငှက်ကို မော့၍ ကြည့်ပါသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် မသည်းအူသည် ဖေါက်ပြန်၍ လာပါ၏။ ဝါးလက်စများကို မထွေးသာ မမျိုးသာ၊ မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်၍ နေပါသည်။ ပပရွှန်းသော မျက်နှာပြင်၌လည်း ချွေးပေါက်များ စို့၍ လာပါ၏။ မသည်းအူကို ကြည့်ရသည်မှာ အသက် ထွက်ရလုမတတ် ဝေဒနာ ခံနေရသည်သို့ သနားဘွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ....." ဒေါ်ဒေါ်က အလန့်တကြား မေးပါသည်။

"ကိုကိုလား ဟိုကိုကိုလား မသိဘူး၊ သမီးကို ယုတ်မာပြီမေမေ...."

"ငရီးသုတ် ဖြစ်မယ်၊ ညီမလေး ငရီးသုတ် မိပြီ ထင်တယ်....ငရီးသုတ်က ပြုစားတတ်တယ်တဲ့...."

ကိုကိုက ပြောပြောဆိုဆို ပြုံးစပြုပါ၏။ သည်တော့မှ မောင်မောင်လည်း ပြုတ်သီးငှက်၏ အကြောင်းကို ရိပ်မိရ ပါတော့သည်။

စင်စစ် မိန်းမတို့မွေ့တာ ပူသောစပ်သော ဟင်းလျာကို လျှာမှာ အရသာရှိတတ်သည် မှန်ပေမည့်၊ မသည်းအူကမူ ကြိုက်လည်း မကြိုက်၊ အလေ့အကျင့်လည်း မရှိ၊ စိုးစဉ်းမျှပင်လျှင်လည်း မစားနိုင်ပါချေ။ မစားနိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် မသည်းအူတို့၏ အိမ်က ဟင်းလျာများမှာ မသည်းအူ အိမ်၌ ရှိနေခိုက်ဆိုလျှင် ပြုတ်သီးကို စိုးစဉ်းမျှ မထည့်မူ၍ ချက်ရ ပြုတ်ရတတ်ပါသည်။ ပြုတ်သီးအစပ် ကြိုက်နှစ်သက်သူ ဟူ၍လည်း မသည်းအူတို့၏ အိမ်တွင် တယောက်မျှ မရှိပါချေ။ သို့သော် ရံဖန်ရံခါ မသည်းအူတို့၏ဖေဖေက အာသာရှိ

လာသည်ဆိုလျှင်တော့ သပ်သပ်စီမံ၍ ပေးရတတ်ပါ၏။ နှယ်အိမ်တွင် ညှော်သည်ရောက်လာပြီ ဆိုလျှင်လည်း၊ ပဋ္ဌမ မသည်းအူအတွက် သပ်သပ်ခွဲခပ်ထားပြီးသကာလ၊ ဟင်းအရောင် လှစိမ့်သောငါ ပြုတ်မှုန့်ပြုတ်ဆီ စသည် ထည့်လေ့ ရှိပါသည်။

ယခုလည်း မသည်းအူ အတွက်က ချိုင့်တချိုင့်နှင့် သပ်သပ် ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မောင်တို့၏ ဟင်းလျာများကမူ ပြုတ်ရောင် တောက်၍ နေပါသည်။ ထိုပြင် မိုးမျှော်ပြုတ်သီး စိမ်းများကို ကြက်သွန်ဖြူ မှျင်ငါးပိ စသည်တို့နှင့် ရော၍ ထောင်းထားသော အငန်အစပ် တခွက်ကလည်း အပိုပါပါ၏။ ဤသည်များကို မသည်းအူ၏ ပန်းကန်ထည်းသို့ မသည်းအူ ငှက်ကို မော့ကြည့်နေခိုက်မှာ ကိုကိုက ထည့်ထားခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူမှာမူ ထမင်းပွဲမှ မဝမီမှာပင် အပြီးတိုင် ထခဲ့ရပါ၏။ မသည်းအူသည် ထမင်းပွဲမှ ဝေးရာသို့ ထပြေးတည့်၍၊ ဝါးလက်စများကို ထွေးပါသည်။ ထို့နောက် ရေနှင့်ပါးလှုပ်ကျင်း ပါသည်။ ထို့နောက် ဘိလပ်ရည် တပုလင်းကို ဖွင့်၍လည်း ငုံသောက်ပါသည်။

သို့တိုင်အောင်ပင်လျှင် မသည်းအူ အဖို့ရာမှာမူ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်ပါချေ။

မသည်းအူ၏ မျက်နှာပြင်၌ ခံစားရသော ဝေဒနာကြောင့်လော၊ ဝမ်းနည်းရမိ၍ပင်လော၊ မသိ။ မျက်ရည်များ သွယ်ကျလာရပြန်ပါသည်။

ဤသည်ကို မြင်ရသောအခါ မောင်မောင်သည်လည်း ကိုကိုနှင့်ရောနှော၍ ရယ်မိရပါ၏။ စင်စစ် မောင်မောင်က တကောင်အူသည်ကို လိုက်၍ရောအူတတ်သော ခွေးတို့၏ အကျင့်နှယ် ကျင့်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မောင်သည် တနည်းအားဖြင့် ရက်စက်သူ၊ ရိုင်းပြသူ ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါ၏။ ဤသို့လျှင် မောင်မောင့်ကိုယ်ကို မောင်မောင် ပြန်လည်၍ သုံးသပ်ဆင်ခြင်ကြည့်ခဲ့မိပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင် ကြာကြာ မရယ်နိုင်ပါချေ။ ဆင် ကြည့်၍ ကစားရာ ဆိတ်မခံသာ ဆိုသကဲ့သို့၊ မသည်းအူ သည့်မျှခံစားရပြီ ဆိုတော့လည်း မသည်းအူကို မောင်မောင် သနားလာခဲ့မိပါသည်။ မသည်းအူ သည့်မျှ ဆောက်တည်ရာမရ ပူနေရပြီ ဆိုတော့လည်း မောင်မောင့် နှလုံးသားမှာ အပူလာ၍ ဟပ်ပါ၏။ မောင်မောင် ကြည့်မ နေရက်နိုင်ပါချေ။

ထိုအခါ မောင်မောင်သည်လည်း မဝမီ ဝဟာန်ဆောင်ကာ ထမင်းပွဲမှ ထလာခဲ့မိရပါသည်။ မသည်းအူ၏ အနားသို့ ချဉ်းကပ်၍လည်း... "နို့ဆီဘူး

ပါတယ်မဟုတ်လား၊ နို့ဆီတဗွန်းလောက် ငုံထားပါအုံးလား ဂရေ့စ်” ဟု ကြင်နာယုယစွာ ပြောမိခဲ့ရပါ၏။ မသည်းအူကလည်း မောင်မောင့်စေတနာကို လက်ခံ၍၊ လက်ဆွဲခြင်းထည်းမှ နို့ဆီဘူးကို ထုတ်ပါသည်။

“ပေးလေ .. ကိုမျိုးညွန့် ဖေါက်ပေးမယ်”

မသည်းအူကလည်း လှမ်း၍ ပေးပါ၏။ မောင်မောင် ဖေါက်၍ ပြီးသောအခါ မသည်းအူထံသို့ ပြန်ပေးပါသည်။ မသည်းအူသည် နို့ဆီကို ဆေးကဲ့သို့ ငုံ၍ ထားပါ၏။ အနည်းငယ် သက်သာရာ ရဟန်ထင့်။ မသည်းအူ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ကြည်၍ လာပါသည်။

“သည်နားက ချွေးကလေးတွေကို သုတ်လိုက်ပါအုံးလား ဂရေ့စ်”

မောင်မောင့် နှာခေါင်းဖျားကို မောင်မောင်ပြ၍၊ မသည်းအူအား စကားမရှိ စကားရှာကာ ပြောမိပြန်ပါ၏။ မသည်းအူကလည်း မောင်မောင့်စကားကို နာယူခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် နို့ဆီတဗွန်း ခပ်၍၊ နောက်ထပ်တဖန် ငုံနေပြန် ပါ၏။

“ချောင်းဆိုးနေအုံးမယ် ဂရေ့စ်……။ ပေး ကိုမျိုးညွန့် ပြန်ထည့်ထားလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် နို့ဆီဘူးကို ယူရန် မောင်မောင် လက်လှမ်းမိပါ၏။ သို့သော် သည်တခါမူ မသည်းအူက မောင်မောင့် စကားကို မနာယူပါချေ။ မပေးမူ၍ သူ့ ဖက်သို့ ဆွဲယူထားပါ၏။

“သူများကို နှိပ်စက်ပြီးမှ လာချော့မနေပါနဲ့ရှင်….”

သက်သာလာပြီဆိုတော့လည်း မသည်းအူက ရန်မူစ ပြုပြန်ပါသည်။ မောင်မောင့်ကို စွပ်စွဲပြန်ပါ၏။

“ကိုမျိုးညွန့်ဖြင့် သိတောင်မှ မသိရပါဘူး ဂရေ့စ်ရယ်…”

သည်စကားကို ကြားရသော အခါ၌မူ မသည်းအူက ပြုံးပါသည်။ “ပိုရန်ကော….”ဟူသော အပြုံးသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။

“အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့….”

“တကယ် ပြောတာပါ ဂရေ့စ်ရဲ့ … သိရင် ကိုမျိုးညွန့် ဘယ်ကြည့်နေပ့ါမလဲ၊ ဂရေ့စ်ကို ပြောမှာပေ့ါ…”

“နေပါအုံး……ဂရေ့စ် ဂရေ့စ်နဲ့ အခုမှ ဘာပြုလို ဂရေ့စ်လာရတာလဲ။

ဆိုးဆိုးလို့ မခေါ်ချင်တော့ဘူးလား”

သည်စကားဦးမှ မောင်မောင်က ပြုံးရပါသည်။

“အမှန်တော့ ဆိုးဆိုးလို့လဲ မခေါ်ချင်ဘူး၊ ဂရေ့စ် လို့လဲ မခေါ်ချင်ဘူး။ အိမ်မှာတုန်းကတော့ မခေါ်စေချင်မှန်း သိလို့ စတာပါ။ အခုလဲ ဂရေ့စ်လို့ ပြောင်းခေါ်ရတာ မတတ်သာလို့....”

မသည်းအူသည် ပြုံးပြန်ပါ၏။

“ကျမမှာ သည်နာမယ် နှစ်ခု ရှိတာဘဲ၊ တခုမှ မခေါ်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပဲ့မလဲ ရှင့် ...”

“နှစ်ခု မကပါဘူး၊ နောက်တခု ရှိပါသေးတယ်....”

မသည်းအူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန် ပြုပါ၏။ ထို့နောက် တွေး၍ရဟန်ဖြင့် စကားကို ဆက်ပြန်ပါသည်။

“အော်...ညီမလေး ဆိုတာလား..”

မောင်မောင်က ခေါင်းခါ၍ ပြရပါသည်။

ထိုအခါ မသည်းအူသည် မျက်ခုံးကလေးများကို တွန့်၍၊ တဖန် စဉ်းစားပြန်ပါ၏။ စဉ်းစား၍ မရသောအခါ မောင်မောင့်ကို ပန်းပေးသည့်နှယ် ကြည့်ပါသည်။

“ဂရေ့စ်ကို ကိုမျိုးညွှန့်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အင်မတန် လှတဲ့ နာမယ်ကလေး ပေးထားတယ်ဂရေ့စ်။ ဂရေ့စ်ဘဲ စဉ်းစားကြည့်လေ.. ကိုမျိုးညွှန့် ဂရေ့စ်ကို စတွေ့ခဲ့တာကိုက ခုဆိုရင် တနှစ်ပြည့်တော့မယ်။ မနက်ကမှ ဂရေ့စ်ရဲ့ နာမယ်ကို သိခွင့်ရတာ မဟုတ်လား။ သည်တော့ သည်ကြားထဲမှာ ဂရေ့စ်ကို ကိုမျိုးညွှန့်တို့ စိတ်ကူးနဲ့ ကိုမျိုးညွှန့်တို့ ဘာသာ နာမယ် ပေးရတော့တာဘဲပေါ့။ နာမယ်က ကောင်းလဲ ကောင်းပါတယ်။ လှလဲ လှတယ်။ တန်ဘိုးလဲ ရှိတယ်...”

သည်တော့လည်း မသည်းအူက ကြားလိုလှပြီထင့်။ မောင်မောင့် စကား ခေတ္တအရပ်မှာပင် ဝင်၍ မေးလှာပါ တော့သည်။

“ဘယ်လိုများမို့ ပါလိမ့်ရှင်....”

“ဂရေ့စ် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်...”

“အိုး....ဒါတော့ ဘယ်ကတိပေးနိုင်ပဲ့မလဲ၊ ဆိုးချင်ရင် ဆိုးမှာပေါ့....”

“ဒါဖြင့်လဲ မပြောတာဘဲ ကောင်းပါတယ်....”

“ရှင် အတည်ပြောမှာလား၊ နောက်အုံး စအုံးမှာ လား။ ဒါတော့ ပဌမ ပြောဘို့ကောင်းတယ်....”

“မနောက်ပါဘူး......”

“မနောက်ဘူးဆိုရင်တော့ ပြောရှင်၊ စိတ်မဆိုးဘူး”

“အဟုတ်နော်....”

“အင်း....”

ပြောရတော့မည် ဆိုပြန်တော့လည်း နှုတ်က ရုတ်တရက် ထွက်မလာပါချေ။ မသည်းအူကမူ ခွင့်ပြု၍ နေပါပြီ။ ကိုကိုသည် ထမင်းပွဲမှ ထ၍ လက်ဆေးနေပါ၏။ မကြာမီ မောင်မောင်တို့အနားသို့ ရောက်လာပါတော့မည်။

ထို့ကြောင့် အခွင့်သာခိုက် အမြန်ပြောမှ.... ဟူ၍ မောင်မောင် ဆုံးဖြတ်မိရပြန်ပါ၏။ မသည်းအူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာလည်း မောင်မောင် ရဲရပါတော့မည်။

“ကိုမျိုးညွန့်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဂရေ့စ်ကို မသည်းအူ အဖြစ်နဲ့ဘဲ သိကြတယ်။ မသည်းအူလို့ဘဲ ခေါ်ကြတယ်။ ပြောရင် ယုံချင်မှ ယုံလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ် ကိုမျိုးညွန့် အမှန်ကို ပြောပြချင်တယ်...”

မသည်းအူသည် ကျေချမ်းနှစ်သက် နေသည်လော၊ အံ့သြတွေဝေနေသည်လော၊ ပျော်မြူးရွှင်ပြနေသည်လော၊ ပူပန် ထိတ်လန့်နေသည်လော၊ မောင်မောင် မပြောတတ်တော့ပါချေ။ မောင်မောင် ခေါင်းကို ငုံ့၍သာ ထားမိပါတော့၏။ မသည်းအူ၏ မျက်နှာကို မောင်မောင် မကြည့်ဝံ့ တော့ပါချေ။

“ဂရေ့စ်ကို မသည်းအူလိုဘဲ ကိုမျိုးညွန့် ခေါ်ချင်တယ်။ ဘာ့ကြောင့်လဲ ဆိုတော့... ဂရေ့စ်ကို ကိုမျိုးညွန့် ချစ်တယ်။ အသည်းထဲ အူထဲက ဖြစ်လာတဲ့ မေတ္တာနဲ့...”

မောင်မောင့် စကားမဆုံးမီမှာပင်... “ဘယ်လိုလဲ...၊ အဖွဲ့ကျနေကြပြီပေါ့လေ ဟုတ်လား...” ဟူသော ကိုကို အမေးက ဝင်၍ နှောက်ပါသည်။ ကိုကိုသည် မောင်မောင် တို့ ရှိရာသို့လည်း လျှောက်လာနေပါ၏။

မသည်းအူကမူ လူရိပ်မြင်သော လိပ်ပြာငယ်နှယ် ပန်းပွင့်လွှာထက်မှ

မခွါချင့်ခွါချင်နှင့်ပင် အလျင်ထ၍ ပျံ့ပါ သည်။ မောင်မောင့်ထံပါးမှ မသည်းအူ ခွါပါသည်။ ထို့နောက် ဆည်ချောင်းနူတ်ခမ်းမှ ဥဩချစ်ပင်ကို မော့၍ ကြည့်ပါသည်။

"ကိုကို... ဟို အပင်ပေါ်က ဥဩချစ်သီးကို မှည့်ပလား၊ မမှည့်သေးဘူးလား သိချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ် သိရမလဲ ဟင်"

မသည်းအူသည် အဓိပ္ပါယ် နှစ်သွယ်ထွက်သော စကားဖြင့် မေးနေပြန်ပါ၏။

"အကောင်းဆုံးကတော့ ခွဲကြည့်ပေ့ါ....." ကိုကိုကမူ လက်လွတ်စပယ်ပင် ဖြေခဲ့ပါသည်။

"ခွဲကြည့်ပြီးမှ မမှည့်သေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ.... "

"လွှင့်ပစ်လိုက်ရုံပေ့ါ..."

"နှမြောစရာ ကိုကိုရယ်၊ သည့်အတိုင်း အခွံကိုကြည့် ပြီးတော့ကော မသိနိုင်ဘူးတဲ့လား....."

"နားလည်တဲ့ လူတွေအဖို့တော့ သိနိုင်တာပေါ့ဟ။ ဒို့သာ နားမလည်လို့ကိုး...."

"မေမေ...မေမေကော သိနိုင်လားဟင်..."

ထမင်းပွဲမှ ထမည်ပြုနေသော မသည်းအူတို့မေမေကို မသည်းအူက လှမ်း၍ မေးနေပြန်ပါသည်။

"ဟဲ ဘာတုန်းဟဲ့၊ ဘာသိနိုင်ရမှာတုန်း"

ထိုအခါ မသည်းအူက ထပ်၍တဖန် ပြောပြနေပြန် ပါချေ၏။

"မေမေလဲ ဘယ်သိနိုင်ပ့ါမလဲ သမီးရဲ့။ ဒါပေမယ် တခုတော့ရှိတယ်။ ဥဩချစ်ဆိုတာ မှည့်ရင် ဖုံးထားလို့ မရဘူး။ အမွှေးနံ့က တခါထဲ ပျံ့ထွက်လာတတ်တယ်...."

သည်တော့လည်း မသည်းအူက အဖြေရ၍ ကျေနပ်သည့်နှယ် ပြုံးပါသည်။ မသည်းအူသည် မောင်မောင် ပြောခဲ့သော စကားတို့ကို ယုံကြည်ပါပြီလော။ မောင်မောင့် နှလုံးသည်းအူထည်းမှ မေတ္တာကိုလည်း မသည်းအူ နားလည် ပါပြီလော။ မသည်းအူ ဟုသာ ခေါ်လိုသော မောင်မောင် ၏ဆန္ဒကိုလည်း မသည်းအူ လက်ခံပါပြီလော။

ထ ထ ထ

အမှတ်တရ ထိုနေ့ညနေက အိမ်သို့ ပြန်၍အရောက်မှာ မုန့်တိုင်းကျပါသည်။

သစ်ပင်များ ပြိုလဲ၍၊ လျှပ်စစ်ကြိုးများ ပြတ်ကုန် သည်လောမသိ။ ထိုနေ့ညက အိမ်မှာမူ မီးမရတော့ပါချေ။ ဖရောင်းတိုင်များကိုသာ ထွန်းထားရပါသည်။

ညက ထမင်းပွဲမှာမူ မသည်းအူ၏ မျက်နှာကို မောင်မောင် မြင်ခဲ့နိုင်ပါ၏။ သို့သော် ထိုအခိုက်အတန့်မှသာ မြင်ရပါသည်။ နောက်ထပ် မမြင်ရတော့ပါချေ။ မသည်းအူ ပင်ပန်း၍ စောစောအိပ်ရာသို့ ဝင်သည် ဟုသာ တဆင့် စကားကြားရပါသည်။ ကိုကိုကလည်း သူ့ထုံးစံနှင့် သူ ရှစ်နာရီခန့်ကတည်းက မောင်မောင့်ကို… “ကောင်းသော ညပါ…” ဟု နှုတ်ဆက်၍ ထားပစ်ခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းထည်းမှာမူ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့မေမေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဤညကား မောင်မောင့် ဘဝ အတွက်လည်း မုန်တိုင်းကျရသော ညပါပင်တည်း။

မသည်းအူတို့ မေမေက မောင်မောင့် ဆန္ဒကိုငင်း၊ မောင်မောင့်အမူအရာတို့ကိုငင်း ရိပ်မိပုံ ရပါသည်။ ထိုကြောင့်လည်း မောင်မောင်တို့ နှစ်ယောက်ထည်း ကျန်ရစ် ပြီဆိုသည်နှင့် တပြိုင်နက် “မသည်းအူဇာတ်ကြာ” ချီလာပြန်ပါ သည်။ မောင်မောင့် ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းသည့် အနေနှင့် မောင်မောင် ကြားနာလိုလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော “မသည်းအူတရား” ကို ပြောဟောခဲ့ပါသည်၊

မသည်းအူ၏ မာန၊ မသည်းအူ၏ သတ္တိ၊ မသည်းအူ၏ အရည်အသွေး၊ မသည်းအူ၏ အမူအကျင့်၊ မသည်းအူ၏ ဝါသနာ၊ မသည်းအူ၏ စိတ်နေသဘော၊ မသည်းအူ၏ဘဝ၊ မသည်းအူ၏ပစ္စည်း… စသည် စသည်တို့ကို ပန်းကဲ့သို့ တပွင့်ပြီး ကပွင့် ကောက်၍သီကာ ပြောပါသည်။ မသည်းအူတို့ မေမေ၏ စကားသရဖီပန်းကုံးသည် မြိုင်လည်း မြိုင်ပါ၏။ ကြိုင်လည်း ကြိုင်ပါ၏။

မောင်မောင့်အဖို့ရာမှာမူ မသည်းအူ၏ အကြောင်းကိုသာ ကြားနေရမည် ဆိုပါလျှင် ကမ္ဘာသည်ပင် အလှည့်ပတ် ရပ်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ခပ်သိမ်းကုန်သော ရွေ့လျားခြင်းတို့သည်လည်း ရပ်၍သာ နေကြပါသည်။ အသက်ရှည်ရာ ရှည်ကြောင်း ပါပင်တည်း။

သို့သော် စကားအဆုံး၌မူ မသည်းအူတို့ မေမေက မောင်မောင့်ကို သတ်ပါသည်။ မောင်မောင့် ဘဝအတွက် မုန်တိုင်းနှင့် တကွသော အမှောင်ကို ကျစေခဲ့ပါ၏။

မသည်းအူတို့မေမေက စကားပရိယာယ် ကြွယ်လှပါ ချေသည်။

မသည်းအူတို့ မေမေ၏ ငြိမ့်သော သိမ့်သော စကားလှိုင်းငယ်များဝယ် မောင်မောင် မေ့မျောသာယာ၍ ပါခဲ့ရပါသည်။ သို့နှင့် မောင်မောင့်ဘဝသည် ကမ်းကိုမမြင် လမ်းကို မမြင်နိုင်သော သမုဒယ သမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ သည်အခါတွင်မှ သတ္တဝါနှင့် လက်နက်နှင့် မမျှသော လှိုင်းလုံးကြီး တခုက ရုတ်တရက် မောင်မောင့်ဘဝကို လွှမ်းအုပ်လိုက်ပါသည်။ မောင်မောင် စုံးစုံး နစ်ခဲ့ရပါ၏။

မသည်းအူတို့မေမေက မသည်းအူ၏ အနာဂတ်ကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူ၏ အနာဂတ် အတွက် သူတို့၏ အစီအစဉ်ကို ကျေညာခဲ့ပါသည်။

"အဲဒီတုန်းက မောင်မျိုးညွှန့်နဲ့တောင် နှစ်ဆယ်တမိုင်မှာ တွေ့မိကြသေးတာဘဲ။ ဟုတ်သားဘဲ… ခုမှ သတိရတယ်။ အဲသည် မေမြို့ သစ်တောလမ်းထဲက အိမ်နဲ့ ခြံဟာ သူတို့အပိုင်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုလဲ အချမ်းသာကြီး မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အသင့်အတင့်ပါဘဲ။ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ အပိုပါ မောင်မျိုးညွှန့်ရယ်။ ပြည့်စုံဘို့ လိုတာပါဘဲ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို ကြည့်လေ.. ဘယ်မှာ ချမ်းသာလို့လဲ၊ ရရစားစားဘဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင်မျိုးညွှန့်တို့ ဦးရဲ့ အရိပ်က ဘာလိုသေးလဲ။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေ တာဘဲ မဟုတ်လား …"

"ခုနက ပြောတဲ့ မောင်ကျော်စိုး ဆိုတဲ့ ဘူငယ်ကလဲ မောင်မျိုးညွှန့်လိုဘဲ။ အသက်ကလဲ သားထက် တနှစ်ငယ် တယ်ဆိုတော့ မောင်မျိုးညွှန့်နဲ့ ရွယ်တူလောက် နေမှာဘဲ။ စာလဲ အင်မတန် တော်တယ်။ ကြိုးလဲ ကြိုးစားတယ်။ သူကတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ နေတယ်။ ဘူမိဗေဒ(ဂုဏ်ထူး) ယူတယ်။ မောင်မျိုးညွှန့်တို့လိုဘဲ နောက်တနှစ်ဆိုရင် ပြီးပြီ ထင်ပါရဲ့…"

"အနေအထိုင်ကတော့ ပြောစရာကို မလိုဘူးဟေ၊ သိပ်သိမ်မွေ့နူးညံ့တယ်။ လူကလဲ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကလေး ဆိုတော့ တကယ် မိန်းကလေး တယောက်လိုဘဲ….။ အေးကလဲ အလွန်ကို အေးတာကလား၊ တနေ့လုံးနေလို့ စကားတခွန်း မပြောဖြစ်ဘူး။ အားအားရှိ စာဘဲ ဖတ်နေတာဘဲ….."

"သမီးကိုတော့ မောင်မျိုးညွှန့် ကနေ့ သိပြီမဟုတ်လား။ အင်မတန် ထက်တယ်.။ မောင်ကျော်စိုး ကတော့ ငယ်ငယ် ကတည်းက သူ့နိုင်ဖတ်ဘဲ……"

"မောင်မျိုးညွှန့်ရဲ့ ဦးက ကျောက်မဲမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ရတာကွယ်။ မောင်ကျော်စိုးတို့ရဲ့ မိဘက အစတုန်းက ခုလို လဘက်စို လဘက်ခြောက်တွင် မကဘူး၊ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်တဲ့ ကုန်တွေကိုလဲ အရောင်းအဝယ် လုပ်တယ်။ ကျောက်မဲမှာတော့ တခေတ်က နာမယ်ကြီး ပေါ့ကွယ်။ နောက်တော့ မောင်မျိုးညွှန့်တို့ရဲ့ ဦးက တရားချတယ်လေ။ မောင်ကျော်စိုးကလဲ ရှိတော့ မောင်ကျော်စိုးကို ပြပြီး ကလေးဒုက္ခမရောက်ပါစေနဲ့ ၊ ကလေးကို ငဲ့ကြပါ စသဖြင့်

ပေါ့ကွယ်။ သူတို့မှာကလဲ ရင်သွေးဆိုလို့ မောင်ကျော်စိုး တယောက်ဘဲ ရှိတော့ သိပ်ချစ်ကြတာကလား…”

“နှစ်ခါ သုံးခါလောက်ဘဲ ခေါ်ပြောရပါတယ်။ သည်မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေကို တခါထဲ စွန့်လိုက်ကြတာဘဲ။ စွန့်လိုက်လို့ ပေါ်လာတဲ့ အန္တရာယ်တွေကိုလဲ မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့ဦးက အကာအကွယ် ကောင်းကောင်းပေးခဲ့တယ်။ သူတို့ အကူအညီနဲ့လဲ အဲသည်တုန်းက တော်တော် အောင်မြင်ခဲ့တယ်ဆိုပါစို့။ သူတို့ အကူအညီကြောင့်ဘဲ ရာထူးလဲ တက်ခဲ့ရတယ် ဆိုပါစို့။ အဲ ကျောက်မဲမှာလဲ ခြောက်နှစ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ရ ထင်ပါရဲ့……”

“သည်တော့လဲ နှစ်အိမ်တအိမ် ဖြစ်လာကြတော့တာ ပေါ့ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ မောင်ကျော်စိုးတို့ အမေနဲ့ ဆိုတာလဲ ညီအမလို ဖြစ်လာကြတယ်။ အစစအရာရာ တိုင်ပင်ကြ၊ ပြောကြ ဆိုကြပေ…”

“သမီးတို့ကိစ္စကိုလဲ သူတို့ကဘဲ စပြောလာတယ်လေ၊ သည်တော့ ဘာပြောစရာ လိုသလဲ။ ဒေါ်ဒေါ်တို့အနေနဲ့ ဘာကန့်ကွက်စရာ မနှစ်သက်စရာ လိုသလဲ….။ သည်တော့ မနှစ်က ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဆုံပြီး တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် စကား ပြောကြတယ်လေ….။ သူတို့က အဲသည် မေမြို့အိမ်ကို သမီးတို့အတွက် တခါထဲ လက်ဖွဲ့ထားလိုက်တယ်…”

“အဲ… ဒါပေမယ် မောင်မျိုးညွန့်…..”

မသည်းအူတို့၏ မေမေက သည်နေရာတွင်မူ ပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တရပ်ပါသည်။ မောင်မောင် ရှိရာသို့လည်း ကိုယ်ကို ညွတ်၍ ချဉ်းကပ်လာပါ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာ ခုထက်ထိ သမီးကို ဖွင့်ပြောထားသင့် မထားသင့် ဝေခွဲလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်တော့ သမီးက ငယ်လဲ ငယ်ပါသေးတယ်။ လာမဲ့ သီတင်းကျွတ်ကျမှ ဆယ်ခြောက်နှစ် ပြည့်မယ်။ ပြီးတော့ သမီးအကြောင်းကိုလဲ ဒေါ်ဒေါ်တို့ နားလည်ထားတယ်လေ….။ သမီးက ဘာမဆို သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်။ အနှောင်အဖွဲ့ အချုပ်အချယ် ဆိုရင်လဲ နည်းနည်းမှ ကြိုက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကျပြန်တော့လဲ မောင်မျိုးညွန့် သိတဲ့အတိုင်းဘဲ။ ဗူးဆိုဗူး၊ ဖရုံမသီးဘူးဆိုတဲ့ အမျိုးထဲက မဟုတ်လား..”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ရဲ့ သဘောကတော့ ဘာဘဲပြောပြော သူတို့ချင်း ရင်းသထက် ရင်းစေချင်တယ်။ သူတို့ကပါ ပါလာ စေ့ချင်တယ်။ ခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဒေါ်ဒေါ် တို့နဲ့အတူ လာနေဘို့ မောင်ကျော်စိုးကို ခေါ်ထားရရင် ကောင်းမလားလို့လဲ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမယ်…..”

"သည့်မှာလဲ ပြဿနာဘဲ မောင်မျိုးညွှန်ရဲ့...။ သားက မောင်ကျော်စိုးကို နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ယောကျ်ားဆိုရင် သားကလဲ ယောကျ်ား ပီပီသသမှ။ ပြီးတော့ တော်ရုံတန်ရုံ လူနဲ့လဲ သားက ပေါင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ မျက်စိထဲမှာ အမြင်မတော်ရင် အမြင်မတော်သလို ပြောပစ်လိုက်တာကွယ် ။ အပေါက်က ဆိုးဆိုးရယ်။ မောင်မျိုးညွှန့်ကိုတော့ သူ တော်တော်ခင်မင်ပုံရပါတယ်။ စကားစပ်လို့ ပြောရအုံးမယ်၊ ကနေ့အထိ သားက ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ဒေါ်ဒေါ်ဖြင့် မောင်မျိုးညွှန့် တယောက်ဘဲ တွေ့ဘူးသေးတာဘဲ"

"သည်တော့ မောင်ကျော်စိုး လာရင်လဲ သားနဲ့ စ မတည့်မှာ စိုးရတယ်။ မောင်ကျော်စိုးကလဲ ဒါ့ကြောင့်ဘဲ ထင်ပါရဲ့ ၊ သည်ကို တယ်လာချင်ပုံ မရဘူး...."

"မောင်မျိုးညွှန့်ကိုတော့ သားအရင်းလို အောက်မေ့လို့ ဖွင့်ပြောထားရအုံးမယ်။ သည်ကိစ္စကို သားကလဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မှားတယ်တဲ့ကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ် တို့ကိုလဲ ခေတ် နောက်ပြန်ဆွဲ နေတယ်၊ သူများရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ထိပါးတယ် လို့လဲ စွပ်စွဲခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ဆင်စီးလို့ မြင်းရံတာကိုသာ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့ စေတနာပါ...။ မောင်မျိုးညွှန့် အနေနဲ့ရောဟင်...၊ ဘယ်လိုမြင်မလဲ...."

မသည်းအူတို့မေမေက စကားကို ဤတွင် ချုပ်ပါသည်။ မောင်မောင့်ကိုလည်း ပရိယာယ် ကြွယ်ဝစွာဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်စေခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင့်ကိုပင်လျှင် အကြပ်အတည်းပေး၍ မေးခဲ့ပြန်ပါသည်။

မောင်မောင် မည်သို့ ဖြေရပါအံ့နည်း။

ကိုကိုနှယ် ကန့်ကွက် ရှုတ်ချသည့်ဘက်မှ ရပ်၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ရပ်လျှင် စေတနာမဲ့ရာ ရောက်ရပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် မောင်မောင်သည် ကိုယ့်ဘို့သမား အဖြစ်ဖြင့် ထင်လျား၍ လာရပါလိမ့်မည်။

သို့သော် သဘောလည်း မတူနိုင်ပါချေ။

ကိုယ့် အသက်မက သက်နှစ်ဆမျှ ချစ်သသူကို တပါးသူ၏ ရင်ခွင်ထည်းသို့ ပို့ဆောင်ရမည်ဟု ဆိုရာ၌ မောင်မောင်သည်လည်း မကြည်ဖြူနိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးမူ၍၊ နေရာမှ ထရန် ဟန်ပြင်မိပါ၏။ မောင်မောင် မနေနိုင်ပါတော့ချေ။ မောင်မောင့်မှာ နေခွင့် မရှိတော့ပါချေ။ မောင်မောင် ထွက်၍ပင် ပြေးသင့်ပြီ ထင်ပါသည်။

ထ ထ ထ

ပြောထားသော နှစ်ရက်မျှပင် မနေတော့မူ၍၊ ယနေ့ နေ့ခင်းမှာပင် မန္တလေးသို့ ပြန်တော့မည်ဟု ကျေညာသော အခါ၌မူ ကိုကိုသည် အံ့သြ၍နေပါ၏။ ကိုကိုသည် သူတို့ ဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်တော့ ရှိပြီ ဟူ၍လည်း အောက်မေ့ နေပုံ ရပါ၏။

"ကြည့်ရင် သိပါတယ်၊ ကိုမျိုးညွန့် သည်မှာ နေရတာ မပျော်ဘူးမဟုတ်လား...." ဟူ၍လည်း ကိုကိုသည် မှတ်ချက် ချလျက် ရှိပါ၏။

"မေမေကလဲ မေမေဘဲ၊ နည်းနည်းမှ အလိုက် မသိတတ်ဘူး။ ဆက်တိုက် ခရီးပန်းလာတဲ့ လူကို ညကလဲ ဘယ်အချိန်အထိ ထိုင်စကားပြောနေမှန်း မသိဘူး..."

ကိုကိုသည် ကိုကိုတို့ မေမေကိုပင် ဝေဖန်၍ နေပြန်ပါ၏။ မောင်မောင်ကမူ ကိုကို ယူဆ တွေးထင်နေသကဲ့သို့ မဟုတ်ကြောင်းကိုသာ ငြင်းဆို၍ နေရပါသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရာ၊ ညကမှ စဉ်းစားမိလို့ပါ။ အိမ်ကနေ လှမ်းစကားပြောရင် ကျွန်တော်နဲ့ လွဲနေမှာ စိုးလို့ပါ"

"ဒါကတော့ မခက်ပါဘူး ကိုမျိုးညွန့်ရာ၊ မန္တလေးက ကိုမျိုးညွန့် တည်းတဲ့ အိမ်ကို သည်ကနေ လှမ်းမှာထား လိုက်ရင် ရပါတယ်။ သူတို့ လက်ခံနားထောင်ပြီး သည်ကိုတဆင့် ပြန်ပြောလိမ့်မပေါ့...."

မောင်မောင် မငြင်းနိုင်ပြန်ပါချေ။ ကိုကိုကလည်း အစမ္မပင် ဆွဲ၍ထားနေပါ၏။ သည်အထည်းတွင် မသည်းအူ ကလည်း တောင်းပန်ပြန်ပါသည်။

"မဟုတ်မှ နေရော့... ကျမကြောင့် ထင်တယ်။ ကျမ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။ နောက် ခြေလွန် လက်လွန် မလုပ်တော့ပါဘူးလို့လဲ ကတိပေးပါတယ်..."

မသည်းအူသည် မနေ့က မောင်မောင်ပြောခဲ့သော စကားများကိုပင် ခွင့်လွှတ်ဟန်ဖြင့် ရင်းရင်းချာချာ ပြောလှာခဲ့ပါ၏။ "ကိုကို" ဟူ၍ပင်လျှင်လည်း မောင်မောင့်ကို ခေါ်တတ်ခဲ့ပါချေပြီ။

ရင်မှာပီတိ ဖြစ်မိရသည်မို့လည်း အတိုင်းမသိ အနှိုင်းမရှိ မောင်မောင် ပျော်ပါသည်။ မသည်းအူ၏ ထံပါးမှ တဖဝါးမျှ မခွါလိုသည်မှာလည်း အမှန်ပါပင်တည့်။

သို့သော် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လျက် အတွေ့ရ ခက်ပါသည်။ ချစ်ခင်ပါလျက် ချစ်ခင်ရေး ခက်ပါ၏။

မသည်းအူ ကိုယ်တိုင်က သည်နယ် ကြည်ဖြူရိပ် ပြလာပြီ

ဆိုပြန်တော့လည်း မောင်မောင့်ရင်မှာ ပို၍သာ နာလာရပါသည်။ မသည်းအူကမူ ပျိုးထားသော အပင်ငယ်နှယ် ကိုယ့်အနာဂတ်ကိုပင် ကိုယ်ကြို၍ မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။ မည်သည့်အခင်း မည်သည့်ကျင်းမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်ရမည် နည်း။ နေရာအပြောင်းမှာပင် လက်ဆိပ်သင့်၍ သေရမည်လော။ တနေရာထည်းမှာပင် ညွှန့်ညွှန့်ဖြိုးစည် ခိုင်ကျည် အမြဲ စွဲ၍တည်နေရမည်လော။

မသည်းအူ၏ အနာဂတ်ကို မောင်မောင်ကမူ မြင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နေမရင့်မီ သည်ဇာတ်ကို နိုင်နိုင် သိမ်းပါမှ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်နှင့် အလိမ်းရ နည်းနိုင်ပါ လိမ့်မည်။

မသည်းအူ၏ အပါးမှ ဖဝါးချီဆန့်၊ တလှမ်းခန့်မျှ မကွန့်သွားလိုသည်မှာ မှန်သော်လည်း၊ မောင်မောင် ပြေးရပါတော့မည်။

ပြန်လိုစိတ်က၊ ပြန်မည်မျှလည်း၊ မထနိုင်ရာ၊ ချွေးသာလှိုင်ပျံ့၊ ကိုယ်ပြည့်ခံလျက်၊ ထွက်သက်ဝင်သက်၊ မသက်မသာ၊ မျက်နှာမှာလည်း၊ အားသာနည်းခဲ့။

ပြန်တော့မည်သာ ဆိုရပါသည်။ စင်စစ် မသည်းအူ၏ ကြည်ဖြူရိပ် ကြည်ဖြူဟန် သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးက မောင်မောင့်ကို ဖြေမပေးပါချေ။ ရစ်၍ရစ်၍ ပတ်ကာပတ်ကာ ချည်နှောင်မြဲ ချည်နှောင်ဆဲပါတည်း။

သည်တော့လည်း မသည်းအူတို့ ကိုကိုတို့၏စကားကိုပင် မောင်မောင် နာယူခဲ့ရပါတော့သည်။ သည်တညမူ နေပါ ဦးမည် ဟူ၍ မောင်မောင် ကတိပြုခဲ့ရပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင် မပျော်နိုင်တော့ပါချေ။ မပျော်တော့သည့်အလျောက်လည်း အပြင်သို့ ထွက်လည်ရန် ကိုကိုက အဆိုပြုလာသမျှကို မောင်မောင် ငြင်းဆန်ခဲ့မိရပါ၏။

အိမ်မှာပင် မောင်မောင် နေခဲ့မိပါသည်။ တတ်နိုင်သမျှလည်း စိတ်ကို ကြိုးစား၍ ဖြေပါ၏။

သို့သော် နေ့ခင်းဘက်တွင် မသည်းအူနှင့် နှစ်ယောက်ထည်း စကားဆုံခွင့် ကြုံရပြန်ပါသည်။ သုံးယောက် ထိုင်နေရာမှ ကိုကိုကထ၍ အပြင်သို့ ထွက်ပါသည်။ “မနေ့မနက်က မှာထားတဲ့စာအုပ် ရောက်ပြီလားသို့ သွားမေးလိုက်အုံးမယ်။ ကိုမျိုးညွန့် ခဏ နေရစ်အုံးနော်။ ကျွန်တော်အခုဘဲ ပြန်လာမယ်...” ဟု ဆိုကာ မသည်းအူနှင့် ထားပစ်ခဲ့ပါ၏။

ကိုကို အိမ်မှထွက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်မှာမူ မသည်းအူက ဖွင့်ထားသော

သီချင်းကို ထ၍ပိတ်ပါသည်။ ထို့နောက် မသည်းအူ ကိုယ်နေဟန်ထား အစုံစုံနှင့် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံပဒေသာ စာအုပ်ကို မောင်မောင့် လက်သို့ အပ်၍ အပျင်းပြေ ကြည့်စေခဲ့ပါသည်။

ထိုစာအုပ်ထည်းမှ မောင်မောင် အကြိုက်ဆုံး ပုံတပုံ ကို မသည်းအူ၏ မျက်မှောက်မှာပင် ခါ၍ မောင်မောင် ယူမည် ပြုပါ၏။ ထိုအခါ မသည်းအူသည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ် ခြည်းထ၍ မောင်မောင့် အနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

"သည်လိုတော့ မလုပ်နဲ့ကိုကိုရာ၊ ကိုကို လိုချင်ရင် နောက်ထပ် ရိုက်ပေးမှာပေါ့။ သည်စာအုပ်က သူများ အမြတ်တနိုးနဲ့ စုထားရတဲ့ဥစ္စာ…"

"ဘာလဲ.. မပေးချင်ဘူးလား။ မပေးချင်ရင် အစက ဘာပြုလို့ လာပြသေးလဲ.."

"ကိုကို့ကို ပေးချင်လို့ ပြတာမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ခက်ခက်ရချည့် ကိုကိုရယ်…။ အပန်းဖြေ ပန်းခြံထဲ မရောက်ဘူး တဲ့လူ ကျနေတာဘဲ….."

"အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း.."

"ဆိုင်ပါသော်ကော ကိုကို၊ ပန်းပွင့်လှလှကလေး တွေ့တိုင်း ခူးကြရသလားလို့… ကဲ ပြောစမ်းပါအုံး။ ကိုကို့လိုသာဆိုရင် မခက်ပေဘူးလား…."

"အော်…ဂရေ့စ်ကလဲ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ ပန်းမခူးရ… ဆိုတဲ့ စာတမ်းကလေးတွေ ရေးထားတာကို ကိုမျိုးညွှန့် မတွေ့ဘူးဘူးလားလို့ ဆိုလိုပုံရတယ်။ ဟုတ်လား ဂရေးစ်"

"သည်လိုဆိုရင်တော့ ကိုမျိုးညွှန့် ယူမှာဘဲ။ ကိုမျိုးညွှန့်က လေမုန်တိုင်းဘဲ..စာလဲ မဖတ်တတ်ဘူး၊ မျက်စိလဲ မပါဘူး…"

"ဒါပေမယ် ကိုကို ခုယူတဲ့ပုံတော့ ချမ်းသာပေးပါကိုကိုရယ်…. နော်…. သည့်ပြင်ပုံ တပုံပုံ ကိုကို ကြိုက်တာယူပေါ့…."

"ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့ မသည်းအူရယ် .. ကိုမျိုးညွှန့် မသည်းအူနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာအထိ မတွေ့နိုင်ဘဲ နေရအုံးမယ် ဆိုတာကိုများ စဉ်းစားကြည့်ပါအုံးတော့…"

သည်တော့လည်း မသည်းအူက လက်လျှော့လာ ပါသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင် တဆင့် လှမ်းရပြန်ပါ၏။ ဓါတ်ပုံ၏ နောက်ဖက်တွင် လက်မှတ်နှင့်တကွ ရေးလိုသော စာကို ရေးပေးပါရန် ပန်ကြားဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

မသည်းအူကလည်း အလွယ်တကူပင် ရေး၍ ပေးပါ၏။

မလှပါဘူး ကိုကိုရယ်၊

ခဏခဏ မကြည့်ပါနဲ့…

မသည်းအူ

မသည်းအူ ရေးပေးသောစာကိုကပင်လျှင် လှ၍ နေပါသည်။ နှစ်သက်ဖွယ်၊ ချစ်ဖွယ်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ မသည်းအူကို မောင်မောင်က “မသည်းအူ” ဟု နှုတ်မှ ဖွင့်၍ ပြောခဲ့သကဲ့သို့ပင်၊ မသည်းအူကလည်း သည်အမည်ကို မြတ်နိုး နှစ်လိုပုံရပါသည်။ လက်မှတ်ကိုပင်လျှင် သည်အမည်ဖြင့် ရေးခဲ့ပါချေ၏။

သည်နယ်ဆိုတော့လည်း မသည်းအူ၏ မေတ္တာပန်း အပွင့်အစုံကို မောင်မောင် ပန်ဆင်ခွင့် ကြုံရပြီ ဟူ၍သာ မှတ်ယူရပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မသည်းအူ ကို မောင်မောင် မည်၍မည်မျှ တွယ်တာ စွဲလမ်းနေမိကြောင်း နှင့်တကွ၊ မသည်းအူ၏ အနာဂတ်ကိုပါ မောင်မောင် ဖွင့်၍ ပြောပြဖြစ်ခဲ့မိပါ၏။

မောင်မောင့်မှာ လန့်၍ နေရသော်လည်း၊ မသည်းအူ၏ အနာဂတ်အတွက် မသည်းအူ မိဘ၏ အစီအစဉ်ကို ကြားရ သောအခါ၌၊ မသည်းအူကမူ ပြုံးပါသည်။ စိုးစဉ်းမျှ မမှုဟန်ဖြင့်လည်း မသည်းအူက မပွင့်တပွင့် ရယ်သွမ်း သွေးခဲ့ပြန်ပါ၏။

ထို့နောက် မသည်းအူက သူ့ထံသို့ စာရေးပါရန်လည်း အတန်တန် မှာပြန်ပါသည်။ သူ့ကျောင်းသို့ ရေးလျှင်မူ သူ့ လက်သို့ ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတယောက်၏ အိမ်မှတဆင့် ပေးရန်နှင့်၊ ထိုသူငယ်ချင်း၏ နေရပ်အပြည့်အစုံကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင်ကလည်း အတုံ့အလှယ် ပေးခဲ့ရပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကိုကိုသည် အင်္ဂလိပ် အားကစား မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တအုပ်ကို ကိုင်လျက် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပါ၏။ မသည်းအူ၏စာအုပ်ကို မသည်းအူ၏ လက်သို့ပြန်အပ်၍၊ ကိုကို့ကို မောင်မောင် ပြုံးပြမိရပြန်ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုကို ဝယ်လာသော ကြာဆံကြော်ကို မောင်မောင်တို့ သုံးယောက် လက်ဆုံ စားကြရပြန်ပါ၏။ သည်မှာလည်း မောင်မောင့် စေတနာကို မသည်းအူက တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မသိမသာ မသည်းအူ ဖက်သို့ ယက်ပေးခဲ့သမျှသော အသည်းအမြစ်များကို မသည်းအူက မောင်မောင့်ဖက်သို့ ပြန်၍ ပို့ပေးခဲ့ပါ၏။ “ညှော်သည် ဆိုတော့ ကောင်းတာကို ကျွေးရမှာပေ့ါ၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကိုရာ..” ဟူ၍လည်း ရယ်စရာမောစရာ အဖြစ်ဖြင့် ပြောကာ မောင်မောင့် လက်ထည်းသို့ တိုင်ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုကမူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် ရယ်ပါ၏။ ကိုကို့ ဆန္ဒကလည်း မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူကို ကြည်ဖြူသည် ထင်ရပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ ထိုညကမူ မောင်မောင် အိပ်၍မပျော် နိုင်ခဲ့ပါချေ။ မျက်စေ့အစုံဝယ် မသည်းအူ၏ မျက်နှာပုံကိုသာ မြင်ယောင်၍ နေခဲ့မိပါ၏။ အော်.. အုံးဖြင့် မှီမြဲ၊ နွဲ့လည်း မတတ်၊ ပျောင်းညွတ်ခွေခွေ၊ ဖြေ၍မရှင်၊ လက်ငင် ညှိုးငယ်၊ နွဲ့နွဲ့သွယ်ကို၊ စိတ်ဝယ်တရ၊ လမ်းကလူသည်၊ ကျွမ်းသူအဖြေ ခက်ချေ၏။

ထ ထ ထ

ယိမ်းနွဲ့ ဝှန်ဆူ၊ သည်းအူ လှပ်လှပ်၊

တန့်ရပ် မတည်၊ မျက်ရည် မစဲ၊

တရွဲရွဲနှင့်၊ ဩဘ်လဲရှိုက်ရင့်၊

ငိုသည်နှင့်ပင်၊ ရှည်မြင့် လဲ့သော့၊

ခွဲရချေမည်၊ မူးဝေချည့်ချည့် ပါးပါးတည်း။

စင်စစ်သော် သည်ဘဝမှာ သည်မျှနှင့်ပင် သည်ဇာတ်ကို သိမ်းရတော့မည် ထင်ပါသည်။

မန္တလေးမှ တဆင့် အိမ်သို့ မောင်မောင် ပြန်ရောက်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်သို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း... တနေ့ ရက်ကြာ၊ မမြင်ကာမျှ၊ တရာအသက်၊ ရှည်သောထက်လျင်... ဆိုသကဲ့သို့ ပူပန် ဆင်းရဲရသော ရက်တို့သည် ရှည်လျားကုန်ခဲလှ ပါဘိသည်နှင့်။

မောင်မောင့် နှလုံးသည်းအူသာမက မောင်မောင့် အအိပ်တို့သည်၎င်း၊ မောင်မောင့် အပျော်တို့သည်၎င်း၊ မသည်းအူထံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ ညတို့သည် မောင်မောင် ငိုခဲ့ရရာ ကာလများ ဖြစ်လာကြပါ၏။

တညှိုးသမ်းသမ်း၊ တနွမ်းလျလျ မရွှင်ပျ မကြည်လင်သော မောင်မောင့် အဖြစ်ကိုမူ မေမေက ပူပန်စွာ ကြည့်ပါသည်။ ဖေဖေကမူ တတ်နိုင်သမျှ မသိမမြင် ဟန်ဆောင်ကာ၊ မောင်မောင် စိတ်ချမ်းသာရာ ချမ်းသာကြောင်းကို ကြံစည်ပြုမူခဲ့ပါ၏။ အားလပ်သော တနင်္ဂနွေနေ့များ မှာဆိုလျှင်လည်း တနေရာရာသို့ လမ်းရှာ၍၊ မောင်မောင့် ကိုခေါ်ကာ ထွက်လေ့ ရှိပါသည်။

သို့သော် မောင်မောင့်စိတ်က မသည်းအူ့ထံသို့သာ အခါခပ်သိမ်း ရောက်နေတတ်ပါ၏။ တယောက်လက်ကို တယောက်ဆွဲ၍ နှစ်ယောက်တွဲ လျှောက်နေကြသူတို့ကို တွေ့ရပြီ ဆိုလျှင်လည်း မောင်မောင့်ရင်မှာ မောလှာရပါသည်။ နုနုငယ်ငယ် ခြယ်ခြယ်သသည် လှလှမော့မော့ မိန်းမကြော့များကို မြင်ရပြီဆိုလျှင်လည်း...“မသည်းအူသာ ဖြစ် လိုက်ပါတော့...” ဟူ၍ မောင်မောင် တမ်းတမိပါ၏။

မသည်းအူ၏အပြုံးကို မောင်မောင် မြင်ယောင် မိပြန် ပါသည်။ မသည်းအူ၏ သတ္တိကို၎င်း၊ မသည်းအူ၏ သစ္စာကို၎င်း မောင်မောင် ကြည်ညိုပါ၏။ မသည်းအူ၏ မမူသော မခန့်သော မပူပန်မကြောင့်ကြသော အပြုံးကို မြင်ယောင်မိရသောအခါ၌မူ မောင်မောင် ပျော်မိပြန် ပါသည်။

မည်သည့်နေ့ မည်သည့်ရက်တွင် မသည်းအူ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ပါမည်နည်း။ မောင်မောင် ပက္ခဒိန်ကို ကြည့်၍ တွေးမိ ပြန်ပါသည်။ တလတွင် အရက်(၃၀)ခန့်မျှရှိပါ၏။ ညီသော၊ လှသော၊ ပြုံးရွှင်နေနိုင်သော ဂဏန်းတို့မှာမူ (၁၁)နှင့် (၂၂)သာ ရှိပါသည်။ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့၏ ဘဝသည် ထိုဂဏန်းနှစ်ခုနှယ် ညီညီလှလှ ပျပျ ရွှင်ရွှင် နေမှ နေနိုင်ပါမည်လော။ အရုပ်အဆိုးဆုံး ဂဏန်းတို့ကမူ တစ်နှင့် သုည၊ နှစ်နှင့် သုည၊ သုံးနှင့် သုည တို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အရုပ်ဆိုးသည့် အရေအတွက်ကလည်း လှသည့် အရေအတွက်ထက် ပဇာကြောင့် များနေရပါသနည်း။ သုညနှင့်မူ မောင်မောင်လည်း မတွဲလိုပါချေ။ မသည်းအူ သုညနှင့် တွဲရပြီ ဆိုလျှင်လည်း မောင်မောင် ရင်ကျိုးရ လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ မညီညာသော ဂဏန်းတို့ကမူ ပက္ခဒိန်နှင့် အပြည့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

လောကသည် ပဇော့ကြောင့်များ သည်နှယ် မညီညာခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နေရပါဘိသနည်း။

တနေ့သော် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထည်းမှာ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူ လက်တွဲ၍ လျှောက်နေဖြစ်ပါသည်။ မသည်းအူက အလှကုန်များ ရောင်းရာမှာသာ တရစ်ဝဲဝဲ လှည့်လည်၍ ဝယ်ပါသည်။ သည်ရသူ မောင်မောင်က မနိုင်၍ ညည်းသောအခါ မသည်းအူက ရယ်ပါသည်။

ရယ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်သောအခါမူ မောင်မောင့် အပါး၌ မသည်းအူ မရှိတော့ပါချေ။ ပြုံးနေသော အလှကုန်ဆိုင်မှ မိန်းမငယ်ကိုသာ မောင်မောင် တွေ့ရပါတော့၏။ မသည်းအူသည် ပဇော့ကြောင့် မောင်မောင့်ကို သည်နှယ် ပစ်၍ ပြေးရပါသနည်း။

မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။ အလှကုန်ဆိုင်ရှေ့မှာ မည်မျှ ကြာပြီမသိ၊ ရပ်မိနေမှတော့ ဝယ်ရပါတော့မည်။ ဆိုင်မှ မိန်းမငယ်ကို မောင်မောင် ပြောပြမိပါ၏။

“သူ့အသားက နှင်းလို ဖြူတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေလိုဝါတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရွှေလိုတော့ ဝင်းတယ်၊ ငွေလိုလဲ ဖြူတယ်။ အဲ့သည် အသားအရည်နဲ့ လိုက်တဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး…”

မောင်မောင် မည်သို့ ပြောမိသည်တော့ မသိပါချေ။ ဆိုင်မှ မိန်းမငယ်ကမူ မောင်မောင့်ကို ကူညီခဲ့ပါသည်။ အများထည်းမှ ရွေး၍လည်း မောင်မောင့်ကို ပေးပါ။

“သူက သည်အရောင်ကို မကြိုက်ဘူး ဆိုရင်လဲ သူကြိုက်တဲ့ အရောင်ကိုမှတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ပေ့ါရှင်၊ ကျမ ပြန်လဲ ပေးပ့ါမယ်….”

ပသို့ဆိုစေ၊ သည် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးမှာလည်း မသည်းအူ၏ လက်ဝယ်သို့

မရောက်နိုင်ခဲ့ရပါချေ။ မသည်းအူနှင့် မတွေ့နိုင်တော့သည့်အဆုံး မန္တလေးသို့ ပြန်ရတော့မည် ဆိုခါမှ အသားညိုသော မိငယ်ကို မောင်မောင် ပေးခဲ့ရပါ၏။

မန္တလေးသို့ မပြန်မီမှာမူ ရန်ကုန်သို့ မသည်းအူ ရောက်နေရှော့မည် အထင်နှင့် မောင်မောင် စုံစမ်းဖြစ်ခဲ့ မိပါသည်။ မသည်းအူနှင့် ရန်ကုန်မြေမှာ တွေ့နိုင်ရေး အတွက်လည်း မောင်မောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပါ၏။ မသည်းအူတို့၏ ကျောင်းက မေလ မကုန်မီမှာပင် ဖွင့်သည်မို့ ကျောင်းသို့လည်း မောင်မောင် လှမ်း၍ စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းကမေး၍...... "မသည်းအူ၏အကိုပါ..." ဟု ဖြေပြန်တော့လည်း၊ "ရန်ကုန်မှာ ဆွေမျိုးမရှိဘူးလို့ သူ့အိမ်က ရေးထားတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် စကားပြောခွင့်တော့ မပြုနိုင်ပါဘူး။ အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် စာရေးပြီး လာပေးပါ။ ကျောင်းက စစ်ဆေးပြီး ပေးပေးပါ့မယ်" ဟူသော အဖြေကိုသာ မောင်မောင် ကြားခဲ့ရပါ၏။ မသည်းအူတို့၏ ကျောင်းကလည်း သည်နှယ် စည်းကမ်း ကြီးလှပါဘိသည်။

ထိုအခါ မောင်မောင် မည်သို့ ကြံရပါမည်နည်း။ မသည်းအူနှင့် တွေ့ရနိုင်ရေးအတွက် မောင်မောင် မည်သို့ ရေးရပါမည်နည်း။

မသည်းအူသည် မောင်မောင့်လက်ရေးကို မမြင်ဘူးပါချေ။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင့် အမည်ကို မဖေါ်ပြနိုင် သောအခါ မသည်းအူ အသို့ သိပါတော့မည်နည်း။ မသည်းအူက မသိသော်လည်း ကိုကိုကမူ မောင်မောင့် လက်ရေးကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါ၏။ မောင်မောင့်စာကို မသည်းအူတို့၏အိမ်သို့ ကျောင်းက ပို့လိုက်မည်ဆိုပါက ဒုက္ခရောက်ရဘွယ်သာ ရှိပါသည်။

တဖန် မသည်းအူ၏ မိဘဟန်ဆောင်၍... "သမီး အတွက် ပစ္စည်းများ လူကြုံနှင့် ပါးလိုက်သည်၊ မောင်မျိုးညွန့်တို့ အိမ်မှာ သွားယူပါ..." ဟု ရေးဦးမည် ကြံခဲ့မိပါ၏။ သို့သော် ဤအကြံအစည်ကိုလည်း လက်လျှော့ရပါသည်။ မသည်းအူ ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည်မှာမှ မကြာသေးပါပဲလျက်၊ သည်နှယ် ပစ္စည်းများ ပို့ပေးသည်ဟူသော အကြောင်းမှာ စင်စစ် ယုတ္တိမရှိလှပါချေ။ ထို့ပြင် မသည်းအူ၏ မေမေကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်မှာပင် ရှိနေသေးသည်ဟု ဆိုပါက မခက်ပါလော။ ထို့ပြင် မသည်းအူထံသို့ စာရေး ဆက်သွယ်နေကျမှာ မည်သူပါနည်း။ မသည်းအူ၏ ဖေဖေ ပင်လော။ မသည်းအူ၏ မေမေပင်လော။ မသည်းအူထံသို့ လာနေကျ စာများမှ လက်ရေးကိုလည်း ကျောင်းက မှတ်မိနေရှော့မည် ထင်ပါသည်။ ပစ္စည်းများကို လူကြုံနှင့် ပေးလိုက်ကြောင်း ရေးလိုက်သည့်စာမှာ မည်သည့်စာတိုက် တံဆိပ်နှင့် လာပါသနည်း။ ဤသည်ကို စစ်ဆေး ကြည့်လျှင်လည်း ရန်ကုန်မှ ရန်ကုန်သို့ ပို့သည့် စာအဖြစ်ဖြင့် သာလျှင်တွေ့ရမည်မို့ မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စာကို လူကြုံအဖြစ်ဖြင့် မောင်မောင်ကိုယ်တိုင် ယူလာ၍ ပေးပြန်ပါလျှင်လည်း ပစ္စည်းဆိုတာကိုတော့ ဘာပြုလို့ တပါထဲ ယူလာခဲ့တာလဲဟု တွေးစရာ ဖြစ်လာပါ

လိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မရေးသာတော့၊ မကြံသာတော့၊ မသာတော့ မူ၍ မောင်မောင် လက်လျှော့ ခဲ့ရပါတော့သည်။

မသည်းအူ ပေးထားသည့် မသည်းအူ သူငယ်ချင်း ဆိုသူ၏ နေရပ်အပြည့်အစုံဖြင့်မူ မောင်မောင် စာနှစ်စောင်မျှ ရေးခဲ့မိပါ၏။ သို့သော် မသည်းအူပင်လျှင် ရန်ကုန်သို့ မရောက်လာ၍လော၊ မသည်းအူ သူငယ်ချင်းကပင်လျှင် တဆင့် မပေး၍လော၊ မသည်းအူ သူငယ်ချင်း၏ လက်သို့ပင်လျှင် မောင်မောင့်စာတို့ မရောက်ရ၍လော၊ မသိ။ မောင်မောင့်ထံသို့မူ မည်သည့်ပြန်စာမျှ ရောက်မလာခဲ့ ပါချေ။

သို့နှင့်ပင် မန္တလေးသို့ မောင်မောင် ပြန်ခဲ့ရပါ၏။ မသည်းအူ ရှိနေမည်ဟုပင် ယူဆရသော ရန်ကုန်မြေမှလည်း မခွါလိုလျက်နှင့် မောင်မောင် ခွါခဲ့ရပါသည်။

ရထားလမ်းတို့သည် အောက်အကြေနှင့် အထက်အညာကို သွယ်ဆက်၍ နေပါ၏။ သည်ရထားလမ်း ထက်မှုပင် တယောက်သောသူက စုန်ခဲ့ရ၍၊ တယောက်သောသူက ဆန်ခဲ့ရပါသည်။

လမ်းမှာလည်း အဆန်နှင့်အစုန် ရထားချင်း ဆုံရတတ်ပါ၏။ ခေတ္တမျှ ယှဉ်၍ ရပ်ခွင့်နှင့်လည်း ကြုံရတတ်ပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်လမ်း ကိုယ်သာလျှင် ဆက်လက်၍ ထွက်ခွါ လာခဲ့ကြရမြဲပါတည်း။

မသည်းအူနှင့် မောင်မောင်တို့၏ ဘဝ တို့မှာလည်း သည်နှယ် လွဲကြရပြီသာ ထင်ပါသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင့်မှာလည်း ကဲမြင့်ဖြစ်ဆုံး၊ ကိုယ်လုံးဝှန်ဆူ၊ ပူ၍ရုတ်ခြည်း၊ ကြမ်းဝယ်လည်းလျက်၊ အူသည်းလှိုက်ဝေ မောခဲ့ ရပါချေ၏။

သို့သော် အဆောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော အခါ၌မူကား အနည်းနှင့်အများ မောင်မောင် ဖြေသာခဲ့ ရပြန်ပါသည်။ ကိုကိုနှင့် တွေ့ရ၍လည်း မသည်းအူ၏ အကြောင်းကို ပြောနိုင် ကြားနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ကိုကို့ထံမှတဆင့် မသည်းအူကလည်း သတိရကြောင်း စကားလက်ဆောင် ပါးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုအခါ တတိယမြောက်အဖြစ်ဖြင့် မသည်းအူထံသို့ စာတစောင် မောင်မောင် ရေးဖြစ်ရပြန်ပါ၏။ မသည်းအူ နှင့် ခွဲခွါနေရစဉ်ကာလက… သည်းခြေပျက်၍၊ တလျက်ဆိုငို၊ ဆံကိုနုတ်ငင်၊ ရှင်ကိုခုခု၊ ခတ်ထုနာကျင်၊ ကြမ်းတွင်လူး၍၊ မောမောခွေ့တည့်၊ နောက်ရေ့တွင်းပြင်၊ ဝန်းကျင်ပတ်ကုံး၊ စဆုံးမှောက်လှန်၊ ကမ္ဘာပြန်သို့၊ သည်းထန်ပြင်းပြ၊ ကြေကွဲပုံ၊ အကြောင်းစုံကိုလည်း မောင်မောင့်စာမှာ ဖေါ်ပြဖြစ်ပါသည်။

မသည်းအူကလည်း သည်စာကိုမူ ရက်သတ္တ တပတ်မပြည့်မီမှာပင် ပြန်ကြားခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင်၏ ပဌမနှင့် ဒုတိယမြောက်စာများကိုမူ မသည်းအူ့ လက်ဝယ်သို့၎င်း၊ မသည်းအူ သူငယ်ချင်း၏လက်ဝယ်သို့၎င်း မရောက်လာ... ဟု ဆိုပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူ၏ ပြန်စာမှာလည်း မောင်မောင့် စာများနှယ်ပင် ရှည်လျားခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင့် မေတ္တာနှယ်ပင် တုံ့ပြန်တွယ်တာမိပြီမို့ ဘဝကိုပါ နှင်းအပ် ၍ ချစ်ရပါမည် .. ဟုလည်း ဖွင့်ဆို ရေးလှာခဲ့ပါသည်။ မောင်မောင့်စိတ်မှာ အန္တိုင်းမရှိ ပျော်ရွှင်လန်းကြည်မိပါ၏။ မောင်မောင့်စိတ်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ချမ်းသာမိပါသည်။ စင်စစ်သော် မောင်မောင့်စိတ်သည် ပူတော့လည်း ဆူလွယ်သော၊ အေးတော့လည်း ခဲလွယ်သော ရေသို့ရေနှယ် ပါတကား။

ထထထ

သည်တနှစ်ကား နောက်ဆုံးနှစ်ပါတည်း။

သည်တနှစ်ကုန်လျှင် မောင်မောင့်ဘဝမှာ တဖြစ်လဲ ရပါတော့မည်။ သည်ကျဉ်းမြောင်းသော အဆောင်၏ အခန်းငယ်ကလေးထည်းမှ လွတ်မြောက်၍ မြေနှင့်အမျှ ကျယ်ပြောသော လောကလူ့ဘုံမှာ ကျင်လည် ရပါတော့မည်။ မောင်မောင့် အခြေခံရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်သို့လည်း ရောက်ရပြီမို့ လက်တွေ့ဘဝတည်းမှာပင် နေရပါတော့မည်။

မသည်းအူကို မောင်မောင် လက်ထပ်၍ ယူပါမည်။ မသည်းအူနှင့် လက်တွဲ၍လည်း ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရပါမည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သည်တနှစ် မြန်မြန် ကုန်စေ ကြောင်းကိုသာ မောင်မောင် ဆန္ဒပြု၍ နေခဲ့မိပါ၏။ အော် ရွှေလှော်ဝင်းဝါ၊ မောင့်ကြင်ရာငယ်၊ ကြွပါတော့ ရှင်၊ ခုလျှင်လျှင်ဟု၊ ပန်းသွင်ထွေငေါ်၊ တိုးတိုးခေါ်သည်၊ ဖြေဖျော်ပိုက်တည့် ပိုက်ချင်တည်း။

ယခုမူ မသည်းအူ၏အယောင်နှင့်သာ မောင်မောင် ထွေးနေရပါ၏။ “မလှပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ခဏခဏ မကြည့်ပါနဲ့” ဟု ဆိုခါမှပင် ရင်နှင့်အပ်၍ မျက်နှာနှင့် မခွါ အထပ်ထပ်အခါခါ ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

သည်တော့လည်း မသည်းအူ၏ ဓာတ်ပုံပဒေသာ စာအုပ်ကို ခိုးလိုစိတ်က ပြင်းပြပူဆာ လာခဲ့ရပါ၏။ သည်စိတ်ကိုလည်း မသည်းအူ့ထံ အစီရင်ခံဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ မသည်းအူက ရန်ကုန်မှာ ရိုက်၍ ပေးလိုက်မည်ဟု ပဋ္ဌမ အကြောင်းပြန်ကြားခဲ့ပါ၏။ နောင်၌ကား ၁၀×၁၂ လက်မအရွယ် ဓာတ်ပုံ (၆) ပုံကို မောင်မောင့်ထံ လှမ်း၍ ပို့ ပေးခဲ့ပါသည်။

နောင်၌ကား မသည်းအူ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၏ မျက်နှာဖုံးအဖြစ်ဖြင့် မမျှော်မလင့် မောင်မောင် တွေ့ရပြန်ပါ၏။

သည့်အတွက်မူ အမှန်ကို ဆိုရလျှင် မောင်မောင် ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ မသည်းအူကို မောင်မောင် တယောက် ထည်းသာ ကြည့်နေ လိုပါသည်။ တပါးသူက မသည်းအူကို စေ့စေ့ကြည့်သည် ဆိုလျှင်ပင် မောင်မောင့်ရင်မှာ ခုန်ရတတ်ပါ၏။ မသည်းအူသည် ပသို့သောစိတ်ကူးနှင့် သည်နှယ် အလှကို ကြော်ငြာခဲ့ရပါသနည်း။

အမှန်စင်စစ် မသည်းအူ၌ လွှက်လပ်စွာ ကြံဆ တွေးတော ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်နိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။ မောင်မောင် လက်ခံနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ထိုလွတ်လပ်ခွင့်များကို ချစ်ရသသူနှင့် ပတ်သက်၍မူ မောင်မောင်

ပိုင်ဆိုင်လိုပါသည်။ အနည်းဆုံး မောင်မောင်နှင့်မူ ကြို၍ တိုင်ပင်သင့်သည် ထင်ပါ၏။

လဆန်းစ တညနေမှာ မောင်မောင့် အခန်းသို့ စိုးလွင် ရေကြီးသုတ်ပြာ ပြေး၍လာပါသည်။ မျက်နှာဖုံးကို ပြပါ၏။ စိုးလွင်ကလည်း မသည်းအူ၏ အပြုအမူကို မှားသည် ဟု ဝေဖန်ခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် စာအုပ်ကို ကိုင်ကာ ကိုကို့ထံသို့ မောင်မောင် ပြေးခဲ့ရပြန်ပါ၏။ မောင်မောင့် ထင်မြင်ချက်ကိုလည်း တပါတည်း တင်ပြမိပါသည်။ ကိုကိုကမူ ပြုံးပါ၏။ သည်နှယ် ကျော်ကြားထင်လျှားသော စာပေစာစောင်ကြီး တခု၏ မျက်နှာဖုံးအဖြစ်ဖြင့် အရွေးချယ် အတင်ပြ ခံရခြင်းသည် အောင်မြင်မှုတရပ်သာ ဖြစ်ကြောင်းကို ပြန်လည် ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။ မောင်မောင် အံ့သြရပါ၏။ ပသို့သော အယူအဆပါလိမ့်.... ဟူ၍လည်း တွေးမိရပါ၏။ အားလည်း ငယ်ဖြစ်ရပါ၏။

သိက္ခာကျရာကကျကြောင်း မမည်နိုင်ပါ၊ အလှကို မင်တတ်သော လောတွင် အလှသည် ဖုံးထားဝှက်ထား၍ ရအပ်သော ပစ္စည်း မဟုတ်ပါ... စသည်ဖြင့်လည်း မောင်မောင့်ကို အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် အားကစား မဂ္ဂဇင်းများမှ အလှမယ်တို့၏ ပုံများကို ပြကာ၊ တရားပြ နားချခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင် နောက်ဆုတ် ပြန်လှည့်ခဲ့ ပါသည်။

ထိုညကမူ မောင်မောင့် အယူအဆကို ဖေါ်ပြ၍ စာတစောင် ရေးမိပြန်ပါ၏။ သည်မျှ ကျော်ကြားချင်ရပါ မည်လော.. ဟူ၍ တိတိပပ မစွပ်စွဲ မဝေဖန်သော်လည်း၊ မောင်မောင် ဝမ်းနည်းမိသည့်အကြောင်း၊ မောင်မောင် အားငယ်မိသည့်အကြောင်း၊ မောင်မောင် ပူပန်မိသည့် အကြောင်း စသည် စသည်တို့ကိုမူ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပင် မောင်မောင် ရေးခဲ့မိပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင် ဝမ်းနည်းရသည် အားငယ်ရသည် ဆိုသည့်အတွက် မသည်းအူ တောင်းပန်ပါသည်၊ မောင်မောင့်ကို ကြို၍ မတိုင်ပင်မိသည့် အတွက်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်၊ မသည်းအူ မှားမိပါသည်၊ နောင်တွင် သည်နှယ် ... မမှားစေရပါ အစရှိသည်ဖြင့် တောင်းပန်သော ပြန်စာသည် မောင်မောင့်လက်ဝယ် ရောက်၍ လာပါသည်။ ကျောင်းမှာ နှစ်စဉ် ကျင်းပမြဲဖြစ်သော အလှပွဲတပွဲ ရှိပါသည်။ ထိုအလှပွဲတွင် ကျောင်းသူများအနက်မှ အလှပ အပြေပြစ် အတင့်တယ် အချောမွေ့ဆုံး မိန်းမငယ်တယောက်ကို မယ်အဖြစ် ရွေးသော အခန်းလည်း ပါလေ့ရှိပါသည်။ သည်နှစ်မှာမူ မသည်းအူက မယ်ဘွဲ့ ရသည်မို့ ဓါတ်ပုံ အရိုက်ခံရပါသည်။ အရိုက်မခံ လို၍လည်း မရပါ၊ ကျောင်းသူတိုင်း၏ မိဘများကိုလည်း ထိုပွဲသို့ ဖိတ်ကြားသည့်ခံမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းထောက်များ ဓါတ်ပုံဆရာများလည်း ထိုပွဲသို့ လာကြမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ သည်နှယ် မယ်ရသူမှာ ဓါတ်ပုံ ရိုက်ခွင့် ပြုရမြဲ ဖြစ်ပါသည်၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၏

မျက်နှာဖုံး အဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုရေးအတွက်မူ လာရောက်ပန်ကြားသော ဓါတ်ပုံဆရာနှင့် မသည်းအူကိုယ်တိုင် ကျောင်းရုံးခန်းတွင် တွေ့ရပါသည်၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်လည်း ရသဖြင့် သည်မျှ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်မိပဲ လွယ်လွယ် ခွင့်ပြုခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်… စသည် စသည်ဖြင့်လည်း အဖြစ်မှန်များကို မသည်းအူ စာတွင် ဖေါ်ပြထားပါ၏။

သို့သော် မောင်မောင့်ကို မသည်းအူက နှစ်သိမ့်ခဲ့ပါသည်။ "မသည်းအူကို သည်တခုတော့ ယုံပါ ကိုကို။ မသည်းအူ ကိုကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။ မသည်းအူရဲ့ စိတ်ကူး၊ မသည်းအူရဲ့ အိပ်မက်၊ … မသည်းအူရဲ့ ဘဝမှာ ကိုကို တယောက်ဘဲ ရှိပါတယ်။ သည့်အတွက်တော့ နည်းနည်းမှ ပူမနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုသာ စာကို ကြိုးစားပါ။ ကိုကို့ အစီအစဉ် အတိုင်း မသည်းအူလဲ ကိုကိုနဲ့ တူတူ နေချင်လှပါပြီ ကိုကိုရယ်။ မသည်းအူတော့ ကိုကို့ကြောင့်သာ စောင့်နေရတယ်။ ခုကို ကိုကို အနားမှာ ရောက်နေချင်လှပါပြီ။ ပြေးလာလို့သာ ရမယ်ဆိုရင် ပြေးလာချင်စမ်းပါဘိ။ အင်း .. ကိုကို ရေးသလို ဘဲ သည်နှစ်ကျမှ အချိန်ကလဲ ကုန်ခဲလိုက်တာနော်..။ ပြက္ခဒိန်က တရက်တရက် လှန်ရပါမယ့် အကြောင်းကိုဘဲ တမေ့တမော…." ဟူသတတ်။

မောင်မောင် ပျော်ရပြန်ပါသည်။

မောင်မောင့်ဝမ်းမှာ ရွှမ်းရွှမ်းဖြာကျ သာခဲ့ရပါ၏။

ယနေ့သည် မတ်လ (၁၄)ရက်၊ သောကြာနေ့ ပါတည်း။

မသည်းအူ ဖြေနေရသည်မှာ ကျောင်းထွက် လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲဖြစ်၍၊ မသည်းအူ၏ ခုံအမှတ်က ဗဟို အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ မောင်မောင်တို့ အိမ်နှင့်လည်း နီး၍ နေပါ၏၊ ယနေ့သည် မသည်းအူအတွက် နောက်ဆုံး ဖြေရမည့် နေ့လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မနက်ဖန်နံနက်တွင် ကျောက်ဆည်သို့ ပြန်ရန် အစခပ်သိမ်း စီစဉ်ပြင်ဆင်ပြီးလည်း ဖြစ်ပါ၏။ မသည်းအူတို့မေမေ ရန်ကုန်သို့ ရောက်နေသည်မှာပင် ရက်သတ္တ တပတ်မျှ ရှိခဲ့ပါပြီ။

မောင်မောင်ကမူ လဆန်းစကတည်းက ပြန်၍ရောက် နေခဲ့ပါ၏။ မသည်းအူ၏ စာများအရ သိနေသည်မို့လည်း မသည်းအူ စာဖြေရာသို့ မောင်မောင်နေ့စဉ် ရောက်နေဖြစ်ပါသည်။ အောင်မည် မအောင်မည်တော့ မသိ။ လမ်း၏ တဖက်စကြံမှ မသည်းအူ လှမ်း၍မြင်သာသော နေရာ၌ မောင်မောင် ရပ်မိပြီ ဆိုသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ မသည်းအူက အဖြေစာအုပ်ကို အပ်ကာ မောင်မောင့်ထံသို့ ပြေးထွက် လာခဲ့မြဲပါတည်း။

“သည်နေ့ ဘယ့်နှယ်နေလဲ၊ ဖြေနိုင်ရဲ့ လား”

ဤကား မသည်းအူ အနားသို့ရောက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်မောင် မေးမိသော စကားပါတည်း။

“အံ့တော့ အံ့ဩဘို့ကောင်းတယ်ကိုကို ... မသည်းအူ မသိသာတွေကိုချည့် ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် ရွေးမေးတတ်တယ်။ ဘယ်ရမလဲ ဆိုးဆိုးပါနဲ့၊ လောကမှာ တယောက်ထဲရှိတာဘဲ။ အလွတ်ရထားတဲ့ ကိုကို့စာတွေကို ပြန်ရေးထည့် ပစ်လိုက်တာပေါ့”

ဤကား မသည်းအူ၏ အဖြေပါတည်း။

ထို့နောက်၌ကား မသည်းအူ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထည်းသို့ မောင်မောင်တို့ ရောက်ဖြစ်ကြရမြဲ ပါတည်း။

မသည်းအူနှင့် ‘ယမုနာ’မှာ ဝင်ပါ၏။ မသည်းအူ နှင့် တပန်းကန်ထည်းမှာ၍ လက်ဆုံ စားပါသည်။ ဖလ်ခွက် တခွက်ထည်းမှ အချိုရည်အေးကို စက္ကူပြွန် တကိုယ်တခု နှင့် အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်လု၍ သောက်ရသည်မှာလည်း အရသာပါတည်း။

ကုန်ခဲ့သောအပတ် သောကြာနေ့ကမူ နောက်နှစ်ရက် ဆက်၍ အားသည်မို့ မသည်းအူနှင့် မောင်မောင်တို့ ရုပ်ရှင်ရုံထည်းသို့ ရောက်နေဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။ ရုပ်ရှင်ရုံ ထည်းသို့ ရောက်နေဖြစ်ကြခြင်းသာလျင် ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကိုမူ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ကြပါချေ။

ထိုစဉ်အခါက မသည်းအူ၏ အလှကလည်း မောင်မောင့် စိတ်ကို ရိုင်းပြစေခဲ့သည် အမှန်ပါပင်။ မသည်းအူ၏ လက်လှသန္တာ၊ နုဝါကို၊ ထွေးကာ သာကြည်၊ ကျွေးတော့ မည်ဟု၊ ဆောက်တည်မနေ၊ နမ်းတည့်ချေသော်၊ ထူးထွေ ကျူး၍၊ နတ်အတွေ့ကြောင့်၊ ချမ်းမြွေ့ ကိုယ်လုံး၊ ပတ်ကုံး စိမ့်စိမ့်၊ ကြောခြင်ငြိမ့်မျှ၊ နှစ်သိမ့်မိန်းမော ရပါသည်။

ထိုအခါ ယဉ်မြိုက်နှင့်၊ လှကြေးနုလည်း၊ မလုံ လိပ်ပြာ၊ ပူဆာဝမ်းက၊ ရှက်ကြောက်လှ၍၊ သွယ်ကျ မျက်ရည်၊ ငိုလှသည်နှင့်၊ ဆိုမည် နှုတ်က၊ ဟလည်း မထွက်၊ မသက်မသာ၊ ရှန်းရင်း ရှာလည်း၊ ပမာငှက်သွင်၊ လွှတ်မည် ထင်၍၊ ရင်ဝယ် ထွေးဖက်၊ မလွှတ်ရက်ခဲ့၊ စုံမက် လွန်ကဲ၊ တလဲလဲသည်၊ ဆုပ်ဆွဲဖက်ပြန် ပိုက်၏တည်း။

သင်္ချာဖြေခဲ့သည့် နေ့ကမူ မသည်းအူ၏လက်ကိုဆွဲ၍ မောင်မောင်တို့ အိမ်သို့ပင် ရဲရဲယုံယုံ ခေါ်လာဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင့် ညီမငယ်များနှင့်လည်း... “သူ

နာမယ် က မသည်းအူလို့ ခေါ်တယ်။ ကိုကို မိန်းမ ...”ဟု တည်တည်ပင် ကျေညာ၍ မိတ်ဆက်ပေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူ ကမူ မောင်မောင့် ညီမငယ်များကို နှုတ်ဆက်ခင်မင်ဟန်ဖြင့် ပြုံး၍ နေပါ၏။ ညီမငယ်များကမူကား မမျှော်မလင့် ကြုံရကြား ရ သည်မို့ထင့်၊ အံ့သြ၍ နေကြပါသည်။

“ဟောတော့... မိမိကိုကိုတို့ လုပ်လိုက်မှဖြင့် စံချည့်ဘဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ဘာမှ ပြောမထားဘဲနဲ့..”

ဤကား ဧည့်ခန်းထည်းသို့ နောက်ဆုံးမှ အပြေး အလွှားဝင်လာသော မိငယ်၏ ဝေဖန်ချက် ဖြစ်ပါ၏။ မိငယ်သည် မသည်းအူကို အသေအချာကြည့်၍လည်း “လှတယ်နော်၊ သည်လိုဆိုတော့လဲ မိမိကိုကိုက ဘယ်ဆိုးလို့လဲဟ...” ဟူ၍ မှတ်ချက်ချနေပြန်ပါ၏။

မိဦးတို့ မိလတ်တို့ကမူ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ မသည်းအူ၏ တဖက်ဘေး၌ ဝင်ထိုင်ကြပါသည်။ အလည်မ မိလတ်သည် မသည်းအူကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ခင်မိဟန်ဖြင့် မသည်းအူ၏ ခါးကိုပင် ဖက်၍ ထားပါ၏။ မိငယ်၏ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ပြောတတ်သော အလေ့ကိုမူ မသည်းအူက သဘောကျနေပုံ ရပါသည်။

ထိုအခိုက် မောင်မောင်မျိုးတင့်က ပြေးပြော၍၊ မေမေပါ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာပါ၏။ မေမေကလည်း.... “ဘယ်မလဲ ငမောင်ယ်ရဲ့ ၊ နင့်ကိုကို ယူလာတဲ့ မိန်းမ ဆိုတာက...”ဟူ၍ မေးကာ မသည်းအူကို ကြည့်ပါသည်။

“အမယ်လေး...လှလိုက်တာပါလား သားရဲ့။ သား သူက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာပြုလို့ မေမေတို့ကို အစက ပြောမထားရတာလဲ။ သား သဘောကျရင် မေမေတို့ ဘာပြောစရာ လိုမှာ မို့လို့လဲ။ သားစိတ် မချမ်းသာအောင်များ ဘယ်တုန်းက မေမေတို့ လုပ်ခဲ့ဘူးလို့လဲလို့....”

မေမေကလည်း စကားတတ်ပါသည်။ ကြည်ဖြူကြောင်းကိုလည်း မမေးမီမှာပင် တပါးလည်း ဖွင့်ပြောခဲ့ပါ၏။

“သားဖေဖေလဲ ခုဘဲ လိုက်လာလိမ့်မယ်။ ကုန်ချတုန်း တန်းလန်းနဲ့မို့ မလဲ သား မိန်းမခိုးလာတယ် ဆိုလို ပျော်လွန်းလို့ ပွဲရုံတရုံလုံးကို ဆူနေတာဘဲ...”

“ပျော်တာနဲ့ ဆူတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း မေမေ....”

မေမေ စကား အမှားကို မိငယ်က ဝင်၍ထောက်နေ ပြန်ပါ၏။

“မိငယ် နင်မရှုပ်နဲ့၊ နင် ဘာသိလို့တုန်း။ သား မနှစ်က နွေကျောင်းပိတ်လို့ ပြန်လာတော့ သား တငိုင်ငိုင် တတွေတွေ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး ဟန်သာ

ဆောင်နေရတာ။ သူ နည်းနည်းမှ စိတ်ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး။ သားတော့ မိန်းမ အတွက်နဲ့များ စိတ်ညစ်နေရသလား မသိဘူးကွာတဲ့။ သားကလဲ ဖွင့်မပြောတော့ မေးရ ခက်တယ်တဲ့။ တကယ်လို့ သူကြိုက်တာရှိရင်လဲ ဘယ်လိုက်ပြောရ ပြောရ ပြောရရင် အကောင်းသားတဲ့။ ဒါနဲ့ ကြံရာမရတော့ သား မှတ်မိမှာပေါ့၊ သမီးရှိတဲ့ သူ့ မိတ်ဆွေတွေအိမ်ကို သားခေါ် ခေါ်ပြီး လည်လိုက်ရတာ အမောဘဲမဟုတ်လား။ သားကလဲ ကြည့်တောင်မှ မကြည့်ဘူးတဲ့။ ပြန်ပြောပြတယ်။”

“ဟော… သည်နှစ်တော့ သားမျက်နှာ ကြည်နေ ရွှင်နေတာကိုကြည့်ပြီး သူလဲ တော်တော်ပျော်နေတာ။ ခု မောင်ငယ်လာပြောတော့… ဟေ ဟုတ်မှလဲ လုပ်ကြပါဟယ်၊ ငါ အရင် လိုက်သွားရမလား၊ မင်းအရင် လိုက်သွား မလားတဲ့။ မေမေက အရင် ထွက်လာလို့ သူ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရတာ။ အရေးတဲ့ အကြောင်းတဲ့ ဆိုရင် မျက်နှာလွှဲရတဲ့ မောင်ထိုက် တို့က ပွဲရုံမှာမရှိဘူး၊ ထမင်းစား ဆိုပြီး ထွက်သွားတာကိုက တနာရီလောက် ရှိပြီ။ သည်တော့ ဆူတော့ တာပေါ့ကွယ်…”

မေမေသည် စကားကို ပဇ္ဇာတ်ကြောင့် သည်မျှ မြန်မြန် ပြောနေသည် မသိပါချေ။ မေမေ မျက်နှာမှာမူ လန်းလန်း ရွှင်လျက် ရှိနေခဲ့ပါ၏။ ထို့နောက် ခေတ္တနားကာ ပြုံးလာ ပြန်ပါသည်။

“မေမေ စဉ်းစား ကြည့်မိတယ်၊ မေမေ တို့မှာက အဦးရော၊ အနှောင်းရော၊ အလတ်ရော၊ အဆွေးရောကို စုံနေပြီ မဟုတ်လား။ သည်သမီးကို ဘယ်လို နာမယ်ပေးရ ပါ့မလဲလို့….”

မေမေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်ပါ၏။ ထို့နောက် သမီးများကို နာမည်နှင့် တကွ ပြောပြ၍လည်း မသည်းအူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“သမီးနာမယ်ကတော့ကော…”

မသည်းအူက မဖြေမီ မောင်မောင့်မျက်နှာကို လှည့်၍ ကြည့်ပါ၏။ မောင်မောင့်ကို ပြောပြစေလို့ ရပါသည်။ သို့သော် မောင်မောင်က သည်တခါမူ မသည်းအူ၏ အလိုကို မဖြည့်ခဲ့ပါချေ။ မသည်းအူကိုယ်တိုင် မေမေနှင့် ပြောဆို သည်ကို မောင်မောင်ကြည့် နေလိုမိပါ၏။ ထိုအခါ မသည်းအူ ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြေရပါတော့သည်။

“ကိုကိုက မသည်းအူလို့ မှည့်ပေးထားပါတယ်”

“ မသည်းအူ .. ဟုတ်လားသမီး၊ သားတို့ကတော့ ဟော့ သည့်ပြင်နေရာမှာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ နာမယ် ပေးတဲ့နေရာမှာတော့ အဖေထက်တောင် သာသွားပါ ပကော။ နို့ သမီးရဲ့ မူလ နာမယ်က”

"သမီးမှာ နာမယ် မရှိပါဘူးမေမေ။ အိမ်ကတော့ ဆိုးလို့ဆိုပြီး ဆိုးဆိုးလို့ ခေါ်တာနဲ့ ဆိုးဆိုး တွင်နေတာပါဘဲ...."

သည်နေရာမှာမူ မောင်မောင့်ရင်ဝယ် ကြည်နူး ရွှင်ပြရပါ၏။ မသည်းအူက မေမေ့ကိုလည်း မေမေဟုရင်း၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း သမီး ဟုရင်း၊ ပြောခဲ့ပါချေပြီ။ ထို့ပြင် ဂရေ့စ်ဟန်ထွန်း ဟူသော ကျောင်းနာမည်ကိုလည်း လုံးဝ ဖျောက်ဖျက် ပစ်ခဲ့ပါချေပြီ။

တခါက ထိုကျောင်းနာမည်ကို မောင်မောင် မနှစ်သက်၍ မခေါ်လိုကြောင်း ပြောခဲ့ဘူးပါ၏။ တစောင်သော စာမှာလည်း တိုင်းတပါးရိုးရာ အမည်မှည့်ခေါ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်မောင် မနှစ်သက်ကြောင်း ရေးခဲ့ဘူးပါသည်။ ယခု မသည်းအူသည် ထို မောင်မောင် မနှစ်သက်သော အမည်ကို တစခန်းရပ်၍ ကဇာတ်သိမ်းခဲ့ ပါချေပြီ။ မသည်းအူ မည်မျှ လိမ္မာပါသနည်း။ မသည်းအူ မောင်မောင့်စကားကို မည်မျှ နာယူပါသနည်း။ မသည်းအူ မောင်မောင့်ကို မည်မျှ ချစ်ကြင်ပါသနည်း။

"သမီးငယ်ငယ်က ဘယ်လောက် ဆိုးတယ်ပြောပြော မိငယ်ကိုတော့ မှီမယ် မထင်ပါဘူး။ သားရေ မေမေ တခုတော့ ပြောရအုံးမယ်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မေမေတို့မှာ တာဝန် ရှိပါတယ်။ သမီးရဲ့ မိဘကိုလဲ မေမေတို့ ကိုယ်ချင်းစာရမယ်လေ..။ သားတို့နေတာကတော့ နေပေါ့။ ဒါပေမယ့် သွားပြီးတော့ တောင်းဘို့ရမ်းဘို့ ပြောဘို့ဆိုဘို့တို့၊ မင်္ဂလာဆောင် အတွက် စီစဉ်တို့ တိုင်ပင်တို့တို့ကိုတော့ လုပ်အုံးမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ မဟုတ်လား"

သည်တော့လည်း တိုင်ပင်ထားသော မောင်မောင် တို့မှာ ပြုံးကြရပါ၏။ ထိုအခိုက် ဖေဖေလည်း ရောက်၍ လာပါသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ကို မပြဘဲ မပြောဘဲနဲ့ မောင်မောင် ဘယ်လုပ်ပ့ါမလဲ။ အခု သူ့ကို ပြတာသက်သက်ပါ။ သူ့မှာလဲ စာမေးပွဲ ဖြေရက် တန်းလန်းနဲ့ပါ။ လာမယ့် ဆယ့်လေးရက်နေ့ ကျမှ ပြီးမယ်မေမေ၊ အဲသည်နေ့မှာဘဲ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပါတယ်..."

မေမေသည် အံ့သြ၍ပင် နေပြန်ပါ၏။ ဖေဖေကမူ...

"အေး... ဖေဖေလဲ အထင်သားဘဲ။ ရုတ်တရက် ခိုးပြေး လာတယ်ဆိုတော့ အကြောင်း တခုခုတော့ ရှိလို့ ဖြစ်မှာဘဲ ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းတောင် ဖြစ်နေရသေးတယ်။ နေပါအုံးကွယ် သားရဲ့ သားကိုရော သမီးက သူ့မိဘနဲ့ ခုလို တွေ့ပေးပြီးပြီလား" ဟူ၍ အေးအေးသက်သာပြောပါသည်။

"မနှစ် နွေကျောင်းပိတ်ရက်တုန်းက သွားတာ သူတို့ အိမ်ကိုပေါ့ ဖေဖေရဲ့။ သားသူငယ်ချင်း ကိုကို ဆိုတာက သူ့အကိုလေ….."

"မနှစ်တုန်းက ပြောတော့ ကျောက်ဆည်ဆို… သား က မေမေတို့ကို ဘာပြုလို့ လိမ်ရတာလဲ…."

"မလိမ်ပါဘူး မေမေရယ်။ သူတို့က ကျောက်ဆည် ကပါ။ ခုလဲ ကျောက်ဆည်မှာပါဘဲ။ သူကတော့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းနေတာ မေမေရဲ့ ။ နေပါအုံး မေမေတို့ကို အသေအချာ အထောက်အထားနဲ့ ပြအုံးမှ ဖြစ်မှာပါ….."

မောင်မောင် ပြောပြောဆိုဆိုပင် မောင်မောင့်အခန်း ရှိရာ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်မည်ပြုပါ၏။ မောင်မောင့် သေတ္တာထည်း၌ အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားသော မြဝတီ မဂ္ဂဇင်းကို ယူ၍ပြမည်ဟု မောင်မောင် ကြံရွယ်မိပါသည်။ သို့သော် လှေကားရင်းသို့ ရောက်ခါမှ သတိရ၍ မသည်းအူ ကိုပါ မောင်မောင် လှမ်းခေါ်မိပါ၏။ မောင်မောင့်အိပ်ရာ မောင်မောင့် အခန်း… စသည် စသည်တို့ကိုလည်း မောင်မောင် ပြလိုမိပါသည်။

သည်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် နံနက် အိပ်ရာမှ အထကတည်း ကပင် မောင်မောင့် အိပ်ရာကို မောင်မောင် ကိုယ်တိုင် သိမ်း၍ ပြင်ဆင်ထားပါ၏။ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်၊ ခြင်ထောင် စသည်တို့ကိုလည်း အသစ်လဲလှယ်၍ ထားပါသည်။ မိဦးကိုလည်း တံမြက်စည်း လှည်း၍၊ ကြမ်းတိုက်ထားရန် မှာထားခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင့် ခေါင်းအုံးအောက်၌လည်း မသည်းအူ၏ ဓာတ်ပုံများကို အလွယ်တကူ ဖုံး၍ ထားပါသည်။ အခါတိုင်းဆိုပါလျှင်မူ ထိုပုံများကို မကြည့်သည့် အခါ၌ သေတ္တာထည်းတွင် သော့ခတ်၍ သိမ်းထားမြဲ ဖြစ်ပါ၏။

မသည်းအူကလည်း မောင်မောင့်နောက်သို့ လိုက်၍ လာပါသည်။ မသည်းအူ၏ လက်ကို အများမျက်မှောက်မှာ လှမ်း၍ ဆွဲတော့လည်း မသည်းအူက ရှက်သည့်ထင့်။ "အို ကွယ်.."ဟု ဆိုကာ ရုန်းပါသည်။

သို့နှင့် မောင်မောင့် အခန်းထည်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါ၏။ မသည်းအူကမူ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်ကာ မော့၍ငဲ့၊ ငုံ့၍ငဲ့ မျက်စေ့ဝေ့လည် ကြည့်ပါသည်။ ထိုအခိုက် မောင်မောင့် အခန်းတံခါးကို မောင်မောင် မသိမသာ ပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။ အပေါ်ထပ်တွင်မူ တယောက်မျှ မရှိပါချေ။

မောင်မောင်ကမူ မသည်းအူကိုသာ ကြည့်နေမိပါ၏။ နတ်ပြည်မိုးသူဇာ၊ ပျံကျလာသို့၊ ရှုသာတင့်စနိုး၊ လှခေါင် မိုးလျှင်၊ ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်၊ နတ်ရုပ်သွင်သို့၊ ဖြူစင်ထွန်း ရောင်ဝင်း၊ လှမှန်ကင်းကို၊ ညတွင်းဆည်းဆာတွင်၊ ကျွန်ုပ် မြင်သည်… ဆိုသည့်နှယ်ပါတည်း။

ထိုအခါ မောင်မောင့်စိတ်ကို မောင်မောင် ချုပ်ထိန်း၍ မရနိုင်တော့ပါချေ။ မသည်းအူ၏ လည်တိုင် ကြော့ကြော့ကိုင်ငြင်း၊ ပါးဖြူနု အစုံကိုင်ငြင်း၊ ဣန္ဒနီလာ နှုတ်ခမ်းလွှာ တို့ကိုင်ငြင်း မောင်မောင် အားကုန်ခန်းမျှ နမ်းခဲ့ရမိပါ၏။

မပျက်သစ္စာ၊ မြတ်နိုးစွာဖြင့်၊

ကြင်နာစုံမက်၊ ပြေးတည့်ဖက်လျှင်၊

အဆက်များစွာ၊ သံသရာက၊

ကြမ္မာပုညာ၊ ကံဆုံကြ၍၊

ချစ်ရတော့မည်၊ တည်ကြည် စောင့်ရှုပ်၊

မချုပ်နိုင်ပါ၊ မေတ္တာမိုးမျှ၊

မြေမကျ၍၊ ဘဝကိုတည်၊

နှင်းအပ်မည်ဟု၊ ဖြေဆည် လှမ်းကြို၊

ဆောလျှင် ဆို၍၊ မွေးချိုဘယ်ညာ၊

ဝါးနုဝါကို၊ သက်ပါလုယူ၊

ရှုပ်ရှု ကျူး၍၊ မူးမျှမိုက်မိုက်၊

ပန်းတော်ဟိုက်ခဲ့…။

သည်တော့လည်း စင်ဖြူအင်ကြန်၊ လှတဟန်မှာ၊ ပူပန်တတ်စွာ၊ စိုးရွံ့လှာ၍၊ လွှတ်ပါဦးရှင်၊ မယ့်သခင်ဟု၊ ပြေ ချင်ပါလျက်၊ မပြောရက်၍။ မျက်နှာလဲသေ့၊ ခတ်တိမ်းနေ၏။ မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို မကြည့်တော့မူ၍ နေပါသည်။

“ကိုကိုက တော်တော်ဆိုးတာပါကလား။ အခုဘယ်နှယ်လုပ် အပြင် ထွက်ရတော့မလဲ….”

မသည်းအူ၏ မျက်စေ့ အိမ်ထည်းမှာလည်း မျက်ရည်များ ဥရှိလာပါသည်။

“သည့်အတိုင်း ခြေထောက်နဲ့ လှမ်းထွက်လိုက်ရုံဘဲ ပေါ့၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့ဘဲ….”

“ဟုတ်တယ်၊ ထွက်ရမယ်…မျက်နှာမှာလဲ ပျက်ကုန်ပြီ၊ ဆံပင်တွေလဲကုန်ပြီ၊ ကြည့်ပါလား၊ သည်အတိုင်း သာ ဆင်းသွားရင် အောက်ကလူတွေက

ဘယ်လိုထင်မလဲ့ လို့....။ ပြီးတော့ သည်မလဲ.. ကြည့်စမ်းပါအုံး...”

မသည်းအူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့လက်ကိုင်ပုဝါကို ထုတ်၍လည်း မောင်မောင့် နှုတ်ခမ်းများကို သုတ်ပေး ပြန်ပါ၏။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများ ပလာသော လက်ကိုင်ပုဝါကို ပြ၍လည်း ပြုံးရယ်ပြန်ပါသည်။

သည်တော့လည်း မနေသာတော့၍ မသည်းအူကို အခန်းထည်း၌ ခဏထားပစ်ခဲ့ကာ၊ မောင်မောင် ထွက်လာရပါ၏။ ညီမငယ်များ၏ အခန်းထည်းသို့ ဝင်၍လည်း သူတို့၏အလှပြင်ပစ္စည်းများကို ခိုးခဲ့ရပါသည်။

နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ကြည့်၍မှ မသည်းအူက “ဒါဘယ်သူ့ဟာလဲဟင်”... ဟု မေးပါ၏။

“မိငယ်ကို ကိုမျိုးညွန့် ကျောင်းဖွင့်စက ပေးထားခဲ့ရတယ် ဆိုတာပေါ့။ မသည်းအူ သိပါတယ်လေ.....မျိုးညွန့်တောင် စာထဲမှာ သည်နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အကြောင်း တခါ ရေးဘူးသေးတယ် မဟုတ်လား....”

သည်တွင် မသည်းအူက ပြုံးပါသည်။

“သည်လိုဆိုတော့လဲ ကိုကိုက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း....”

နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို သည့်အတိုင်း ကိုင်မဆိုးမူ၍၊ လက်သန်းကလေးဖြင့် တဆင့်ယူကာ ဆိုးမည်ပြုရင်း မသည်းအူက မှတ်ချက် ချနေပြန်ပါ၏။ မောင်မောင်ကမူ မသည်းအူ ပြင်ဆင်နေသည်ကိုသာ ငေး၍ ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဘာပြုလို့တုန်း မသည်းအူ...”

“မသည်းအူ ... အကြိုက်ဆိုးနဲ့ တူနေလို့ ပြောတာပါ၊ အရောင်ရော....အမျိုးရော ...”

“အိုး ဒါများအဆန်းလား မသည်းအူရယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမ ဘာကြိုက်တတ်တယ်၊ ဘာနဲ့လိုက်မယ် ဆိုတာမှ မသိရင်လဲ ခက်ကုန်ရောပေါ့...”

“ကိုကိုနော် ကိုကို...”

“နော့ မဟုတ်ဘူးလားလို့...”

“ဘာဟုတ်ရမှာလဲ...လူကိုက...”

“ကပါမိန်းမရာ...မင်းတို့ အလှပြင်တာ ဆင်တာကလဲ သိပ်ကြာတာပါဘဲလားဟ။ ထမင်းလေး ဘာလေးလဲ ပြင်စမ်းပါအုံး။ ရုံးမှာ ဘာမှ

မစားခဲ့ရတော့ ဆာလှပြီ…”

သည်တော့လည်း မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို ထုပါသည်။ မောင်မောင်က စသည်မို့လည်း မသည်းအူ ပြုံးရယ်ရပါသည်။

မောင်မောင့် မျက်စေ့ထည်းတွင်မူ ဤမသည်းအူ၏ လန်းလန်းပျော်သော အပြုံးရွှင်ရွှင်ကို ယနေ့ထက်တိုင်ပင် မြင်နေယောင်မိပါ၏။ မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို မောင်မောင်က ချစ်သကဲ့သို့ပင် ချစ်ပါသည်။ မသည်းအူသည် မောင်မောင်နှင့် ရွှေလည်တွဲ၍ ချစ်ပွဲဝင်နေရသည် ဆိုလျှင် လောကကိုပင် မေ့နေတတ်ပါ၏။ မသည်းအူ၏ နိဗ္ဗာန်ကား မောင်မောင့်ရင်ခွင်သာပါတည်း။

ယနေ့သည် မတ်လ(၁၄)ရက်၊ သောကြာနေ့ပါတည့်။

သည်နေ့အတွက် မောင်မောင့်ဘက်မှမူ အစခပ်သိမ်း ပြင်ဆင်၍ထားပါ၏။ ပဌမဆုံး ရုံးသို့ ဦးတည်ရပါမည်။ ထို့နောက် စမ်းချောင်းတည်းမှ မောင်မောင့် ငယ်သူငယ်ချင်း ခင်မောင်ထွေးတို့ အိမ်သို့ ပြေးရပါမည်။ ထိုအိမ်မှာ လုံလည်း လုံခြုံသည်။ စကားပြော ကြေးနန်း သွယ်ထားသည်မို့လည်း မောင်မောင့်အိမ်နှင့်ငှင်း၊ ကျောက်ဆည်နှင့်ငှင်း အခါခပ်သိမ်း စကားပြောလိုက ပြောနိုင်သည်။ တစုံတရာ အရေးအကြောင်း ပေါ်လာပြီဆိုလျှင်လည်း ထွက်ပြေးနိုင်သော ကားနှစ်စင်း ရှိသည်။ တစင်းမှာ ကုန်တင် (van) ဖြစ်၍၊ နောက်ပိုင်းထည်း၌ ဝင်ထိုင်နေလျှင် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်ပါချေ။ ထို့ပြင် ဤအိမ်၏ အိမ်ထောင်ဦးစီး မှာလည်း ခင်မောင်ထွေးသာလျှင် ဖြစ်ပါချေ၏။

ယခု မသည်းအူ စာဖြေခန်းထည်းမှ ထွက်အလာကို စောင့်နေရာတွင်လည်း ခင်မောင်ထွေး၏ ကားနှင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ခင်မောင်ထွေး ကိုယ်တိုင်လည်း ပါလာခဲ့ပါ၏။ မသည်းအူ အဖေါ်ရစိမ့်သော ငှာလည်း ခင်မောင်ထွေး၏ ဇနီး မမစိမ်းကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။ အခြား ကားတစင်း ဖြင့်လည်း ဗိုလ်တထောင်မှ ငယ်သူငယ်ချင်း မြတ်သူ ခေါင်းဆောင်သော အပေါင်းအသင်းများက အစောင့် အဖြစ်ဖြင့် အကူအညီလိုက်၍လာပါ၏။ အကယ်တန္တု၊ မသည်းအူတို့ မေမေက မသည်းအူ၏ စာဖြေခန်းသို့တိုင် လာရောက်ကြိုဆိုခဲ့သော် မောင်မောင်တို့အနေနှင့် အလုအယက် ဆွဲတန်ကောင်း ဆွဲရပါလိမ့်မည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူ အုပ်ထည်းမှာမို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ သေသေသပ်သပ် ချဉ်းကပ်ဆောင်ကြည်း ရပါမည်။

သမုဒ္ဒရာရေသည် ယုန်ခြေတယောက်သို့တိုင် ခြောက်ခန်းမည်ဆိုလျှင်လည်း ခြောက်ခန်းနိုင်တန်ရာပါ၏။ မသည်းအူတို့၏ မိဘဖက်ကမူ သည်အကြံအစည်ကို စိုးစဉ်းမျှ လိုက်လျောကြည်ဖြူဖွယ်ရာ လမ်းမရှိပါချေ။ မသည်းအူ သည်ငှင်း၊ မောင်မောင်သည်ငှင်း မသည်းအူတို့ မိဘ၏

အစီအစဉ်ကို သိခဲ့ရပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် သည်နှစ်မှာ ကိုကျော်စိုး ကလည်း ဘွဲ့ရပါတော့မည်။ မသည်းအူ၏ အတွက်ကမူ အောင်သည် ကျသည်မှာ သူတို့အဖို့ အကြောင်းမမည် တန်ရာပါချေ။ ထို့ကြောင့် သည်နွေ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မသည်းအူ၏ အနာဂတ်အတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု မောင်မောင်တို့ တွေးခဲ့မိပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သည်နှယ် ကြံစည် ခဲ့ရခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်ကိုဆိုရလျှင် မောင်မောင်လည်း သည်နှယ် ဣန္ဒြေမဲ့ သိက္ခာမဲ့ ထွက်ပြေးတိမ်းကွယ်၍ မနေလိုပါချေ။ သို့သော် မတတ်သာတော့။ သည်နည်းမှ တပါးလည်း အခြားနည်း မရှိတော့ပါပြီ။ မသည်းအူ ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဤသို့ပင် ယုံကြည်ခဲ့ပါ၏။

'မမလေးကို ခိုးမယ်လို့ လူဆိုးတွေနဲ့ မောင်တိုင်ပင်' ခဲ့ရသော ညများ၏ အကြောင်းကိုမူ ယနေ့ထက် တိုင်ပင် မောင်မောင် တရေးရေး မြင်ယောင်နေမိရပါ၏။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း တို့ကလည်း သည်သို့သော စွန့်စားခန်းမှာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ကြမည်ဟု ကတိပြုခဲ့ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့်မူ သူငယ်ချင်းများအနက် တဦးထည်းသော အိမ်ထောင်သည်၊ တဦးထည်းသော အတွေ့အကြုံရှိသူ (ဦး)ခင်မောင်ထွေးက မောင်မောင့် အရေးတွင် အချုပ်အချာ အခါပေးပါတည်း။

မောင်မောင်က လမ်း၏ တဖက်စကြံမှ ရပ်၍ ကိုယ်ရောင်ပြရသည်။ မြတ်သူတို့ အုပ်စုက မသည်းအူ ထွက်လာမည့် လမ်းတလျှောက်မှာ လုံခြုံရေး လက်နက်ကိုင်များနှယ် ရပ်၍ရပ်၍ စောင့်နေကြပါ၏။ ခင်မောင်ထွေးက မသည်းအူကို ကြိုဆိုရပါမည်။ ခင်မောင်ထွေး၏ ဇနီးက မသည်းအူကို လက်တွဲ၍ ထားရပါမည်။ မောင်မောင်က မသည်းအူ ခင်မောင်ထွေးတို့နှင့် ဆုံမိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ကားလည်းသို့ ပြန်ဝင်၍ ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်နေရပါမည်။ အထည်းမှ နေ၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးရပါမည်။ မောင်းသူသည် အသင့်စက်ကို နှိုးထား၍၊ မသည်းအူ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် စထွက်ရပါမည်။ ရုံးသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် မမောင်းမူ၍ တမိုင် နှစ်မိုင်မျှ ကွေ့ကောက်ဝင်ထွက် မောင်းနှင်နေရပါဦးမည်။

သို့သော် ရန်သူ ဆုတ်ခွါထားနှင့်ပြီဖြစ်သော မြို့ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၍ သိမ်းပိုက်ရသကဲ့သို့ မောင်မောင်တို့၏ လုံ့လတို့မှာလည်း ရယ်မောစရာ အဖြစ်ဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရပါ၏။ သည်းအထည်းမှာ ကတုန်ကရင်နှင့် သွေးပျက်၍ နေသူကမူ မမစိမ်းပါတည်း။

မမစိမ်းသည် အသွားအလာကို မကြည့်တော့မူ၍ လမ်းကို ဖြတ်ကူးခဲ့ပါ၏၊ ကိုယ်ပိုင်ကားတစင်းကလည်း အပြေး မောင်းနှင်၍ လာနေပါချေသည်။ သည်တွင်

မသည်းအူက သူ့လက်ကို တအားဆောင့်၍ နောက်သို့ ဆွဲခဲ့ရပါ၏။ ကားကလည်း တိုက်မိပြီအထင်နှင့် ဘရိတ်ကို တအားကုန် နင်း၍ ဖမ်းပါသည်။ ဘီးနှင့် တာလမ်းတို့ ပွတ်တိုက်သံမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် လွှမ်း၍ သွားပါ၏။ လူအများ၏ မျက်စေ့များက မသည်းအူတို့ထံ ရောက်လာ ကြပါသည်။

မမစိမ်းသည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် တုန်ဆဲ တုန်လျက် တုန်နေပါချေ၏။ ဤသည်ကို အများက အကောင်းဆုံး ဟာသ အဖြစ်ဖြင့် ပြောဆိုရယ်မောကြပါသည်။

အမှန်စင်စစ်၊ မောင်မောင့် နှလုံးအိမ်မှာလည်း အပြင်းအထန် ခုန်ခဲ့ရပါသည်။ ရုံးတွင် လက်မှတ်မရေးမီက ဆိုပါမူ မောင်မောင့် လက်များမှာလည်း မသိမသာ တုန်ရလျက် ရှိပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ အောင်ပွဲ တပွဲကိုမူကား ... ဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့ ပါပြီတည်း။

ညနေတွင်မူ သည်အိမ်မှပင် မှာ၍ ပျော်ကြပါးကြ စားသောက်ကြပါ၏။ မောင်မောင့်အိမ်က သည်ကိစ္စအတွက် မောင်မောင့်ကို ငွေတထောင်တိတိ ထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သည်ညနေ သည်လူစု၏ အပျော်စားပွဲမှာ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့အတွက် ပဏာမ မင်္ဂလာပွဲ ပါတည်း။

စင်စစ် မောင်မောင်တို့ မသည်းအူတို့ သည်နှယ် အခြား တပါးသော အိမ်တအိမ်၌ လာနေကြရသည့် အကြောင်းရင်းကို ဖေဖေတို့မေမေတို့ကလည်း နားလည်ကြပါ၏။ မောင်မောင်တို့ မသည်းအူတို့က မသည်းအူ မိဘ၏ အစီအစဉ်ကိုဂုင်း၊ မသည်းအူ မိဘ၏ အကြောင်းကိုဂုင်း၊ ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်တန္တု၊ မသည်းအူ၏ မိဘကမောင်မောင့် မိဘများထံသို့ လာရောက်၍ တိုင်ပင်ပြီ ဆိုပါတော့။ သားရေး သမီးရေးကို ဆွေးနွေးပြီ ဆိုပါတော့။ ကာရန်သင့် အဆင်ပြေပုံပေါ်လျှင် မောင်မောင့်မိဘများက သတင်းစာမှနေ၍ ကြော်ငြာရပါမည်။ မသည်းအူ့မိဘများကလည်း သတင်းစာမှနေ၍ ကြော်ငြာကာ ခေါ်ရပါမည်။ မောင်မောင်တို့ မသည်းအူတို့က ထိုသတင်းစာပါ ကြော်ငြာများကို တွေ့သောအခါ ပုန်းနေ တိမ်းနေရာမှ ထွက်လာကြပါမည်။

အကယ်တန္တု၊ တလခွဲ နှစ်လ တန်သည် အထိ မသည်းအူ၏မိဘများက မောင်မောင့်မိဘများထံသို့ မလာ ရောက်မူ၍ နေပြီဆိုပါတော့၊ သို့တည်းမဟုတ်၊ မသည်းအူ၏ မိဘက မသည်းအူကို သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ကျေညာပြီ ဆိုပါတော့။ မောင်မောင့်မိဘက မသည်းအူ မိဘထံသို့ ချဉ်းကပ်ရပါမည်။ တောင်းပန်ပြောဆိုရပါမည်။ မေတ္တာရပ်ခံရပါမည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လက်တွဲ၍ ထွက်ပြေး

နေသူများကို ရှာဖွေရန် တိုင်ပင်ရပါမည်။

အမှန်စင်စစ်၊ မောင်မောင့်အိမ်ကလည်း မောင်မောင် သည်နှယ် ရန်ကုန် တနေရာတွင်ပင် ရှိနေသည်ကိုမူ မသိပါချေ။ ပြည်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးခိုနားနေမည်.. ဟုသာ လျှင် ပြောထားခဲ့၍၊ ထိုသို့သာ နားလည်နေပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့ အဖို့မူ သတင်းစာများကိုသာ ရင်တမမနှင့် ကြည့်နေရပါမည်။ မသည်းအူတို့၏ မိဘကမူ မုချ အပူတပြင်း လိုက်လံ ရှာဖွေ နေပါလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် မသည်းအူ၏ ဖေဖေသည် ရဲအရာရှိကြီး တယောက် ဖြစ်၍၊ ရန်ကုန်ရဲတို့ကလည်း မုချ တာဝန်ကျေပွန်ကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မောင်မောင့်ရင်မှာမူ ခုန်လာရပြန်ပါ၏။ မသည်းအူလည်း မောင်မောင့်နှယ်ပင် ပူပန်နေရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

သူများတကာ ပျော်ကြပါးကြ စားကြ သောက်ကြ သည်ကို ကြည့်လျက်၊ ကိုယ်ပါ သူတို့နှယ် မပျော်နိုင် မပါးနိုင် မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်ရသည့်အတွက်မူ မောင်မောင် အားနာမိပါ၏။ မောင်မောင့် စိတ်မှာမူ အလိုအလျောက် ကြောက်လည်း ကြောက်နေမိပါသည်။

ယခုနေဆိုလျှင် အချိန်တန်လျက်နှင့် ပြန်မရောက် လာသောကြောင့် မသည်းအူတို့၏ ကျောင်းကမူ ပူပန်ကြ ရော့မည်။ မသည်းအူ၏ မေမေက ညနေသုံးနာရီခန့်မှာ ကျောင်းသို့ လာခေါ်မည်ဟု ချိန်းထားသောကြောင့် မသည်းအူ၏ မေမေ ကိုယ်တိုင်လည်း သည်အကြောင်းကို သိရော့မည်။ ထိုအခါ ရဲသို့ သူတို့ တိုင်ကြမည်။ ရဲယာဥ်များ ကလည်း မသည်းအူ၏ ပုံများကို ကိုင်ဆောင်လျက် မြို့အနှံ့ ရှာကြဖွေကြ စုံစမ်းကြရော့မည်။

တရားသူကြီးရုံးများသို့ လှမ်း၍ စုံစမ်းပြီဆိုလျှင်တော့ သည်ကိစ္စမှာ ပြီးပါသည်။ မသည်းအူက မသည်းအူ အမည် ပြောင်းထားခဲ့သော်လည်း၊ မောင်မောင့် အမည်က ရှိနေသည်။ ထို့ပြင် မသည်းအူက သေတ္တာထည်းတွင် မောင်မောင့်စာ အချို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပြန်ပါသည်။ သည်တော့လည်း ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးထားသော မသည်းအူ ဆိုသူမှာ မည်သူသာ ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့ ပါချေ။

သို့သော် အံ့ဩဘို့ကောင်းသည်မှာ နောက်တနေ့ သတင်းစာများတွင် ပါလာသည့် သတင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ တစောင်သော သတင်းစာကမူ… “ခရိုင်ရဲဝန့်သမီးကို ပြန်ပေး ဆွဲခြင်း” ဟူ၍ပင် ခေါင်းတပ်၍ ထားပါသည်။ သတင်းပေးသူက မည်သို့ ပေးသည်တော့ မသိ။ မောင်မောင်သည် ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သော လူဆိုးတယောက် ဖြစ်လာ ရပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဌာနာမှာ အမှုဖွင့်၍ ထားသည်ဟု တွေ့ရသောကြောင့်လည်း မောင်မောင်သည်

တရားခံဘဝသို့ ရောက်နေရပါ၏။

မသည်းအူကမူ သတင်းစာများကို ဖတ်၍ ငိုပါသည်။ ဤသတင်းကို တုံ့ပြန်သည့်အနေနှင့် လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာကို သတင်းစာများတွင် ထည့်ရန် လိုအပ်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း မသည်းအူက အဆိုပြုပါ၏။ မသည်းအူ၏အဆိုကို မောင်မောင်လည်း နှစ်ခြိုက်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထပ်စာချုပ်ကို ယူ၍ သတင်းစာတိုက်များသို့ ခင်မောင်ထွေး သွားရောက်ခဲ့ပါ၏။

မောင်မောင်တို့ အဖို့မှာမူ အိမ်ထည်းမှ အိမ်ပြင်သို့ပင် မထွက်ဝံ့ပါချေ။ အိမ်ရှေ့ ပြတင်းများကိုလည်း မဖွင့်မူ၍ အစဉ် ပိတ်ထားရပါ၏။

စင်စစ်သော် မောင်မောင်တို့ မသည်းအူတို့က အကြောက်ပိုနေကြခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်သည် ကျယ်ဝန်းလှပါ၏။ ရှုပ်ထွေးလှပါသည်။ မောင်မောင်တို့ကို မည်သို့သောနည်းနှင့်မျှ မတွေ့နိုင်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မသည်းအူတို့၏ မိဘက သည်းနှယ် အမှုဆင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို နှစ်သိမ့်၍၊ မောင်မောင်က မသည်းအူကို နှစ်သိမ့်ရပါသည်။ သည်အိမ်၌ သည်နှယ်နေ၍၊ တလခွဲ နှစ်လခန့်ကြာမှ မောင်မောင့်အိမ်သို့ မောင်မောင် လှမ်း၍ စကားပြောပါမည်။ မောင်မောင့် အိမ်ကလည်း ထိုအခါကျမှ မသည်းအူ၏ မိဘများထံသို့ ချဉ်းကပ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မသည်းအူ၏ မိဘများက ကန့်ကွက် ငြင်းဆန်နိုင်ပါဦးမည်လော။ ကန့်ကွက် ငြင်းဆန်ဝံ့ပါဦးမည်လော။

ထို တလခွဲ နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ အောင်စာရင်းများကလည်း ထွက်လာကြရော့မည် ထင်ပါ၏။ မောင်မောင်တို့ သိပ္ပံမှလည်း မောင်မောင့်အိမ်သို့ မုချ လှမ်း၍အကြောင်း ကြားမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင် မန္တလေးသို့ ပဌမ ရောက်ရပါမည်။ ထို့နောက် ပေးအပ်သော တာဝန်ကို တနေရာရာ တမြို့မြို့တွင် ထမ်းဆောင်ရပါမည်။

ထိုနေရာတွင် မသည်းအူနှင့် ဘဝသစ်ကို တည်ဆောက်ရပါမည်။ အနာဂတ်တွင် တွေ့ရအံ့သော အခက်အခဲ ဟူသမျှ ကိုလည်း လက်တွဲ၍ ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရပါမည်။ စည်းစိမ်ဆိုလျှင်လည်း လည်ချင်းယှက်၍ စံစား မွေ့လျော်ရ ပါမည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်စိတ်ကိုလည်း ဖြေသိမ့်မိပါ၏။ မသည်းအူ၏

သစ္စာကိုလည်း မောင်မောင် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည် ထားပါသည်။

မောင်မောင်နှင့် မသည်းသူတို့၏ မေတ္တာသည် တဃောက်နှင့်တဃောက် ဘဝပေး၍ ချစ်ကြသည်မို့လည်း မယိမ်းမယိုင် နိုင်နိုင်လျက် ရှိနေမည်သာပါတည်း။

သို့သော် မမျှော်လင့်သော ကာလမှာ မမျှော်လင့် ကြော်ငြာကို မောင်မောင်တို့ တွေ့ကြရပါ၏။ ရှစ်ရက်မြောက် သောနေ့မှာပင်… “မောင်မောင်မျိုးညွှန့်နှင့် မသည်းအူ။ အစစ အရာရာ တွေ့ဆုံတိုင်ပင်၍ ပြေလည်ပါပြီ။ ရန်ကုန်သို့ အမြန် ပြန်လာပါ…” ဟူသော ကြော်ငြာကို သတင်းစာများတွင် တွေ့ကြရပါသည်။ ကြော်ငြာ၏ အောက်၌မူ “နှစ်ဖက်မိဘများ” ဟူ၍ ရေးသားထားပါ၏။

သည်ရက်မျှနှင့် သည်သို့ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုပြန်တော့လည်း မောင်မောင်တို့ ဝမ်းမြောက်ရ ပါသည်။ သတင်းစာကို အိပ်ရာမှအထ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း မောင်မောင်တို့၏ အလုပ်မှာ ကြော်ငြာကိုသာ ကြည့်ရမြဲ ဖြစ်ပါ၏။ ယခုလည်း အိပ်ရာမှ ထသည်နှင့်တပြိုင်နက် သတင်းစာကို ကောက်၍ ကြော်ငြာ စာမျက်နှာများကို မောင်မောင် လျှောက်ကြည့် မိပါသည်။ သည်ကြော်ငြာကို တွေ့ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် အမှန်ပင် မောင်မောင် ထခုန် ဖြစ်ခဲ့မိပါ၏။ မသည်းအူ ဆံပင်ပြင်၍ ကျန်ရှစ်ရာ အိပ်ခန်းထည်းသို့ ပြေး၍လည်း၊ ဝမ်းသာအားရ ပြဖြစ်မိပါသည်။

ပဌမသော် မသည်းအူကလည်း ပြုံး၍ ပျော်လာခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင့်ကိုလည်း ဝမ်းသာအားရ နမ်းပါသည်။ မောင်မောင်ကလည်း မသည်းအူကို တအား ဖက်ပွေ့၍ လှည့်ပတ် မွှေ့ရမ်း မိပါ၏။

“နေပါအုံး မောင်ရယ်၊ မသည်းအူတော့ သိပ်မယုံ ချင်ဘူး….”

မသည်းအူက မသည်းအူ၏ သံသယကို တင်ပြခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူက မသည်းအူ ဖေဖေ၏ ပရိယာယ်များ တတ်ပုံကိုလည်း ပြောပြခဲ့ပါ၏။ အကြမ်းနှင့်မရ အနု၊ အနုနှင့်မရ အကြမ်း၊ အဖက်ဖက်က လှည့်၍ စမ်းကြည့်တတ်ကြောင်း ကိုလည်း ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ မိုးမမြင် မြေမမြင် ပျော်ခဲ့ရွှင်ခဲ့ ဝမ်းမြောက်ခဲ့ရသော စိတ်သည် ရုတ်ခြည်း ပျက်ပြယ်ညှိုးနွမ်းလာခဲ့ရပါ၏။ မသည်းအူ တွေငေး၍ အဝေးသို့ မြော်ကြည့် နေသကဲ့သို့ပင်၊ မောင်မောင်လည်း ငိုင်၍ မှိုင်၍သာ နေခဲ့မိပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင်တို့ အနေနှင့် တစုံတခု ပြုရပါတော့မည်။ မည်သို့ ပြုရပါမည်နည်း။ ဖေဖေတို့ မေမေ တို့ထံ မောင်မောင် ပြန်၍ တွေ့ရပါမည်လော။

သည်က နေ၍ပင် စကားပြောကြည့်ရပါမည်လော

မသည်းအူကိုမူ တပါတည်း ခေါ်သွား၍ ဖြစ်မည် မထင်မိပါချေ။

သို့သော် မသည်းအူက မောင်မောင်တယောက်လည်း မောင်မောင့်မိဘထံ ပြန်ရေးကိုပင် ကန့်ကွက်ခဲ့ပါ သည်။ အိမ်သို့ အဝင်မှာသော်၎င်း၊ ပြန်အထွက်မှာသော်၎င်း မောင်မောင့်ကို ဖမ်းထားလိမ့်မည်ဟု မသည်းအူ ယူဆနေပါ၏။ ထို့ကြောင့် သည်အိမ်က နေ၍ပင် စကားပြော ကြည့်ရပါမည်။

ဖေဖေနှင့်ပင် မောင်မောင် ပြောခဲ့ရပါ၏။ "သားတို့ နေကောင်းကြတယ်နော်...." ဖြင့် ဖေဖေက အစပြုပါသည်။

"မသည်းအူရဲ့ မိဘများ မနေ့က ရောက်လာကြတယ်ကွယ်။ အဖေလုပ်တဲ့လူကတော့ မနေ့ကမှ ကျောက်ဆည်က ရောက်လာတယ်တဲ့။ ရောက်ရောက်ချင်း အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပင်ပြီး ဖေဖေတို့ အိမ်ကို လာကြတာဆိုဘဲ...."

"သားတို့ ပြောတဲ့အတိုင်းပါဘဲ။ သူတို့မှာ စီစဉ် ရာထားပြီးဖြစ်လို့ မျက်နှာပျက်ရတဲ့ အကြောင်းက စပြောတယ်။ မိဘမျက်နှာကို သည်လို အိုးမဲသုတ်ရပ့ါမလား ဆိုပြီး ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဒေါသလဲ ထွက်မိသတဲ့ ဒါလဲ ဟုတ်မှာပါဘဲ၊ ဖေဖေတို့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်"

ဖေဖေသည် ဖေဖေ့မှတ်ချက်များကိုပင် ထည့်၍ ပြောနေပြန်ပါ၏။

"နောက်တော့ကာ တယောက်ထဲကလဲ တယောက်ထဲ သမီးဆိုတော့ တာရှည် မမုန်းနိုင် မမျက်နိုင်ပါဘူးတဲ့။ ပြီးတော့လဲ အထူးသဖြင့် သားနဲ့ဆိုတော့ ဘာမှ သဘောမတူနိုင်စရာ မရှိပါဘူးတဲ့။ သားကိုလဲ မေးတယ်။ သားရဲ့ ကျောင်းကိစ္စက ပြီးပြီလားတဲ့။ မပြီးသေးလဲ လက်ထပ်တာကတော့ လက်ထပ်တာပေ့ါ၊ ဒါပေမယ် ပြီးတော့ ပိုကောင်းတာပေ့ါ တဲ့။

"သားနဲ့ သမီးတို့ တယောက်နဲ့ တယောက် မေတ္တာ ရှိနေကြတာကို သူသို့ လုံးလုံး မရိပ်မိကြဘူး ဆိုဘဲ သားရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့လို့လဲ အစကတော့ တော်တော် စိတ်ပူမိကြတယ်တဲ့။ ခုတော့ သားတို့ ထည့်တဲ့ ကြော်ငြာကြောင့်တွင် မဟုတ်ဘူး၊ သားက သမီးကို ရေးခဲ့တဲ့ စာတချို့လဲ သူတို့ တွေ့ရတယ်တဲ့။ သည်တော့မှ စိတ်အေးရတော့ တယ်လို့ ပြောတယ်။"

"အေးလေ...ခု နောက်ဆုံး အခြေအနေကတော့ အားလုံး အဆင်ပြေပါပြီသားရဲ့။ တဖက်မှာ မျက်နှာ ပျက်ရပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်တော့ မှာလဲတဲ့။ သားတို့ သမီးတို့ တရပ်တကျေးမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေမှာလဲ ပူမိပါတယ်တဲ့။

အမေလုပ်တဲ့ မိန်းမကဆိုရင် သားမေမေကို ဖက်ပြီးတော့တောင် တောင်းပန် ရှာပါတယ် သားရယ်။ ကျမတို့က သမီးရှင်ပါရှင်၊ ဆူးကျလဲ ဖက်ပါဘဲ၊ ဖက်ကျလဲ ဖက်ပါဘဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ရှာကြပါအုံးနော်။ ကျမ ကိုတော့ မပြောနဲ့တော့... သူ့အဖေဆိုတာတော့ စသိတဲ့ နေ့ကစပြီး ကနေ့အထိ ထမင်းမစားနိုင် ဟင်းမစားနိုင် ပါဘဲ...တဲ့။

"သည်တော့ ဖေဖေတို့ကလဲ လူတွေလွှတ်ပြီး ရှာခိုင်းထားတဲ့ အကြောင်း၊ ကြိုးစားပြီးတော့လဲ စုံစမ်းမဲ့ အကြောင်း ပြန်ကတိပေးလိုက်တယ်။ ကတိပေးရင်းနဲ့ တဆက်ထဲဘဲ ဖေဖေက ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်တယ်လေ.....။ သမီးရဲ့ ရုပ်ရည်၊ အရည်အချင်း၊ မိဘကအစ သားပြောပြလို့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိပြီးသား၊ သဘောတူပြီး သားပါ။ ခုလို တဖက်ကလဲ သဘောတူပြီ ဆိုတော့ ဘာပြောတို့ လိုတော့သလဲ ခင်ဗျာ။ ကလေးတွေကို တွေ့အောင်ရှာပြီး တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေး ကြရုံဘဲ မဟုတ်လား...လို့ဖေဖေ တခါထဲ ပြောချ လိုက်တယ်။

"သူတို့ကလဲ သဘောတူပါတယ်။ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကိစ္စကိုတော့ သားတို့ ရောက်လာကြမှဘဲ တိုင်ပင်စီစဉ် ကြတာပေါ့တဲ့။ သူတို့ တည်းနေတဲ့ နေရာကိုလဲ ပြောသွားတယ်။ ရွှေဘုံသာလမ်းက ရဲအရာရှိ ရိပ်သာမှာတဲ့ သားရဲ့...။ သမီးအနေနဲ့ စကားပြောချင်ရင် အဲသည်ကို လှမ်းပြောရင် ရမှာပေါ့..."

"အေးလေ... ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုတော့ အားလုံး အဆင်ပြေပြီဘဲ။ သားတို့ ပြန်လာကြတော့ပေါ့။ ဖေဖေ တို့အိမ်မှာ အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ထားမယ်သား။ သား မျက်နှာမငယ်ရအောင်လဲ ဖေဖေတို့ တာဝန်ယူပါတယ် သားရဲ့...။ ဒါနဲ့ သားတို့ .. ဘယ်တော့ ပြန်လာကြမလဲ။ ဖေဖေတို့ လာကြိုကြမယ်လေ...."

ဤသည်တို့ကား ဖေဖေ့ထံမှ ကြားရသော စကားများပင် ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မောင်ကမူ ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ပါအုံးမယ် ဖေဖေ"... ဟူ၍သာ ဖြေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့နှင့် ညနေသို့ ရောက်သောအခါ စု၍ တိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။ မောင်မောင်က ဖေဖေပြောပြသော စကားတို့ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ပြောပြခဲ့ရပါသည်။ ဖေဖေ့စကားများကို မောင်မောင်တို့ စိစစ်ဝေဖန် ကြပါ၏။ ဖြစ်နိုင်သည် မဖြစ်နိုင်သည် စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြပါသည်။ အဆုံး၌ကား အများက ဖြစ်နိုင်သည် ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါ၏။

မသည်းအူကမူ တိုင်ပင်စဉ်အခါက တခွန်းမျှဝင် မဆွေးနွေးမူ၍ ထိုင်ရုံသာ ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။ ပြီးမှ မောင်မောင့်ကို အခန်းထည်းသို့ လက်တို့၍ ခေါ်ကာ၊ မသည်းအူ၏ ဆန္ဒကို တင်ပြလာပါ၏။

"မောင်က ဘာပြုလို့ ခုလောက် အိမ်ပြန်ချင်နေရတာလဲ မောင်။ အိမ်ကို လွမ်းလို့လား၊ အိမ်နဲ့ ခွဲမနေဘူး လို့လား၊ ဟုတ်လား။ မသည်းအူ ပြောပြီးပါပြီလေ... နောင်ကျတော့သာ တခုခုဖြစ်ရရင် မသည်းအူက အရင်သေရမှာပါ။ ဘာဖြစ်သလဲ မောင်ရဲ့။ သည်အိမ်မှာ နှစ်လလောက်တော့ သည်လိုဘဲ အောင့်နေလိုက်အုံးပေါ့။ မသည်းအူနဲ့ တူတူ နေနေရတာဘဲ။ မောင် မပျော်နိုင်ဘူးလား..."

သည်ထော့လည်း မောင်မောင် အဖြေရခက်ပါ၏။ အနေအထိုင် ဆင်းရဲသည်ဟု အကြောင်းပြ၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ခင်မောင်ထွေးတို့က ချမ်းသာသည်။ ချမ်းသာသည့် အလျောက်လည်း မောင်မောင်တို့အတွက် အစစခပ်သိမ်း ပြည့်စုံစေခဲ့ပါ ချေ၏။ မောင်မောင်တို့သည် ဤအိမ်၌ ဧည့်သည်နှင့် စိုးစဉ်းမျှ မတူပါချေ။ မောင်မောင်တို့အတွက် အိပ်ခန်း၊ အိပ်ရာ စသည်တို့မှာလည်း အင်မတန် ခမ်းနားသန့်ပြန့်လှပါ၏။ အပျင်းပြေဖတ်ရန် စာအုပ်စာစောင်များ၊ အပျင်းပြေ နားဆင်ရန် သီးချင်း ကြိုးခွေများ၊ အပျင်းပြေကြည့်ရန် ၁၆ မမ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ထုတ်ကလေးများ စသည်တို့ကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေ တတ်ပါသည်။ အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍မူ အိပ်ခါမှပင် နားရပါတော့၏။

သို့ဆိုလျှင် ပဇာကြောင့် မောင်မောင်သည်မျှ ပြန်လိုနေရ ပါသနည်း။ မောင်မောင် မဖြေတတ်ပါချေ။ ခင်မောင်ထွေး တို့ကို အားနာသောကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်တန်ရာပါ၏။ ထို့ပြင် သူတပါး၏ အိမ်မှာက သည်နှယ်ခဏ ခေတ္တ နေရန်သာလျှင် သင့်မည် ထင်ပါသည်။ ကြာရှည် နေနေမည်ဆိုလျှင် ကောင်းမည် မထင်မိပါချေ။ သို့သော် မောင်မောင် ပြန်မဖြေနိုင်မူ၍ ပင့်သက်သာ ချမိရပါ၏။

"နောက်နှစ်လလောက်ကြာရင် မောင့်အလုပ်အတွက်က စရတော့မယ် မဟုတ်လား။ အဲသည်တော့မှဘဲ မောင့် အလုပ်ရှိရာကို တခါထဲ ပြောင်းကြရုံဘဲပေါ့ မောင်ရယ်... နှစ်လဆိုတာ ပျော်နေရရင် ခဏပါ"

မှန်တော့လည်း မှန်ပါသည်။ သို့သော် ပြေပြေ လည်လည် ရှိခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းတို့သည် ကောင်းသော လက္ခဏာ တရပ်သာ ဖြစ်ပါ၏။ နှစ်ဖက်မိဘ နားလည်ကြ၍ သည်နှယ် ကြည်ဖြူလာခြင်းသည်လည်း မောင်မောင် တို့၏ အနာဂတ်အတွက် ကောင်းသောနိမိတ် ဖြစ်ပါသည်။ ရုံးမှာ လက်ထပ်ခြင်းသည် အစုမြောက်ပါ၏။ တရားလည်း ဝင်ပါ၏။ သို့သော် အစဉ်အလာ ရိုးရာမပျက် လက်ဆက် ထိမ်းမြားရခြင်းသည်လည်း မင်္ဂလာ မည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မောင် နားလည်ထားသမျှကို မသည်းအူပါ နားလည်လာစိမ့်သောငှါ မောင်မောင် ကြိုးစား အားထုတ်၍ ပြောပြခဲ့ပါ၏။

သို့သော် မသည်းအူက နားလည်ပါသည်ဟု ဝန်ခံလျက်နှင့်ပင် ငြင်းဆန်၍ သာနေခဲ့ပါသည်။ စင်စစ် မသည်းအူသည် မြေပျောက်မည်အထင်နှင့်

သစ်ပင်ထက်မှာ အိပ်နေရာက ထ၍ထ၍ စမ်းတတ်သော မျောက်ကဲ့သို့ အကြောက် ပိုနေခဲ့ခြင်း သာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။

“ကျားရဲရာ ကြမ္မာမရှိးသာ၊ ကံယုံ၍ ဆူးပုံမနင်း....” ဟု မသည်းအူ ဆိုလာပြန်ပါသည်။ မသည်းအူသည် သည်အသက် သည်အရွယ်မျှနှင့် ပဇာ့ကြောင့် လူသူတကာကို မယုံကြည်နိုင်ပဲ သံသယရှိနေရပါသနည်း။

တဖက်တွင်မူ မပြည့်စုံသော မသည်းအူက ပြည့်စုံပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော မောင်မောင့် ထက်ပင် ရဲဝံ့၍ နေတတ်ပြန်ပါ၏။ လောကကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဟု ဆိုရာ၌ကား မသည်းအူက ပို၍ သတ္တိရှိနေခဲ့ပါသည်။ အိမ်ထောင်သစ်တခု တည်ဆောက် ရတော့မည်ဟု ဆိုရာ၌ အတွေ့အကြုံ မရှိသူချင်းပင် မှန်ပေမည့် မောင်မောင့်ထက် မသည်းအူက ပို၍ ရဲပါသည်။

ကိုယ့်အိုး ကိုယ် အိမ်နှင့် “လူကြီး” ဖြစ်ရမည့် အရေးကို တွေးမိလျှင် မောင်မောင်ကမူ အားငယ်မိပါ၏။ ပသို့ဆိုစေ၊ သည်နှစ် သူ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ အောင်မြင်သည်နှင့် အမျှ လက်တွေ့ အလုပ် လုပ်ရတော့မည်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အတွက် အိမ်လည်း ရပါလိမ့်မည်။ လခလည်း ရရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့စဉ်လျက် သူ့မှာမူ မိဘနှင့်အိမ်ခွဲရမည်မို့ အားငယ်နေမိရပါသည်။

မသည်းအူကမူ သည့်အတွက် ပျော်၍ နေပါ၏။ မသည်းအူ၏ နိဗ္ဗာန် ဆိုသည်မှာလည်း စင်စစ် ထိုအိမ်ထောင်သစ် တည်ရာ နေရာကလေးသာလျှင် ဖြစ်ပါဘိသည်။

မသည်းအူကလည်း မောင်မောင့်ကို သည်နေရာမှာ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ နားမလည်နိုင် ရှိနေရပါ၏။ မောင်မောင်သည် ပဇာ့ကြောင့် သည်မျှ သတ္တိနည်း၍ နေရပါသနည်း။

စင်စစ် မသည်းအူက သည်နှစ်ယောက်တွင်မူ မှီခိုသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မောင်က ဦးဆောင်ရှေ့ရှုက် အဖြစ်ဖြင့် ပြဿနာ တကာကို ရင်ဆိုင်ရပါမည်။ မောင်မောင်သည် မသည်းအူထက်လည်း အသက်အားဖြင့် ကြီးပါ၏။ မောင်မောင်သည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာတရပ်ကို ဆုံးခန်းတိုင် သင်ကြား တတ်မြောက်ထားသူ တယောက်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မောင်သည် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသော ယောကျာ်းတယောက်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့စဉ်လျက် မောင်မောင်သည် ပဇာ့ကြောင့် သည်မျှ ကြောက်၍ နေရပါသနည်း။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့သည် တယောက်ကို တယောက်မူ မစွပ်စွဲ မဝေဖန် ဖြစ်ခဲ့ကြပါချေ။ တယောက်ကို တယောက် ချစ်နေသော မေတ္တာက အင်အား ကောင်းနေသောကြောင့်လည်း၊ သံသယ ကင်းပနေခဲ့ကြပါ၏။

"သည်လိုဆိုလဲ မသည်းအူ့ ဆန္ဒအတိုင်း နေလိုက်ကြတာပေ့ါ။ မသည်းအူ့ ဆန္ဒကတော့ အအေးငြိမ်းဆုံးဘဲလေ။ ဘာပြဿနာမှလဲ ပေါ်မလာနိုင်ဘူး.. ကောင်းပါတယ်..။ မသည်းအူ စိတ် မချမ်းသာရမယ့်ကိစ္စကို မောင်လဲ အခမ္မ မလုပ်ချင်ပါဘူး.."

မောင်မောင်က စ၍ လျှော့လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ မသည်းအူကလည်း အပြိုင် လျှော့လာပြန်ပါ၏။

"မောင့်သဘောပါနော်မောင်။ မသည်းအူက တွေးပူမိလို့ ပြောတာသက်သက်ပါ။ ပြီးတော့ မောင့်ဖေဖေကလဲ သက်သက်မဲ့တော့ မသည်းအူတို့ကို ဖမ်းမပေးဘူး ဆိုတာ ယုံပါတယ်။ မောင်တို့ ခုနက တိုင်ပင်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဘာမှတော့ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ မောင် သွားမယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်းသာ သွားပါမောင်ရယ်။ မသည်းအူ မောင့်လက်ကို ဆွဲပြီး မောင့်နောက်က လိုက်ပါ့မယ်။ ဘာ ဖြစ်ရဖြစ်ရ ဘယ်လို ဖြစ်ရဖြစ်ရ မသည်းအူရဲ့ လက်ကိုသာ မလွှတ်ပါနဲ့နော်မောင်..."

သည်တော့လည်း မသည်းအူကို မောင်မောင် နမ်းမိ ရပြန်ပါ၏။ မသည်းအူ လက်ကိုလည်း မောင်မောင် ကိုင်ဆွဲ၍ ဆုပ်နယ်မိဖြစ်ရပါသည်။

လည်လည်တောင်မြစ်၊ မိုးဆစ်မြေခြား၊ သွားလည်း လက်တွဲ၊ နွဲလည်းအပြိုင်၊ ထိုင်လည်းစုပေါင်း၊ လျောင်းလည်း ပိုက်ဖက်၊ ခေါ်စိုက်စက်နှင့်၊ ရင်ညက်ထပ်ပြီး၊ ပါဒ်ဗီဇနော၊ ပြန်ခရာမျှ၊ မျက်နှာပြန်လှဲ့၊ မလွှဲဘူးလေ၊ သက်ချင်းဝေ၏။

ထ ထ ထ

ဆက်ဆက်မကြာ၊ သက်လိပ်ပြာသည်၊

လွတ်ကွာရစ်လည်၊ နစ်တော့မည်တည့်၊

ချစ်ရည်မပြယ်၊ ဆွေ့သည်မယ်နှင့်၊

ကြည်ဘွယ်မရဲ့၊ လည်ဝယ်ဆဲ့လျက်၊

မခွဲဘူးပါ၊ သည်အခါဝယ်၊

သောင်သာစစ၊ သဲလွလွဌ်၊

ကွဲရကော့မည်၊ ထဲက ရည်၍၊

မတည့်တန့်ဆုံး၊ နှောင့်နှလုံးလည်း၊

ကျုံး၍သည်မှာ၊ မကြည်ရာခဲ့....။

ရှုးမှုးတုန်လဲ၊ ကိုးရာမဲ့ကာ၊ သည်ကမ္ဘာဌ်၊ မောင်မောင် တယောက်ထည်း ကျန်ရစ်ရပါ၏။ တွေးကြည့်လျှင် ပုံပြင် ပမာသာ ထင်ရပါသည်။ တခွင်ဝယ် ‘ဆုံဘူးသည်’ နှင့် ‘ခွဲခဲ့ရပြီ’ တို့ ကမ္ဘာနှင့်အတိ ပြည့်နေတတ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း သည်မျှနှင့် သည်ဇာတ်ကို သိမ်းခဲ့ရပြီ ဆိုတော့ မောင်မောင် မဖြေနိုင်ပါချေ။ မျက်ရည်သွယ်ပြိုက်၊ တရှိုက်ရှိုက်နှင့်၊ လှိုက်ပွက်ဝမ်းက၊ နွမ်းလျ လျော့ခွေ၊ အသည်းတို့သည် ပင်လျှင်လည်း ကြွေခဲ့ရပါချေ၏။

မေတ္တာပေါင်းစု၊ မြတ်နိုးမှုကား၊ ဥပေက္ခာသာ နိဂုံးတည်း....ဟူသော တရားကိုလည်း မောင်မောင် သိပါသည်။ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံခြင်းကား၊ ကွေကွင်း နောက်ဆုံး ရှိချေသည်.... ဟူသော စကားကိုလည်း မောင်မောင် နားလည် ထားပါ၏။ သို့သော် ချိုးလက်ဖွဲ့ရေ၊ အသေအချာ တွက်ပါမှ လက်အကုန်ပင် ပြည့်ပြည့်မစုံတတ်။ လေးစုံညှိနှင့် တနံနက်ခင်းသာလျှင် ကြာခဲ့ရပါသည်။ ချစ်၍မှ အားမရ၊ ကြင်၍မှ မဝမီ၊ မသည်းအူနှင့် သည်နှယ် ခွဲရခွါရပြီဆိုတော့လည်း သည်အလွမ်းဗာက် လွမ်းအလျဉ်ကို မောင်မောင် အသို့လျှင် ဖျဉ်နိုင်ဖြေနိုင်ရပါတော့အံ့နည်း။

အသက်သေလှဲ၊ မသေပဲနှင့်၊ မကွဲစရာ၊ ကွဲသည်မှာကား၊ အခါမလျော်၊ မသွားတော်၍၊ မကျော်နင်းကောင်း၊ မြစ်လောင်းတန့်တီး၊ ဆီးခဲ့ဖီလာ၊ တို့ကြမ္မာဟု၊ ဤမှာဘက်နှင့်၊ ဟိုဘက်ရောက်တည့်၊ မြော်ကာကြည့်လျက်၊ လျှပ်ခြည့်အရောင်၊ ပြောင်ပြောင်လင်းဂါ၊ ပြက်သောခါနှိုက်၊ မျက်နှာတည့်ထင်၊ ကြည့်ကြမြင်၍၊ သာရှင်ရယ်ဘက်၊ မေးနှုတ်ဆက်၏။

အမှောင်မုန်တိုင်း ကျရောက်၍ ရေကျော်မြစ်ခြား ကွဲကွာနေခဲ့ရသော ကိန္နရီကိန္နရာ မောင်နှံပင်လျှင် လျှပ်ခြည် အပြက်အပြက်မှာ မျက်နှာတည့်ထင် ကြည့်မြင် နှုတ်ဆက်နိုင်ခွင့် ကြုံခဲ့ရပါ၏။ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့၏ အဖို့မူကား ဖုတ်သငြိုပ်ဖျာပန ပြာကျကြရသည့်တိုင် တယောက်ကို တယောက် မြင်မှ မြင်ကြရပါတော့မည်လော။

လမ်းတို့မည်သည် မတည်ကြည်ပါချေ။ ထညီထည်း တဖြောင့်ထည်းသော မြစ်ဟူ၍ငင်း၊ တောင်ဟူ၍ငင်း၊ သစ်ပင် ဟူ၍ ငင်း မရှိပါကုန်။ လှပသော ပန်းများ၏ ပွင့်ချပ်လွှာနား တို့သည်လည်း မျှဉ်းကောက်များနှင့်သာ ပမာဆို၍ရဖွယ် ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာမွန်၏ လမ်းတလျှောက်၌လည်း အသို့လျှင် ဆူး၊ ချိုင့်၊ ကန်သင်း ရှင်းနိုင်ပါအံ့နည်း။

ဤသည်ကိုသည်း မောင်မောင် သိပါ၏။ သိခေါက်လျက်နှင့် အဝင်နက်ကာ နွားရှူးဆူးတိုး ဝိုးဝိုးဝါးဝါး ယိုးယိုးမှားမှား ချစ်ခဲ့ကြိုက်ခဲ့ ကြင်နာခဲ့ခြင်းကား မဟုတ်ပါချေ။ ကြောက်လျှင်လွဲ ရဲမှမင်းဖြစ် ဟူသော စကားကဲ့သို့ ဆိုးရွားသော အနာဂတ်ကို လက်ပေး၍ ပြေးတွေ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းသာပါတည်း။

အသည်းက ပူဆာ ရင်မှာ မနေသာသည်ကလည်း အကြောင်းတရပ်ပါပင်။ မသည်းအူကို အသက်မက ချစ်မိရသည်မို့ လည်း.... မြွေကို တံတား၊ မကြောက်သာတယ်၊ လျှောက်ကာသွား၊ ကျားကို ခလုတ်၊ ဝိုက်ကာမကွင်း၊ တိုက်ကာနင်း၊ ပယ်ရှင်း ဆုတ်သာဘု၊ သစ်ငုတ်ကို သင်ဖြူး၊ ဆူးကို မွေ့ရာ... ထင်ခဲ့ရပါသည်။ ယခုသော် သည်ဇမ္ဗူခေတ် ငါ လူဖြစ်ရှုံးချေပေ့ါ ဟူ၍သာ ငို၍ရင်စည်း ညည်းရပါတော့မည်ထင့်။

မသည်းအူက အတန်တန် နိမိတ်ပြ၍၊ တဖွဖွ တားမြစ်ခဲ့သည်ကို ယခုမှ မြင်မိယောင်ကာ နောင်တနောင်ခါ ရရပါ၏။ မောင်မောင်က ကြမ္မာကို မယိုး၊ ကံကို မကိုးမိပေမည့် သတ္တိကဲကဲနှင့် ရဲရဲရှေ့သို့ တိုးခဲ့မိပါသည်။

မသည်းအူသည် လူတကာကို ပဇာကြောင့် မယုံကြည် ရပါသနည်း၊ ပဇာ့ကြောင့် မယုံကြည် တတ်ပါသနည်း၊ ပဇာ့ကြောင့် မယုံကြည်နိုင်ပါသနည်း၊ ပဇာကြောင့် မယုံကြည်ဝံ့ပါသနည်း စသည် စသည်ဖြင့် အတွေးထည်းမှ မေးခဲ့သမျှတို့၏ အဖြေသည် ယခု ထွက်လာပါချေပြီ။ အော် လူတို့၏ စိတ်ကား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ် ဘိသည်တကား။

မည်သူ့ကိုမဆို သံသယနှင့် ယှဉ်ကြည့်တတ်သော ကြောင့်ငင်း၊ အစဉ်ပင် မသက်သာစိတ်နှင့် ဆင်ခြင်တတ်သော ကြောင့်ငင်း မသည်းအူကို မောင်မောင် အကြည်ညို လျော့ခဲ့မိသည်မှာလည်း အမှန်ပါပင်။ သို့သော် မသည်းအူသာ မှန်၍၊ မောင်မောင် မှားခဲ့ကြောင်းကို ယခုမူ မောင်မောင် ကောင်းစွာ

နားလည်လာရပါချေပြီ။ စိန်ကဲရွှေကဲ ရေထဲ ငါးသို့နှယ် အမြင်ရ မလွယ်တတ်သော လူတို့၏အတ္တ စိတ်သန္တာန်ကိုလည်း မသည်းအူ၏ နည်းပြင်သာ ကြည့်သင့်သည် ဟူ၍၊ ယခုမူ မောင်မောင် ယုံကြည်မိပါပြီ။

သည်တော့လည်း အသည်းမှာ နာမိရပါ၏။

အကြံပက်စက် ဆန်ကောခန့်မျှ စောက်မနက်သော မသည်းအူ မိဘများ၏ အပြုအမူများအတွက် မောင်မောင် အခံရ ခက်လှပါဘိသည်။ နာလည်း နာကြည်းရမိလှပါ၏။

သူတို့မှာ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးလည်း မရှိ။ စာနာတတ်သော စိတ်လည်း မရှိ။ ဆင်ခြင်တတ်သော အသိလည်း မရှိ။ သူတို့သည် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှစွာ၏။ သူတို့သည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ လှစွာ၏။ သူတို့သည် ယုတ်မာဆိုးသွမ်း လှစွာ၏။ သူတို့ကား လူမှ ဟုတ်ခဲ့ပါ၏လော။

ယခုသော် အဆင်းရဲ မြေဆိုင်မြေခဲတို့ဖြင့် အရှင် လတ်လတ် ဖို့အသတ်ခံခဲ့ရပြီ ဖြစ်ပါ၏။

တွေးထင်ထားသကဲ့သို့ပင် မောင်မောင်တို့ အိမ်သို့ မောင်မောင်တို့ ပြန်ရောက် ကြသောအခါ မသည်းအူ၏ ဖေဖေနှင့် မေမေကိုပါ အိမ်မှာ တွေ့နေရပါသည်။ မသည်းအူ၏ မေမေက မောင်မောင့်မေမေကို မည်မျှ ပေါင်းထားသည်တော့ မသိ။ ပကတိ ညီအမ အချင်းချင်းပမာ ရင်းချာ၍ နေပါ၏။ တခုံတည်းမှာ အတူထိုင်လျက်၊ စကားလက်ဆုံ ပြော၍မကုန် ဖြစ်နေကြပုံ ရပါသည်။

အိပ်တန်းသို့ ပြန်ကြသော ငှက်ငယ်တို့ကမူ ပိုက်ကို မမြင်မူ၍ ကိုယ့်အသိုက် ကိုယ်ဝင်ခဲ့မိကြပါ၏။ ပင်ခြေက မုဆိုးသည် သေချာသည်ထက် သေချာစိမ့်သောငှာ အိပ်မောအကျကို စောင့်ပါသည်။

စကားကိုပင် ပျားသို့ချိုစွာ ဆိုခဲ့ကြပါ၏။ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့၏ ပေါင်းစည်းမှုကို ကြည်ဖြူသည့် အကြောင်း၊ အစဉ်အလာအရ တင့်တယ် ခမ်းနားစွာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်၍ ပေးမည့်အကြောင်း၊ လက်ထပ် မင်္ဂလာ ဆင်ယင်ရာမှာလည်း ရန်ကုန်မှာတခါ ကျောက်ဆည်မှာတခါ နှစ်ခါဆင့်၍ ကျင်းပရမည့်အကြောင်း၊ မောင်မောင့် သူငယ်ချင်းများဖက်သို့ လှည့်၍လည်း ပို့မည့်ပို့ ကူးတို့အထိ ပိုသည့်သဘောဖြင့် အစခပ်သိမ်း ဆက်လက် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးကြပါမည့် အကြောင်း၊ မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း နေ့ကောင်းရက်သာ အလျှင်အမြန် ရွေး၍ ပြင်ဆင်သင့်ပြီ ထင်ကြောင်း... စသည် စသည်ဖြင့်လည်း မသည်းအူ၏ မေမေနှင့် ဖေဖေက တယောက်တလှည့် ရေပက်မဝင် ပြောခဲ့ကြပါသည်။

“မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့ ဆန္ဒကိုလဲ မေးရအုံးမယ်။ ခုနက ပြောသလို သည်မှာ တကြိမ် ကျောက်ဆည်မှာ တကြိမ် နှစ်ကြိမ် လုပ်ဖို့တော့ သဘောတူတယ်နော်…”

မောင်မောင် ခေါင်းကို ငြိမ့်ပြမိပါ၏။ မသည်းအူကမူ ချွေးစေးများ ပြန်လျက် အေးနေသော လက်တို့ဖြင့် မောင်မောင့် လက်မောင်းကို ကိုင်၍ ထားပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာ အရင် စလုပ်မလဲ ”

ဤမေးခွန်းကိုမူ မသည်းအူ၏ ဖေဖေက ကြားမှ ဖြတ်၍ ဝင်မေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအခါ မသည်းအူတို့၏ မေမေက ဖြေမည်ပြုသော မောင်မောင့်ကို လှမ်း၍လက်ကာ ပြပါသည်။

“သည်လိုလေ… သည် မေးခွန်းကို မေးရတာက အကြောင်း ရှိတယ်ကွယ် မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့။ အစဉ်အလာ ကတော့ မင်္ဂလာဆောင် ဧည့်ခံပွဲဆိုတာ သတို့သမီးအိမ်မှာ လုပ်ရစမြဲဘဲ။ သည်တော့ မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့ မိဘများက သဘောတူပြီး ဖြစ်ပေမယ်၊ မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့ ဆန္ဒလဲပါမယ် ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့က ကျောက်ဆည်မှာ အရင်စလုပ်ချင်တယ်။ ကျောက်ဆည်မင်္ဂလာဆောင်အတွက်တော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က အားလုံး တာဝန်ယူချင်တယ်…”

မောင်မောင် စဉ်းစားရပါသည်။ မသည်းအူကမူ အနည်းငယ် ဣန္ဒြေပျက်လျက် ရှိပါ၏။ “မယုံနဲ့နော်မောင်” ဟူ၍လည်း လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် သတိပေးပါသည်။

‘သည်လိုလေ… ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာကလဲ မောင်မျိုးညွန့် သိတဲ့အတိုင်း သည်သမီး တယောက်ဘဲ ရှိတာပါ။ တယောက် ဆိုတယောက် ဘယ်လောက် ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက် အလိုလိုက်ထားတယ်ဆိုတာလဲ မောင်မျိုးညွန့် အသိဆုံးပါဘဲ။ အခု သည်သမီးကို မောင်မျိုးညွန့်လက်ထဲ အပြီးအပိုင် ပေးလိုက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ အပြီးအပိုင် ခွဲရတော့မယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို ညှာတာတဲ့ အနေနဲ့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် သည်တခုတော့ လိုက်လျော စေချင်ပါတယ် သားရယ်။ နောက်ဆုံး ချစ်ရခြင်း၊ နောက်ဆုံး ဖြည့်စွမ်းရခြင်း၊ နောက်ဆုံး ပေးဆောင်ရခြင်း အဖြစ်နဲ့ အခမ်းနားဆုံး အသိုက်မြိုက်ဆုံး စီစဉ်ဘို့လဲ ဒေါ်ဒေါ် တို့မှာ စိတ်ကူးရှိပါတယ်။”

“ပြီးတော့ မောင်မျိုးညွန့်နဲ့ တပါထဲ ရန်ကုန်ကို ခေါ်လာပေါ့။ ရန်ကုန်မှာ တကြိမ်ထပ် မင်္ဂလာဆောင်ရအုံးမယ် မဟုတ်လား။ သည့်အတွက်တော့ မောင်မျိုးညွန့်တို့ မိဘက အစစအရာရာ တာဝန်ယူထားတယ်လေ…။ နောက် မောင်မျိုးညွန့်လဲ အလုပ်ဝင်ရမယ် မဟုတ်လား။ သမီးလဲ မောင်မျိုးညွန့်နဲ့အတူ တပါထဲ လိုက်နေရုံဘဲပေါ့ကွယ်။ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံမှာဘဲ နေရမယ် ဆိုရင်တော့

အင်မတန် ဟန်ကျမှာဘဲကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့လဲ နီးနီးကလေး..”

မသည်းအူ၏ မေမေသည် စကားကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာစွာဖြင့် ပြော၍ နေပါ၏။ မေတ္တာရပ်ခံဟန်၊ ပန်ကြား ဟန်တို့ဖြင့်လည်း မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ငယ်၍ ထားပါသည်။

“ဘယ်မှာမှ မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ နေတော့ကော ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ။ သမီးတို့ ရုံးမှာ လက်ထပ်ထားတဲ့ ဥစ္စာဘဲ။ ဘယ်သူ ငြင်းနိုင်တာမှတ်လို့..”

မသည်းအူက မောင်မောင် စကား ရေရေလည်လည် မပြောတတ် ပြောတတ်နှင့် သဘောတူ လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ဟန် တူပါ၏။ ရုတ်တရက် ဝင်၍ ဖြေပါသည်။

စင်စစ် မသည်းအူ ယူဆသကဲ့သို့ပင် မလိုအပ်တော့ သည်မှာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော် မိဘများ၏ဆန္ဒ၊ မိဘများ၏ စေတနာ မေတ္တာ စသည်တို့ကိုမူ ငဲ့ညှာကောင်းပါသည်။ ထို့ပြင် တဖက်က ပျားသို့ချိုစွာ အလိမ္မာနှင့် ပြောနေခိုက် မသည်းအူ၏ စကားက မောက်မာရာ ရောက်နေခဲ့ပါ၏။ မသည်းအူ၏ သံသယကလည်း ပြင်းထန်လှပါသည်။

ခင်မောင်ထွေးတို့ မြတ်သူတို့ကလည်း မသည်းအူ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ပြုံးနေကြပါ၏။ တည့်၍ ဖြောင့်သောကြောင့် မသည်းအူ၏စကားက ကလေးစကား ဆန်သည်ဟု သူတို့ ထင်ကြပုံ ရပါသည်။

“ကဲ.. အဲဒါဘဲ ကြည့်ကြပါတော့ အရပ်ကတို့။ ဒါ မိန်းကလေးက ပြောရမယ် စကားလား သမီးရဲ့ ။ယောက်ျား ကလေးက ပြောလာခဲ့ရင်တောင် ကိုယ်က ငြင်းရမှာပါကလား။ တင့်တောင့်တင့်တယ်နဲ့ အများက အသိအမှတ် ပြုထားအောင် ကိုယ့်ဘက်က လုပ်ရချုပ်ရမှာကိုဘဲ... ခုတော့ သမီးက ပြောင်းပြန်။ ဒါနဲ့များ သူ့ကို ကလေးလို့ ထင်ရင် မကြိုက်သေးဘူး... အံ့ပါရဲ့ သမီးရယ်...”

ဖေဖေတို့မေမေတို့ကလည်း ပြုံးနေကြပါ၏။

“ဖေဖေတို့ကတော့ သားရှင်ဆိုတော့ တာဝန်အရကိုဘဲ သမီးရှင်ရဲ့ ဆန္ဒကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောဖြည့် စွမ်းရမယ် သား။ ဒါကို သား နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်က အပေါ်စီးရတိုင်း အနိုင်မကျင့် ကောင်းပါဘူးကွယ်....”

ဖေဖေသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ မောင်မောင့် ခေါင်းကို တလှည့် မသည်းအူ၏ ခေါင်းကို တလှည့် ရွရွကိုင်ကာ ဝင်ပြောလှာပါ၏။

“သမီးကလဲ စိုးရိမ်နေပုံ ရတယ်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ သမီး။ သမီးတို့အတွက်

အခု ပြောနေကြရတာ...။ သမီး တို့ကို မှည့်တပေါက် မစွန်းစေရဘူး။ သည့်အတွက် ဖေဖေ တာဝန်ယူတယ် ...”

မသည်းအူသည် ဖေဖေ့ကိုမူ ယုံသည် ထင်ပါ၏။ အားကိုးဟန်ဖြင့် မော့၍ ကြည့်ပါသည်။ ထိုနောက် မောင်မောင့် ကိုလည်း... ‘ဘယ်နှယ်လဲ....’ ဟု မေးသောဟန်ဖြင့် ကြည့်လှာပြန်ပါ၏။ တဖန် ခင်မောင်ထွေးတို့ မြတ်သူတို့ ရှိရာသို့လည်း လှမ်း၍ ကြည့်နေပြန်ပါသည်။

“မျိုးညွန့်... ဆုံးဖြတ်တာကတော့ မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပေ့ါ။ ဒါပေမယ် မြတ်သူနဲ့ ငါ တိုင်ပင်ကြည့်တယ်။ မင်းဆန္ဒက လိုက်စေ ချင်တယ်ဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျောက်ဆည်ကို လိုက်ခဲ့မယ်...”

ခင်မောင်ထွေး၏ စကားကလည်း “မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်” ဟု ဆိုပေမည့် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၍ နေပါသည်။ ကျောက်ဆည်သို့ လိုက်ရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုတော့လည်း ကျောက်ဆည်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ရေးကို သဘောတူသကဲ့သို့သာ ဖြစ်၍ နေပါ၏။ မောင်မောင် မည်သို့ ဖြေရပါမည်နည်း။

မောင်မောင် မဖြေနိုင်ပါချေ။ မဖြေနိုင်သောကြောင့်လည်း တွေး၍ နေမိရပါ၏။ အနားတွင်မူ မသည်းအူက ခေါင်းကို ငုံ့လျက် မျက်ရည်တွေတွေ ဝေ၍နေပါသည်။

သည်တော့လည်း မဖြေနိုင်၍ မဖြေပဲ နေခဲ့ခြင်းသည်ပင်လျှင် သဘောတူရာ ရောက်ခဲ့ပြီ ထင်ပါ၏။ မသည်းအူ၏ ဖေဖေက စကားပြန်၍ စပါသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ မြန်မြန် ဆောင်ရွက်ကြဘို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ခင်ဗျာ။ သည်တော့ ကျွန်တော်သဘောကို ပြောရရင် နက်ဖန် ညနေရထားနဲ့ဘဲ ကျွန်တော်တို့ သွားချင်တယ်။ ကျွန်တော် ခွင့်ကလဲ နက်ဖန် တရက်ဘဲ ရှိတော့တယ်။ ဟိုမှာကလဲ ကျွန်တော် မရှိရင် မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။ မောင်မျိုးညွန့်တို့လဲ တခါထဲ လိုက်ခဲ့ကြပေ့ါ။ မောင်မျိုးညွန့်ရယ်၊ သမီးရယ်၊ မောင်မျိုးညွန့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူလိုက်အုံးမလဲ မောင်မျိုးညွန့်၊ ဦးတော်နေကြာ လက်မှတ်အတွက် သွားစီစဉ်ထားလိုက်မယ်။ လူကများတော့ တတွဲထဲ ရချင်မှ ရမှာကွယ်...”

သည်အထိလည်း မောင်မောင့်နှုတ်သည် စေ့လျက်သာ ရှိနေမိပါ၏။ မောင်မောင်ကမူ မသည်းအူ ပူနေသည့် အတွက်သာ အပူဟပ်၍ ပူနေမိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ် မသည်းအူ မိဘ၏ စကားများကို မောင်မောင် ယုံကြည်မိပါ၏။

“သည်က မောင်မျိုးညွန့်တို့ အိမ်သားတွေကတော့ ဟိုမှာ အစစအရာရာ

စီစဉ်ပြီးဖြစ်မှာဘဲ လိုက်လာကြတာပေ့ါ။ ဒါလဲ သိပ်တော့ ကြာမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အလွန်ဆုံး ဆယ်ရက် ဆယ့်ငါးရက် ဆိုပါစို့။ ပြီးတော့ အခြေအနေကိုလဲ နေ့စဉ် ကျွန်တော် လှမ်း အစီရင်ခံပ့ါမယ်…”

မသည်းအူ ဖေဖေ၏စကားသည် စင်စစ် နိဂုံးချုပ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သည့်နောက်မှာ ဆက်၍ ပြောစရာ မရှိတော့သည့် အလျောက်လည်း ထိုင်ရာမှ ထကြမည် ပြုကုန် ကြပါ၏။ သည်တွင် မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို မသိမသာ မျက်နှာရိပ်ပြ၍ မောင်မောင့် အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုခင်မောင်ထွေးတို့ပါ လိုက်မယ်ဆိုတော့ ကိုခင်မောင်ထွေးရဲ့ ကားနဲ့သွားရရင် မကောင်းဘူးလား မောင်။ မမစိမ်း ကိုလဲ ခေါ်ခဲ့ပစေပေ့ါ။ မသည်းအူတို့ချည့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး…”

သည်တော့လည်း မောင်မောင် ရုတ်ခြည်း ပြန်ဆင်း၍၊ ခင်မောင်ထွေးတို့ မြတ်သူတို့ကိုပါ တိုင်ပင်ရန် ခေါ်ရ ပြန်ပါ၏။ မောင်မောင့် အခန်းထည်းတွင် ထိုင်၍ တိုင်ပင် ကြပါသည်။ ခင်မောင်ထွေးကလည်း မောင်မောင့်နှယ်ပင် မသည်းက မိဘများ၏ စကားကို ယုံကြည်နိုင်ပါသည် ဟု ဆိုပါ၏။ သူကားဖြင့် တပျော်တပါး သွားကြရေးအတွက်လည်း ခြွင်းချက်မရှိ ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ သူ့ဇနီးကိုလည်း မသည်းအူ၏ ဆန္ဒတခုထည်းအရ သူ ဆန္ဒနှင့် ခြားနားသော်လည်း ခေါ်ခဲ့မည်ဟု ဆိုပါ၏။

မြတ်သူကလည်း… “မောင်မောင့်ကိုကို အတွက်ဆိုရင် မောင်မောင် ဘာလုပ်ရ လုပ်ရပါ။ ဟော့ကောင် မျိုးညွှန့် ငါ့အတွက်ပါ တဆက်ထဲ ပြောပေးကွာ၊ မိမိလတ်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိဦးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်..” ဟူ၍ သူ့သဘောထားကို တင်ပြရင်း၊ တဆက်ထည်းမှာ နောက်ပါသည်။

ဤသည်ကို ကြားရသောအခါ၌မူ မသည်းအူက ရယ်ပါ၏။ မသည်းအူ၏ မျက်ရည်များကလည်း အခန်းလွယ် အပျောက် လွယ်လှပါတကား။

“ဟုတ်သားဘဲ မောင်ကလဲ… ပြောပေးလိုက်ပါ၊ သူ့ခမျာ နှမ လိုချင်လွန်းလို. အကို ကပ်ပေါင်းနေရတဲ့ ဥစ္စာ…”

မသည်းအူ၏ စကားက မောင်မောင့်ကိုပါ လာ၍ ထိပါးပြန်ပါ၏။ မသည်းအူသည် မြတ်သူ့ အတွက် ပြောပေးဟန်ဖြင့် မောင်မောင့် အဖြစ်များကိုပါ စောင်းပုံ ရပါသည်။ မသည်းအူသည် ပြုံး၍နေပါ၏။

မသည်းအူ ပြုံးပြီ ဆိုတော့လည်း မောင်မောင်ပါ ပျော်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြကာ၊

မောင်မောင်တို့၏ အစီအစဉ်သစ်ကို တင်ပြရ ပြန်ပါ၏။

ဤသည်ကိုလည်း မသည်းအူ၏ဖေဖေနှင့် မေမေက ရုတ်ခြည်းပင် လက်ခံခဲ့ပါသည်။

"သည်လို ဆိုရင် တခုတော့ မှာရအုံးမယ်။ ညတော့ မမောင်းကြနဲ့ကွယ်...။ နက်ဖန်လဲ မထွက်နဲ့၊ သဘက်ခါ မနက် စောစောကျမှ ထထွက်ကြပေါ့၊ ဟုတ်လား။ လမ်းလဲ သတိဝိရိယနဲ့ လာကြနော်။ ဦးတို့ ဟိုက အဆင်သင့် ကြိုနေမယ်..."

သည်အထိမူ မသည်းအူ ပူပန်သကဲ့သို့ ပဇာတခုမျှ ဖြစ်၍မလာခဲ့ပါချေ။ မကြည်ဖြူရိပ် မကြည်ဖြူဟန် ဆို၍လည်း မသည်းအူ မိဘတို့၏ မျက်နှာ၌ စိုးစဉ်းမျှ မမြင်ရပါချေ။ လက်မခံခြင်း၊ မနှစ်သက်ခြင်း၊ ဆန့်ကျင်ခြင်း၊ ကန့်ကွက်ခြင်း စသော အနှောင့်အယှက်များ ဟူ၍လည်း တကြိမ်တခါမျှပင်လျှင် မတွေ့ကြုံခဲ့ရပါတကား။

သို့သော် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခဲ့လတ်၍၊ နံနက်(၆) နာရီတွင် ပဲခူးသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရဲများက မောင်မောင်တို့ ကားကို လက်ပြ၍ ရပ်စေခဲ့ပါ၏။ ထို့နောက် မသည်းအူကို အသေအချာ ငုံ့ကြည့်ကာ၊ အမည်ကို မေးပါသည်။ ထို့နောက် ရဲဌာနာ သို့ ခေတ္တကြွပါရန် မောင်မောင်တို့ကို ဖိတ်ကြားပြန်ပါ၏။

မောင်မောင်တို့က အမှန်ကို အတန်တန် ရှင်းပြ၍ တောင်းပန်ကြသော်လည်း အချည်းနှည်းသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ သည်ကိစ္စက ပြေလည်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အခု ကျောက်ဆည်ကို ပြန်ကြတာပါ ဦးလေးတို့ရဲ့၊ မယုံရင် ကျောက်ဆည်ကို လှမ်းပြီး ပေးကြည့်ပါ... ဟု သက်သေ ထူပြန်ပါသော်လည်း၊ ရဲအရာရှိများက ပြုံး၍သာ ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါခဲ့ကြပါ၏။

"ဦးလေးတို့ကတော့ တာဝန် အရပါကွယ်၊ မနေ့ကဘဲ ရန်ကုန်ရဲက လှမ်း သတင်းပို့တယ်။ သတင်းအရ စောင့်ဖမ်း ရတာပါ ကလေးတို့ရဲ့။ ကလေးတို့ ပြောတာလဲ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ် ဦးဟန်ထွန်းက ဦးလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းပါကွယ် ။ သူ့အကြောင်းကို ဦးလေး ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်။ ဦးဟန်ထွန်းဆိုတာ ဥပဒေရေးရာမှာ အလွန် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ သူကိုယ်တိုင် တိုင်ချက် ဖွင့်ထားတဲ့ အမှုကိုမှ သူပြန်ပြီး မရုတ်သိမ်းခဲ့ဘူးဆိုတော့.... ဦးလေးတို့လဲ ဘယ်နှယ်လုပ် တတ်နိုင်ပဲ့မလဲ။ ဦးဟန်ထွန်း မေ့သွားတာလဲ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လေ... ဒါပေမယ် ဝတ္တရား အရ ကလေးတို့ကိုတော့ ခဏခေါ်ထားရ လိမ့်မယ်ကွယ်။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာကိုလဲ လှမ်းအကြောင်းကြား ရအုံးမယ်။ ကလေးမကလေး အတွက်ကတော့...။ သိပ်အခက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်ပုစ္ဆာကို ကလေးတို့ နားလည်နိုင် ပါတယ်..."

သည်တော့လည်း မောင်မောင်တို့ ငြိမ်၍သာ ကျခဲ့ ရပါတော့သည်။

ရဲမှူးကိုယ်တိုင်က ပြောပြ သကဲ့သို့ပင်လျှင်လည်း မောင်မောင်တို့မှာ နားလည် လာခဲ့ကြရပါတော့၏။ ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းပရိယာယ်ဟု ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

မူဆိုးသားလျှင်၊ မိုးကြားကသာ၊ ထွက်တည့်လာ၍၊ တေဇာကြီးလှ၊ ဒိဗ္ဗပါသ၊ မည်ရတွင်ခြင်း၊ နတ်ကြောကွင်းနှင့်၊ လျှင်ပြင်း တည့်တည့်၊ ပစ်လွှတ် ထည့်သော်၊ သွယ်မှည့်ဆင်းလျာ၊ မင်းသူဇာ၏။ လက်ျာလက်လှ၊ ဖြူရွှရွှကို၊ မြဲလှအနေ၊ ပတ်မိချေသည်၊ မပြေခတ်သော့ မယွင်းတည်း။

နံနက် (၇)နာရီ ခန့်တွင်မူ ရန်ကုန်ရဲများနှင့် တကွ မသည်းအူ၏ မိဘများကိုယ်တိုင်ပင် ရဲဌာနသို့ ရောက်လာ ကြပါ၏။ မသည်းအူ၏ ဖေဖေ ဝင်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်မောင့် စိတ်မှာ ပသို့ ဖြစ်လာသည် ပသို့ ဖြစ်လာသည် မသိပါချေ။ ပြေးကြိုတည့်၍လည်း မသည်းအူ့ ဖေဖေ၏ ခြေအစုံကို ဒူးထောက်၍ ဖက်ကာ အသနားခံ ပန်ကြားနေမိ ဖြစ်ပါ၏။

မသည်းအူကမူ မာနထားပါသည်။ မိဘရင်းပင် မှန်သော်လည်း မောင်မောင့်နှယ် အောက်အကျခံ မပန်ကြား မူ၍ ဣန္ဒြေ အပြည့်နှင့်သာ နေရာမပျက် ထိုင်နေလျက် ရှိပါ၏။ မသည်းအူ၏ မေမေက မသည်းအူထံပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ နှစ်သိမ့်ဖြားယောင်းရန် ကြံခဲ့သည်ကိုလည်း 'မေမေတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလိုက်ဘူး၊ မောင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး၊ မောင့်အနားမှာ အသေခံမယ်..' ဟူ၍သာ တုံ့ပြန် ကျေညာခဲ့ပါသည်၊

မသည်းအူသည် မသည်းအူကို အဓမ္မ ဆွဲဆောင် ကြတော့မည် ပြုသော အခါ၌လည်း အချုပ်ခန်း သံတိုင်များကို တအားကိုင်ဆွဲထားကာ မြေမှာ လှဲအိပ်လူးလိမ့်၍ ဆန္ဒပြပါ၏။

ခင်မောင်ထွေး၊ မမစိမ်း၊ မြတ်သူနှင့် မောင်မောင် တို့ကို ရန်ကုန်သို့ ဆောင်ကြဉ်း ရလိမ့်မည်ဟု ဆိုကာ ရန်ကုန် ရဲများက အပြင်သို့ ခေါ်ဆောင်သောအခါ၌မူ မသည်းအူသည် ပြေး၍ လိုက်လာပြန်ပါသည်။ သည်တွင် လမ်းမှာရပ်နေသော မသည်းအူ၏ ဖေဖေက ဆီး၍ ဖမ်းထားနိုင်ပါလျက် မဖမ်း#၍၊ ခြေတဖက်ဖြင့်သာ လှမ်းခံလိုက်ပါ၏။ မသည်းအူသည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် အမြစ်ပြတ်၍ လဲရသော သစ်ပင်ကဲ့သို့ မြေမှာ မှောက်လျက် လဲခဲ့ရပါသည်။ အုတ်နှင့် မျက်နှာ တအားကုန် ရိုက်မိ သောကြောင့်လည်း၊ မသည်းအူ ကြိုးစား၍ ပြန်ထသော အခါ၌ မသည်းအူ၏ မျက်နှာတွင် သွေးများစီးကျ နေလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ မသည်းအူ၏ ဆံပင်တို့မှာလည်း ပြေကျလျော့ရဲ ဝဲ၍နေပါသည်။ မသည်းအူကမူ ဖွဲကိုလည်း မလျှော့၊ မာနကိုလည်း မလျှော့၊ သတ္တိကိုလည်း မလျှော့မူ၍ ဆက်လက်ပြေးထွက် လာရန်သာ အားထုတ်နေပါ၏။

ရက်စက်သော၊ ကြမ်းကြုတ်သော၊ ယုတ်မာသော၊ ရိုင်းစိုင်းသော လက်မရှိ့ မူဆိုးကမူ မသည်းအူကို ဆံပင်မှ နေ၍ ပြောင်းဖူးနှယ် ကိုင်ဆွဲကာ ချုပ်၍ထားပါသည်။ မသည်းအူက တအားဆောင့်၍ ဆံပင်များ အပြတ်ခံကာ ရုန်းသောအခါ၌ မူကား မူဆိုးစိတ်မှာ ဟုန်းဟုန်းလောင်မြိုက် ဒေါသခိုက်သည်ထင့်။ မသည်းအူ၏ မောင်မောင်ပင်လျှင် အခါခပ်သိမ်း မနမ်းရက်ခဲ့သော မြရည်ကြောစိမ်း လဲ့လဲ့ရှိမ်းသည့် ပါးဖြူဖြူနုနုအစုံကို တအားကုန် ရိုက်ခဲ့ပြန်ပါ၏။

"မခွဲဘူး... မခွဲဘူး... မောင်နဲ့ သေထိအောင် မခွဲဘူး။ သည်မှာတွင် ငါ့ကို အသေ သတ်ပစ်လိုက်ကြ၊ ငါ အသေခံမယ် ဟဲ ...."

ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော မသည်းအူသည်လည်း ရိုင်းခဲ့ရပါပြီတည်း။

မသည်းအူသည် လှရသည့် အထည်းတွင် အလှကိုလည်း ကြိုက်တတ်ခဲ့ပါ၏။ အလှပြင်ဆင်ခြယ်သရခြင်းသည် ပင်လျှင်လည်း မသည်းအူ၏ ဝါသနာ မှန်ပါသည်။ မသည်းအူသည် လှသည်ထက် လှရေးအတွက်လည်း ကောင်းပေ ညွှန့်ပေ ဆိုသော တိုင်းတပါးဖြစ် အလှကုန်များကိုမှ နှစ်သက်သုံးစွဲတက်၍၊ အလှခြယ်နည်း အမူအရာလုပ်နည်း ဆံပင်ထုံးဖွဲ့နည်း စသည်တို့ ပါဝင်သော လစဉ်ထုတ် အမေရိကန် မိန်းမမဂ္ဂဇင်းများကို ဖတ်ကာ လေ့ကျင့် ပြင်ဆင် ထုံးဖွဲ့လေလည်း ရှိပါ၏။ ယခုသော် ထို မသည်းအူ၏ မျက်နှာပြင်မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်း၊ မျက်ရည်အလိမ်းလိမ်း၊ ဖုံအလိမ်းလိမ်း ပါတကား။

"ကျွန်တော် ရှိခိုးပါတယ် အကိုကြီးရယ်။ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ စကားတခွန်းလောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောခွင့် ပေးပါဗျာ။ သူ့ကို မကြည့်ရက်နိုင်လွန်းလို့ပါ။ သူ အေးအေးသက်သာ လိုက်အောင်လဲ ကျွန်တော် ပြောပေးပ့ါမယ် နော် အကိုကြီး..."

မောင်မောင်တို့ကမူ ဌာနာအဆောက်အဦ၏ အပြင်၌ ရပ်ထားသော ရဲယာဉ် တစင်းလည်းသို့ ရောက်နေရပြီ ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မောင့်အနား၌မူ မြတ်သူသာ ရှိပါသည်။ မြတ်သူကမူ မောင်မောင့်ကို နှစ်သိမ့်၍ နေပါ၏။

ခင်မောင်ထွေးနှင့် မမစိမ်းတို့ကမူ သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ကား နောက်ခုံတွင် စုံတွဲထိုင်လျက် ရှိပါသည်။ သူတို့မှာလည်း အစောင့်အကြပ်နှင့်ပါတည်း။

"လုပ်ပါ အကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော့်တသက် အကိုကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးဗျာ။ သည်ကနေ့ နောက်ဆုံးနေ့ပါ၊ ဝအောင် ကြည့်လိုက်ပါရစေ အကိုကြီး ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို သနားပါဗျာ.."

သည်တော့လည်း မောင်မောင်တို့ကို တာဝန်ယူစောင့်နေရသည့် ရဲအုပ်သည်

စာနာမိလာသည်ထင့်။ ကားထည်းမှ ပြန်လည်ဆင်းစေခဲ့ပါ၏။ ထိုအခါ ဌာနာအဆောက်အဦထည်းသို့ မောင်မောင် ပြေးဝင်ခဲ့မိပြန်ပါသည်။

မသည်းအူ ပသို့ ဖြစ်နေရသည် မသိပါချေ။ မသည်းအူသည် မြေမှာလဲလျက် မောနေပါချေ၏။ မသည်းအူ၏ မေမေက မသည်းအူ၏ ခေါင်းကိုပွေ့၍ သူ့ ကိုယ်၌မှီစေကာ၊ မသည်းအူ၏ မျက်နှာကိုလည်း လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် သုတ်သင်ပေးလျက် ရှိပါသည်။ မောင်မောင်သည်လည်း မသည်းအူ၏အဖြစ်ကို မြင်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် မသည်းအူ၏အပါး၌ ဒူးထောက်ထိုင်မိကာ၊ မသည်းအူ၏ လက်များကို စမ်းကိုင်မိပါ၏။

မသည်းအူသည် မော၍ မျောနေ ပုံရပါသည်။ မသည်းအူ၏ နှုတ်ခမ်း တို့သည်လည်း ဖြူလျော်လာကာ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိပါ၏။ မသည်းအူ၏ နဖူးအထက် ဆံယဉ်စမှာလည်း လက်တဆစ်ခန့် ကွဲနေကာ သွေးများစိမ့်ထွက်ဆဲ ရှိပါသည်။ မျက်စေ့အောက်မှ လက်ဝဲဖက် ပါးစုံ ရိုးမှာလည်း ခိုက်မိထားသည်ထင့်။ ညိုမည်း ရောင်ကိုင်း၍ နေပါ၏။

"မသည်းအူ..မသည်းအူ...."

မသည်းအူ၏လက်ကို ကိုင်လှုပ်၍ မောင်မောင်ခေါ် မိပြန်ပါ၏။ ထိုအခါ၌မူ မသည်းအူသည် အနည်းငယ် လူးလွန့်စ ပြုပါသည်။ မျက်စေ့အစုံကိုလည်း အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လှာပါ၏။ ထို့နောက် မသည်းအူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကမ်းလင့်၍ သူ့ကိုခေါ်ပါရန် ဟန်အမူအရာဖြင့် ပြပါသည်။ မသည်းအူ၏ မိဘများ မျက်မှောက်မှာပင် မသည်းအူကို မောင်မောင် တယုတယ ပွေ့ယူ၍၊ သွေးစ မျက်ရည်စများကိုလည်း ကြင်ကြင်နာနာ သုတ်ပေးနေမိ ဖြစ်ပါ၏။

"စိတ်ကိုတင်းပါ မသည်းအူရယ်၊ တနေ့တော့ မောင် တို့ ပြန်တွေ့ကြရမှာပါ..."

သည်တော့လည်း မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို တအား ဖက်လှာပြန်ပါ၏။ မောင်မောင်ကလည်း ပါးချင်း အပ်ထား မိပါသည်။ သည်အခိုက် မသည်းအူက မောင်မောင့် ကို လေသံယဲ့ယဲ့နှင့် ပြောလှာပြန်ပါ၏။

"မောင် ကျောက်ဆည်ကို ရောက်အောင် ဆက်ဆက် လာခဲ့နော်၊ မသည်းအူစောင့်နေမယ်..."

မောင်မောင့်ဘဝမှာ မည်သို့ ကြုံရဦးမည် မသိ၊ မောင်မောင့် အနာဂတ်မှာ မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရဦးမည် မသိ သေလည်း မသည်းအူ စိတ်ချမ်းသာစေခြင်း အလို့ငှာ မောင်မောင် ဝန်ခံကတိ ပြုခဲ့မိပါ၏။ သည်တော့မှပင် မသည်းအူကလည်း

မောင်မောင့်ကို ဖြေ ဖြေလွှတ်ပါသည်။

တွေးကြည့်လျှင် ပုံပြင်ပမာသာ ထင်ရပါချေ၏။ သည်ဇာတ်ကို သည်မျှနှင့်ပင် သိမ်းရတော့မည် ဆိုတော့လည်း အသည်းက လည်မှာ ပျို့၍ လာပါသည်။ အော်... ဆက်ဆက်မကြာ၊ သက်လိပ်ပြာသည်။ လွတ်ကွာရစ်လည်း နစ်တော့ မည်တည့်၊ ချစ်ရည်မပြယ်၊ ဆွေသည်မယ်နှင့်၊ ကြည်ဘွယ်မရဲ၊ လည်ဝယ်ဆွဲလျက်၊ မခွဲဘူးပါ၊ သည်အခါဝယ်၊ သောင်သာစွဲစ၊ သဲလွလွ၌၊ ကွဲရတော့မည်၊ ထဲကရည်၍၊ မတည်တန့်ဆုံး၊ နှောင့်နှလုံးသည်၊ ကျုံး၍သည်မှာ၊ မကြည်ရာခဲ့၊ နှောင်မှာမချိ၊ လောင်စာငြိ၏၊ စန္ဒိမည်ခေါ်၊ မြတ်မနော်သည်။ ထပ်လျော်စုံမက်၊ ငါ့အတွက်ကို၊ ဆတက်ဆယ်ရာ၊ ဘယ်ဆုံးပါလိမ့်၊ ပူဆာပန်းလျ၊ ရမ်းကာဆ၍၊ ရှုတရစ်မည်၊ မြမျက်ခြည်ဟု၊ မတည်ညှိုးလျ၊ စိုးရိမ်လှခဲ့...။

ညွှတ်ခွေဝမ်းနည်း၊ ကိုယ်ထည်းဖေါ်ကွာ၊ ကျန်ရစ်ရာ၌၊ ဗျာပါညှိုးသမ်း၊

နွမ်းသည်တချက်၊ ရှက်သည်တကြောင်း၊ လျောင်းလည်း မနိုင်၊

ထိုင်လည်း မရ၊ ထလည်းမဟန်၊လွမ်းသာဝှန်ရှင့်။

တွဲ၍ ချည်ထားသော ကြိုးကို ဖြုတ်ကာ သဘော်သည် ဆိပ်ခံမှ ခွာခဲ့တုံ၏။

ကမ်းစရေသည် နောက်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ဆိပ်ခံသည်လည်း ကမ်းစမှာပင် ကျန်ရစ်ရပါ၏။

သူတို့ မသည်းအူကို အဝေးသို့ ဆောင်ကြဉ်း သွားပေပြီ။ မသည်းအူသည် ကလေးငယ် ပြေးရာသို့ ချာရပတ် လည်ကာရင်း၊ မြေနှင့် တိုက်ကာရင်း၊ သစ်ပင်နှင့်ငြိကာရင်း လိုက်၍သာနေရသည့် လေတံခွန်နှင့် ပမာတူပါ၏။ မသည်းအူ၏ အသွင်အပြင်သည် ပကတိ နာကြည်းဖွယ် ရာပါတကား။

မောင်မောင်တို့ကမူ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရပါ၏။ ပဋ္ဌမ သက်ဆိုင်ရာ ရဲဌာနာမှာ မောင်မောင်တို့ ခဏနားကြ ရပါသည်။ ထို့နောက် အလှည့်ကျ ရမန်တရားသူကြီး၏ မျက်မှောက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရပြန်ပါ၏။

တရားသူကြီးသည် ရဲကတင်ပြသော အမှုမှတ်တမ်းကို ဖတ်၍ မောင်မောင်တို့ကို ကြည့်ကာ အနည်းငယ် ပြုံးပါသည်။

“ကဲ မင်းတို့ကို ရဲက ရမန်တပတ် ဆယ်ငါးရက် ချုပ်ထားချင်တယ်လို့ တင်ပြထားတယ်။ မင်းတို့ အနေနဲ့ ဘာပြောချင်ကြသလဲ….”

မောင်မောင်ကမူ ပဇာမျှ မပြောလိုပါတော့ချေ။ လေ့ဖြစ်ရခါမှတော့ လှိုင်းကို ရင်မဆိုင်လို့၍ ရနိုင်မည်မဟုတ် ဟု မောင်မောင် ယုံကြည်မိပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ခေါင်းကိုပင် မဖေါ်တော့မူ၍ ငုံ့ထားဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ချုပ်ထားရမှာလဲ ခင်ဗျာ..

ဤကား ခင်မောင်ထွေး၏အသံ ဖြစ်ပါ၏။ မမျှော်လင့်ပဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခင်မောင်ထွေးကိုမူ မောင်မောင် လှည့်ကြည့်ဖြစ်ပါသည်။

"သည်လိုလေ... မင်းတို့ကို ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၆၃၊ ပုဒ်မ ၃၆၆ နဲ့ ရဲက အမှုဖွင့်ထားတယ်။ သည်ပုဒ်မတွေရဲ့ သဘောကိုရော မင်းတို့ သိကြရဲ့လား..."

သည်တခါမူ မောင်မောင်ကစ၍ ခေါင်းခါ ပြခဲ့မိပါ၏။ ထိုအခါ တရားသူကြီးက စာအုပ်တအုပ်ကို လှမ်းယူ၍ ဖတ်ပြခဲ့ပါသည်။

"ပုဒ်မ ၃၆၃။ မည်သူမဆို၊ တဦးတယောက်သော သူအား ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံမှ အပသို့ဖြစ်စေ၊ ဥပဒေနှင့်အညီ အုပ်ထိန်းသူထံမှ ဖြစ်စေ ခိုးယူလျှင်၊ ထိုသူကို ခုနစ်နှစ်အထိ ထောင်ဒဏ်တမျိုးမျိုး ချမှတ်ရမည့်ပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။"

"အဲ...ဒါက တခု၊ ပုဒ်မ ၃၆၆ ကတော့..."

တရားသူကြီးသည် မောင်မောင်တို့ထံသို့ တဖန် လှမ်းကြည့်ပြန်ကာ အနည်းငယ် ပြုံးလှာပြန်ပါ၏။ မောင်မောင့် နားလည်း၌မူ "ခုနစ်နှစ်" ဟူသော အသံသည်သာ လွှမ်းလျက်ရှိပါသည်။

"ပုဒ်မ ၃၆၆။ မိန်းမက အလိုမတူဘဲ ထိုမိန်းမကို တဦးတယောက်သော သူနှင့် ထိမ်းမြားပေးခြင်းငှါ အတင်း အဓမ္မပြုရန် အကြံနှင့်သော်၎င်း၊ ထိုသို့ အတင်းအဓမ္မ ပြုခြင်းခံရမည် ဖြစ်တန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့်သော်၎င်း၊ အနိုင်အထက်ပြုခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကာမသွေးဆောင် အကျင့်ဖျက်ဆီးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မတရားသဖြင့် ကာမစပ်ယှက်စေရန်သော်၎င်း၊ ထိုသို့ အနိုင်အထက် ပြုခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ကာမသွေးဆောင် အကျင့်ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရမည် ဖြစ်တန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့်သော်၎င်း၊ မည်သူ မဆို မိန်းမတဦးတယောက်အား ခိုးယူလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် သွေးဆောင်ဆွဲခေါ်လျှင်၊ ထိုသူက ဆယ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ် တမျိုးမျိုး ချမှတ်ရမည့်ပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။"

"ထို့ပြင် ... ဤရာဇသတ်ကြီးတွင် အဓိပ္ပါယ် ဖေါ်ပြသည့် ရာဇဝတ် မကင်းသော ခြောက်လှန့်ခြင်း နည်းဖြင့် သော်၎င်း၊ မိမိအခွင့်အာဏာကို အလွဲသုံးစား ပြုခြင်းဖြင့် သော်၎င်း၊ အခြား အတင်းအဓမ္မနည်း တနည်းနည်းဖြင့်သော်၎င်း၊ အနိုင်အထက် ပြုခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကာမသွေးဆောင် အကျင့်ဖျက်ဆီးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မိန်းမ တဦးတယောက်ကို အခြားသူ တဦးတယောက် နှင့် မတရားသဖြင့် ကာမစပ်ယှက်စေရန် အကြံနှင့်သော်၎င်း၊ ထိုသို့ ကာမစပ်ယှက်ခြင်းခံရမည် ဖြစ်တန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့် သော်၎င်း၊ မည်သူမဆို ထိုမိန်းမအား တနေရာရာမှ ထွက်သွားစေရန် သွေးဆောင်လျှင်၊ ထိုသူကို အထက်က ဖေါ်ပြသည့်အတိုင်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရမည်..။

တရားသူကြီးသည် စာအုပ်ကို ပိတ်၍ မောင်မောင် တို့ကို တဖန်

ကြည့်လှာပြန်ပါ၏။

အဲဒါဘဲကွယ်.... မင်းတို့ လုပ်လာတာ မင်းတို့ အသိဆုံး နေမှာပေါ့။ သည်တော့ မင်းတို့အနေနဲ့ ပြောချင်တာ ဆိုချင်တာ ရှိရင် သည်မှာပြောနိုင်တယ်...

တရားသူကြီးသည် ပဇာ့ကြောင့် သည်မျှ အပြော ခိုင်းနေရပါသနည်း။ မောင်မောင့်အဖို့မူ ပဇာမျှ မပြောလိုတော့၊ ငုံ၍သာ ခံတော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါ၏။ မသည်းအူနှင့် ကွဲရသော အဆင်းရဲထက် အဘယ်မည်သော အဆင်းရဲသည် ပိုနိုင်ပါ့မည်နည်း။

မောင်မောင် ရှက်လည်း ရှက်မိပါသည်။ သူငယ်ချင်းများကိုလည်း အားနာမိပါ၏။ သို့သော် မောင်မောင့် ဘဝမှာ ဆုံးပါပြီ။ အနည်းဆုံး ခုနစ်နှစ်ကြာမျှ ထောင်ထည်းတွင် နေရတော့မည်မို့လည်း မောင်မောင် အားငယ် မိပါသည်။ လောက အလယ်မှာလည်း အဘယ်မှာလျှင် မျက်နှာပြစ္စံစရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။

"ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေ..."

မြတ်သူသည် ကျောင်းသားငယ် တယောက်ကဲ့သို့ ရုတ်တရက် လက်ကိုပိုက်၍ မတ်တတ်ရပ်ပါ၏။ တရားသူကြီး ကမူ ခွင့်ပြုဟန်ဖြင့် မေးကို မော့၍၊ မျက်ခုံးကို ပင့်ပါသည်။

"မိဘက သဘောမတူလို့ ကိုယ်ရည်းစား ကိုယ်ခိုးတာလဲ အပြစ်ရှိတာဘဲလားခင်ဗျ...."

သည်တခါမူ တရားသူကြီးက သိသိသာသာ ပြုံးပါသည်။

"ခုနက ဖတ်ပြတယ် မဟုတ်လား၊ အဲသည်ပြစ်မှုနဲ့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ ကိုင်ခဲ့တာနဲ့ အကျုံးဝင်တယ် မဝင်ဘူးဆိုတာကို ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိရမှာပေါ့ကွယ်။ ကဲပါလေ... အဖြစ်အပျက်ကို အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပြစမ်းပါ"

ထိုအခါ မနေသာတော့ပြီမို့ မောင်မောင် ထိုင်ရာမှ ထမိရပါ၏။ မောင်မောင် မပြောလိုပါလျက်နှင့်ပင် ပြောရ ပါတော့မည်။

"သည်လိုပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော်တို့ စတွေ့ကြပုံ က မသည်းအူက ရန်ကုန်ကျောင်းကို အလာ သူ့အမေကို ပြန်အပို့ ကျွန်တော်က..."

မောင်မောင် ပြောနေခိုက်မှာပင် တရားသူကြီးသည် မောင်မောင့်ကို လက်ကာပြ၍ ရပ်စေပြန်ပါ၏။

"တွေ့တာတွေ ... ဆုံတာတွေ မလိုပါဘူးကွယ်။ တတ်နိုင်သမျှ

အတိုချုံးပြောပါ…”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော်ဘယ်လို ပြောရမှာပါလဲ။ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျား အကောင်းဆုံးကတော့ သိချင်တာ မေးပါ၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဖြေပါမယ်…”

မောင်မောင့်စကား မဆုံးမီမှာပင် တရားသူကြီးနှင့် ရဲအရာရှိ အပါအဝင် ပရိသတ်က ရယ်မောကြပါ၏။ မောင်မောင့် စကားကလည်း အမှန်တော့ ရယ်စရာကောင်း၍ နေပါသည်။

“သူ့အစား ကျွန်တော်ပြောပြရင်ကော မရဘူး လားခင်ဗျ….”

ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်သော မြတ်သူက ဝင်၍ ကူညီခဲ့ပါ၏။ တရားသူကြီးကလည်း ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။

“မျိုးညွန့်က သည်လိုဘဲ ပြောတတ်လို့ပါ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့။ ကျွန်တော် အတိုချုံး ပြောပါ့မယ်…”

“မျိုးညွန့်နဲ့ မသည်းအူနဲ့ တယောက်နဲ့ တယောက် မေတ္တာရှိနေကြတာ တနှစ်လောက် ရှိပါပြီ။ နောက်ဆုံး မသည်းအူ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတဲ့နေ့က မသည်းအူနဲ့ မျိုးညွန့် ရုံးမှာတက် လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် တနေရာမှာ ပုန်းနေခဲ့ကြပါတယ်။

“မသည်းအူရဲ့ အိမ်က မသည်းအူကို တခြားလူ တယောက်နဲ့ မသည်းအူရဲ့ သဘောမပါဘဲ လက်ထပ်ပေးဘို့ အစီအစဉ် ရှိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ခုလို ပုန်းနေကြရတာပါ။

“ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ်နှစ်ရက်နေ့က သတင်းစာမှာ နှစ်ဘက်မိဘများ ဆိုပြီး လက်မှတ်ရေးထိုး ထားတဲ့ ကြော်ငြာတခု ပါလာပါတယ်။ သဘောတူတယ်၊ ပြန်လာကြတော့…. ဆိုတဲ့ သဘောပါဘဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် တို့လဲ ပါတယ်။ မျိုးညွန့်အိမ် ပြန်ကြတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နှစ်ဘက်မိဘ စုံစုံညီညီ တွေ့ကြရပါတယ်။ အဲသည်မှာ ပြောကြဆိုကြတာတော့ အားလုံး အဆင်ပြေလို့ဘဲ။ မင်္ဂလာဆောင်တာတောင် နှစ်ခါဆောင် ပေးမယ်တဲ့….။ မသည်းအူက ကျောက်ဆည်က ဆိုတော့ ကျောက်ဆည်မှာ တကြိမ်၊ ရန်ကုန်မှာ မျိုးညွန့်တို့အိမ်က တကြိမ်ပေါ့ခင်ဗျာ…..”

“သည်နေရာမှာ မသည်းအူရဲ့ မိဘက အစဉ်အလာ မပျက်ရအောင် ကျောက်ဆည်မှာ ပဌမ မင်္ဂလာဆောင် ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ အားလုံး သဘောတူကြတယ်။ သူတို့က မီးရထားနဲ့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က မီးရထားနဲ့

မလိုက်ဘဲ ကားနဲ့ သွားကြတယ်။ ပဲခူးရောက်တော့ ဆီးအဖမ်းခံရတာပါဘဲ။ သက်သက်မဲ့ ကလိန်ကျတာပါ....”

မြတ်သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်မောင့်ထံသို့ မျက်နှာမူ၍ တရားသူကြီးက “သည်အတိုင်း ဟုတ်ရဲ့ လား” ဟု မေးပါသည်။ မောင်မောင်ကလည်း “ဟုတ်ပါတယ်....” ဟူ၍ပင် ဖြေခဲ့ပါချေ၏။

“ဒါဖြင့် လက်ထပ်စာချုပ်ရော ပြနိုင်ပ့ါမလား။ ပြီးတော့ မောင်မောင်မျိုးညွန့်နဲ့ မသည်းအူတို့ မေတ္တာမျှ နေကြတယ် ဆိုတာကော သက်သေ အထောက်အထား ပြနိုင်ပ့ါမလား”

ဤ တရားသူကြီး၏မေးခွန်းကိုမူ ခင်မောင်ထွေးက ဝင်၍ဖြေပါ၏။

“ဒါအတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊ ခတ်ပုံတွေ ရည်းစားစာတွေမှ ကြည့်မကုန်နိုင်အောင် ရှိပါတယ်..”

ဤနေရာတွင်မူ ရဲအရာရှိ၏ မျက်နှာသည် ပျက်လျက် ရှိပါ၏။

“နေအုံးကွယ့်.. နောက်တခု မေးရအုံးမယ်။ အဲသည် မသည်းအူ ဆိုတာက ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိပြီလဲ။ သူ့ အသက် ကိုရော သိရဲ့လား...”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မသိပါဘူး၊ မျိုးညွန့် သိပါလိမ့်မယ်။ ဟေ့ မျိုးညွန့်...”

မောင်မောင်လည်း ရုတ်တရက်သော် လန့်မိရပါ၏။ ထို့နောက် အနည်းငယ် စဉ်းစား၍ ဖြေရပါသည်။

“ကျွန်တော်ထက် သုံးနှစ် ငယ်ပါတယ်..”

တရားသူကြီးသည် ပဇာကြောင့် မသိ၊ ပြုံး ပြန်ပါသည်။

“က အနှုတ် ၃ ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ က က ဘယ်လောက်ရှိတာတုန်း....”

အများက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြပြန်ပါ၏။

“ဆယ် ခြောက်နှစ်ပါ”

“ဟ မင်းက ဆယ်ခြောက်နှစ်ဆိုတော့.. မသည်းအူ ဆိုတာက ခုမှ ဆယ်သုံးနှစ်ဘဲ ရှိအုံးမှာပေ့ါ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက ဆယ်ခြောက်နှစ်ပါ”

“ပြည့်ပြီလား၊ မပြည့်သေးဘူးလား။ သူ့မွေးနေ့ မွေးလကိုရော မသိဘူးလား..”

“မွေးနေ့ မွေးလတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ် ၁၆ နှစ်တော့ ပြည့်ပါပြီ။ လက်ထပ်တဲ့နေ့ကုန်းက တွက်ကြည့်တာ ပြည့်ပြီးလို့ နှစ်လတောင် စွန်းခဲ့ပြီ ပြောပါတယ်’ လက်ထပ်စာချုပ်ထဲမှာတော့ အကုန်ပါတယ်နဲ့ တူပါတယ်”

တရားသူကြီးသည် … တပြုံးထည်းသာ ပြုံး၍နေ ပါသည်။

“ကဲ သည်လိုဆိုရင် မေးခွန်းတခု ထပ်မေးအုံးမယ်”

တရားသူကြီး စကားပြောနေခိုက်မှာပင် ခင်မောင်ထွေးက ရုတ်တရက် ထ၍ ရပ်နေပြန်ပါ၏။

“တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျား….”

တရားသူကြီးက လက်ဟန်ဖြင့် ပြန်လည် အထိုင်ခိုင်း သည်ကိုပင် မထိုင်မူ၍၊ တရားသူကြီး၏စကား ပုဒ်အဖြတ်မှာ ခင်မောင်ထွေးက အခမ္ဘ တိုင်တည်ပြန်ပါသည်။

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အာမခံလျှောက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒါကလေးတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး….”

မမစိမ်းက လူ့လက်ကို ဆွဲ၍ ပြန်အထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ခင်မောင်ထွေးသည် စကားကို အဆုံးအထိ မပြောတော့မူ၍ ပြန်ထိုင်ခဲ့ပါ၏။ တရားသူကြီးကမူ ခင်မောင်ထွေးကို ကြည့်၍၊ အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန် ပြုပါသည်။

“အဖြစ်နိုင်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းကတော့ အခု သည်က ရဲအရာရှိနဲ့ အတူ မောင်မောင်မျိုးညွန့်ရဲ့ အိမ်ကို ပဌမသွား၊ ခုနက ပြောတဲ့ သက်သေခံ အထောက်အထား လက်ထပ်စာချုပ်တို့ ရည်းစားစာတို့ယူခဲ့၊ ပြီးတော့ မိဘတွေလဲခေါ်ခဲ့၊ အာမခံဖို့ လူနှစ်ယောက်လဲ ခေါ်ခဲ့… ။ မောင်မောင်မျိုးညွန့် တယောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ သည်မှာဘဲ နေရစ်ပေါ့။ အိမ်မှာ ဖုံးရှိရင်လဲ သည်ကနေ လှမ်းအကြောင်းကြားပေါ့။ အာမခံဖို့ လူတွေလဲ ခေါ်ခဲ့ဘို့ ပြောပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လဲ ဟောသည်က ရဲအမှုထမ်းတွေက သွားအကြောင်းကြား ပေးလိမ့်မယ်။ သူတို့ကို စာရေးပေးလိုက်ကြပေါ့…”

“အဲ မောင်မောင်မျိုးညွန့် တင်ပြမယ့် သက်သေခံ အထောက်အထားတွေက ခိုင်လုံမယ် မှန်ကန်မယ် ဆိုရင်တော့၊ ပဌမ မင်းတို့အားလုံးဟာ

လူငယ်ကလေးတွေလဲ ဖြစ်သေးတယ်။ ဒုတိယ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကို တခါမှကျူးလွန်ဘူးသူတွေလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တတိယ အမှုကိုပျက်ပြားအောင် ကြံဆောင်ဖန်တီးနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာလဲ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အချက်တွေကြောင့် မင်းတို့ကို အာမခံပေးမယ်… ကဲ ရှင်းကြပလား…”

တရားသူကြီးသည် မောင်မောင်တို့ကို ညွှာပုံရပါ၏။ သို့သော် မောင်မောင်တို့နှင့် တွေ့ရသည့် အတွက်ကား တော်တော် စိတ်ပျက်နေပုံရပါသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်မှာ ဖုံးတော့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ် မိဘမရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမှာလဲ ခင်ဗျာ.....

ဤကား ခင်မောင်ထွေး၏ မေးခွန်း ဖြစ်ပါ၏။

“မိဘမရှိလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းတို့ အသိမိတ်ဆွေထဲက အိုးပိုင် အိမ်ပိုင် မြေပိုင် ခြံပိုင် ဆိုပါစို့၊ မပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်သူ တယောက်ကို နှစ်ယောက် ကျစီ ခေါ်ရမယ်။ သုံးထောင်တန် အာမခံ နှစ်ယောက် ပေ့ါကွယ် …”

မြတ်သူကမူ စကားပြောခွက် ရှိရာသို့ပင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ မောင်မောင်လည်း ရဲအရာရှိနှင့်အတူ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

ထ ထ ထ

သို့နှင့် ထိုနေ့ညနေက မောင်မောင်တို့ အာမခံ ရခဲ့ကြပါ၏။ မောင်မောင်တို့ ကိုယ့်အိမ်သို့ကိုယ် ပြန်နိုင်ခဲ့ ကြပါသည်။

ညဦးတွင်မူ မောင်မောင့်အိမ်၌ မောင်မောင်တို့ တိုင်ပင် ဖြစ်ကြရပြန်ပါ၏။ ခင်မောင်ထူးတို့ မောင်နံ့နှင့် မြတ်သူတို့ အသိုက်လည်း ရောက်လာကြပါသည်။

ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကမူ မသည်းအူ၏ မိဘများကို လူကြီးလူကောင်း အမည်ခံယူထားပါလျက် သည်နယ် သစ္စာပျက် ကတိပျက် ကျင့်ကြံရပါမည်လော.. ဟု ဒေါသ တထထ တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် ရှိနေကြပါ၏။ သည်အမှုကို မနိုင် နိုင်ရသည် အထိ ရေဆုံးမြေဆုံးလိုက်မည်၊ ရှိသည့် ပစ္စည်း အကုန် ကုန်လျှင် ကုန်ပါစေ၊ ထင်လျှား ကျော်ကြားသော ဝတ်လုံများကို ကြေးနှင့်ပစ်၍ ငှားရမ်း ရင်ဆိုင်မည်.... စသည် စသည်ဖြင့်လည်း ဖေဖေက ကျေညာ ခဲ့ပါသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မြတ်သူကမူ... မကျော်ကြားသော်လည်း မခံချင်စိတ်ဖြင့် စေတနာအလျောက် ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက် ပေးလိုသော သူ့အကို၏သူငယ်ချင်း လူငယ်ဝတ်လုံ တယောက်နှင့်ပင် လုံလောက်ပါပြီ၊ အမှုမှာ မုချနိုင်ရမည်ဟု ထိုလူငယ် ဝတ်လုံက ယုံကြည်ယူဆထားသည်ဟု ပြောပါ၏။

ခင်မောင်ထွေးကလည်း သည်အမှုအတွက် ကုန်ကျစရိတ်များကို သူအစအဆုံး တာဝန်ယူလိုသည်၊ သူ့အတွက် ဝတ်လုံ အဖြစ်ဖြင့်မူ ကျော်ကြားသော ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်ကို ငှါးမည်ဟု ဆိုပါ၏။

မောင်မောင့် အတွက်မူ ဖေဖေတို့က ညနေကတည်း ကပင် ဝတ်လုံ ဦးကျော်မြင့်နှင့် စကားပြောပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ်လုံ ဦးကျော်မြင့်၏ အိမ်တွင်လည်း နံနက်ဖန် နံနက်ပိုင်း မှာ ဆုံကြရန် စီစဉ်၍ထားသည်ဟု ဆိုပါ၏။

“နက်ဖန်မနက် မောင်ခင်မောင်ထူးတို့ မောင်မြတ်သူတို့လဲ လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ကိုယ့် ဝတ်လုံ ကိုယ်ပြောပြပြီး ဝတ်လုံ အချင်းချင်း တိုင်ပင်နိုင်မယ်ဆိုရင်လဲ တခါထဲ တိုင်ပင်ကြရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်....”

သို့နှင့် နောက်တနေ့ နံနက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ အင်းလျားလမ်းမှ ဦးကျော်မြင့်၏ အိမ်တွင် ဆုံကြဖြစ်ပါသည်။ ဦးကျော်မြင့်သည် ဝတ်လုံသက်ပင်လျှင် အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိပြီမို့ တကြောင်း၊ နိုင်ငံနှင့် အဝှမ်း ထင်လျှားကျော်ကြား သောကြောင့် တကြောင်းကြောင့် လူငယ်ဝတ်လုံများကလည်း ဆရာတဆူ အဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြု၍ ရိုသေ လေးစားကြပါ၏။

ဝတ်လုံများက လက်ထပ်စာချုပ်ကိုရင်း၊ မသည်းအူထံမှ နောက်ဆုံးရသော (၁၄)ရက်နေ့မှ အစပြု၍ လက်ထပ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရေး အစီအစဉ်ကို

သဘောတူရာရောက်သည့် စာတစောင်ကိုငင်း ဖတ်ကာ၊ မုချ နိုင်ရမည် ဟု ရဲရဲယုံယုံပင် ကျေညာပြောဆိုကြပါ၏။ ထို့ပြင် သည်အမှု၌ အဓိကသက်သေမှာ မသည်းအူသာ ဖြစ်သည်၊ မသည်းအူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရလျှင် မောင်မောင့်ဘက်သို့ ရောက်လာမည်သာ ဖြစ်သည်၊ မိဘက လှည့်ဖြား သိမ်းသွင်းထား၍ ရုံး၌ မမှန် စကား မုသားများကို ထွက်ဆိုခဲ့ဦးမည် ဆိုလျှင်လည်း ဤသက်သေခံ စာချုပ်စာတမ်းများအရ အမှုမှာ မုချပျက်ပြားရမည်သာ ဖြစ်သည်.. ဟူ၍ လည်း ပိုင်နေကြပါသည်။

တဖန်..အမှန် လူတဦးတယောက်ကို မတရား ချုပ်နှောင်ထားသူတို့မှာ မသည်းအူ၏ မိဘသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် မသည်းအူသည် မောင်မောင့် တရားဝင် ဇနီးသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ကပင်လျှင် တရားလို အဖြစ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုလိုက စွဲဆိုနိုင်သည်၊ ချိန်ခွင်လျှာပမာ တဖက်ကသာလျှင် တဖက်မှာ နာရမြဲမို့ မောင်မောင့်ဘက်မှ အနိုင်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် တဖက်မှာ မုချ ဒုက္ခရောက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သည်ဘက်မှပင် ပြန်လည်၍ တရား စွဲဆိုသင့်သည်.... စသည် စသည်ဖြင့်လည်း အကြံဉာဏ် ပေးလှာကြပါ၏။

သို့သော် သည်အထိမူ ... မောင်မောင် မတုံ့ပြန် မရက်စက်လိုပါချေ။ နောက်ဆုံး မိဘသည် မိဘသာလျှင် ကတည်း။ သားသမီးကို ချစ်ရာ၌ မှားသော်လည်း မှားပေမည်။ ချစ်၍ မှားမိရခြင်းကိုလည်း ခွင့်လွှတ်သင့်သည် ဟု မောင်မောင် ယုံကြည်မိပါ၏။

စင်စစ် ရုံးသို့ ရောက်ရခြင်း၊ အမှု ဖြစ်ရခြင်း ဆိုသည် တို့မှာ ဘာအတွက် ကောင်းမြတ်သော မှတ်တမ်းများ မမည်ပါချေ။ ယခုသော်ကား တဖက်မှ စွဲဆိုထားသည်မို့ မတတ်သာ၍သာ ရင်ဆိုင်နေရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ်ကမူ စ၍ မစွဲဆိုလိုပါချေ။ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်း... ဟူသော စကားကလည်း ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ဒေါသအလျောက် ရန်ကိုရန်ချင်း တုံ့ပြန် နှင်းကြမည်တကဲကဲ ရှိနေသူများကို မောင်မောင် တောင်းပန် မိပါ၏။ မသည်းအူ၏ မိဘသည်လည်း စင်စစ် မောင်မောင့် မိဘသာ ဖြစ်ပါသည်။ အခိုက်မသင့်၍ ဖြစ်ရသည်ကို စရိုက်အကျင့် ဆိုးသည်ဟု ယူဆကောင်းသည်လည်း မဟုတ်ပါချေ။ တနေ့သောအခါ၌မူ မှားသူတို့လည်း နောင်တရကြပါလိမ့်မည်။ ဝန်ခံလာကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မေတ္တာကို လက်ကိုင်ထားသူသာ အောင်နိုင်ရမြဲပါ ပင်တည်း။

တနေ့ မသည်းအူ၏ မိဘများသည်လည်း မုချ နောင်တရကာ၊ မောင်မောင့် အပေါ်၌ သံယောဇဉ် တွယ်ရစ်လာရပါ လိမ့်မည်။ တနေ့သောအခါ မောင်မောင်၏

သစ္စာတရားရိပ်တွင် မသည်းအူ၏ မိဘတို့သည် အညွှံခံ ဝင်ရောက်လာကြရမည်သာ... ဟုလည်း မောင်မောင်ယုံကြည် ယူဆမိပါ၏။

ဖေဖေကမူ...... "သားက တယ် သဘောထား ပြည့်ဝနေကိုးကွ။ အဆိပ်ရှိတဲ့ သတ္တဝါလဲဖြစ်ပြန်၊ ကိုယ့်ကိုလဲ ရန်မူ ပြန်ဆိုတော့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် လက်ဦးနိုင်မှု တော်ကာကျမယ် သားရဲ့...." ဟူ၍ပင် ပြောလှာပြန်ပါ၏။ ဖေဖေစကားကို ခင်မောင်ထွေးက ခြွင်းချက်မရှိ ထောက်ခံခဲ့ပါသည်။

သို့သော် မောင်မောင် အတန်တန် ငြင်းဆန် တောင်းပန်ရပါ၏။ မသည်းအူကို ချစ်ရာ၌ မောင်မောင့် မေတ္တာက ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ မသည်းအူကို ချစ်သည့် အတွက် မသည်းအူနှင့် ပသို့မျှ မပတ်သက်သော မသည်းအူတို့ အိမ်ရှေ့မှ စိန်ပန်းပင် နှစ်ပင်ကိုပင်လျှင် မောင်မောင် မက်မော တွယ်တာမိပါ၏။ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြ၍ သားနှင့် သမီးနှင့် အိုးနှင့် အိမ်နှင့် ဖြစ်လာသောအခါ၊ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့၏ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ၌လည်း ထိုသို့သော စိန်ပန်းပင်များ ရှိနေ စေလိုမိပါသည်။ မသည်းအူသည် ချိုချဉ်ကို အစဉ် အိတ်ထည်းမှာ ထည့်၍ ထားလေ့ စားလေ့ရှိပါ၏။ မသည်းအူနှင့် ဆုံစည်းဖြစ်ခါမှ ပေး၍သော်၎င်း၊ ယူ၍သော်၎င်း မကြာခဏ စားဖြစ်ရသည်မို့ အကျင့် ရလာသည်ထင့်။ မောင်မောင်လည်း ယခုဆိုလျှင် ချိုချဉ်ကို နှစ်သက်၍ပင် နေမိရပါ၏။ မသည်းအူက မသည်းအူ၏ မျက်မှောက်မှာ သူတပါး သန်းဝေလျှင် ပွင့်နေသော ပါးစပ်ထည်းသို့ မသည်းအူ၏ လက်ညှိုးကလေးကို ထိုး၍ ထည့်တတ်လေ့ ရှိပါသည်။ ထိုသူ ပါးစပ် အပိတ်တွင် မမျှော်လင့်ပဲ မသည်းအူ၏ လက်ညှိုးကလေးကို ကိုက်မိသောအခါ၌ကား မသည်းအူက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်လေ့ ပျော်လေ့ ရှိပါ၏။ ယခုအခါ သည် မသည်းအူ၏ အကျင့်သည် မောင်မောင့်အကျင့် ဖြစ်၍ နေပါပြီ။

ယခင်ကဆိုလျှင် လက်သည်း အရှည် အလှထား၍ ဆိုးတတ်သော မိန်းမများကို တွေ့ရလျှင် မောင်မောင် မည်သို့မျှ ပထင်တတ်၊ မဝေဘန်တတ်ခဲ့။ ပို၍ လှသည်လော၊ ပို၍ အရုပ်ဆိုးသည်လော ဟူ၍လည်း မခွဲခြားတတ်ခဲ့ပါချေ။ ကျန်းမာရေး နှင့်ဖြင့် မညီညွတ်တန်ရာ ဟုကား ရံဖန်ရံခါ သူတပါး၏စကားမှာ နားယောင်၍ တွေးမိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခုမူ... လက်သည်း အရှည်ထားခြင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အစဉ်သဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ နေတတ်စိမ့်သောငှာ လေ့ကျင့်သည့်နည်း တနည်းသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း မောင်မောင် သိခဲ့ရပါပြီ။

လက်သည်း အရှည်ထားခြင်း၏ အကျိုး အာနိသင်ကိုလည်း မသည်းအူပြောပြ၍ မောင်မောင် နားလည်လာခဲ့ရပါ၏။ လက်သည်း အရှည် အလှထားပြီဟု ဆိုသောအခါ စားရာသောက်ရာ၌ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကိုသာ မလွဲမသွေ သုံးလာရပါမည်။ ထိုအခါ လက်ဖြင့် စားသောက်ခြင်းထက် ပို၍ ကျန်းမာရေးနှင့်

ညီညွတ်လာပါမည်၊ လက်ဖြင့် စားသောက်ခြင်းသည် ရိုးရာ အစဉ်အလာပင် မှန်သော်လည်း ကျန်းမာရေး ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် အင်မတန် မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်....စသည် စသည်ဖြင့် မသည်းအူက ပြောပြခဲ့ပါ၏။ မှန်ပါသည်။ ဝမ်းတလုံးကောင်း ခေါင်းတလုံး ချမ်းသာ.. ဟူသော ဆိုရိုးစကားသည် ပင်လျှင် မောင်မောင်တို့ မြန်မာ၌ ရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

ယခုသော် လက်သည်း အရှည် အလှထားသော မိန်းမများကို တွေ့ရလျှင် ထိုမိန်းမတို့သည် ပို၍ လှသည်၊ ပို၍ အသိမြင့်သည်၊ ပို၍ အမြော်အမြင် ရှိသည်ဟု မောင်မောင် ထင်တတ်လာပါပြီ။ လက်သည်း အရှည်အလှကို ပို၍လည်း နှစ်သက် တတ်လာပါ၏။ လက်သည်းကို ကြည့်၍လည်း ဤမိန်းမကား ပျင်းရိသူတည်း၊ ဤမိန်းမကား ညစ်ပတ်သူတည်း၊ ဤမိန်းမကား စိတ်မရှည်သူတည်း၊ ဤမိန်းမကား စိတ်ခိုင်သူတည်း၊ ဤမိန်းမကား အလှ၏တန်ဘိုးကို နားလည်သူတည်း၊ ဤမိန်းမကား ပစ္စလက္ခတ်နေတတ် သူတည်း... စသည် စသည်ဖြင့် မောင်မောင် ပြောနိုင်လာပါသည်။ လက်သည်း အရှည်ထားရာမှာလည်း ပုံစံက ကွဲပြား ခြားနားကြပါ၏။ ထိုကွဲပြားခြားနားသော ပုံစံတို့ကို ကြည့်၍လည်း... ဤမိန်းမကား ရင်သွေးလူမမယ် ကလေးငယ်နှင့်တည်း၊ ဤမိန်းမကား အိမ်ထောင့်ဝတ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဆောင်ရွက်နေရသူတည်း၊ ဤမိန်းမကား ရွှေပေါ်မြတင် နေရသူတည်း၊ ဤမိန်းမကား ကျောင်းသူတည်း၊ ဤမိန်းမကား အရပ်သူတည်း၊ ဤမိန်းမကား ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုံလုံကြွယ်ဝသူတည်း.... စသည် စသည်ဖြင့် မောင်မောင် ခွဲခြားသိတတ်နိုင်ပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူက လက်သည်း အရှည်အလှထားသည်မို့ လက်သည်းအရှည်အလှထားသူများကို မောင်မောင် ပို၍ နှစ်သက်ကြည်ဖြူမိပါသည်။

အလှခြယ်သပြင်ဆင် ထုံးဖွဲ့ခြင်းသည် ပညာရပ်တပါးဟု မသည်းအူမှတဆင့် မောင်မောင် အသစ်အသစ် မြင်သိ လာရသောကြောင့်လည်း၊ မသည်းအူနှယ် အလှခြယ်သ ပြင်ဆင်တတ်သသူ၊ အလှကို မက်မောတတ်သသူ၊ အလှကို မြတ်နိုးတတ်သသူတို့သည် မောင်မောင့် စိတ်မှာ ကြည်ညိုရာချည်းလာ ဖြစ်ကြပါကုန်၏။

စင်စစ် မသည်းအူသည် အလှဘုရားပါပင်တည်း။ မသည်းအူ၏ စကားတို့သည်လည်း အလှတရားပါပင်တည်း။ မသည်းအူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်း အလှကမ္ဘာပါ ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် အလှဘုရားကိုင်း၊ အလှတရားကိုင်း၊ အလှကမ္ဘာကိုင်း မောင်မောင် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လိုပါ၏။ အလှနှင့် ဆန့်ကျင်၍ မောင်မောင်

မနေလိုပါချေ။

မသည်းအူကို မောင်မောင် မမုန်းနိုင်ပါချေ။ ထိုကဲ့သို့ပင် မသည်းအူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မောင်မောင် မမျက်နိုင်ပါချေ။

မသည်းအူကိုယ်တိုင်က မသည်းအူ၏ မိဘရင်းကိုပင် မယုံခဲ့သော်လည်း မောင်မော်ကမူ လုံခဲ့ပါချေ၏။ သည့်အတွက် သည်နှယ် ကွဲခဲ့ရသည်။ သည်နှယ် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရသည် ဟူ၍ကား ပြောမည်ဆိုလျှင် ပြောနိုင်ပါချေ၏။ သို့သော် ယနေ့ထက်ထိကား မောင်မောင် အယုံမှားခဲ့သည်။ အထင်မှားခဲ့သည်၊ အဆုံးဖြတ်မှားခဲ့သည် ဟူ၍ မယူဆမိပါချေ။

မိခင်ကြောင်မသည် မွေးခါစ ကြောင်သားငယ်များကို လုံခြုံရာ၌ ထားလို၍ နေရာပြောင်း အံ့သောငှာ ကိုက်ချီ၏။ ကိုက်၍ သတ်ပြီ အထင်နှင့် မိခင်ကြောင်မကို မောင်းမည်း ရိုက်ပုတ်ရမည်လော။

မိခင်ကြောင်မှု၏ အတွေ့အကြုံ နုနယ်မှု၊ မမှန်ကန်မှုကြောင့် ရံဖန်ရံခါ ကြောင်သားငယ်များသည် ပျက်စီးရကုန်၏။ ထိုအခါ မိခင်ကြောင်မကို ပြစ်ဖွဲ့ရှုတ်ချ ရမည်လော။

စင်စစ် စေတနာသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ ဤသည်ကို မောင်မောင် နားလည်နိုင်ပါသည်။ မသည်းအူ၏ မိဘကို ပင်လျှင်လည်း မောင်မောင် မမုန်းနိုင်ပါချေ။

၀ ၀ ၀

သို့သော် မသည်းအူ၏ မိဘက ကြောင်စုန်းများ ဖြစ်နေသည်ကိုမူ နောင်သောအခါမှ မောင်မောင် သိခဲ့ရပါ၏။ ကြောင်စုန်းတို့ မည်သည် မိမိ၏ သားငယ်များကိုပင်လျှင် ကျွတ်ကျွတ်ဝါး၍ စားတတ်ကြမြဲပါတည်း။

အမူ စ၍ စစ်ဆေးသောနေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။

မောင်မောင် ပျော်ပါသည်။ မသည်းအူသည် တရားရုံးသို့ မုချ ရောက်ရမည်မို့ မသည်းအူနှင့် မောင်မောင် မုချ တွေ့ရပါမည်။ မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို မြင်သောအခါ မည်သို့ နေပါမည်နည်း။

ချစ်သူနှင့် ခွဲရ၍ မသည်းအူသည်လည်း မောင်မောင့် နှယ်ပင် အအိပ်ပျက်အနေပျက် အစားပျက်အသောက်ပျက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မျက်နှာနွမ်းနယ် ငယ်နေမည်လော။

မောင်မောင်နှင့် တွေ့ရသောအခါ၌လည်း မောင်မောင့်ထံသို့ ချုပ်နှောင်ထားရာမှ ရုန်းထွက်၍ ပြေးလာမည်လော။

မောင်မောင်ကပင်လျှင် မသည်းအူ ချစ်သူနှင့် တွေ့ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် မသည်းအူထံသို့ ပြေးတည့်၍၊ မသည်းအူ၏ မျက်ကွယ်၌ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့ရသမျှ အရေးကုန် အကြောင်းစုံကို ပြန်လည်ပြောပြရမည်လော။

အော်... ခုနှယ်များမှာ တွေ့ထည့်ရလျှင်၊ နုလျရင်ခွင်၊ သည်းဘဝင်ကို၊ ဆံပင်နှင့်လေ၊ မနေမနား ဖန်များ ခညွတ်၊ ကြိမ်ကြိမ်ပွတ်၍၊ ဖတ်ဖတ်မော့ခွေ၊ နမ်း၍ သာလျှင်၊ နေမိမည် ထင်ပါ၏။ နှစ်သက်ရင်း စွဲလမ်းရင်း ချစ်ခင်ရင်း ကြင်နာရင်းဖြင့် မျက်နှာချင်း ရင်ချင်းအပ်၍လည်း ဣန္ဒြေတံခါးကို လုပ်တည့်ကာ အထပ်ထပ်အခါခါ မရပ်စတမ်း နမ်းမိလိမ့်မည်သာ ထင်ပါသည်။

မသည်းအူ၏ စည့်စည့်ထွန်းထွန်း ရွှန်းရွှန်းပသော လှတမျက်နှာကလည်း မောင်မောင့် အာရုံထည်းဝယ် ရစ်ဝဲ၍ လာပြန်ပါ၏။ ပေါ်လှာတည့်သည်၊ မှတ်ရှည်စိတ်ထား၊ ထင်ယောင်များလျက်၊ ဆည်တားမရှင်၊ မိုးကောင်းကင်သို့၊ ရှိုက်ငင် မှုးမော်၊ ဖျော့ဖျော့မျှော်လျှင်၊ လည်မော်ညောင်းမျှ၊ ပင့်သက်ချ၍၊ လျလျသည်းချာ၊ ကြွေကြွေကာတည့်။ မောင်မောင် မသည်းအူ ကို တမ်းတမိပါသည်။

စင်စစ် မသည်းအူနှင့် မောင်မောင်တို့ ခွဲခွါခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် တလနှင့် ဆယ်နှစ်ရက်ပင် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ဤ လေးဆယ် နှစ်ရက်မျှသော ကာလတွင် မသည်းအူ အဖို့မူ မည်သို့ နေရလေမည် မသိပါချေ။ မောင်မောင့် မှာမူကား အခါခပ်သိမ်း မသည်းအူကို လွမ်းရသော တမ်းတသောစိတ်ဖြင့်သာ ဗျာပါစိမ့်ကျွမ်း နွမ်းခဲ့ရပါချေ၏။

မောင်မောင့် အမှုသည်လည်း အထူးအာဏာရ ရာဇဝတ် တရားသူကြီး၏ ရုံးသို့ ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။

ယနေ့ မသည်းအူကို စတင်၍ စစ်ဆေးမည်ဟု ဆိုပါ၏။ မသည်းအူ မည်သို့ ပြောပါမည်နည်း။ မသည်းအူ အမှန်ကို ပြောမှပြောပါမည်လော။

သည်အမှုမှာ မသည်းအူ ပြောမည့်စကားတို့က မည်မျှအရေးပါ အရာရောက်ကြောင်းကို မသည်းအူ ကိုယ်တိုင်လည်း သိရော့မည် ထင်ပါသည်။ မသည်းအူကသာ အမှန်ကို ပြောပြဝန်ခံမည် ဆိုပါလျှင် သည်ယနေ့မှာပင် သည်အမှုမှ မောင်မောင်တို့ လွတ်မြောက်ရပါမည်။

စင်စစ် မသည်းအူသည်လည်း သစ္စာတရားကို မြတ်နိုး ယုံကြည်တတ်သသူသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မလျော်မတရား မုသားထွက်ဆိုလိမ့်မည် မထင်မိပါချေ။ သို့သော် မသည်းအူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်က ဖေါက်ပြန်လှသည်မို့ မသည်းအူ ကိုပါ ရောင်ပြန် ဟပ်တန်ရာသည်ဟု မောင်မောင်တို့ တွေးမိရပါသည်။ ချစ်သောသူနှင့် ကွဲကွာရခြင်း အဆင်းရဲကြောင့်လည်း မသည်းအူ၏ နှလုံးသည်းခြေသည် ကြေကြေ ပျက်ပြားခဲ့ရပြီ ထင်ပါ၏။ ထိုအခါ မသည်းအူမှာလည်း အသိလက်လွတ် သတိချွတ်ခဲ့ တန်ရာပါသည်။

မသည်းအူသည် ကိုယ့်စိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ် မနေခဲ့ရသောကြောင့်လည်း၊ မသည်းအူ၏ စကားတို့သည် မသည်းအူ၏ စကား ဖြစ်လိုမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မသည်းအူ၏ ဘဝသည် အချုပ်အနှောင် ခံနေရသည်မို့လည်း မသည်းအူ၏ စကားတို့သည် မှန်လိုမှ မှန်ပါလိမ့်မည်။ မသည်းအူသည် မသည်းအူ၏ မိဘက သင်ပေးထားသမျှသော စကားတို့ကိုသာ စက်ရုပ်ကဲ့သို့ ပြန်ပြောပြီ ဆိုလျှင်တော့ မောင်မောင် ရင်ကျိုးရပါတော့မည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင့်ကို မသည်းအူ နှစ်နှစ် ကာကာ ချစ်ပါသည်။ မောင်မောင် နစ်နာရာ နစ်နာကြောင်းအတွက်၊ မောင်မောင့် အနာဂတ် ပျက်ပြားရာ ပျက်ပြားကြောင်းအတွက် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသည်းအူ ကြံဆောင် ပြောဆိုလိမ့်မည် မဟုတ် ဟူ၍ကား မောင်မောင် မျှော်လင့် ယုံကြည်မိပါ၏။

မသည်းအူ မပြောင်းလဲတန်ရာပါချေ။ ပတ္တမြားမှန်လျှင် နွံမှာနစ်သော်လည်း ညစ်ရိုးမရှိ။ မောင်မောင့် ကိုချစ်သော မသည်းအူ၏ မေတ္တာသည် ဓမ္မတာကိုပင် ရုံဖန်ရံခါ ကျော်လွန်တတ်သည်မို့ မသည်းအူကို မောင်မောင် ယုံပါသည်။

သို့သော် မသည်းအူက လေကို ခလုတ်မှတ်၍ ခုန်ပါသည်။ သံယောဇဉ်ကို နှောင်ကြိုးအထင်နှင့် ရုန်းပါသည်။ မသည်းအူ လေတံခွန်မက လေအထန်တွင် မောင်မောင့် ရင်ခွင်မှ ရုတ်ခြည်းထ၍ ပြန်ခဲ့ပါသည်တည်း။

မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို ရက်စက်ခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူသည် ရုံးခန်းထည်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ခေါင်းကို အသေငုံ့၍ ထားပါသည်။ မသည်းအူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုးစဉ်းမျှ မမှုဟန်ဖြင့်လည်း မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ထိုင်နေ ခဲ့ပါ၏။ တစုံတယောက်သောသူနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေခိုက်မှာပင် မျက်စေ့တို့က မငြိမ်မူ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကာဝေ့ကာ ကြည့်တတ်လေ့ ရှိခဲ့သော မသည်းအူသည် ယခုမူ ပဇာကြောင့် ဝေ၍မကြည့်တော့ ပါသနည်း။ သည်အခန်းထည်း၌ မောင်မောင် တယောက်တော့ ရှိတန်ရာသည်ဟု မသည်းအူ တွေးမိသင့်ပါ၏။ မသည်းအူ ချစ်ခင်သည် ကြင်နာသည်ဟု ဆိုခဲ့သော၊ မသည်းအူ လက်ထပ် ပေါင်းသင်းခဲ့သော၊ မသည်းအူ... "မခွဲဘူး၊ မခွဲဘူး၊ မောင်နဲ့ မခွဲဘူး။ သည်နေရာမှာတွင် အသေခံမယ်..." ဟု ကျေညာခဲ့သော မောင်မောင်သည် ယခု အသို့ နေလိမ့်မည်နည်း၊ အသို့ ရှိလိမ့်မည်နည်း။ မသည်းအူ သည်နှယ်လည်း ဆင်ခြင်မိဘို့ ကောင်းပါ၏။

ယခုမူ မသည်းအူက မသည်းအူ၏ မိဘနှစ်ယောက် ကြားတွင် ဏ္ဍေန္ဒြေအပြည့်နှင့် ရှေ့သို့ကြည့်၍သာ ထိုင်နေခဲ့ပါ၏။ မသည်းအူ ထိုင်နေရာနှင့် မောင်မောင် ထိုင်နေရာတို့၏ အကြားတွင် ခုနစ်ပေခန့်မျှသာ ခြားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော် မသည်းအူ၏ အမူအရာက ခုနစ် ကမ္ဘာ ခြားရတော့မည်နှယ် နိမိတ်ဆောင်၍ နေပါ၏။

ရုံးခန်းထည်းသို့ မသည်းအူတို့ ရောက်လာ၍ ခေတ္တမျှအကြာတွင် တရားသူကြီးက စာပွဲကို စ၍ခေါက် ပါသည်။ မသည်းအူတို့ဘက်မှ တင်ပြထားသည့် တို့လည်း အပြည့်အစုံ ရောက်ပြီ၊ မောင်မောင်တို့ဘက်မှ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များလည်း အဆင်သင့် ရောက်နေပြီမို့ စတင်၍ ကြားနာတော့မည်ဟု ဆိုပါ၏။

မသည်းအူကို ပဌမဆုံး စ၍ မေးပါသည်။

မသည်းအူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ကျမ်းကိုင်၍ စကား စပါ၏။

"သူနဲ့ကျမ မေတ္တာရှိနေကြတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျမ မယုံပါဘူး။ မယုံတဲ့အကြောင်း ကတော့ နှစ်ချက် ရှိပါတယ်။ ပဌမတချက်ကတော့ သူ ကျမကို မေတ္တာရှိတာဟာ မှန်မှ မှန်ပ့ါမလား ဆိုတဲ့ သံသယပါဘဲ။ ဘာကြောင့် သည်သံသယ ရှိရသလဲဆိုတော့ ကျမရဲ့ အကိုကတဆင့် ကျမသိခဲ့ရတာ တခုရှိလို့ပါ။ ကျမရဲ့ အကိုနဲ့ သူက မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှာ အတူတူ နေကြပါတယ်။ တယောက်နဲ့ တယောက်လဲ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါတယ်။ ဒ့ါကြောင့် တယောက် အကြောင်းကို တယောက် သိနေကြပါတယ်။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကျောင်းသူ တယောက်နဲ့လဲ သူနဲ့ မေတ္တာ မျှနေကြတယ်လို့ ကျမ သိထားရပါတယ်..."

သည်တော့လည်း မောင်မောင် မနေသာပါတော့ချေ။ မသည်းအူ၏

စကားမှာ မောင်မောင် အံ့သြရပါ၏။

မသည်းအူက မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သည်နှယ် မလျော်မတရား လုပ်ကြံစွပ်စွဲ၍ နေရပါသနည်း။

မုသားကို ပြောရာ၌ပင်လျှင် မသည်းအူ၏ အသံသည် ပကတိ တည်ကြည် သာယာလှပါ၏။ မသည်းအူသည် သည်စကားကို မည်မျှကြာရှည် လေ့ကျင့်ပြောဆိုထားသည် မသိပါချေ။ မသည်းသူ၏ မျက်နှာမှာလည်း စိုးစဉ်းမျှ ဣန္ဒြေ မပျက်မူ၍ တည်ကြည်ရွှန်းပလှပါ၏။

ရုတ်တရက်ပင် မောင်မောင် ထ၍ ရပ်ခဲ့မိပါသည်။

"ကိုကို့ကို အခု ခေါ်ပါ မသည်းအူ၊ ကိုကို့ရှေ့ မှာ အခုချက်ချင်း မောင် ရှင်းပြပါ့မယ်..."

မောင်မောင်က ရုတ်တရက် ဝင်၍ ပြောသဖြင့် မသည်းအူသည် ပြောလက်စ စကားကို ခေတ္တ ရပ်နား၍ ထားပါ၏။ သို့သော် မောင်မောင့်ဖက်သို့မူ အနည်းငယ်မျှ ပင်လျှင် ယိမ်းလှည့်၍ တိမ်းမကြည့်လှာပါချေ။

"ဒုတိယ အချက်ကတော့ ကျမသာ သိနိုင်တဲ့ အကြောင်းပါဘဲ။ စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ သဘောပေါက်နိုင် လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ စိတ်နဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ ကျမကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျမနဲ့တွေ့လို့ စကားပြောတဲ့ အခါမှာ ဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့အမူအရာဟာ အင်မတန် အေးစက် စက်နိုင်လွန်းလှပါတယ်။ တွေ့ခွင့်ရလို့ တွေ့ကြရပြီ ဆိုရင်လဲ ချစ်သူတို့ရဲ့ ဓမ္မတာ မေတ္တာရဲ့ အကြောင်းကို ပြောမကုန် နိုင်အောင်ရှိကြပေမယ့် သူကတော့ စကားကျွံ နှုတ်လွန်မှာ စိုးလို့ထင်ပါရဲ့။ အင်မတန် ဝန်ခံခဲပါတယ်။ အင်မတန် ပြောခဲပါတယ်။ ကျမကို သူ ကြည့်ပြီဆိုရင်တော့ ကျမ မျက်စိထဲမှာ ရုပ်ရှင်ထဲက အေးကြူရဲ့ အမူအရာကို သွား သွား သတိရမိပါတယ်။ သည်တော့ သူ ကျမကို မေတ္တာ ရှိတယ် ဆိုရာမှာ ကျမ သံသယ ဖြစ်မိပါတယ်။ သာမန် ချစ်ရရုံ၊ ပျော်ပါးရရုံ ကြံတာများလားလို့လဲ အောက်မေ့ မိပါတယ်...."

"နို့ သည်လို သံသယ ရှိရက်သားနဲ့ သူ့မေတ္တာကို ဘာ့ကြောင့် တုံ့ပြန်ရသလဲလို့ မေးမယ်ဆိုရင်လဲ မေးနိုင်ပါတယ်။ သည့်အတွက်လဲ ကျမမှာတော့ အဆင်သင့် ဖြေဘို့ ရှိပါထယ်။ ကျမ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဘဲ ပြောပါရစေ။ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ အတွက် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်ပေမယ် ကျမစိတ်နဲ့ ကျမကိုယ် သည်နေရာမှာတော့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျမကို ကျမမိဘက လူ့ တယောက်နဲ့ နေရာချထားဘို့ စီစဉ်ပါတယ်။ ကျမကို အသိမပေးပေမယ့် အဲသည် အစီအစဉ်ကို ကျမ သိခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ ဆိုတာလဲ ကျမ သိပါတယ်။ ကျမ

အဲသည်လူကို ရှင်းရှင်းပြောရရင် နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့ မရပါဘူး။ ယူဘို့ဆိုတာတော့ ဝေးပါတယ်....”

“သည်တော့ ရေနစ်တဲ့သူလို ဆွဲမိဆွဲရာကို ကျမ လှမ်းဆွဲမိပါတယ်။ သူကတော့ ကျမ အကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းလဲ ဖြစ်တယ်၊ ကျမ မိဘနဲ့လဲ သိတယ်၊ အိမ်မှာလဲ ဝင်ထွက် သွားလာဘူးတယ်။ သည်တော့ သူနဲ့ကျမ ပိုပြီး ရင်းနှီးခွင့်ရပါတယ်။ သည် အပေါ်မှာ အခြေခံပြီး လေ့လာမယ်လို့လဲ ကျမ ဆုံးဖြတ်မိပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူက ရေးလာတဲ့ စာတွေကို ကျမ ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ စာပြန်တာနဲ့ မေတ္တာတုံ့ပြန်တာဟာ အများကြီး ခြားနားပါတယ်...”

“ဒါပေမယ့် ကြာတော့လဲ ကျမ ပြန်ခဲ့တဲ့ စာတချို့ ထဲမှာဆိုရင် မေတ္တာတုံ့ပြန်တဲ့ အကြောင်းကို စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ ရေးမိကောင်း ရေးခဲ့မိပါလိမ့်မယ်....”

“နောက်ဆုံး အခြေအနေကတော့ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ယုံစေချင်ပါတယ်။ စာမေးပွဲ အပြီးမှာ သူနဲ့ကျမ တွေ့မယ်လို့သာ သာမန် ထင်ခဲ့မိပါတယ်။ သည်လို နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရိုး အစဉ်အလာ တခါမှ မရှိဘူး ပါဘူး။ သည်တခါတော့ သူ့တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောသင့်တယ်လို့ ထင်တာနဲ့ သူနဲ့တွေ့ဘို့ ကတိပေးခဲ့မိပါတယ်..”

“စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာတော့ သူက ကားနဲ့ လာကြိုနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ နောက်တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုံးကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ရုံးရောက်တော့မှ... ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် တရားဝင် လက်ထပ်ထားဘို့ သင့်တဲ့အကြောင်း.... သူကပြောပါတယ်။ သည်လိုနဲ့ ကျမလဲ လက်မှတ်ထိုးလိုက် ပါတယ်။ နောက်တော့ သူ့ သူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်ထွေးတို့ အိမ်ကို ဆက်သွားကြပါတယ်..”

“အဲသည်ရောက်တော့မှ ကျမ အိမ်ထောင် ကျပါပေ့လားဆိုတာ သိရပါတယ်။ သည်တော့ ကျမ ငိုမိပါတယ်။ ကျမ ထွက်ပြေးဘို့လဲ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားပါသေးတယ်။ ပြေရာပြေကြောင်း နှစ်သိမ့်ပြောဆိုပြီးတော့လဲ ကျမကို ပြန်ခွင့်ပြုဘို့ အတန်တန် တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ် ကျမ ကြိုးစားသမျှ အလကားပါဘဲ။ ကျမကို အိပ်ခန်းတခန်းထဲ ထည့်ပြီး အပြင်က သော့ခတ် ပိတ်ထားပါတယ်။ အဲသည်အိမ်ဟာ အင်မတန် ခမ်းနားပါတယ်။ အုတ်နံရံ တွေကလဲ တတော်လောက် ထူလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ထူလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ခြံကလဲ တော်တော် ကျယ်ပါတယ်။ အော်မယ် ဆိုရင်လဲ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားနိုင်စရာ မရှိပါဘူး....။ သည်လိုနဲ့ ကျမ ဘဝဆုံးခဲ့ရတာပါဘဲ..”

“သည် အခြေအနေ ရောက်မှတော့ ထွက်ပြေးတော့မယ် မထင်ဘူးဆိုပြီး၊

ခုနစ်ရက် မြောက်တဲ့နေ့မှာ အခန်းတံခါးကို သူတို့ ဖွင့်ထားပေးပါတယ်။ ကျမကလဲ ယုံသတဲ့ ယုံလာအောင် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရပါတယ်။ ရှစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ မနက်ကျတော့ အောက်မှာ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက် သလိုလိုနဲ့ သူတို့အလစ်မှာ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါတယ်…"

သည်နေရာမှာမူ ခင်မောင်ထွေးက… "ဟောဗျ၊ လုပ်လိုက်ဟေ့ .." ဟု အလန့်တကြား ထ၍ ဟစ်ပါသည်။

ထိုအခါ တရားသူကြီးက ခင်မောင်ထွေးကို လှမ်းကြည့်တည့်၍၊ ဆိတ်ဆိတ်နေရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် သတိပေးပါ၏။ မောင်မောင်ကမူ ပြုံးခဲ့မိပါသည်။

စင်စစ် မောင်မောင်မျှသာမက၊ မောင်မောင့် မိဘများ အပါအဝင် မောင်မောင်တို့ဖက်မှ ပရိသတ်များမှာ အကုန် ပြုံးမိကြရသည်သာတည်း။

တရားသူကြီးသည် အလံကိုလေတိုးသကဲ့သို့ တယဲ့ယဲ မြည်နေသော ရယ်မောသံတို့ကို မုချကြားလိမ့်မည်သာ ထင်ပါသည်။ တရားသူကြီးသည် မည်သည့်အကြောင်း အရာကိုမူ မသိ၊ အသေ့နှင့်၍ ရေးနေပါချေ၏။

ထို့နောက် ခေါင်းကို ပြန်မော့၍ မသည်းအူကို အသေအချာ ကြည့်နေပြန်ပါသည်။ မသည်းအူက လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျက်နှာမှာ စို့လှာသောချွေးတို့ကို တို့ယူ သုတ်သင်လျက် ရှိပါ၏။

"အဲသည်တော့.. ဆက်ပါအုံးကွယ် မသည်းအူရဲ့ …"

"ကျမ နာမည် ဂရေ့စ်ဟန်ထွန်းပါ၊ မသည်းအူ မဟုတ်ပါဘူး…"

မသည်းအူသည် မောင်မောင်က နှလုံးသည်းအူနှင့် တကွ ပေးအပ်ထားခဲ့သော "မသည်းအူ" ဟူသည့် အမည်ကို ယခင်ကမူ နှစ်ခြိုက်စွာ လက်ခံသုံးစွဲခဲ့ပါ၏။ ရုံးမှာ လက်ထပ်စဉ်ကလည်း "မသည်းအူ"အဖြစ်ဖြင့်သာ လက်ထပ်ခဲ့၍၊ မောင်မောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း "မသည်းအူ" ဟုသာ တွင်စေခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူနှင့် မောင်မောင်တို့ ခွဲရအံ့ မူးမူး၊ ပဲခူး ရဲဌာနာတွင် … လူးလိမ့် ငိုကြွေးနေရစဉ်အခါက ပင်လျှင်လည်း မသည်းအူ၏ အမည်ကို ရဲအရာရှိတဦးက မေးသောအခါ၊ "မသည်းအူ" ဟူ၍သာ မသည်းအူက ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။ မောင်မောင့် မိဘများနှင့် စ၍ တွေ့ရစဉ်အခါကလည်း.. မသည်းအူမှာ အမည် မရှိကြောင်း၊ ငယ်နာမည် "ဆိုးဆိုး"သာလျှင် ရှိကြောင်း ဖြေကြားပြောဆို မောင်မောင် ပေးအပ်ထားသည့် "မသည်းအူ ဟူသော အမည်ကိုသာလျှင် အမြတ်တနိုး ကျေညာပြောဆို ခဲ့ပါ၏။ ဂရေ့စ်ဟန်ထွန်း ဟူသော

အမည်ကိုမူကား မသည်းအူသည် တပါတည်း ဖျောက်ဖျက်ထားပစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခုသော် မသည်းအူက "မသည်းအူ" ဟူသော အမည်ကို ထွေးအပ်သော တံတွေးကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ရရှာ သည့်ဟန်ဖြင့် ငြင်းဆန်၍ နေပါ၏။ မသည်းအူသည် သည့်မျှအထိ ပြောင်းလဲခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူ သည့်မျှအထိ ပဇာ့ကြောင့် ပြောင်းလဲ ခဲ့ရပါသနည်း။

"ကျမ အိမ်က ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး လမ်းမတခုကို ရောက်တော့ မိန်းမတယောက်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ စမ်းချောင်းနဲ့ ကျမနေတဲ့ကျောင်းက နီးတယ်ဆိုတာ ကျမသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စမ်းချောင်းထည်းကို ကျမ မရောက်ဘူးပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျမတို့ ကျောင်းရဲ့ နာမယ်ကို ပြောပြပြီး၊ ဘယ်လမ်းက သွားရမလဲလို့ မေးမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျမဘာသာဘဲ ကျမ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းကို ရောက်တော့ ကျမအဖြစ်ကို ကျမ ပြန်ပြောပြ ပါတယ်။ ကျောင်းက မေမေတို့ တည်းနေတဲ့ နေရာအထိ လိုက်ပို့ ပါတယ်..."

မသည်းအူက သည့်တွင် စကားကို ရပ်ပါသည်။ ဆက်၍ ပြောစရာ မရှိတော့ ဟန်ဖြင့်လည်း၊ လက်ထည်းမှ လက်ကိုင် ပုဝါကို ဖြန့်၍သာ ငုံ့ကြည့်နေပါ၏။ တရား သူကြီးကလည်း စာပွဲတွင် ငုံ့၍ရေးနေပြန်ပါသည်။

ထို့နောက် တရားသူကြီးသည် အနည်းငယ်စဉ်းစား၍၊ မသည်းအူကို အသေအချာ ကြည့်လှာပြန်ပါ၏။

"ခုနကပြောတဲ့ လမ်းမှာတဲ့ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သိသလား၊ အဲသည်အနားမှာ အခုနေ သွားစုံစမ်းရင်ရော တွေ့နိုင်မယ်ထင်သလား..."

မသည်းအူကမူ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါပြလျက်ရှိပါ၏။

ထိုအခါ ပဇာကြောင့်ဟူ၍မူ မသိ၊ တရားသူကြီးသည် ပင့်သက်ချဟန် ရင်ကိုမပါ၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်တို့ထံသို့ မျက်နှာမူ၍... "ကဲ သည်ဘက်က မေးစရာ ရှိရင် မေးပါ၊ မေးနိုင်ပါတယ်...." ဟူ၍လည်း ပြန်လည် မေးမြန်းခွင့် ပေးပါသည်။

"ကျွန်တော် မေးလို့ ရမလား ခင်ဗျ..."

မောင်မောင့် ရင်ထည်းမှာ မည်သို့ ဖြစ်ရသည်ကား မသိပါချေ။ ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထတည့်၍၊ မောင်မောင် မေးမိပါ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင့် လက်ျာဖက်တွင် ကပ်လျက် ထိုင်နေသော ဝတ်လုံ ဦးကျော်မြင့်က သူ့ကိုယ်ကို မောင်မောင့်ဖက်သို့ ယိမ်းတည့်၍၊ သတိထားပြော

မောင်မျိုးညွန့် ဟု သတိပေးပါသည်။

"မသည်းအူ မောင့်ကို မုန်းပြီဆိုတာတော့ မောင် သိရပါပြီ.... ဒါပေမယ့် ဘာ့ကြောင့် နေ့ချင်းညချင်း မုန်းသွားရသလဲ ဆိုတာကိုတော့ တတ်နိုင်ရင် ပြောပြစေချင်ပါတယ် မသည်းအူ။ မသည်းအူ ရုတ်တရက် မုန်းသွားရလောက်အောင် မောင် ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့မိလို့လဲ မသည်းအူရယ်...။ မသည်းအူမှာသလို ကျောက်ဆည်ကို မောင် မလိုက်လာနိုင်ဘူး မသည်းအူ။ မောင်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေပေါ့မယ်လို့ ရုံးမှာ ကတိပေးထားရပါတယ် မသည်းအူရယ်"

တတ်နိုင်သမျှ မောင်မောင် ထိန်း၍ ပြောပါ၏။ သို့သော် မောင်မောင့်အသံမှာ သိသိသာသာ တုန်လျက် ရှိပါသည်။

ထိုအခိုက် အမှုလိုက်ရဲအရာရှိက.. "ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ထွက်ချက်နဲ့ မပတ်သက်တာတွေကို မေးနေပါတယ်...."ဟူ၍ ရုတ်တရက် ထထားမြစ်ပါ၏။ အမှုလိုက်ရဲအရာရှိ၏အသံမှာ မာကြောလှပါသည်။

သည်တော့လည်း ဦးကျော်မြင့်က ထပါ၏။ "ဘယ်နှယ် မပတ်သက်ရမှာပါလဲ ခင်ဗျာ။ သူတို့ချင်းက ချစ်သူ တွေဘဲ၊ အခုနက မသည်းအူရဲ့ စကားတွေဟာ ချစ်သူ တယောက်အနေနဲ့ ပြောရမယ် စကားတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ကလား။ သည်တော့ ဘာ့ကြောင့် နေ့ချင်းညချင်း... နေ့ချင်း ညချင်း စိတ်ပြောင်းသွားရသလဲ ဆိုတာ အခြေခံအားဖြင့်ကို သိရမယ့် သိသင့်တဲ့ ကိစ္စပါ... အလွန့် ကို ပတ်သက်ပါတယ်..." ဟူ၍လည်း မောင်မောင့်ဖက်မှ ကူညီ ပြောဆိုပေးပါသည်။

သည်တွင် တရားသူကြီးက.."ဆက်မေးနိုင်ပါတယ်" ဟု ခွင့်ပြုပြန်ပါ၏။ မောင်မောင် တံတွေးကို မျို၍ စကား ဆက်ရပြန်ပါသည်။

"မသည်းအူ ပြောခဲ့သမျှတွေဟာ အစက အဆုံးအထိ တခွန်းမှ အမှန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မောင့်လိုဘဲ မသည်းအူလဲ သိပါတယ်" သည်အမှုက လွတ်ဖို့ မလွတ်ဖို့ကို ဂရုစိုက်ပြီး ပြောနေတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့ မသည်းအူ။ မသည်းအူက မုန်းပြီဆိုမှတော့ မောင် ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် မထူးတော့ပါဘူး မသည်းအူရယ်။ မောင့်ကို မုန်းတယ်လို့ တခွန်းထဲသာ ပြောလိုက်ပါ။ မသည်းအူရဲ့ ပါးစပ်က အခုပြောချလိုက်စမ်းပါ။ မသည်းအူ ပြောသမျှ မှန်ပါတယ်လို့ မောင် အခုချက်ချင်း ဝန်ခံလိုက်ပါ့မယ်။ ထောင်ထဲကိုလဲ မသည်းအူ စိတ်ကြိုက် မောင် ဝင်သွားပါ့မယ်..."

မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို မကြည့်မူ၍၊ မျက်နှာကိုသာ အမြဲ ငုံထားပါချေ၏။ သို့သော် မသည်းအူ၏ နှလုံးအိမ်မှ ဆူ၍ဝေလှာသော မျက်ရည်ပူတို့ကိုမူ မသည်းအူ မထိန်းနိုင်ပါချေ။ မသည်းအူ .. ငိုရလျက် ရှိသည်ကို

မောင်မောင် မြင်နေရပါ၏။

"မုန်းတယ်လို့ တခွန်းထဲသာ ပြောပါမသည်းအူ...."

သို့သော် မသည်းအူသည် မပြောခဲ့ပါချေ။ တခွန်းမျှ မတုံ့ပြန်မူ၍လည်း မျက်ရည်တွေတွေသာ ဝေနေခဲ့ပါချေ၏။

ငိုသည်နှင့် ဆန့်ကျင်သော အပြုံးကို ဆောင်၍၊ ဦးကျော်မြင့်ကမူ ထိုင်နေရာမှ ဝင့်ကြွားစွာ ရပ်တည့်ပြန်ပါ၏။ ထို့နောက် "ကျွန်တော်တော့ မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး"ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုအခါ ဦးမောင်မောင်ကျော်က တလှည့် ထတည့်ကာ၊ မသည်းအူရှိရာသို့ လျှောက်လာနေပါ၏။ မသည်းအူ ငုံ့ထားလျက်က မျက်ရည်ကျနေရသည်ကို အသေအချာ ကြည့်၍လည်း... "အို မသည်းအူက ငိုနေတာပါကလား....၊ မငိုပါနဲ့ကွယ်" ဟု နှစ်သိမ့်ကာ သူ့ အိတ်ထည်းမှ လက်ကိုင် ပုဝါကို ထုတ်၍ပေးပါသည်။

"ကန့်ကွက်ပါတယ်...."

အမှုလိုက်ရဲအရာရှိက ထ၍တဖန် မိုးကြိုးပစ်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ဟစ်ခဲ့ပြန်ပါ၏။

စင်စစ်သော် ဦးမောင်မောင်ကျော် ပြောသည့် အထည်းတွင် ကန့်ကွက်သင့် ကန့်ကွက်ထိုက်သော စကား ဟူ၍ မောင်မောင့် မမြင်မိပါချေ။ လူ လူချင်း ကြင်နာသောစိတ်နှင့် ချဉ်းကပ်၍ နှစ်သိမ့်ခြင်းကိုပင်လျှင် ရဲအရာရှိသည် မကြည်ဖြူ နိုင်တော့ပြီလော။ ခွင့်မပြုနိုင်တော့ပြီလော။

ထိုအခါ ဦးမောင်မောင်ကျော်က.. မိမိ တစုံတရာ မှားယွင်းမိပါသလော.... ဟု သက်သေပြုဟန် တိုင်တည်ဟန်ဖြင့် ပရိသတ်ကိုတလှည့်၊ တရားသူကြီးကိုတလှည့် ကြည့်ပါ၏။

"ပဉ္စမ အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမငယ်တယောက်ဖြစ်တဲ့ မသည်းအူ ငိုနေတယ် ဆိုတာကို ရုံးတော်က သိစေချင်ပါတယ်။ သည်လို အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမငယ်ကလေး တယောက် ငိုနေတာ၊ တနည်းအားဖြင့် စိတ်ပူပန် ဆင်းရဲနေရတာကို မြင်ရတွေ့ရတော့ နှစ်သိမ့်ရမဲ့ လူ့တာဝန်အရ ကျွန်တော် နှစ်သိမ့်မိ ပါတယ် .. ။"

"ကျွန်တော် မေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာကလေး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တဖက်သားမှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါလို့ အားငယ်နေရရှိုက် ဆိုတော့လဲ ကျွန်တော် မမေးရက်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ..."

သည့်တော့လည်း ဦးမောင်မောင်ကျော်၏ ပြောလိုရင်း ပြလိုရင်း သဘောကိုပါ မောင်မောင် ရိပ်မိရပါတော့သည်။ ဦးမောင်မောင်ကျော်သည် အမှန် မေးမြန်းလိုသည် မဟုတ်မူ၍၊ မသည်းအူ ငိုနေရကြောင်းကိုသာ အတိအလင်း ရှင်းပြလိုရင်း ဖြစ်တန်ရာပါ၏။

မသည်းအူကလည်း ပါး ပါသည်။ မသည်းအူ၏ မျက်နှာကို မည်သူမျှ မမြင်ရစိမ့်သောငှာ၊ မည်သူမျှ အကဲခပ်ခွင့် မရစိမ့်သောငှာ ရုံးခန်းထည်းသို့ ဝင်လာသည့်အချိန်မှ စ၍ ခေါင်းကို အစဉ်ငုံ့လျက်သာ ထားပါ၏။ သည်သို့ ငုံ့ထားရမည်ဟု မသည်းအူကို တစုံတယောက်ကင်လျှင် သင်ကြားထားသည်လော၊ မပြောတတ်ပါချေ။

ဘာပြုလို့ ငိုနေမလဲ မသည်းအူရယ်၊ သည်မယ် ကြည့်စမ်း၊ သည်လက်ထပ်စာချုပ်ကို ပြန်ကြည့်စမ်း..”

မြတ်သူ၏ဝတ်လုံ ဦးသိန်းလွင်က ထ၍တဖန် ပြောပြောဆိုဆို ဝင်လာပြန်ပါ၏။ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူ တို့၏ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ကိုင်ပြ၍လည်း မသည်းအူ အပါးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပါသည်။

“တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးပြီ မသည်းအူ။ ဘာမှပူမနေနဲ့. ဘယ်သူ့စကားမှလဲ နားမယောင်နဲ့… တရားရုံး ဆိုတာ အမြဲတမ်း အမှန်တရားဖက်က ရှိတယ် မသည်းအူ။ သည်စာချုပ်အရ မောင်မောင်မျိုးညွှန့်နဲ့ မသည်းအူဟာ တရားဝင် အကြင်လင်မယား ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူးကွယ်။ သည့်တော့ မသည်းအူ စဉ်းစားကြည့်စမ်း….၊ မသည်းအူကသာ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုရင် အခု ဟောသည် တရားရုံးပေါ်က အပြန်မှာ နှစ်ယောက်စုံတွဲ ဆင်းသွားနိုင်တယ်..”

ဦးသိန်းလွင်၏ စကားတို့ကို နားထောင်ရသည်မှာ အပ်ချုပ်စက်သံကို ကြားရသကဲ့သို့ သာတည့်။ တတ်တတ် တတ်တတ်နှင့် အင်မတန် မြန်ပါသည်။ အသံကိုလည်း နှိမ့်၍ ပြောသည်ထင့်။ အင်မတန် ထိုးပါ၏။ သည်အထည်းမှာ ဦးသိန်းလွင်က မြန်မာ မစစ်၍၊ စကားက ဝဲနေပြန်ပါ သည်။ မသည်းအူပင်လျှင် နားမှ လည်ပွဲ့မည်လော၊ မပြောတတ်ပါချေ။

“မသည်းအူ…. သည်ကို ခဏ လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သူ့ကို မသည်းအူ မြင်ဘူးသလား….”

သည်အခါ၌မူ ဦးသိန်းလွင်၏ အသံသည် ကျယ်လောင်လှပါ၏။ ဦးသိန်းလွင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မသည်းအူနှင့် ဆယ်ငါးပေခန့် ကွာသောနေရာသို့ ရောက်၍နေပါသည်။ ဦးသိန်းလွင်သည် အသက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိမည့် ယောကျ်ား တယောက်ကို မတ်တတ်ရပ်စေ၍ ပခုံးမှ ကိုင်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုသူကို မောင်မောင်လည်း လှည့်၍ လှမ်းကြည့်မိ ပါ၏။ ထိုသူကို မောင်မောင်တော့ မြင်ဘူးသည်မှာ သေချာပါသည်။ ထိုသူသည် ပဲခူးရဲဌာနာတွင် မောင်မောင်တို့ ခေတ္တမျှ အထိန်းသိမ်းခံနေရစဉ် (မသည်းအူ မိဘများ ရောက် မလာမီ) မောင်မောင်တို့ အတွက် လဘက်ရည်နှင့် မုံ့များ လာချပေးသူ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသူကိုပင် ခင်မောင်ထွေးက ဆေးလိပ်ဖြူတဘူး အဝယ်ခိုင်းခဲ့သည်ကိုလည်း မောင်မောင် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသည်။ ထိုသူသည် ပဲခူး ရဲဌာနာ၏ ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော လဘက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်မှ လူတယောက် ဖြစ်ပုံရပါ၏။ သူ့အမည်ကိုမူကား မောင်မောင် မသိခဲ့ပါချေ။

ယခု ထိုသူသည် ရုံးခန်းထည်းသို့ ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ ဦးသိန်းလွင် ပဲခူးသို့ သွားရောက်စည်းရုံး၍ ခေါ်ဆောင် လာခဲ့သည် ထင်ပါ၏။ သူ့ ပခုံးကိုကိုင်၍ ပြသောအခါ၌မူ ထိုသူက ပြုံးပါသည်။ မသည်းအူက သူ့ကို လှမ်း၍ ကြည့်ခဲ့ရာမှာလည်း သူကပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ဟန် ပြုပါ၏။

“သူ့ကို မြင်ဘူးတယ် မဟုတ်လား .. မသည်းအူ....”

မသည်းအူသည် မျက်နှာကို ပြန်ငုံ့ထားရာမှ….. “မြင်ဘူးပါတယ်..”ဟု ဖြေပါသည်။

ထိုအခါ ဦးသိန်းလွင်က ထိုသူကို ပြန်ထိုင်စေ၍၊ တရားသူကြီး စာပွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။

“ကျွန်တော် အခုပြခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ရုံးတော်ကို မိတ်ဆက်ပေးခွင့်ပြုပါ။ သည်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပဲခူးရဲဌာနာနဲ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ လဘက်ရည်ဆိုင်တဆိုင်က အလုပ်သမားတယောက်ပါ။ သူ့နာမယ်ကို မောင်လှဟန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မသည်းအူ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် မြင်ဘူးတယ် ဆိုတာ စဉ်းစားစရာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သည်လောက် ဘဲ ပြောချင်ပါတယ်...”

ဦးသိန်းလွင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မိမိနေရာ တွင် မိမိ ပြန်၍ထိုင်ပါသည်။

အတန်ကြာမျှမူ ရုံးခန်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက်ရှိပါ၏။ ထို့နောက် အမှုမှတ်တမ်းကို ဖတ်နေရာမှ တရားသူကြီးသည် မသည်းအူကို လှမ်းကြည့်ပြန်ပါသည်။

“ပဲခူးကို ရောက်ဘူးသလား မသည်းအူ....”

“မရောက်ဘူးပါဘူး…”

“နောက်ထပ်ကော ဘာများ ပြောချင်သေးသလဲ။ ပြောစရာရှိရင် ပြောနိုင်တယ်။ ပြောစရာမရှိဘူး ဆိုရင် တော့ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်နိုင်ပြီ….”

မသည်းအူကလည်း ပဇာမျှ ပြောစရာ မရှိတော့ ဟန်ထင့်။ ထိုင်ရာမှထ၍ မူလနေရာသို့ ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ တရားသူကြီးက တရားလိုပြ သက်သေတဦး ဖြစ်သော မသည်းအူနေခဲ့ရာ သာသနာပြုကျောင်းမှ အဆောင်မှူး ဆရာမ ဆိုသည်ကို ဆက်လက် စစ်ဆေးရန် အလို့ငှာ ဆင့်ဆိုခဲ့ပါ၏။

ထ ထ ထ

"ယေဘုယျ အားဖြင့်ဆိုသော် ရာဇဝတ်တရားဥပဒေ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ပြည်သူအများစု၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ် လုံခြုံရေးကိုသော်၎င်း၊ ပြည်သူ တဦးတယောက်၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကိုသော်၎င်း၊ နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး လုံခြုံရေး ဖွံ့ဖြိုးရေး အေးချမ်းသာယာရေးကိုသော်၎င်း နှောက်ယှက် ထိပါးစေသော အပြုအမူများကို ကာကွယ်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝတ် အပြစ်ဒဏ်များသည် နောင်ကျူး လွန်မည့်သူများအား မကျူးလွန်ဝံ့ကြစိမ့်သောငှါ တားဆီးသည့် သဘော ဖြစ်ရမည်။

"သို့သော် အပြစ်ဒဏ်ခံရမည်ဆိုရုံနှင့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများကို မကျူးလွန်လာ စိမ့်သောငှါ တားဆီးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သူသည် အပြစ်ဒဏ်ခံရရန် ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် သေချာသည်ဟူသော သဘောပေါက်မှုမျိုး ရှိမှသာလျှင် ရာဇဝတ် ပြစ်မှုများကို တားဆီးနိုင်ပေမည်။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ထားသူ တယောက် အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း မခံရ ဆိုခြင်းမှာ မလိုလားအပ်သော အခြေအနေပင် ဖြစ်၏။ ဥပဒေကို ယုံကြည်ကိုးစားမှု နည်းပါးသွားစေမည်။ ကျူးလွန် ခဲ့သူအားလည်း နောက်ထပ် တကြိမ် ထပ်မံကျူးလွန်ဝံ့ရန်အတွက် ရဲဆေးတင်ပေးလိုက် ဘိသကဲ့သို့ ရှိချေမည်။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ကလည်း ၎င်းကဲ့သို့ လွတ်လမ်းရှိသည်ဟု ယူဆပြီး ကျူးလွန်လာရန် ဝန်လေးကြမည် မဟုတ်ပေ။

"အခြားတဖက်မှ စဉ်းစားကြည့်လျှင်လည်း အပြစ်ကင်းသူ တဦးတယောက်အား ရာဇဝတ် အပြစ်ဒဏ် ပေးလိုက် မိခြင်းမှာ အဆိုးဝါးဆုံးပင် ဖြစ်၏။ အပြစ်ဒဏ် ခံရသူ အတွက်လည်း အကျိုးသက်ရောက်ပုံမှာ ဆိုးဝါး လှစွာသည်။ စိတ်နာပြီး လူ့အဖွဲ့အစည်း အပေါ်တွင် သဘောထား ပြောင်းလဲ သွားတတ်ပေသည်။ ထောင်ဒဏ် ကျခံသွားရသည် ဆိုပါက ထောင်အတွင်းတွင် အခြား ရာဇဝတ် အကျဉ်းသား လူဆိုး သူဆိုးများနှင့် ပေါင်းမိကာ လူဆိုးစစ်စစ် ဖြစ်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ဖြင့် အပြစ်ကင်းသူ တဦးအား အပြစ်ဒဏ် ပေးလိုက်မိခြင်းသည် တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးဝင်သည့် တိုင်းသူပြည်သားကောင်း တယောက်ကို ရာဇဝတ်ကောင် အဖြစ်သို့ တွန်းပို့ လိုက်ခြင်း မည်ပေသည်။ တခါတရံတွင် အပြစ်ကင်းသူကို အပြစ်ပေး မိခြင်းသည် အမှန်အပြစ်ရှိသူ လွတ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

"ထို့ကြောင့် လွတ်သွားသော အပြစ်ရှိသူသည် ပို၍ အားတက်သွားပေသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် အပြစ်ရှိသူနှင့် အပြစ်ကင်းသူကို သေချာ ဂဏာစွာ သိထားကြသူများ ရှိတတ်ပေရာ၊ ၎င်းတို့အနေနှင့် ဥပဒေကို လေးစား ယုံကြည် စိတ် လျော့နည်းသွားနိုင်ပေသည်။

“ထို့ကြောင့် ဥပဒေကို အကောင်အထည် ဖော်ရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ အရေးအတွက် များနိုင်သမျှ များများကို အပြစ်ပေးမိရပေမည်။ အခြားတဖက် အနေနှင့်လည်း အပြစ်ကင်းသူများကို အပြစ်ပေးခြင်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှား ကြရပေမည်။ ။ဤကား ရာဇဝတ် တရား ဥပဒေ၏ အခြေခံသဘောထားပေတည်း။

“ထို့ကြောင့် တရားခံများဖြစ်ကြသော (၁) မောင်မောင်မျိုးညွန့်၊ (၂) မောင်ခင်မောင်ထွေး၊ (၃) မောင်မြတ်သူ နှင့် (၄) မစိမ်းမြ တို့၌ အပြစ်မရှိကြောင်းမှာ ထင်လျှားသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအမှုမှ ကျွန်ုပ်အား အပ်နှင်းထားသော အာဏာအရ တရားရှင်လွှတ်လိုက်သည်။”

အမှုစစ်သောနေ့နှင့် နှစ်ရက်အကွာ၌ ချိန်းထားချက်အရ ရုံးသို့ ရောက်ရပြန်သောအခါ တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ကို ဖတ်၍ပြပါ၏။ စီရင်ချက်၏ ပဋ္ဌမပိုင်းတွင်မူ မောင်မောင်တို့၏ ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို အမှုကြောင်း အဖြစ်ဖြင့် အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြထားပါသည်။

“ဤအမှုတွင်မူ တရားလိုပြ သက်သေများကို စစ်ဆေး ကြည့်သောအခါ တရားခံများအပေါ်တွင် စွဲချက်တင်နိုင် လောက်သည့် သက်သေ အထောက်အထား တစုံတရာ မတွေ့ရ။ အဓိက သက်သေဖြစ်သော မသည်းအူ၏ ထွက်ဆိုချက် မှာလည်း သင်ကြားထားချက်များမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရှိသည်။ ယုတ္တိလည်း မရှိ၊ ခိုင်လည်း မခိုင်လုံပေ။ သာမန်အားဖြင့် လူတိုင်းအဖို့ စိတ်ပြောင်း သွားသည်ဆိုခြင်းမှာ ဓမ္မတာသဘောအရ ဖြစ်နိုင်ချက် ရှိသော်လည်း ယခုကိစ္စမှာမူ သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။ အဆိုပါ မသည်းအူ၏ ထွက်ချက်သည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အမှုကြောင်းနှင့်လည်း ကွဲပြားခြားနားလျက် ရှိသည်။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင်တို့ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရပါ၏။

မသည်းအူ၏ မိဘများကမူ ရုံးခန်းထည်းမှ အလျင်အမြန်ပင် ထွက်ခွါကြပါသည်။ မျက်နှာများမှာလည်း မလန်း မရှင်နိုင်တော့မူ၍၊ အမျက်မာနဟန် လွှမ်းလျက်ရှိပါ၏။ မသည်းအူသည် ပျော်သည်လော၊ မပျော်သည်လော ခွဲခြား၍ မရနိုင်သော အသွင်အပြင်ကို ဆောင်လျက် တွေငေးနေပါသည်။ မသည်းအူ၏ မေမေက မသည်းအူ၏လက်ကို ဆွဲ၍၊ ရုံးခန်းလည်းမှ ထွက်သောအခါ၌လည်း မသည်းအူသည် လိမ္မာသောအိမ်ခွေးကလေးကဲ့သို့ သခင်နှင့်တပါ တည်းသာလျှင် မရုန်းမတုံ့ လိုက်ပါ၍ သွားပါ၏။

မောင်မောင့် စိတ်မှာ နွမ်းလှာရပြန်ပါသည်။

သည်တခါ ခွဲခွါရခြင်းမှာမူ ရာသက်ပန် ခွဲခွါရခြင်း၊ ထာဝရ ခွဲခွါရခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ သည်ဘဝ သည်မျှနှင့်ပင် သည်ဇာတ်ကို သိမ်းခဲ့ရခြင်းလည်း မည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မသည်းအူနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံ ပေါင်းစည်းနိုင်ရရေးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ကား မရှိတော့ပါပြီ။

မသည်းအူကပင်လျှင် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ် အဆုံးရှုံးခံ၍၊ အမှန်ကို ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့လည်း အသို့လျှင် မောင်မောင် ဆက်လက်၍ မျှော်လင့်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

မသည်းအူသည် မုဆိုးတပိုင်း မိန်းမရိုင်းကဲ့သို့ မောင်မောင့်ကို ရက်စက်ခဲ့ပါ၏။ မသည်းအူက မသည်းအူထံတွင် ရာသက်ပန် အပ်နှံထားသော မောင်မောင့်အသည်း၊ မောင်မောင့် အအိပ်၊ မောင်မောင့် အပျော်၊ မောင်မောင့် အသိအမြင် စသည်တို့ကို ဥစ္စာဘဏ္ဍာပမာ ပိုက်ထုပ် ယူငင်လျက်၊ မောင်မောင့် အပါးမှ ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပါသည်။

မောင်မောင့် လောကဝန်းကျင်သည် လပျောက်သော မိုးညကဲ့သို့ မှောင်အတိကျလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။

ဘဝဆိုသည်မှာ မျှော်လင့်နေခြင်းဖြင့်သာလျှင် မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်နိုင်ရာသည်ဟု စကားဟောင်း အကြောင်းရှိပါ၏။ သို့သော် ယခုမူ မောင်မောင်မည်သို့ မျှော်လင့်ရပါတော့ အံ့နည်း။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူကို မောင်မောင် အဆိုး ပဆိုရက်ပါချေ။

မသည်းအူကို မောင်မောင် မေ့လည်း မမေ့နိုင်ပါချေ။ အောက်မေ့ ချေချေ၊ ပြေကြောင်း ဖြေလည်း၊ မပြေ နာကြည်း၊ အလွမ်းသာလျှင် ဖြင်ဖြင်ပည်းခဲ့ရပါ၏။ မဝါး တခါ၊ ပြားတခါလျှင်၊ မျက်နှာရှင်ကြည်၊ ထင်တော့သည်ကြောင့်လည်း၊ မသည်းအူ ဟူသော အမည်ကို အရှုးပမာ တစာစာ တရူရင့်ကျူး မိပါသည်။

မသည်းအူက လဝန်းနှယ်ပင် ဖြူစင်ပရွှန်း ထွန်းပါသော်လည်း၊ လဝန်းပမာ မသည်းအူက မျက်နှာ များပါသည်။ တနေ့တမျက်နှာ သွင်ပြင်မူရာ ခြားနားခြားနား လာလေ့ရှိသော လဝန်းကဲ့သို့ပင်လျှင်လည်း မသည်းအူက တခဏမျှနှင့် မောင်မောင့်ကိုပါ မေ့ဖျောက် ခဲ့ပါ၏၊

မသည်းအူ မိုးပျော်မက မြေနိမ့် စိမ့်စမ်းရေ အပြင်မှာ ကြာကြာအရိပ် မထင်ခဲ့ပါချေ။ မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို တိမ်းခဲ့ စိမ်းခဲ့ပါချေသည်။

မသည်းအူသည်လည်း ရက်စက်တတ်ပါ၏။ မသည်းအူကို ရက်စက်သူ ဟူ၍ အမှန်စင်စစ် မောင်မောင် မဆို ရက်ပါချေ။ သို့သော် ဘဝက မသည်းအူကို

နာကြည်းဘို့ရာ လှုံ့ဆော်လာပါသည်။ မသည်းအူကို မုန်းဘို့ရန်လည်း အတန်တန် နားချ လာပါ၏။

ပသို့ဆိုစေ၊ မသည်းအူကို မောင်မောင် မုန်းလည်း မမုန်းနိုင်ပါချေ။

၏ ၏ ၏

မမုန်းနိုင်သော်လည်း မုန်းရပါတော့မည်။

မမုန်းလို၍လည်း မရတော့ပါပြီ။ မသည်းအူနှင့် ဟောင်းကြမ္မာ တပြန်ကြော့၍ တွေ့ကြရပြန်သောအခါ၌ မသည်းအူက မသည်းအူသစ် ဖြစ်၍နေပါပြီ။

မောင်မောင့် လေတံခွန်သည် ပိုင်ရှင် အသစ် ကြိုးအသစ်နှင့် ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲ၍နေပါ၏။

မသည်းအူသည် ယခုမှ ပို၍ပင် လှနေ၏ ထင်ရပါသည်။ နတ်ထက်သော်မှ၊ လှ၏ကျူးကျော်၊ ဆိုသင့်လျော်ပါ၏။ မသည်းအူက တယောက်သော ယောကျ်ားနှင့်တွဲ၍ ရုပ်ရှင်ရုံထည်းသို့ ဝင်ပါသည်။

မြင်သည်ခဏ၊ မိုးမျှမေတ္တာ၊ ဖြိုးဖြိုးရွာ၍၊ သည်းချာစိတ်ဝမ်း၊ တမ်းတထန်ပြင်း၊ စွဲလမ်းရင်းနှင့် မသည်းအူ၏အပါးသို့ ချဉ်းကပ်မည် မောင်မောင် ကြံမိပြန်ပါ၏။ သို့သော် မောင်မောင် နောက်သို့သာ ဆုတ်ခဲ့ရပါသည်။

နောက်မဆုတ်ပဲ၊ စုတ်စုတ်ရဲလျက်၊ နှုတ်ခွဲစုံငဲ့၊ မနုန့်နဲ့တည့်၊ ပလဲ့ပတင်၊ မချဲ့ထွင်ပဲ၊ လျင်မနှေးရည်၊ မေးရမည်လည်း၊ ဆွေသည် ဆင့်ရစ်၊ လင်နှင့် ဖြစ်ခဲ့..။ အော်.. မောင်မောင့် မသည်းအူကလည်း ပီတိ မိန်းမ ပါတကား။

မောင်မောင် မန္တလေးသို့ ရောက်နေသည်မှာ ကြာပါပြီ။ အောင်မှတ်ကောင်းသည် ဟုဆိုကာ သိမ်းသွင်းသော ကြောင့်လည်း၊ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံမှာပင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်း နေရပါ၏။ အမှုထမ်းသက်ပင်လျှင် လေးလပြည့်ခဲ့ပါချေပြီ။

သည်နေ့ ညနေမှာမူ စိတ်မှာကြည်သည်မို့ မြို့တည်းသို့ ထွက်လာမိပါ၏။ မရည်ရွယ်သော်လည်း လမ်းကြုံခိုက်မှာ ရုပ်ရှင် ကြည့်ဖြစ်ပြန်ပါသည်။

အနည်းငယ် စောနေ၍၊ လမ်း၏ တဖက်မှ လဘက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ လဘက်ရည် မှာခဲ့မိပါ၏။ ထိုအခိုက် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့သို့ မသည်းအူတို့ ရောက်လာကြပါသည်။ မသည်းအူ၏ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဘက်က လက်မှတ် ဝယ်နေခိုက်တွင်မူ၊ မသည်းအူသည် အနားမှ လက်ပိုက်လျက် ရပ်စောင့်နေပါ၏။ မသည်းအူကမူ မသည်းအူ့ထုံးစံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စေ့ဝေ့ကာ ကြည့်ပါသည်။

မှောင်ကလည်း မှောင်စပြုပြီမို့ မောင်မောင့်ကိုမူ မသည်းအူ မမြင်ခဲ့ပါချေ။ ရုတ်တရက် မမျှော်မလင့် တွေ့ရသည်မို့ ၊ မောင်မောင်ကလည်း အမှတ်မထင် မျက်နှာကို တဖက်သို့ လှည့်နေမိပါ၏။ နောင်မှ နောင်တရကာ မသည်းအူကို

ပြန်ကြည့် ရပါသည်။

မသည်းအူသည် ယခုမှ ပို၍ပင် ဖွံ့ဖြိုးနေပါ၏။ မသည်းအူ၏ ပိုးထမီ အနီရင့်ရင့်သည် လေအရိုင်းတွင် လွင့်၍ နေပါသည်။ မသည်းအူ၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကမူ အတုမရှိ ဟုပင် ဆိုရမည်ထင့်။ မောင်မောင့် အမြင်အသိတွင်ဖြင့် သည်နှယ် ဆင်တတ်ပြင်တတ် လှတတ်သသူမှာ မသည်းအူ တယောက်သာ ရှိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

မောင်မောင့် ရင်သည်လည်း အပြင်းအထန် ခုန်၍ နေပါ၏။ မောင်မောင့် နှလုံးသည်းအူတို့က ရင်ထည်းတွင် ပျော်ပွဲ သဘင် ဆင်ယင်လျက် ရွှင်မြူးခုန်က နေကြသည်လော၊ မပြောတတ်ပါချေ။ မောင်မောင့်မှာမူ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် မောလာခဲ့ရပါတော့သည်။

မသည်းအူ လမ်းလျှောက်သည်ကလည်း လေဝယ် လွင့်မျော တိမ့်သဘောနှယ် ကြော့ကြော့မှူးဟန် ပျံ၍နေပါ၏။ မသည်းအူက ထိုသူ၏ လက်ရုံးကိုဆွဲ၍ ရုံထည်းသို့ ဝင်ပါသည်။

သည် ရုပ်ရှင်ရုံမှာပင်... တခါက မသည်းအူ ရုံထည်းမှာ ရှိနေ ကြည့်နေသည်အထင်နှင့် မောင်မောင်တို့ ဝင်ကြည့် ခဲ့ကြရသည့် ရယ်စရာ အဖြစ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ မောင်မောင် မြင်ယောင်မိပါ၏။ ယခုမူ မသည်းအူ ရုံထည်းမှာ ရှိနေသည်ကို အသေအချာ သိနေပါလျက်နှင့် မောင်မောင် အဝင်ရ ခက်နေမိပါသည်။

မသည်းအူသည် လှကားလှပါ၏။ သို့သော် မသည်းအူကို မောင်မောင် ကြောက်နေသည်လော၊ မပြောတတ်ပါချေ။ မသည်းအူနှင့် တွေ့ရန်ကိုပင်လျှင် မောင်မောင် ဝန်လေး၍ နေမိပါချေသည်။ အော်.. မသည်းအူ ခေါင်ရန်းပန်း ကလည်း နားလှာမည့် လိပ်ပြာကို အခါခပ်သိမ်း ယိမ်းခါ၍ နှင်တတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သည်တော့လည်း မသည်းအူနှင့် မတွေ့ရစိမ့်သောငှါ ဝယ်ထားသော လက်မှတ်ကို ဆုတ်ပစ်၍၊ လှည့်ပြန်မည် ကြံမိ ပြန်ပါ၏။ သို့သော် မသည်းအူ သံယောဇဉ်က မောင်မောင့်ကို နှောင်းတည်း၍ ဆောင်ဆွဲထားပါသည်။

တခါက "ချစ်တယ် မောင်ရယ်..." ကို ဆယ်နှစ်ခါမျှ ပြောရမှ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နိုင်သည်ဟု ကန့်ကရ ပြောတတ်ခဲ့သသူ မသည်းအူ။... "မောင် နမ်းလွန်းလို့ အမ်းလာတဲ့ သည်နှုတ်ခမ်းကလေး တွေကို ကြည့်စမ်း၊ ပိုလှ လာတယ်နော်။ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းတော့ သတ်မှတ် ရလိမ့်မယ် မောင်ရေ၊ တနေ့ အခါတရာ့ထက်တော့ ပိုလို့ မဖြစ်ဘူး။ နော့မို့ ရင် မောင်နမ်းတာနဲ့ မသည်းအူ သေရချည်ရဲ့..." ဟု မေတ္တာ အသည်းအသန်နှင့် ညည်းဟန် ပြုတတ်ခဲ့သသူ

မသည်းအူ။ "ညက ည၊ နေ့က နေ့၊ ညက အကြောင်းကို နေ့မှာ လာမပြောနဲ့ မောင်ရယ်၊ မသည်းအူ ရှက်တယ်" ဟူ၍ မောင်မောင့်ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာကို ဝှက်ကာ၊ မောင်မောင့် ရင်ညွန့်ကိုလည်း မနာ့တနာ ကိုက်တတ်ခဲ့သသူ မသည်းအူ။ သည်မသည်းအူကို မောင်မောင် မည်သို့ မေ့ရနိုင်ပါ့မည်နည်း။

ယခုမူ သည်မသည်းအူက မောင်မောင့်ကိုပင် မေ့ပြီထင်ပါ၏။

ပန်းနှယ်ပင်တည့်၊ လည်တွင်ခွေပတ်၊

ဆင်မတတ်ဟု၊ အထွတ်တိုင်ထိ၊

ဆိုဦးရှိလျက်၊ ချစ်မိမချစ်၊

အသစ်သစ်လျှင်၊ မရစ်စုံမက်၊

မေတ္တာဝှက်၍၊ မျှသက်ဝေမြဲ၊

မဝေဘဲနှင့်၊ မင်းရဲဘုန်းမြင့်၊

ကြင်စိတ်ဖင့်၍၊ သူနှင့်ကျွမ်းဟန်၊

အလွမ်းချန်ခဲ့....။

မသည်းအူက မောင်မောင်နှင့် ပေါင်းခဲ့ရသော ဘဝ ကိုလည်း အိပ်မက်ဟုသာ ယူဆပြီ ထင်ပါ၏။

ထိုအခါ မောင်မောင့်ရင်မှာ နာလှာရပါသည်။ မချွေရပန်းတို့ကလည်း မောင်မောင့်ရင်မှာ ရုတ်ခြည်းလာ၍ ပွင့်ပါ၏။ မောင်မောင် မထိန်းချုပ်နိုင်ပါတော့ချေ။

လဘက်ရည်ဆိုင်မှ ထ၍၊ ရုပ်ရှင်ရုံထည်းသို့ မောင်မောင်လည်း ဝင်ခဲ့မိပါ၏။ လဘက်ရည်ဆိုင်မှာ မည်မျှ ကြာကြာ ထိုင်၍ တွေးနေခဲ့မိသည် မသိပါချေ။ ရုံထည်းမှာမူ ပင်မဇာတ်လမ်းပင်လျှင် စ၍ပြပြီမို့ မှောင်မည်း၍ နေပါသည်။

မောင်မောင်နေရာသို့ မောင်မောင်ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ အတန်ကြာ၍ မြင်နိုင်သောအခါ မသည်းအူကို မောင်မောင် ရှာကြည့်ရပါသည်။ မသည်းအူသည် အဘယ်မှာပါနည်း။

တွေ့မည့် တွေ့တော့လည်း မသည်းအူက မောင်မောင့် နောက်တည့်တည့်မှ ခုံတွင် ရောက်၍ နေပါ၏။ ထို့ကြောင့် မသည်းအူအဖို့မူ မောင်မောင်ဝင်လာစဉ် မောင်မောင့်ကို မုချမြင်ရပါလိမ့်မည်။

အမှန်ဆိုလျှင် မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို နှုတ်ဆက်ရုံမျှမှု နှုတ်ဆက်သင့်ပါ၏။ နှုတ်ဆက်ရုံမျှဖြင့် မသည်းအူ၏ အနေအထားမှာ မရွေ့လျား မပျက်ပြားနိုင် ပါချေ။

မသည်းအူနှင့် တွဲလာသူမှာမူကား ယခင်က မသည်းအူနှင့် ကြောင်းလမ်းထားသည်ဟု ဆိုသော ကိုကျော်စိုးဆိုသူ ဖြစ်တန်ရာပါ၏။ တခါက မသည်းအူ၏ မေမေ ပြောဘူးသကဲ့သို့ပင် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးပုံလည်း ရပါ၏။ သူကလည်း ကိုကိုထက် တနှစ်သာငယ်သည်ဟု ဆိုသောကြောင့်၊ မောင်မောင်နှင့် အသက်ချင်း တူသော်လည်း သူ့မျက်နှာက မောင်မောင့်ထက်ပို၍ ရင့်ပုံရပါသည်။ မျက်မှန်ကိုလည်း ရင့်စေခြင်း၏ အကြောင်းတပါး ဖြစ်နိုင်ရာပါ၏။

ထို့ပြင် ထိုကိုကျော်စိုး ဆိုသူက ယောကျ်ား မဆန်မူ၍၊ အလုံးအဖန် အင်မတန် ငယ်ပါဘိချေ၏။ အရပ်ကလည်း မသည်းအူထက်ပင် နှစ်လက်မခန့် နိမ့်ဦးမည် ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖွံ့ဖြိုးသော မသည်းအူနှင့် ယှဉ်လျှင်တော့ သူက သဘော်ပင်နှယ် ငယ်နေ၍၊ မသည်းအူက အုန်းပင်နှယ် ခန့်ခန့်ထယ်ပါ၏။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် မသည်းအူက ၃၅၊ ၂၂၊ ၃၅ ခန့်ရှိ၍၊ သူက ၃၃၊ ၃၃၊ ၃၃ ကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

မသည်းအူသည် အလှကို အင်မတန် မြင်တတ် ကြည့်တတ် ခုံမင်တတ်ပါ၏။ လှမှ မသည်းအူက မြတ်နိုး တတ်လေ့ ရှိပါသည်။ ထိုအခါ မောင်မောင် တွေးကြည့်မိပါ၏။ မသည်းအူ သူ့ကို ကြည်ဖြူနိုင်ပါ၏လော။ သူနှင့် တွဲရသည့်အတွက် မသည်းအူ့ စိတ်မှာ ချမ်းသာရပါ၏ လော။ မသည်းအူ၏ ဘဝမှာ မသည်းအူ ပျော်ပါ၏လော။

ပသို့ဆိုစေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံထည်းမှ ပြန်အထွက်တွင်လည်း မသည်းအူက ထိုသူ၏ လက်ရုံးကို ဆွဲ၍ တွဲပါသည်။ မသည်းအူ၏ အမူအရာတို့ကလည်း လူတောထည်းမှာပင် နှစ်ယောက်ထည်း လာတွဲ၍ ကြင်ဆဲအခါကဲ့သို့ ကဲခဲ့သိခဲ့လှပါ၏။ မသည်းအူ မောင်မောင့်ကို သက်သက်မဲ့ အရွဲ့ တိုက်ပြီ ထင်ပါသည်။

မသည်းအူသည် မောင်မောင့် မေတ္တာကိုပင်လျှင် မညာမစာတော့မူ၍၊ မောင်မောင့် အသည်းတို့ကို ကြေစေ ကြွေစေခဲ့ပါ၏။ မသည်းအူ ပဇာကြောင့် မောင်မောင့်ကို သည်မျှ ရက်စက်လိုရပါသနည်း။

မောင်မောင် မတွေးတတ်ပါချေ။

မတွေးတတ်သောကြောင့်လည်း မေးမည်ဟု မောင်မောင် ကြံစည်မိပါ၏။

မောင်မောင် မသည်းအူ အပါးသို့ ချဉ်းကပ် ဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။

မောင်မောင့်မှာ သည်နှယ် စိတ်ဆန္ဒကို မချုပ်ထိန်း တတ်သော၊ မဆင်ခြင်မစဉ်းစားတတ်သော၊ ရင်ကိုဖွင့်ပြောတတ်သော မိုက်ရူးရဲ အကျင့်ကလေး ရှိကြောင်းကို မောင်မောင် ဝန်ခံရပါမည်။ သည်နှယ် မိုက်ရူးရဲ ပြုခဲ့မိ၍ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ် ကိုလည်း မောင်မောင် သင်ခန်းစာယူဘို့ သင့်ပါသည်။ သည်အကျင့်မှာ ကောင်းသောအကျင့် ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်းကိုလည်း မောင်မောင်နားလည်ဘို့ ကောင်းပါ၏။

သို့သော် ဘဝမှ သင်ခန်းစာ မယူမူ၍ ရူးရူးရဲရဲပင် မသည်းအူကို မောင်မောင် အသံပြုခဲ့ မိပါသည်။

"ဘယ့်နှယ် မသည်းအူ…"

သည်နှယ် နောက်က လိုက်၍ လာလိမ့်မည်၊ သည်နှယ် နှုတ်ဆက်လာလိမ့်မည်၊ သည်နှယ် စကားပြောခွင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရရေးအတွက် အားထုတ်၍ လာလိမ့်မည်၊ သည်နှယ် သူ့ဘဝ၏ အနာဂတ်ကို အန္တရာယ် ပေးလာလိမ့်မည်ဟု မသည်းအူ မျှော်လင့်ထားပုံ ရပါ၏။ မသည်းအူသည် ကြားလျက်နှင့် မကြားဟန် ပြုပါသည်။

"အော်…ဂရေ့စ်လို့ခေါ်မှ သိတော့မယ်ထင်တယ်"

သည်တခါလည်း မသည်းအူကမူ လှည့်၍မျှ မကြည့်ခဲ့ပါချေ။ မသည်းအူ၏ လက်တွဲဘက်ကသာလျှင် လှည့်ကြည့် လှာ၍၊ မသည်းအူကို တဆင့် လက်တို့ပြောပါ၏။ သို့သော် လက်တို့၍ ပြောပြသည့်တိုင် မသည်းအူက လှည့်မကြည့်မူ၍၊ လျှောက်မြဲ လျှောက်ပါသည်။ ထို့နောက် 'ပွဲထိုင်' ဆိုင် ထည်းသို့ ဝင်မည် ပြုပါ၏။

သည်တော့လည်း မသည်းအူ၏ သဘောကို မောင်မောင် ရိပ်မိရပါတော့သည်။ မောင်မောင့်ကို မတွေ့လိုတော့ကြောင်း၊ မောင်မောင်နှင့် ရင်မဆိုင် လိုတော့ကြောင်း၊ မောင်မောင်နှင့် စကား မပြောလိုတော့ကြောင်းမှာလည်း ထင်လျား၍ နေပါ၏။ မောင်မောင်ကမူ မသည်းအူ သတ္တိ နည်းပုံကို တွေးမိကာ၊ ပြုံးမိရပါသည်။

"ကောင်းပါပြီ မသည်းအူ၊ မသည်းအူနဲ့ နောက်ထပ် မတွေ့ဖြစ်အောင် ကိုမျိုးညွန့် ကြိုးစားပါမယ်…"

မောင်မောင့်နှုတ်က ရုတ်တရက်ပင် နှုတ်ဆက်ခဲ့မိပြန်ပါ၏။ မသည်းအူနှင့် လမ်းခွဲ၍လည်း မောင်မောင် ပြန်ခဲ့ မိပါသည်။ ပြန်မလှည့်မီမှာမူ မသည်းအူ၏

နောက်ကျောပြင်ကိုပင် မောင်မောင် ရပ်၍ ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ဖြူစင်နုရွ၊ ခြေကစသည်၊ စိမ်းမြညိုရောင်၊ ဆံတိုင်အောင်လျှင်၊ ဝင်းပြောင်လျှံမြူး၊ နောက်ပြင်ကျူးကို၊ ရှုမူးမိန်းလှည့်၊ တကက်သက်ကြည့်သော်၊ မြွေရှည့်ပြစ်ခြည်၊ မထင်သည်ကြောင့်၊ ဆောက်တည်မရ၊ လက်ခြေရသည်။ ထိန့်မျှကိုယ်လုံး ရိုက်၏ တည်း။

သည်နှယ် လှသသူတို့မှာ ကလူခေါက်ရက် မသက်မသာ ပြုမူတတ်မြဲဓမ္မတာမို့ မသည်းအူကိုလည်း မောင်မောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။ မသည်းအူသည် ဘဝအသစ်ကို တည်ဆောက်၍ နေရာ၌ ဘဝဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ မအောက်မေ့လိုပုံ ရပါ၏။ မောင်မောင်နှင့် တွေ့ရဆုံရ စကားပြောခွင့် ကြုံရပြီဆိုလျှင် မသည်းအူမှာလည်း ဗျာပါ စိမ်ကျွမ်း၊ ပူသည့်ဝမ်းကို၊ မနွမ်းလျယောင်၊ ရှင်ရပ်ဆောင်လျက်၊ တန့်အောင်ချုပ်ဖြေ၊ နေ၍ရနိုင်မည် မထင်မိပါချေ။ ထို့ကြောင့် မသည်းအူ သည်နယ် နှုတ်တုံ့ မပြန်မူ၍ ရက်စက်ခဲ့သည်ကိုလည်း မောင်မောင် နားလည်နိုင်ပါသည်။

ဆတတ်ဗျာပါ၊ ပူစိမ့်ငှာဟု၊ သစ္စာပျက်ဟန်၊ အမျက်သန်လည်း၊ ဖေါက်ပြန်ထွေပြား၊ ရှိမည်ထားဘိ၊ ပိုက်ဖျားရင်ခွင်၊ တင်ထက်တင်၍၊ လည်တွင်နေကျ၊ ဆွဲချင်လှတည့်။ မသည်းအူကို မောင်မောင် ချစ်ပါသည်။

၏ ၏ ၏

မေ့မည်ဖြေလည်း၊ ပြေမည်စင်ထား၊

ထပ်ထပ်ပွား၍၊ သည်းဖျားငှန်ဆူ၊

ဖြေယူမတတ်၊ စက်သို့ပတ်မျှ၊

မိန်းပြတ် မူးလည်း မောရသည်ရှင့်၊ မကြည်နောင့်ဝမ်း၊

ပန်းနှယ် နွမ်းသည်၊ အလွမ်းထပ်ကျယ် ပြောပြန်၏။

တခါထက်တခါ ဝေးသည်ထက်သာ ဝေးခဲ့ရပါသည်။

ရထားဆိပ်မှာ ပဌမဆုံး စ၍ တွေ့ခဲ့ရစဉ်အခါကလည်း မသည်းအူနှင့် ဝေးရာသို့သာ မောင်မောင် ထွက်ခွါလာခဲ့ရပါ၏။ မသည်းအူ၏ မေတ္တာပန်းကို ပန်ဆင်နိုင်ခွင့်ရတော့မည် ဆိုပြန်တော့လည်း၊ ခွဲခွါရဦးမည့် နိမိတ်ဖြစ်သော "ကြောင်းလမ်းခြင်း သတင်း"က မောင်မောင့်နားသို့ဦးစွာ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ မသည်းအူထံမှ… "မသည်းအူလဲ ကိုကို့လိုပါဘဲ ကိုကိုရယ်….." ဟူသော မေတ္တာတုံ့ပြန်စာကို မောင်မောင် မဖတ်ရမီမှာ ပင်လျှင်လည်း၊ … "မောင်ကျော်စိုးနဲ့ စီစဉ်ထားတယ်…." ဟူသော မသည်းအူ မေမေ၏ စကားကို မောင်မောင် ပဌမ ကြားခဲ့ရပါ၏။

မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့ ပေါင်းစည်းမိရပြန် တော့လည်း လက်အစုံမျှသော ရက်တို့ မကုန်မီမာပင် မုန်တိုင်းမိကာ ကွဲကွာခဲ့ရပြန်ပါသည်။ တဖန် တရားရုံးမှာ နောက်ဆုံး ဆုံခဲ့ရပြန်တော့လည်း ဝေးသည်ထက် ဝေးဘို့ရာ အကြောင်းသာလျှင် ကြုံလှာရပြန်ပါ၏။

ယခုလည်း ဝေးသည်ထက် ဝေးခဲ့ရ ပြန်ပါပြီ။

ယခင်အခါများကမူ ခွဲခွါခဲ့ရသည်မှာ မှန်သော်လည်း ပြန်လည် ပေါင်းစည်းနိုင်ရရေးကို မျှော်လင့်မည် ဆိုလျှင် မျှော်လင့်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းစများ ရှိနေရစ်ပါ၏။ တရားရုံးမှာ မသည်းအူ ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် ဝေးရာဝေးရကြောင်းကို ထွက်ဆိုခဲ့သည် မှန်သော်လည်း၊ မိဘမျက်မှောက်မှာမို့ သည်နှယ် မုသားထွက်ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ 'တနေ့သော်…' ကို မျှော်လင့်နိုင်ပါသည်။

ယခုမူ လမ်းဆုံးပါချေပြီ။ ကမ်းကုန်ပါချေပြီ။ မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်နိုင်ပါတော့ပြီ။

တပါးသူနှင့် မျှားရာတွင် မောင်မောင့် လေတံခွန် ပြတ်ခဲ့ရပါသည်။

မသည်းအူကို မောင်မောင် ဆုံးခဲ့ရပါ၏။ မသည်းအူ သည် ကြိုးအသစ် လက်အသစ်နှင့် ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲ၍ နေပါပြီ။ မသည်းအူသည် ဘဝအသစ် မျက်နှာအသစ်နှင့် လောကသစ်မှာ ပျော်မွေ့၍ နေပါပြီ။

ထို့ကြောင့် မောင်မောင့်စိတ်ကို မောင်မောင် ဖြေပါ၏။ လောကတံထွာ၊ ဓမ္မတာပဟု၊ ကြမ္မာယုံထွေ၊ တရားဖြင့်လည်း မောင်မောင် ဖြေပါသည်။

မသည်းအူကို မေ့လည်း မေ့ရပါလိမ့်မည်။ မေ့၍ ရစိမ့်သောငှာလည်း မောင်မောင် အားထုတ်ခဲ့ပါ၏။ "မေ့တော့"... ဟူ၍လည်း မောင်မောင်နှလုံးအိမ်ကို အကြိမ်ကြိမ် မောင်းမည်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် မသည်းအူကို မောင်မောင် မမေ့နိုင်ပါချေ။ မေ့မည်ဟု ကြံစည်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်မှာလည်း သည်အတွေ့ကို မမေ့လှည့်တတ်။ တဆွတ်ဆွတ်လျှင်၊ တိမ်းညွတ်မတည်၊ လွမ်းရတတ်ပါသည်။ လျှော့ပါသော်လည်း၊ နှောင်ကြိုးစည်းသည်၊ လျော့လည်းမလျော့ ဟန်ပါတည်း။

စင်စစ်သော် မောင်မောင့်ကိုယ်ကို မောင်မောင် လှည့်ဖြားနေခဲ့သည်သာတည့်။ မောင်မောင့်အသိက " မေ့ရမည်" ဟူ၍ မြင်နေခဲ့သော်လည်း၊ မောင့်မောင့်စိတ်က မသည်းအူကို ထာဝစဉ် တမ်းတနေလိုမိပါသည်။ ငယ်ကချစ် အနှစ်တရာ ပမေသာ ဟူသောစကားကလည်း တမှောင့် ပါပင်တည်း။

သည်ကမ္ဘာမှာ လ မသာလာလျှင်လည်း တနည်းတော့ ကောင်းမည်ထင်ပါ၏။ လ မသာလျှင် မသည်းအူ ကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့် မေ့၍ရနိုင်လိမ့်မည် မောင်မောင် ထင်ပါသည်။ ယခုမူ သည်သာသောလက မဖြူ၏သို့ ဖြူ၏သို့နှင့် ကလူသည့်နှယ် မြူသည့်နှယ်လျှင် ညငယ်ညစဉ် မောင်မောင့်ဘဝင်မှာ လွမ်းရေးငင်လှာတတ်ပါ၏။ မသည်းအူကဲ့သို့ ပင်လျှင်လည်း သည်သာသောလက မောင်မောင့်ဘဝထည်းသို့ ဝင်မလာခဲ့မူ၍၊ အမြင့်မှသာ ဟန်ရေးပဒေသာ ပြနေတတ်ပါသည်။

သည်ကမ္ဘာမှာ ပန်းတပွင့်မှ မပွင့်လှာခဲ့ပါလျှင်လည်း တနည်းတော့ ကောင်းမည်ဟု မောင်မောင် တွေးမိပြန်ပါ၏။ မြေ၏အလှကို ပန်းက ဆင်သကဲ့သို့၊ မောင်မောင့် ဘဝ၏ အလှကိုလည်း မသည်းအူက ဆင်ပါသည်။ ပန်းသည် ဖူးပွင့်ရန် အလို့ငှာ ပိုးကို တမ်းတတတ်ဘိသကဲ့သို့၊ မသည်းအူ ကလည်း ပျော်မွေ့ရန် အလို့ငှာ မောင်မောင့် မျက်ရည်ကို တမ်းတတတ်ပြီ မောင်မောင်ထင်ပါ၏။ ပန်းသည် ပျားလိပ်ပြာကို သွေးဆောင်လေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် အဘယ်သို့သောပန်းသည် ပျားလိပ်ပြာ တို့၏ နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသနည်း။

သည်ကမ္ဘာမှာ လူတယောက်အဖြစ်ဖြင့် မောင်မောင် ရောက်မလာခဲ့ပါလျှင်လည်း တနည်းတော့ ကောင်းမည်ဟု မောင်မောင် ယူဆမိပါ၏။ မောင်မောင်သာ မရောက်လာခဲ့ပါလျှင် မသည်းအူလည်း သည်နှယ် အပင်ပန်းအဆင်းရဲနှင့် ကြုံဖြစ်ခဲ့ရလိမ့်မည် မောင်မောင် မထင်မိပါချေ။ ယခုမူ ရောက်လာခဲ့ရ၍ တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ တွေ့ခဲ့ကြရ၍လည်း ခွဲခွါ ခဲ့ကြရပါ၏။ ခွဲခွါခဲ့ကြရ၍လည်း သည်နှယ် ရှင်ကွဲခဲ့ကြရ ပါသည်။

စင်စစ် သည်ကမ္ဘာမှာ မသည်းအူရယ်၊ လဝန်းရယ်၊ ပန်းမွှေ့ရာရယ်၊ မောင်မောင်ရယ်သာ ရှိကြရမည် ဆိုလျှင်တော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မောင်မောင် ယုံကြည်မိပါ၏။ သို့သော် မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို ယခုနှယ် မုန်းနေ မျက်နေမည် ဆိုလျှင်တော့လည်း အချည်းစည်း ပါတည်း။

မသည်းအူနှင့် ပေါင်းခဲ့ရသည့် ထို (၇) ညမှာမူ လဝန်းကလည်း သာပါဘိချေ၏။ ပန်းမွှေ့ရာ ကလည်း ထုံသင်းပျံ့ကြိုင် လှိုင်အားပါဘိသည်။ သည်အထည်းမှာ မသည်းအူ၏ စကားကြွယ်ပုံနှင့်လည်း စုံမက်စရာ ကြုံခဲ့ရပါ၏။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်နိုင်မှန်းလဲ သိနေပါရက်နဲ့ မိန်းမဆိုတဲ့ မိန်းမက တော်တော်တော့ ရယ်စရာ ကောင်းတယ် မောင်။ မိုးချုန်းတာကလေး နည်းနည်း ပြင်းလာရင်လဲ သူတို့ ကြောက်လိုက်ကြတာဘဲ။ လေတိုက်တာ ကလေး နည်းနည်း ပြင်းလာရင်လဲ သူတို့ ကြောက်လိုက်ကြတာဘဲ၊ နေပူတာကလေး နည်းနည်း ပြင်းလာရင်လဲ သူတို့ ကြောက်လိုက်ကြတာဘဲ။ မိုးရွာတာကလေး နည်းနည်း ပြင်းလာရင်လဲ သူတို့ကြောက်လိုက်ကြတာဘဲ။ တကယ်တော့ သဘာဝဘဲ မဟုတ်လား မောင်ရယ်။ ဘာကြောက်စရာလိုသလဲ....”

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ အိုရမှာတို့၊ နာရမှာတို့၊ ရမှာတို့ဆိုရင်လဲ လူတွေဟာ အင်မတန်ကို ကြောက်တတ်တယ်နော်။ မကြုံချင်ပါဘူး၊ မဆုံချင်ပါဘူးဆိုလို့ ရနိုင်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ကြောက်နေကြသလဲ မသည်းအူတော့ နားကို မလည်နိုင်ပါဘူး..”

“တွေးကြည့်ရင်တော့ ရယ်စရာပေါ့မောင်ရယ်။ ဒါပေမယ့် မသည်းအူလဲ မိန်းမပါ။ မသည်းအူ ကြောက်တယ် မောင်....”

“ဒါဖြင့် မောင် မီးပြန်ဖွင့်လိုက်ရမလား...”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲ မသည်းအူ....”

“မသိဘူး”

"တစ္ဆေကိုလား......"

"ဟင့်အင်း"

"လူကိုလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဟယ် ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ကြောက်တာလဲ.."

"မောင့်ကို..."

"မောင့်ကို....ဟုတ်လား...."

"မောင့်ချည့်တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ရယ် ညရယ် ပေါင်းမိရင်တော့ မသည်းအူ ကြောက်တယ် မောင်ရယ်...."

"ဒါဖြင့် ... မောင်နဲ့တူတူ မအိပ်ချင်ဘူးပေါ့.... ဟုတ်လား။ သည်လိုဆိုရင်လဲ မောင် တခြားမှာ သွားအိပ် ပါမယ်...."

"ကြည့်ပါလား ... သူ့စိတ်ချည့်ဘဲ။ မောင်နဲ့တူတူ မအိပ်ချင်ရင် သည်ထိအောင် လိုက်လာပါ့မလားလို့.."

"ဒါဖြင့်လဲ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့..."

"ပြောပါပကော မောင်ရယ်။ မသည်းအူလဲ မိန်းမပါဘဲလို့..."

"သဘာဝပါ မသည်းအူရယ်..."

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြောက်တယ် မောင်ရယ်......။ မောင်ရေ... ကြောက်တယ်ကွာ၊ အိုကွာ အိုကွာ.... မောင်ကလဲကွာ၊ ကြောက်ပါတယ် ဆိုနေမှဘဲ..."

ထိုညများကမူ မောင်မောင်နှင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကမ္ဘာမှာလည်း မသည်းအူနှင့် မောင်မောင်သာ ရှိပါ၏။

ယခု ကမ္ဘာမှာမူကား မသည်းအူ အပါးမှာ မည်သူနှင့်ပါနည်း။

မောင်မောင် ဆက်၍ မတွေးဝံ့ပါတော့ချေ။ အတွေး ပျက်စိမ့်သောဌာလည်း မောင်မောင် အိပ်ရာမှ အလျင်အမြန် ခုန်ထ၍၊ ဆောက်တည်ရာမရ လျှောက်နေမိရပါ၏။

"ရက်စက်တယ် မသည်းအူရယ်…"

ကြာပါပြီ မသည်းအူ။

မသည်းအူ မြေမှခါ၍ မိုး၌ ပျော်နေခဲ့သည်မှာ စင်စစ် ခုနစ်နှစ်ခန့်မျှပင် ကြာခဲ့ပါချေပြီ။

မသည်းအူကမူ ပျော်နေရသူမို့ထင့်။ သင်္ခါရနှင့်လည်း မပတ်သက်၊ စိုးစဉ်းမျှလည်း အလှမပျက်ပါတကား။

မောင်မောင် ငယ်စဉ်အခါက မြင်ခဲ့ရသော လဝန်းနှင့် သည်ယနေ့ မောင်မောင်တွေ့နေရသော လဝန်းသည် ပသို့များ ခြားနားပါသနည်း။ တွေ့မည့်တွေ့ရ ပြန်တော့လည်း တရုထားထည်းက တွဲတတွဲတည်းတွင် မသည်းအူနှင့် မောင်မောင်တို့ ခရီးကြုံကာ ဆုံနေရပါ၏။ မသည်းအူက (က)အခန်းထည်းတွင် နေရာရ၍၊ မောင်မောင် နေရာရသော အခန်းအမှတ်က (ခ) ပါတည်း။ မသည်းအူ၏ အခန်းထည်းမှာမူ မသည်းအူ တယောက်ထည်းသာ ရှိနေရ၍၊ မောင်မောင့် အခန်းထည်းမှာမူကား မောင်မောင်နှင့် အခြားသူတို့နှစ်ယောက် တွဲနေရပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကား ရခါစ ချစ်ဖက်သက်နှံ ဖြစ်ဟန် ပါသည်။

သူတို့၏ဘဝကို မောင်မောင် အားကျမိပါ၏။ လွတ်လပ်သော၊ ပျော်ရွှင်သော၊ နှစ်ယောက်ထည်းသာ ရှိနေသော ကမ္ဘာပါပင်တည်း။

သို့သော် သည်ဘဝ သည်အသက် သည်အတွေ့အကြုံကို မောင်မောင်တို့ လွန်မြောက်ခဲ့ပါချေပြီ။ မောင်မောင့် အိမ်ထောင်သက်ပင်လျှင်လည်း နှစ်နှစ်ခွဲမျှ ရှိခဲ့ရပြီမို့၊ နှစ်ယောက်ထည်းသာ ရှိခဲ့သော ကမ္ဘာထည်းမှာ တယောက် ပိုလာခဲ့ပါ၏။ မောင်မောင်တို့မှာ ကိုယ်အသက်နှယ် ခင်တွယ်ရသည့် သမီးကလေး တယောက်သည် ရှိခဲ့ရပါပြီ။

ကုန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခွဲခန့်က မန္တလေးမှာပင် မောင်မောင်နှင့် ခင်လေးတင့်တို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြပါ၏။ ခင်လေးတင့်ကမူ မသည်းအူနှင့် ပြောင်းပြန်၊ အကြည့်တန်ပါသည်။

သို့သော် နှလုံးလှပါ၏။ ခင်လေးတင့်သည် မန္တလေးတက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာနမှ နည်းပြဆရာမ ဖြစ်ပါသည်။ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိရေးအတွက်လည်း

ဆက်လက်သင်ကြား အားထုတ်နေသသူ ဖြစ်ပါ၏။

ခင်လေးတင့်က သဘောဖြူ၍ ခွင့်လွှတ်လေ့ ရှိတတ်သဖြင့်လည်း မောင်မောင်တို့၏ အိမ်ထောင်မှာ ချမ်းမြေ့သာယာ ပါဘိသည်။ ပြောလျှင်တော့ ပိုပြီဟု ဆိုလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။ သို့သော် သည်ယနေ့တိုင်သည်အထိ ခင်လေးတင့်နှင့် မောင်မောင်တို့ တကြိမ်တခါမျှ အချင်းစကား အခင်းမများခဲ့ရသည်ကမူ အမှန်ပါပင်။ ထို့အပြင် ခင်လေးတင့်ကလည်း စိတ်ဆိုး၍ မရသော၊ ရန်ဖြစ်၍ မရသော၊ ငြိုငြင်၍ မရသော မိန်းမပါပင်တည်း။

ခင်လေးတင့်နှင့် မေတ္တာမမျှ ဖြစ်ကြမီကမူ မောင်မောင့်ဘဝသည်လည်း ရော်ရွက်ကြွေပမာ လေလွှင့်၍သာ တစေ နေခဲ့ရပါချေ၏။ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံမှလည်း ထွက်ခဲ့ပြန်ကာ၊ စိုက်ပျိုးရေးရုံးသို့ တဖန် ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ သည့်နောက်၌မူ မြေယာ ကျေးလက် တိုးတက်ကြီးပွါးရေး ကော်ပိုရေးရှင်းသို့ ဌာနပြောင်းရပြန်ကာလည်း၊ တာချီလိတ် နယ်ခြား ခရိုင်သို့တိုင် လွှင့်နေဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါ၏။ လက်ထပ်သော နှစ်ကမှ မန္တလေးသို့ ပြန်၍ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုမူ နောက်ကျူခဲ့ရသော ရေတို့ သည်လည်း အနယ်ကျလှာ ခဲ့ပါပြီ။ မောင်မောင့်ရင်မှ ပရိဒေဝလှိုင်းတို့ မှာလည်း ငြိမ်သက်စ ပြုလှာကြပါပြီ။

ထို့ကြောင့် အမှန်ကို ဝန်ခံရမည် ဆိုပါလျှင် မောင်မောင့်ဘဝမှာ မောင်မောင် ကျေချမ်းမွေ့လျော် ပျော်နေမိပါသည်။ ပျံ၍ချည့် နေခဲ့ရသောကြောင့်လည်း သည်အကိုင်းမှာ နားရသည့်ဘဝကို မောင်မောင် မက်မောမိပါ ၏။ မောင်မောင့်ခေါင်းအုံးမှာ ခင်လေးတင့်နှင့် နှစ်ယောက်မျှ၍ အုံးခဲ့ကြရရာ၌လည်း၊ ခင်လေးတင့်ကို မောင်မောင် ကြည်ဖြူမိပါသည်။ ခင်လေးတင့်ကိုလည်း မောင်မောင် မြတ်နိုးချစ်ခင်မိပါ၏။

သည်နှစ် ခင်လေးတင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရပါသည်။ သည်နှစ်မှာပင် မောင်မောင့်ကိုလည်း အရာတိုးမြှင့်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါ၏။ ထို့ကြောင့် ၁၉၆၅ ခုနှစ်သည် မောင်မောင်တို့အိမ်ထောင်အဖို့ အောင်မြင်သောနှစ် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်မောင်တို့မှာ ပို၍ ပျော်နေမိ ရွှင်နေမိ ဝမ်းမြောက်နေမိရပါ၏။

ဆိုင်ရာ အရာရှိတယောက်အဖြစ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ရ ပြန်ပါသည်။

သည်အခိုက် တော်လှန်ရေးအစိုးရ၏ မြေပဲ တိုးချဲ့ စိုက်ပျိုးရေး စီမံကိန်းအတွက် နီးနှော တိုင်ပင်ရန် ဒေသဆိုင်ရာ အရာရှိတယောက်အဖြစ်ဖြင့်

ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပြန်ပါသည်။

အပြန်လမ်းမှာ မသည်းအူနှင့် ခရီးအကြုံ ဆုံရခြင်း ပါတည်း။

သည်တခါမူ ညနေရထားဖြင့် လာသည်မို့ ရထားဆိပ်သို့ မောင်မောင်က အလျင်ရောက်နေခဲ့ပါ၏။ စောနေ သောကြောင့်လည်း ရထားထက်မှ အောက်သို့ ပြန်ဆင်း၍ စကြံ့မှာ လျှောက်နေဖြစ်ပါသည်။ သည်အခါတွင် မသည်းအူက အခြားရထား တစင်းကဲ့သို့ ဝင်လာခဲ့ပါ၏၊ စကြံ့မှ ပရိသတ်မှာ မသည်းအူ ဟူသော ရထားကို လာရောက် ကြိုဆိုနေသူများပမာ ဖြစ်ခဲ့ကြရပါသည်။

မသည်းအူကို မောင်မောင် မမြင်မိမီမှာပင် ပရိသတ်က မသည်းအူ လျှောက်လာရာသို့ တညီတညွတ်ထည်း လှည့် ကြည့်ကြပါ၏။ ပရိသတ်၏ ခေါင်းများမှာ လှည့်ပြောင်းရာတွင် ယိမ်းတိုက်ထားသည့် ပမာ ညီညာလှပါသည်။ မောင်မောင့် အနားမှ ယောကျ်ားနှစ်ယောက်ကမူ တယောက်ကိုတယောက် လက်တို့၍ပြကာ ပြောလက်စစကားကိုပင် ခေတ္တရပ်နား၍ မသည်းအူကို ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်ကြပါ၏။ သည်တော့မှ မောင်မောင်လည်း ‘ယောယိမ်းလိုက်၊ ဘသား ယိမ်းလိုက်’ မိပါသည်။

သည်တော့မှ မသည်းအူ၏ ပရွှန်းသော လဝန်းမျက်နှာကို မောင်မောင် မြင်တွေ့ရပါ၏။ မသည်းအူ စန်းလဝန်းက မောင်မောင့် မျက်နှာထက်မှာလည်း လာ၍ သာပါသည်။ မောင်မောင့် မျက်နှာမှာ ကြည်၍လာပါ၏။ ရုတ်တရက် ဆိုတော့လည်း မသည်းအူနှင့် တွေ့ရသည်မို့ မောင်မောင် ဝမ်းသာမိပါသည်။

မသည်းအူကမူ သင်္ဂါရနှင့်ပင် ပသို့မျှ မပတ်သက်ခဲ့ရဟန် အလှမပျက် လှမြဲ လှဆဲ လှလျက် ပါပင်တည့်။ မသည်းအူ၏ ရုပ်ရည်မှာမူ စိုးစဉ်းမျှပင်လျှင် မပြောင်းလဲခဲ့ ဟန်ပါတကား။

၀ ၀ ၀

ရထားသည် ငမိုးရိပ် တံတားကို ကျော်ခဲ့သည်နှင့် တပြိုင်နက် မသည်းအူ အခန်းသို့ မောင်မောင် ရောက်ခဲ့ရပါ၏။ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သောအခါ မသည်းအူက မမေးမမြန်းမူ၍ ဖွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ပဌမသော် မောင်မောင့်ကို မမျှော်မလင့် တွေ့ရသည်မို့ထင့်။ မသည်းအူ အံ့အားသင့်နေပုံ ရပါသည်။ နှုတ်လည်း မဆက်နိုင်၊ ပြုံးလည်း မပြုံးနိုင်မူ၍၊ မောင်မောင့် ကိုသာ မသည်းအူ ငေးကြည့်နေပါ၏။

"မသည်းအူ နေကောင်းတယ်နော်...."

သည်နှယ် မောင်မောင်က စ၍ နှုတ်ဆက်တော့မှပင် မသည်းအူ မျက်တောင်ခတ်ကာ အသက် ဝင်လှာပါ၏။ မျက်လွှာကိုသိမ်း၊ ကိုယ်ကိုတိမ်းတည့်၍လည်း အခန်းထည်းသို့ ဝင်နိုင်ရန် လမ်းပြု၍ ပေးပါသည်။

"ကိုမျိုးညွှန့်လေ...... မသည်းအူရဲ့ ၊ မသည်းအူ မမှတ်မိ တော့ဘူး ထင်တယ် .."

သည်တော့လည်း မသည်းအူ အနည်းငယ် ပြုံး၍ လာပါ၏။

"ကိုကိုကလဲ အထေ့တွေ အငေါ့တွေနဲ့ စကားကို တတ်လှနေမှဘဲ၊ ဘယ်ဆိုးတော့လို့တုန်း"

မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို ကျောခိုင်းနေရာမှ ပြောကာ၊ တဖန် မောင်မောင့်ဖက်သို့ မျက်နှာ မူလာပြန်ပါ၏။ ပဌမ မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို ထိုင်စေ၍လည်း၊ မသည်းအူက နောက်မှ ဝင်၍ ထိုင်ပါသည်။

"စောစောကတဲက ကိုကို့ကို မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတောထဲမှာဆိုတော့ မသည်းအူ လာနှုတ်ဆက်ရင် ကိုကိုက ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာမို့ ..."

"တော်ပြီ မသည်းအူ..."

"မသည်းအူ အမှန်ကို ပြောတာပါ။ အခု မသည်းအူ အရင်တုန်းကလို လိမ် မပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုဂုဏ် ကိုကို့သိက္ခာ ဆိုတာကလဲ ရှိနေတော့ မသည်းအူမှာ ကူညီထိန်းသိမ်းပေးရမဲ့ ဝတ္တရားရှိပါတယ်.."

"မသည်းအူ ကိုမျိုးညွှန့်ကို စကားမပြောဘဲနဲ့ အနိုင် ယူခဲ့ပေါင်းလဲ များပါပြီ။ စကားနဲ့ ကျပြန်တော့လဲ အနိုင် ယူချင်တုန်းဘဲလား မသည်းအူရယ်..."

ပသို့ဆိုစေ၊ သည်တခါမူ မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို လက်ခံ၍

စကားပြောလိုပုံ ရပါ၏။ ထို့ပြင် မသည်းအူ၏ ပြောမှုဆိုဟန်တို့ကလည်း ခင်တွယ်ရိပ် လွှမ်းလျက်ရှိပါသည်။

မသည်းအူသည် အကြောင်းမဲ့ ပင့်သက် ချခဲ့ပြန် ပါ၏။

"ကဲပါလေ ဒါတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့စို့၊ အခု မသည်းအူ ဘယ်သွားမလို့လဲ.."

မသည်းအူက မောင်မောင့်ကို ကြည့်၍ ပြုံးလာပြန်ပါသည်။ ပြုံးသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း မသည်းအူမှာ မျက်ရည် လည်ရလျက် ရှိပါသည်။

"မေမြို့မှာ ခဏ အနားသွားယူအုံးမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ထွက်လာခဲ့တာဘဲ ကိုကို။ ကိုကိုနဲ့ မန္တလေးအထိတော့ လမ်းချင်းဆုံမှာပါ ...."

မသည်းအူသည် ဤသို့ ဖြေနေခိုက်မှာပင် တနေရာမှ လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူကာ၊ အထည်းမှ ရေမွှေးပုလင်းကို ထုတ်ပါသည်။ ထို့နောက် ရေမွှေးပုလင်းကို ဖွင့်၍လည်း လက်ကိုင်ပုဝါတွင် ဆွတ်ကာ နမ်းနေခဲ့ပါ၏။

"ကိုကိုရော ရန်ကုန်ကို အလည်သက်သက်ဘဲလား...."

မောင်မောင်ကမူ ခေါင်းခါ၍သာ ပြဖြစ်ပါသည်။

"ဒါနဲ့... မေးရအုံးမယ်ကိုကို၊ ဖွန် တယောက်ရော နေလို့ ကောင်းရဲ့ လား...."

သည်စကားကို ကြားရသောအခါ၌မူ မောင်မောင် အံ့သြမိပါ၏။ မောင်မောင် အိမ်ထောင်ကျပြီ ဆိုသည်ကိုမူ သူပြော ငါပြောနှင့်ပင် ဖြစ်စေ မသည်းအူ သိနေနိုင်တန်ရာ သော်လည်း၊ မောင်မောင့်မှာ ကလေးရပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ၎င်း၊ ထိုရသော ကလေးမှာလည်း သမီးသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ကို၎င်း၊ ထိုသမီးကလေး၏ အမည်မှာလည်း 'ဖွန်' ဖြစ်ကြောင်းကို၎င်း၊ မသည်းအူ ပသို့သောနည်းဖြင့် သိနေနိုင်ရပါသနည်း။

ဧကန္တ၊ မောင်မောင့် အကြောင်းကို မသည်းအူ အစဉ်သဖြင့် စုံစမ်း လေ့လာနေခဲ့သောကြောင့်သာ ဤသို့ သိနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာပါသည်။ မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို မောင်မောင်ကဲ့သို့ မေ့ပစ်ရန် မကြိုးပမ်းခဲ့သည်မှာမူကား ဤတွင် ထင်လျား၍ နေပါ၏။ မောင်မောင့် အပေါ်၌ မသည်းအူ၏ မေတ္တာ မပြယ်မလျော့ကြောင်းမှာလည်း သိသာရလှပါချေသည်။

ထို့ကြောင့် မသည်းအူကို မောင်မောင် အံ့သြမိရ ပြန်ပါ၏။ မောင်မောင်က မသည်းအူကို မေ့နိုင် မုန်းနိုင်ရန် နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့သူ တယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း လိပ်ပြာမလုံမှု၍ ဝမ်းနည်းဖြစ်ရ ပြန်ပါသည်။

"သို့မီးရဲ့ နာမယ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေသလဲ မသည်းအူ"

"သည်တော့ မသည်းအူက အောင်ပွဲရသူနှယ် ပြုံးလှာခဲ့ ပါ၏။"

"ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်က မွေးတယ်ဆိုတာရော ပြောရ အုံးမလား ကိုကို...။ မအံ့ဩပါနဲ့ ကိုကိုရယ်... မသည်းအူဘဝမှာ မှတ်ထားစရာ ဆိုလို့ ကိုကိုနဲ့ပက်သက်တဲ့ ဘဝဘဲ ရှိပါတယ်။ ပြောရရင် ... သည်ကောင်မ ငါ့ကိုလာလိုမ့် နေပြန်ပြီလို့ ကိုကို ထင်လိမ့်အုံးမယ်။ ဒါပေမဲ့ မသည်းအူ အကြောင်းထက် ကိုကို အကြောင်းကို မသည်းအူ ပိုပြီး သိနေမိပါတယ် ..."

သည်တော့လည်း မောင်မောင်ပြုံးမိရပါ၏။ မသည်းအူ၏စကားကို မယုံလိုသော်လည်း၊ မောင်မောင့်မှာ သံသယ ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

"တော်ပါတော့ မသည်းအူရယ်။ အခု ကိုမျိုးညွန့် မသည်းအူတို့ တွေ့နေကြတာက ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးကို သွားနေတဲ့ ရထားပေါ်မှာလေ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာပြုလို့ ရုပ်ရှင်ထဲကလို စကားလှလှ ကလေးတွေ ပြောနေရတာလဲ မသည်းအူ။ မသည်းအူလဲ ရုပ်ရှင်ကျင့်တွေ စွဲနေပြီထင်တယ်..."

မသည်းအူကမူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြင့် အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေပါသည်။ မောင်မောင့် စကားဆုံးသောအခါ ၌ကား မောင်မောင့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ လာပါ၏။ မောင်မောင့်မျက်နှာကိုလည်း စိန်းစိန်းကြည့်ပါသည်။ မသည်းအူ၏ မျက်စေ့ အစုံသည် တောက်ပလှပါ၏။ မောင်မောင် ကြာကြာပြိုင်၍ မကြည့်နိုင်ပါချေ။

"မသည်းအူမှာ ရုပ်ရှင်ကျင့်တွေ ပါနေပြီလို့ တကယ် ထင်ရသလားကိုကို။ သည်လိုဆိုရင်တော့ ကိုကို့ကို မသည်းအူ တောင်းပန်ပါတယ်။ မသည်းအူ ပြင်ပြောပါရစေ ကိုကိုရယ်... အမှန်လဲ အမှန်မို့ ကိုကို ယုံစေချင်ပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့ ခွဲခဲ့ရတဲ့ နေ့ကစပြီး သည်ကနေ့အထိ ကိုကို့ကို မသည်းအူ မမေ့ပါဘူး ။

"ယုံပါဆိုပေမဲ့ မယုံနိုင်စရာ အကြောင်းတွေက ရှိလာခဲ့တော့ မသည်းအူရဲ့ စကားကို ကိုကိုမယုံဘူးဆိုရင်လဲ သဘာဝ တော့ ကျပါတယ်။ တမျိုးဘဲ ကိုကိုရယ်... စိတ်ရင်း နှလုံးရင်းကို နားလည်နိုင်ကြဘို့ ဆိုတာကတော့ လွယ်မယ်လို့ မသည်းအူ မထင်ဘူး"

"ကြုံရတုန်း ကြုံရခိုက်မှာ အနှစ်နှစ် အလလက သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတဲ့ စကားတွေကို မသည်းအူ ပြောပြပါရစေကိုကို။ ကိုကို့ကိုလဲ မသည်းအူ ရှိခိုးတောင်းပန်စရာတွေ ရှိပါတယ်။ မသည်းအူ အမှားနဲ့ မသည်းအူ ဒဏ်ခံရတာမို့ ငိုတော့ မငိုချင်တော့ ပါဘူး။ ကိုကို့ကိုလဲ ကြိုပြီးတော့ တောင်းပန်ချင်တာ တခုတော့ရှိတယ်။ မသည်းအူရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ အပြုအမူတွေကို

ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့လို့…”

မသည်းအူသည် မငိုလိုတော့ပါဟု ဆိုလျက်နှင့် ငိုစပြု၍ လာပါသည်။ ရေမွှေးဆွတ်သော လက်ကိုင်ပုဝါသည် မျက်ရေဆွတ်သော လက်ကိုင်ပုဝါအဖြစ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ပါ၏။

မသည်းအူက စကားဆက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ပဌမဆုံး အမှားကတော့ ကိုကို့ကိုရော ကိုကို့ မိဘကိုရော မသည်းအူ မယုံကြည်ခဲ့မိတဲ့ အမှားဘဲ ကိုကို။ တကယ်တော့ ကိုကိုရော ကိုကို့ မိဘရောက မသည်းအူ မိဘတွေ စကားကို နားယောင်ပြီး ယုံခဲ့ကြလို့ ဖြစ်ခဲ့ကြရတဲ့ အဖြစ်ပါ။ ဒါပေမယ့်၊ အစကတော့ မသည်းအူလဲ သည်လို မထင်မိဘူးလေ။ ကိုကို့မိဘနဲ့ မသည်းအူမိဘ ပေါင်းပြီး ကြံကြတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကိုကိုကလဲ ကိုကိုမိဘနဲ့ ကြံရာပါဘဲလို့ မသည်းအူ တွက်မိတယ်။ အမှန်ကို ပြောရရင် ကိုကို့ကိုလဲ မသည်းအူ မယုံခဲ့မိဘူး ကိုကို။ ကိုကို စကားထဲမှာရော၊ ကိုကို့စာတွေထဲမှာရော၊ ကိုကို အမူအရာတွေမှာရော ကိုကို့ကို မယုံနိုင်စရာ ဘာအထောက်အထားမှ မတွေ့ရပေမယ့် အမှန်ကိုပြောရရင် ကိုကို မေတ္တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မသည်းအူ အားမရဘူး။ မယုံဘူး။ ဒါက မသည်းအူ့ဘဝမှာ အကြီးဆုံးသော အမှားပေါ့…”

“သည်အမှားကြောင့် သည်ကနေ့အထိလဲ မသည်းအူ ရင်ထဲမှာ နာခဲ့ရပါတယ်။ တဘဝလုံးမှာလဲ ရင်နာလို ဆုံးမယ် မထင်မိပါဘူး…..။ သည့်အတွက်နဲ့တော့ မသည်းအူကို မသနားပါနဲ့ကိုကို။ ဘာအပြစ်တခုမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဘဲနဲ့၊ အမှားဆိုလို့ မှဲ့တပြောက်စာမှ မရှိခဲ့တဲ့ ကိုကိုတောင်မှ မသည်းအူကြောင့် ရင်နာခဲ့ရသေးတယ်ဆိုရင် မသည်းအူက ကိုကို့ထက် အဆ တရာမက ပိုပြီးနာရသင့်ပါတယ်….

“ရုံးမှာကျတော့လဲ အမှန်ကိုပြောရရင် မသည်းအူ ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ ဘာတွေပြောခဲ့မိမှန်း မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ ကိုကို။ အဲသည်တုန်းက ကိုကိုမှတ်မိမှာပေါ့။ မသည်းအူ ကျမ်းကိုင်ရတယ်လေ…။ အမှန်တော့ မသည်းအူလဲ မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ် မသည်းအူမှာ အဲသည်တုန်းကတဲက ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျမ်းကိုင်ရာမှာ တမျိုးဆိုရသတဲ့ ကိုကို။ ဝမ်းထဲက သန္ဓေသား မွေးဖွားပြီးခါမှ ကျမ်းစူးပါစေ…. ဆိုရတယ်တဲ့…”

“ဒါပေမယ့် … ကျမ်းစူးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဓမ္မ ဖျက်ချခဲ့ရလို့ ကိုကို့ရဲ့ သန္ဓေလဲ ပျက်ကျခဲ့ရတယ်။ ကိုကိုနဲ့ရုံးမှာ ခွဲခဲ့ကြပြီး မှတ်မှတ်ရရ နှစ်လပြည့်တဲ့ နေ့မှာဘဲ မသည်းအူ ကိုကျော်စိုးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်။ သည်နေရာမှာလဲ မသည်းအူရဲ့ စိတ်ကို ကိုကို နားလည်အောင် အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောပြအုံးမယ်။ မသည်းအူ ကန့်လဲ မကန့်ကွက်မိဘူး။ ငြင်းလဲ မငြင်းခဲ့မိဘူး ခေါင်းလဲ မငြိမ့်ခဲ့မိဘူး။

တကယ်တော့ မသည်းအူရဲ့ ဆန္ဒဟူသမျှကို အချေမှုန်း ခံထားရတော့ မသည်းအူမှာ ဘာဆန္ဒမှလဲ မရှိတော့ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ဘယ်လိုမှလဲ ဆန္ဒ မရှိရဲတော့ပါဘူး။ တနည်းပြောရရင်တော့ မသည်းအူမှာ လှုပ်ရှားတတ်တဲ့ အသက်လဲ မရှိတော့ဘူး။ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ် နိုင်တဲ့ အသိလဲ မရှိတော့ဘူး။ ချစ်တတ် မုန်းတတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးလဲ မရှိတော့ဘူး။ မသည်းအူဟာ လေနဲ့မှုတ်ထားတဲ့ အရုပ်လိုပါဘဲ ကိုကိုရယ်...”

“ယောကျာ်း ဆိုတဲ့ ယောကျာ်းကလဲ တော်တော်တော့ အံ့ဩဘို့အကောင်းသားကိုကိုရဲ့။ ကိုကိုလိုယောကျာ်းမျိုး ကတော့ သည်ကမ္ဘာမှာ ကိုကိုကလွဲလို့ မရှိနိုင်ဘူးပေါ့ ကိုကို။ သူတို့ကတော့ အဲသည်လေနဲ့ မှုတ်ထားတဲ့ အရုပ်ကိုဘဲ မယား လုပ်ပြီး ပေါင်းတတ်ကြတယ်လေ၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်က မပြတ်တမ်း ရွတ်တတ်ကြ လေ့ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အရေးတဲ့ အကြောင်းတဲ့ ဆိုတာနဲ့တပြိုင်နက် အဲသည် ချစ်တယ်က တခါထဲ မိန်းမယုတ် ဖြစ်သွား တော့တာဘဲ။ သည်နေရာမှာတော့ ကိုကိုနဲ့က မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားတာပေ့ါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုက ပါးစပ်ဖျားနဲ့ ချစ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘဲ အသည်းထဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နဲနဲနက်နက် ချစ်ခဲ့တဲ့လူဆိုတာကို မသည်းအူ အခုတော့ နားလည်ပါပြီ ကိုကို...”

“ကိုကျော်စိုးနဲ့ လက်ထပ်လို့ နှစ်လလောက် အကြာမှာ ထင်ပါရဲ့။ ကိုကို သန္ဓေသားက မသည်းအူ ဝမ်းထဲမှာ ပဋ္ဋာပြုပြီလေ...။ ဒါပေမယ့် မသည်းအူ ဘယ်သူ့ကိုမျှအသိ မပေးဘဲ တယုတယ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့လဲ တညနေမှာကျတော့ ထမင်းစားပြီးစမှာ ရုတ်တရက် အန်ခဲ့ရတယ်။ ခါတိုင်းမှာတော့ နည်းနည်း ပျို့ ချင်လာတယ်ဆိုရင်ဘဲ သူတို့ကွယ်ရာကို မသည်းအူ ထွက်ပြေးခဲ့မြဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်တခါတော့ ထမင်းစားပြီးစ လက်မှ မသုတ်ရသေးခင် ရုတ်တရက် ပျို့အန်ခဲ့ရတော့ သူတို့လဲ ရိပ်မိကြရတော့တာပေ့ါ...”

“ပဌမတော့ ကိုကျော်စိုးက ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆရာဝန်ကို လှမ်းခေါ်တယ်တဲ့လေ ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်က စမ်းသပ် ကြည့်လို့အပြီး လက်လေးချောင်းကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ထောင်ပြတော့ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာတွေဟာ ချက်ချင်း သွေးဆုတ်သွားကြ သလိုဘဲ ကိုကို။ အရုပ်ကြိုးပြတ် ငိုင်ကျသွားတဲ့ ကိုကျော်စိုးရဲ့ မျက်နှာကို မသည်းအူ မြင်ရတော့ မသည်းအူ ဘာကိုတွေးမိသလဲ၊ ကိုကိုသိသလား။ ကိုကို့ရဲ့ ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာကို မသည်းအူ မျက်စေ့ထဲမှာ မြင်လာတယ်။ အော်..... ကွာခြား လှချည့်ကလားလို့လဲ မသည်းအူ ရင်နာမိရတယ်။ အများကတော့ မသည်းအူကို ကွယ်ရာမှာ လင်ငယ်နေတဲ့ မိန်းမ တယောက်လို သဘောထားပြီး ရှုတ်ချတဲ့ အကြည့်၊ စက်ဆုပ်တဲ့အကြည့်၊ ရွံ့ရှာတဲ့အကြည့်နဲ့

ဝိုင်းကြည့် ကြတယ်လေ....”

“သည်တော့လဲ မသည်းအူ ငိုခဲ့ရတယ်။ မိဘကရော ယောက္ခမများကရော အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ဖျက်ချပစ်ဖို့ အစမ္မ ပြောလာကြတော့လဲ မသည်းအူ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပြန်တယ်။ သည် မွေးလာမယ့် ကလေးက အိမ်ထောင် သာယာရေးအတွက်လဲ ဆူးညှောင့်ခလုတ် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မွေးတဲ့အမေမှာလဲ အစဉ်သဖြင့် အဟောင်းက အသစ်ဖြစ်ပြီး စိတ်နှလုံး မကြည်မွေ့စရာ ဖြစ်အုံးမယ်၊ အဖေ မဟုတ်သူကို အဖေခေါ်ရပြန်တော့လဲ ရင်နာစရာ ကြုံရအုံးမယ်၊ ယောကျ်ား လုပ်တဲ့လူမှာလဲ သည်ကလေးကို မြင်မိရတိုင်း နောင်တရပြီး စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်မယ်။ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် မနေနိုင်ဘဲ ရှိမယ်၊ သည်ကလေး အရွယ်ရောက်လို့ သိတတ်လာတော့လဲ သူ့ဘဝကို သူသိပြီး စိတ်နာမယ်၊ မွေးတဲ့အမေကို မုန်းလာမယ်၊ လေလွင့်မယ်၊ ဒုက္ခရောက်မယ်.... ဆိုတာတွေကတော့ သူတို့ အကြောင်းပြချက်တွေပေါ့....”

“ဒါပေမယ့် ကိုကိုရယ်၊ ကိုကို့ မိသည်းအူပါတဲ့။ အသက်နဲ့ လဲတန်လဲပစ်လိုက်မယ်။ ဘယ်ဖျက်လိမ့်မလဲ။ မဖျက်ပစ်လို့ မပေါင်းချင်ဘူး ဆိုရင်လဲ အခု ကွာလိုက်ကြရုံဘဲ လို့လဲ မသည်းအူ ကျေညာခဲ့တယ်....”

“ဒါပေမယ့် ပြောခဲ့ပကော ကိုကို။ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ယုံကြည်အပ်တဲ့ အမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့။ လူတွေဟာ ကိုကိုလို လူမျိုး တယောက်နှစ်ယောက်က လွဲလို့ သိပ်ယုတ်မာကြတယ် ကိုကို။ ရက်လဲ ရက်စက်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ချင်းစာ တရား၊ အညှာတာတရား ဆိုလို့လဲ နည်းနည်းမှ မရှိတတ်ကြဘူး။ မသည်းအူကိုလဲ ဘယ်ထဲမှာ ဘာဆေးတွေ ထည့်တိုက် ထည့်ကျွေးသလဲ မသိပါဘူး ကိုကိုရယ်။ သူတို့ သိပြီးလို့ တလ မကြာပါဘူး။ ပျက်ကျခဲ့ရတာပါဘဲ....”

“မသည်းအူ ဘဝမှာတော့ ဒါက ဒုတိယ တဆစ်ချိုး အကွေ့ပေါ့ ကိုကို....”

မသည်းအူသည် အပြင်အဝေးသို့ ငေးလျက် ဘဝဇာတ်ဟောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေရာမှ မောင်မောင့် မျက်နှာသို့တဖန် လှည့်၍ ကြည့်လှာပြန်ပါ၏။ မသည်းအူမှာ အနည်းငယ်လည်း မောလျ၍ နေရသည်ထင့်။ စကားကိုလည်း ခေတ္တရပ်ထား၍ နားပါသည်။

“မသည်းအူ ခဏ နေအုံးနော်၊ အခန်းမှာ ဆေးလိပ်ဘူး ကျန်နေရစ်ခဲ့လို့ ပြန်ယူလိုက်အုံးမယ်....”

အမှန်စင်စစ် မောင်မောင်သည် ဆေးလိပ်ကြိုက်သူ မဟုတ်ပါချေ။ ရံဖန်ရံခါမှသာလျှင် ဖွါတတ်သူ ဖြစ်သဖြင့်လည်း မောင်မောင့်အိတ်ထည်းတွင် ဆေးလိပ်သည် အစဉ်သဖြင့် ရှိမနေတတ်။ ယခုလည်း အခန်းသို့ ပြန်ယူမည် ဟုသာ

ဆိုခဲ့ရသည်။ အခန်းမှာလည်း ဆေးလိပ် မရှိကြောင်းကို မောင်မောင် သိပါ၏။

ထို့ကြောင့် စားသောက်တွဲသို့ မောင်မောင် လာခဲ့ရပါသည်။ ဆေးလိပ်ဖြူ တဘူးဝယ်၍၊ တွဲအမှတ် အခန်းအမှတ် ပြောကာ လိမ္မော်ရည် နှစ်ပုလင်းလည်း လာ၍ပို့ရန် မှာခဲ့မိပါ၏။

မသည်းအူသည် ကိုယ့်အိမ်မှာမှတပါး အခြားသော အိမ်များမှာဖြစ်စေ၊ လမ်းမှာဖြစ်စေ၊ အခြား မည်သည့် နေရာမှာ ဖြစ်စေ၊ မည်သို့သောအခါကမျှ ရေသောက်လေ သောက်ထ မရှိခဲ့ပါချေ။ အိမ်မှာပင်လျှင်လည်း ရေသန့်၏ မသန့်၏ ကိုင်ငင်း၊ ရေခွက်စင်၏ မစင်၏ကိုင်ငင်း၊ အစဉ်ကြည့် ပြီးမှ သောက်လေ့ရှိပါ၏။ အရပ်တပါးမှာ ဆိုပါလျှင်ကား ပုလင်းနှင့် ထည့်ပိတ်ထား၍ စိတ်ချရသော လိမ္မော်ရည်သည် မသည်းအူ၏ သောက်ရေပါပင်တည်း။

“မသည်းအူကို ကိုမျိုးညွန့် တခုမေးရအုံးမယ်။ မသည်းအူနဲ့ ကိုမျိုးညွန့်တို့ လက်ထပ်တဲ့နေ့တို့ ပဲခူးမှာ ခွဲခဲ့ရတဲ့နေ့ တို့ကိုတော့ မှတ်မိမှာပေါ့”

မသည်းအူ၏အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ကပင် စ၍ မေးခဲ့မိပါ၏။ ထိုအခါ၌မူ မသည်းအူက ပန်းအပွင့်နှယ် နမ်းချင့်စဖွယ် ပြုံးပါသည်။

“အထူး မှတ်မိတာပေါ့ကိုကို။ လက်ထပ်တာက ၅၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၄ ရက်။ ခွဲခဲ့ရတာက မတ်လ ၂၃ ရက်။ တရားရုံးမှာ စီရင်ချက်ချတာက မေလ ၅ ရက်နေ့....။ ဘာပြုလို့လဲ ....”

“သည်နေ့ကရော မသည်းအူ....”

မသည်းအူသည် ပဌမ စဉ်းစားဟန်ပြုပါ၏။ ထို့နောက် အိမ်အမှတ်နှင့် ပက္ခဒိန်များရှိတတ်ရာ နံရံကို ကြည့်ပါသည်။ သို့သော် မသည်းအူ မဖြေနိုင်ပါချေ။

“ဒါတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမယ် သေချာတာကတော့ ဂဏန်းကို ပေါင်းကြည့်ရင် ၅ ရတဲ့နေ့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ သိတယ်....”

မသည်းအူ၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ဆက်၍ ပြောမည့်စကားကိုပင် ရပ်၍နေရပြန်ပါ၏။ နားမလည် သောကြောင့် လည်း မသည်းအူကို မေးသည့်ဟန် ပြန်ကြည့် မိပါသည်။

“သည်လိုလေ.... ၅ ရက်တို့၊ ၁၄ ရက်တို့၊ ၂၃ ရက်တို့ ဆိုတာ ပေါင်းကြည့်ရင် ၅ ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ပြောတာပါ။ အဲသည်နေ့တွေဆိုရင် မသည်းအူ ဘာမှလဲ မလုပ်ဘူး၊ ဘယ်မှလဲ မသွားဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ စကားမပြောဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုကြည့်လေ... ကိုကိုနဲ့ ခွဲခဲ့ရတာက ၂၃ ရက်၊ စီရင်ချက်ချတာက ၅ ရက်၊

ကိုကျော်စိုးနဲ့ လက်ထပ်ရပြန်တော့လဲ သည် ၅ ရက်၊ ပြီးတော့ မနှစ်ကဆိုရင်လဲ မသည်းအူရဲ့ဘဝမှာ အောက်အကျရဆုံး အဆုံးအရှုံးဆုံးနှစ်၊ မနှစ်က မသည်းအူရဲ့ အသက်ကလဲ ၂၃ နှစ်။ သည်တော့ အဲသည်လို ပေါင်းကြည့်လို့ ၅ ရတဲ့နေ့တွေကို မသည်းအူ ကြောက်တယ် ကိုကို။ အမြဲတမ်းလဲ သတိထားပြီး ရှောင်တယ်....”

သည်နှယ် ကြားရပြန်တော့လည်း မောင်မောင် ပြောလိုသည့်စကားကို ဆက်သင့် မဆက်သင့်ပင် စဉ်းစားရ ပြန်ပါ၏။ မသည်းအူ အယူသည်းရာတွင် အထောက်အကူ ဖြစ်လေဦးမည်လော ဟူ၍လည်း ပူမိရပြန်ပါသည်။

ယနေ့သည် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၁၃ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါ၏။ နံနက်ဖန်ဆိုလျှင် မသည်းအူပြောသည့် ၁၄ ရက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နံနက်ဖန် နံနက်တွင် မန္တလေးသို့ မောင်မောင်တို့ ရောက်ကြရပါမည်။ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူတို့ ခွဲကြရပါမည်။

ထို့ကြောင့် မပြောတော့မူ၍ မောင်မောင် တွေးနေမိပါ၏။ ထိုအခိုက် လိမ္မော်ရည်များ ရောက်၍လာပါသည်။

“ဘယ်သူ မှာလို့လဲ.......သည်အခန်းက မဟုတ်ဘူး...။

“ကိုမျိုးညွန့် မှာထားတာပါ။ သည်မှာချ သူငယ်ချင်း။ နေပေ့စေ.... ကိုယ်တို့ဘာသာ ကိုယ်တို့ ဖေါက်မယ်။ သူငယ်ချင်း ပြန်တော့....”

လိမ္မော်ရည် လာ၍ပို့သူ ပြန်ထွက်သွားသောအခါ၌မူ မသည်းအူသည် မောင်မောင့်ကို ကြည့်၍ ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ဟန် ပြုံးနေပြန်ပါ၏။

“ကိုကို သည်လို မသည်းအူကို မမေ့လေလေ ချစ် လေလေ၊ မသည်းအူ ရင်ကျိုးရလေလေပါ ကိုကို။ ဒါပေမယ့် ကိုကို မသည်းအူက အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး။ ညစ်ပတ်နေပြီ ကိုကို။ ညစ်လဲ ညစ်ပတ်တတ်နေပြီ....”

ပဌမမှာမူ မသည်းအူသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ညည်းသည့်နှယ်သာ ညည်းပါ၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်း၌ကား ဘဝကို နာကြည်းဟန်ဖြင့် ခက်ထန်၍ လာပါသည်။

“ပြောရင် ကိုကို အံ့ဩမယ်ထင်တယ်။ မသည်းအူလေ... အခု အရက်ကိုတောင် ရံဖန်ရံခါတော့ ရံဖန်ရံခါပေ့ါလေ သောက်တတ်နေပြီ ကိုကိုရဲ့။ ခုနက ကိုကို ဆေးလိပ်သွားယူအုံးမယ် ဆိုတော့လဲ မသည်းအူ စဉ်းစားမိတယ်လေ။ ကိုကို ဆေးလိပ်တွေများ သိပ် သောက်တတ်နေပြီလား၊ အရက်ကိုရော သောက်တတ်များ နေပြီလားလို့။ ဘုရား.... ဘုရား... အရက်တော့ မသောက်တတ်ပါစေနဲ့၊ ဆေးလိပ်လဲ ဥပါဒ်ဖြစ်လောက်အောင်

ကြိုက်မနေပါစေနဲ့….. လို့လဲ တွေးပူပြီး ဆုတောင်း ခဲ့မိရသေးတယ် ကိုကို။ ဒါပေမယ့် မသည်းအူ ဆုတောင်းပြည့်ပါတယ်။ ကိုကို ဆေးလိပ်သောက်တာကို မသည်းအူ မြင်ရတော့ တော်တော်လဲ ဝမ်းသာခဲ့ရတယ်။ ကိုကို ဆေးလိပ်မှ မသောက်တတ်ဘဲဘဲ။ မသောက်တတ်ဘဲ နဲ့တော့ မသောက်ချင်နေပါနဲ. ကိုကိုရယ်။ ခုလို နုတုန်းမှာ ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ကိုကို့အသက်ကို ဆေးလိပ်က အန္တရာယ် ပေးပွါမယ်…”

သည်တော့လည်း မသည်းအူ၏ မေတ္တာ စေတနာကို မောင်မောင် နားလည်လာရပြန်ပါ၏။ အမှန်ကို ဝန်ခံရမည် ဆိုလျှင် မသည်းအူကို သည်ယနေ့တိုင် မောင်မောင် မမုန်းနိုင်ခဲ့မိပါချေ။ သံယောဇဉ် အသစ်နှင့်လည်း ရစ်ဖွဲ့၍ ချစ်နေ မိသည် သာပါတည်း။

“မသည်းအူ အဖို့ကတော့ ဘဝစုံခဲ့ရပြီကိုကို။ သည် တော့ ဘယ်လိုနေနေ၊ ဘယ်လိုသွားသွား၊ ဘယ်လိုစားစား၊ ဘယ်လို သောက်သောက်၊ အကြောင်း သိပ်မထူးနိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုကိုကတော့ သံယောဇဉ်နဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ကိုကို အမြဲ သတိထားရမှာက.. ငွါမှာ သမီး မိန်းမကလေးနဲ့ ပါကလား ဆိုတာဘဲကိုကို။ သမီးတကောင် နွားတထောင်ဆို မဟုတ်လား….”

“အမှန်တော့ သမီးတွေကိုချည့် အပြစ်ဖို့နေလို့ ဘယ်တရားပွါမလဲကိုကိုရယ်။ မိဘကလဲ ထိန်းတတ်ကျောင်းတတ်ဖို့ လိုတာပေ့ါ။ မသည်းအူကိစ္စမှာ ကိုကို ကြည့်လေ…။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိဘ အဟုတ် မဟုတ်လို့ ခုလို ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား။ မသည်းအူ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မသည်းအူသာ ရှိရမယ်ဆိုရင် ခုဆို ကိုကို မိန်းမအဖြစ်နဲ့ ကိုကို့နားမှာဘဲ ရှိမယ်။ သားနဲ့ သမီးနဲ့ အင်မတန် ချမ်းမြေ့ပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင် တခုထဲမှာလဲ ရောက်နေရမယ်။ စိတ်လဲ ချမ်းသာရမယ်။ အခုတော့ နွားကျောင်းတဲ့လူက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ သူခိုး နွားဘိုး မသိ ဆိုသလိုပေ့ါ ကိုကိုရယ်။ ကြွေးတဆယ်ကို အလကား ရတာဘဲ ဆိုပြီး နွားနဲ့ ဖလှယ်လိုက်တာပေ့ါ”

“သည်လိုတော့ မပြောကောင်းပါဘူး မသည်းအူရယ်…မိဘဆိုတာ…”

မောင်မောင့် စကားအစမှာပင် မသည်းအူက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ ကဲ့ရှယ်ဟန် ပြုသဖြင့် မောင်မောင် ရပ်ခဲ့ရပါ၏။ ထိုအခါ မသည်းအူက မဲ့ရာမှ ပြုံးလာ၍၊ ပြုံးရာမှ ချေပလာပါသည်။

“မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားကိုယ် သမီးကို ဘယ်မှာ သည်လို ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်စေချင်ပွါမလဲ။ ဆင်စီးလို့ မြင်းရံတာဘဲ တွေ့ချင် မြင်ချင်တော့မပေ့ါ၊ ဆင်နင်းလို့ မြင်းကန်တာကို ဘယ်မှာလာ တွေ့ချင်မြင်ချင်ပွါမလဲ .. လို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား။ အဲဒါက အင်မတန် လူပြောများတဲ့ ရှေးစကားပါ ကိုကိုရယ်။

မိဘဆိုပေမယ့် မိဘတိုင်းလဲ သားသမီးကို ချစ်တတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို။ ကြက်မလို သားကို ခင်တဲ့ မိဘတွေရှိသလိုဘဲ၊ ဝမ်းဘဲလို ဥချင်ရာမှာ ဥပြီး ပစ်ထားခဲ့တက်တဲ့ မိဘတွေလဲ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ ခွေးသားအုပ်မလို မိဘမျိုးတွေကလဲ ရှိသေးတယ် ကိုကို။ သားကလေးတွေ ငယ်တုန်းမှာတော့ ကျွေးမွေးပြုစုရမှန်း၊ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးရမှန်း သိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့်သားတွေ ကြီးပြင်းလာတာနဲ့ တပြိုင်နက် ငါမွေးထားတဲ့ သားပါလားလို့ မအောင်းမေ့တော့ စားခွက်လုဘက် ပြိုင်ကိုက်ဘက်အဖြစ် တခါထဲ သဘောထား ပြောင်းလာတတ်ကြတယ်။ ကိုကိုက ကြက်လိုမိဘနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတော့ အနန္တော အနန္တ ငါးပါးဆိုတဲ့ တရားကို လက်ခံယုံကြည်ချင် ယုံကြည်နေလိမ့်မယ်။ မသည်းအူ အဖို့တော့ မယုံကြည်နိုင်ဘူး ကိုကို ..”

“မသည်းအူ နေရာမှာ ကိုကို ဝင်နေကြည့်စမ်းပါ။ စိန်တဆင်စာ ဝယ်ပေးခဲ့ဘူးတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မသည်းအူက ကိုကိုနဲ့ခွဲပြီး ကိုကျော်စိုး လက်ထဲ ရောက်ရ မတဲ့လား။ ပြီးတော့ မေမေက ပြောခဲ့သေးတယ်လေ၊ အစိုးရ အမှုထမ်းဆိုတာ အိုစာ နာစာ စုဆောင်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့အလုပ်က အနားယူတာနဲ့ တပြိုင်နက်မှာလဲ သူပေးထားတဲ့ အိမ်က ဆင်းရမှာတဲ့။ သည်တော့ မေမေက မျှော်လင့်တယ်လေ။ ငွေနှစ်ကျပ်ပေးပြီး ထီထိုးသလိုပေါ့။ မသည်းအူ ကိုယ်ကိုပေးပြီး စိတ်ကူး အယဉ်ကြီး ယဉ်တယ်။ ကိုကို မသည်းအူ ပြောနေတဲ့စကားတွေကို နားထောင်လို့ ရရဲ့လား။ နားရော ထောင်ချင်ရဲ့လား…”

မသည်းအူသည် မည်သို့ တွေးမိပြန်သည် မသိပါချေ။ မသည်းအူ မိဘများ၏ အကြောင်းကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေရာမှ မောင်မောင့်ဖက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍ မေးလှာပြန် ပါ၏။

“ကိုကို အတွေ့ချင်ဆုံး လူနဲ့ တွေ့နေရပြီး၊ ကိုကို အကြားချင်ဆုံးစကားကို ကြားနေရတာပါ မသည်းအူ….။ ပြောပါ…”

“အပ်ဖျားမုံညင်း မြက်ဖျားနှင်း ဆိုတဲ့စကားလိုပေါ့ ကိုကို။ မျှော်လင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာဘို့က အင်မတန် ခက်ခဲတာ ကလား။ သူတို့ ဘယ်လိုဘဲ ကြိုးစားကြ ကြိုးစားကြ၊ မသည်းအူနဲ့ ကိုကျော်စိုးတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ကတော့ ပျက်တာပါဘဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကွဲခဲ့ရတာပါဘဲ…”

“ကိုကျော်စိုး ဆိုတဲ့လူကလဲ လူတမျိုးဘဲ။ ကိုကိုလဲ သူ့ကိုမြင်ဘူးသားဘဲလေ…။ အမြင်ကတော့ အင်မတန် တည်တယ်။ အေးပုံ ယဉ်ကျေးပုံလဲ ရတယ်။ ဒါပေမယ် စေတနာကျတော့ ယုတ်တယ်။ သဘောကလဲ အင်မတန် မိန်းမဆန်တယ်။ နည်းနည်းမို့ စကားမများမိနဲ့ များမိတာနဲ့ တပြိုင်နက် ကိုကို့ကိုပါ ထိပါးတိုက်ခိုက် တော့တာဘဲ။ မသည်းအူ မခံနိုင်ဆုံးကလဲ ဒါဘဲ။

ကိုကို့ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပြောစရာ ထိပါးစရာ တိုက်ခိုက်စရာ မလိုဘူးလို့ မသည်းအူထင်တယ်။ မသည်းအူကို ရစရာမရှိအောင် ပြောချင်ရင် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ပြောလဲ ပြောခဲ့တာပါဘဲ။ ဒါကို မသည်းအူ အပြုံးမပျက် ခံနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ် ကိုကို့ကို ပြောလာ ထိပါးလာရင်တော့ မသည်းအူ နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ သူ့အနေနဲ့ ကိုကို့ကို ထိပါးတိုက်ခိုက်ဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူးလို မသည်းအူထင်တယ်။ တကယ်တော့ ပြောစရာ ထိပါးတိုက် ခိုက်စရာကော ဘာလိုတော့သလဲ။ မသည်းအူကို သူရနေပြီ မဟုတ်လား။ အနိုင်ရနေပြီ မဟုတ်လား။ တဖက်က ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့လူ၊ အရေးနိမ့်နေရတဲ့ လူကို ဘာပြုလို နှုရာဝဲစွဲ လဲရာသူခိုးထောင်း လုပ်ရမှာလဲ.. ။

"ကိုကို မှတ်မိမှာပေါ့၊ ကိုကိုနဲ့ မသည်းအူတို့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ တွေ့ကြရတဲ့ ညကလေ... ကိုကိုက မသည်းအူကို မသည်းအူလို့ ပဌမ လှမ်းအသံပြုတယ် မဟုတ်လား။ မသည်းအူ ဆိုတဲ့ နာမယ်ဟာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မကြားချင်ဆုံး နာမယ်ပေါ့ ကိုကိုရယ်။ ကြားရတာနဲ့ တပြိုင်နက်လဲ ခတ်အလိုက်ခံရသလို တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြလေ ရှိတယ်။ အဲသည်ညကလဲ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် မိုးမီးလောင် ရတော့တာပါဘဲ။ အိမ်မရောက်ခင် ကတဲက ကိုကျော်စိုးက မေးတယ်လေ... ကိုကို့ကို ဘယ်သူလဲတဲ့။ မသည်းအူကလဲ ကိုယ်ဝေဒနာနဲ့ကိုယ် ခံရလွန်းတော့ အမှန်အတိုင်းဘဲ ဖြေပစ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ မိတ်ဆွေတယောက်ပါလို့ လိမ်ဖြေလိုက်ရင်လဲ ပြီးတာပါဘဲ။ ဘာပြဿနာမှ ပေါ်လာစရာလဲ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေ့ါ။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုစဉ်းစားကြည့်လေ.. အဲသည်တုန်းက ကိုကိုရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရသလဲ။ မသည်းအူ ကိုတောင် စိတ်နာစကား ပြောခဲ့မိသေးတယ် မဟုတ်လား။ မသည်းအူလဲ ကိုကိုလိုဘဲပေါ့ ကိုကိုရယ်။ ပြန်တွေ့ရ လို့မှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားမပြောနိုင်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ စိတ်မချမ်းသာ ရစရာ.. ကိုယ့်မှာကလဲ အတွဲနဲ့ဆိုတော့ ကိုကို့ကို မသည်းအူ နှုတ်မဆက်ရက်ခဲ့ဘူး ကိုကို။ သည်တော့ မသည်းအူ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေရမယ် ဆိုတာသာ ကိုကိုတွေးကြည့် တော့ပေ့ါ။ ဒ့ါကြောင့် ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့... မျိုးညွှန့် ဆိုတာပေါ့ ကိုကျော်စိုးရဲ့ ၊ ကျမ အရင်ယောက်ျားလေ၊ ကျမ ချစ်လို့ ယူခဲ့တဲ့ ယောက်ျားပေါ့၊ စောစောက ကိုကျော်စိုး သည်လောက်သိချင်မှန်း မသိလို့ပါ၊ နို့မို့ဆိုရင် ကျမ မိတ်ဆက်ပေးမှာပေ့ါ....လို့ သက်သက်မဲ့အဖွဲ့ တိုက်ပြီး မသည်းအူ ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ ကိုကိုရယ်။ အိမ်လဲပြန်ရောက်ရော ဂြိုဟ်ကို အကြီးအကျယ် ကျတော့တာဘဲပေ့ါ။ ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ ထင်ပါရဲ့၊ ရေသောက်ပြီးလို့ ရေခဲသေတ္တာကိုလဲ တအား ပြန်ဆောင့်ပိတ် လိုက်တော့ အကုန် ကွဲကုန်ရတော့တာဘဲပေ့ါ။ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ သိရာက တအိမ်လုံး သိကုန်ပြီး မိုးမီးလောင် တော့တာပါဘဲ။ သူတို့က မသည်းအူကို မသင်္ကာဘူးလေ။ မန္တလေးကို ခဏ လာရာမှာတောင် ကိုကို့ကို မသည်းအူက ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားလို့သာ ကိုကိုနဲ့တွေ့တယ်ပေ့ါ။ ကိုကိုနဲ့ အချိန်းအချက်

လုပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ကိုကိုရယ်။ သည်လို မသည်းအူကို စွပ်စွဲခဲ့ကြတယ်။ ကဲ... စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့ ကိုကိုရေ... သည်အိမ်ထောင် သာယာ ချမ်းမြေ့ နိုင်ပါအုံးမလားလို့...."

သည်နေရာမှာမူ မသည်းအူသည် စကားကို ရပ်၍ နားပါ၏။ မသည်းအူသည် တစုံတရာကို တွေး၍ ဆုံးဖြတ် နေပုံလည်း ရပါသည်။ မသည်းအူ၏ မျက်နှာသည်လည်း အနည်းငယ် ညို၍ လာပါ၏။ အပြင်ဘက်တွင်မူကား နေဝင်စပြုပြီမို့ မှိုင်းညို့၍နေပါသည်။

"သည်နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးတဲ့ မသည်းအူ လျှို့ဝှက်ချက် တခုကိုလဲ ကိုကို့ကို မသည်းအူ ဖွင့်ပြော ချင်တယ်။ မသည်းအူ မှားတယ်ဆိုရင်လဲ မသည်းအူကို ဝေဘန်ပါကိုကို။ ဒါ့ပေမယ့် မှားတယ် မှန်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရာမှာတော့ မသည်းအူ အကြောင်းကိုလဲ နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ်တော့ ကိုယ်ချင်းစာပါနော် ကိုကို...."

"ကိုကျော်စိုးနဲ့ ပေါင်းလို့ တနှစ်မပြည့်ခင်မှာဘဲ မသည်းအူ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်တယ် ကိုကိုရဲ့ ။ ကိုကိုလဲ မိန်းမရလို့ ကလေးလဲ ရနေပါပြီ... ကိုယ်ဝန် ရှိလာတယ်ဆိုရင် တဖက်က ရပ်သွားတော့ သိတော့တာဘဲပေါ့။ သိသိချင်း မသည်းအူ ဘာလုပ်သလဲ သိလား။ ကျောင်းတုန်းကလို ကာယအလှ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ပြန်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုကျော်စိုး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ အလုပ်ဝင်တို့အတွက် စာမေးပွဲ ဆင်းဖြေတုန်း၊ မသည်းအူလဲ မန္တလေးကို ဆင်းပြီး အနှိပ်ခံ ပစ်လိုက်တယ်။ အော်... ပြောရအုံးမယ်၊ ကိုကျော်စိုးက အရက်လဲ သောက်တယ်လေ။ သောက်တယ် ဆိုပေမယ့် နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ထမင်း စားခါနီး တခွက်နှစ်ခွက် ဆိုပါစို့။ အဲသည် ကိုကျော်စိုး သောက်လေ့ရှိတဲ့ အရက်တွေကိုလဲ အရက်သောက်ရင် ပျက်ကျတယ် ဆိုတာနဲ့ မသည်းအူ ယူတွယ် ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆေးလဲ စားတယ်...။"

"ဆိုကြပါစို့. ကိုကိုရှယ်၊ မပျက်ပျက်အောင် ဖျက်ချလိုက်တယ်ပေါ့။ မသည်းအူ အနေနဲ့တော့ မှန်တယ်လို့ ယူဆတယ် ကိုကို။ ဘယ့်နှယ် ကိုကို သန္ဓေကျတော့ဖျက်၊ သူ့ သန္ဓေကျတော့ တည်.... ဆိုလို့ တရားပ့ါမလား။ မသည်းအူ အနေနဲ့ တရားပ့ါမလား။ မသည်းအူ ကိုကို့ကို သစ္စာဖေါက်ရာ ရောက်မှာပေါ့ ကိုကို...မဟုတ်ဘူးလား..."

မသည်းအူ၏ မေးခွန်းကို မောင်မောင် အဖြေရ ခက်ပါသည်။ မသည်းအူက ဖွင့်၍ဝန်မခံမီကပင် စကားပလ္လင်ခံ၍ ထားခဲ့ ပြန်တော့လည်း မောင်မောင် အဆုံးဖြတ်ရ ခက်ပါ၏။ သို့သော် မသည်းအူကို မဖြေလျှင် မသည်းအူက မည်သို့ ထင်မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင် ဖြေခဲ့ရပါသည်။

"နှလုံးသားရဲ့ အသိနဲ့ ဖြေရမယ် ဆိုရင်တော့ မသည်းအူ မှန်တယ်။

ဒါပေမယ့်... ခေါင်းကအသိနဲ့ ဖြေရမယ်ဆိုရင်တော့ မသည်းအူ မှားမယ်ထင်တယ်....”

မသည်းအူသည် မောင်မောင့်အဖြေကို ကြားရသောအခါ၌မူ ပြုံးပါ၏။

“ပြောလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကိုကို။ ကိုကိုလေ အခု အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ အတော်ကို စကားတတ်နေပြီ။ တန်တော့....တန်တော့....၊ ကိုကို့ မခင်လေးတင့် က ကိုကို့ကို ဆရာမပီပီ သင်ပေးနေပြီ ထင်တယ်..”

မောင်မောင်လည်း မသည်းအူ၏ စကားမှာ ပြုံးမိရပါသည်။

“ကိုကိုက စကားတတ်နေမှတော့လဲ မသည်းအူပါ စကားတတ်ရတော့မှာပေ့ါ...။ သည်မယ် ကိုကို၊ လောကကြီးတခုလုံး တည်တံ့နေနိုင်အောင် လောကထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူမှန်သမျှ မလွှဲမသွေ လုပ်ရတဲ့ လုပ်ကြတဲ့ ထုတ်လုပ်မှုရယ်လို့ နှစ်မျိုး ရှိတယ်ကိုကို။ ဘာလဲလို့ဆို တော့... တမျိုးက လူ ထုတ်လုပ်မှု။ နောက်တမျိုးက ကုန် ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်မှု။ ဒါကိုတော့ ကိုကိုသိမှာပေ့ါ...”

မသိသော်လည်း မောင်မောင် ခေါင်းငြိမ့်ပြခဲ့မိပါ၏။ မသည်းအူ၏ စကားကလည်း ရုတ်ခြည်း ခုန်၍ မြင့်လာခဲ့ ပါပြီ။

“အိမ်ထောင်ပြုတယ် ဆိုတာက လူထုတ်လုပ်မှု အတွက်ပေ့ါ ကိုကို။ အလုပ်လုပ်တယ် ဆိုတာကတော့ ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်မှု အတွက်ဘဲပေ့ါ။ လောကမှာ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် သည်ထုတ်လုပ်မှု နှစ်ခုအတွက် ဘယ်သူမဆို လှုပ်ရှား ကြရစမြဲပါ ကိုကိုရဲ့။ အဲ... ထုတ်လုပ်မှု တခုခုကိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ခုစလုံးကိုဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ မကျေပွန်တဲ့ လူအချို့လဲ ပြောမယ် ဆိုရင်တော့ အနည်းအကျဉ်း ရှိသပေ့ါကိုကိုရယ်။ ဒါပေမယ့် အလွန့် အလွန်ကို နည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့မှာလဲ ဘာ့ကြောင့် တာဝန် မကျေပွန်နိုင်ရသလဲ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ လျှောက်လဲ တင်ပြစရာ အကြောင်းကိုယ်စီ ရှိနေနှင့် တတ်ကြပါတယ်။ ဥပမာဆိုပါစို့ ......ငယ်ကတဲက မျက်စေ့မမြင်ခဲ့လို့ အလုပ်အလုပ်နိုင်ဘူး....၊ ရောဂါတခုခုကြောင့် သန္ဓေမတည်နိုင်ဘူး ဆိုတာမျိုးတွေပေ့ါ ကိုကို....။ သည်လို လူမျိုးတွေကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်....”

“ပြောချင်တာက သည်လိုလေ။ သည်ထုတ်လုပ်မှု နှစ်ခု အတွက် လှုပ်ရှား စွမ်းဆောင်ကြရာမှာ ဘာနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြမလဲ ဆိုတဲ့ ပြဿနာပါ...။ သည်နေရာမှာ မသည်းအူရဲ့ အယူအဆကို ပြောမယ်နော်။ ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရာမှာ ဘာလိုသလဲကိုကို၊ ကာယအားနဲ့ ဉာဏအားလိုတယ် မဟုတ်လား။ လူထုတ်လုပ်မှု ကျတော့ရော ဘာလိုသလဲ၊ မေတ္တာနဲ့ သစ္စာ လိုတယ် မဟုတ်လား”

"ပြီးတော့ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုမှာ ဘာနဲ့ ဆုံးဖြတ် စွမ်းဆောင်ရမလဲ၊ ခေါင်းက အသိနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမယ် ကိုကို။ အဲ... လူထုတ်လုပ်မှုမှာကျတော့ နှလုံးသားရဲ့ အသိနဲ့ ဆုံးဖြတ်မှ မှန်လိမ့်မယ်..."

"သည်တော့ မသည်းအူ ပြဿနာမှာ မသည်းအူ မှန်ပါတယ် ကိုကိုရဲ့...။ နှလုံးသားက အသိနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရင် မှန်တယ်လို့ ကိုကို ဆိုတယ် မဟုတ်လား...."

မသည်းအူ၏ စကားများမှာ မောင်မောင် ငေး၍သာ နေခဲ့ရပါ၏။ မသည်းအူသည် သည်နှယ် ကျယ်ဝန်းသော လောက အမြင်ကို အချို့သော နည်းဖြင့် ဆည်းပူးရရှိနိုင်ခဲ့ပါသနည်း။

မောင်မောင့် ရင်မှာမူ ကျေနပ်မိပါ၏။ ကိုယ်လိုရာ ကိုယ်ဆွဲ၍ ပြောတတ်သော မသည်းအူ၏ ပညာနှင့် ပတ်သက် ၍လည်း မောင်မောင် အံ့သြ ချီးမွမ်းမိပါသည်။ မသည်းအူသည် အတွေ့အကြုံ စုံခဲ့ရင့်ခဲ့ရပြီမို့ သည်နှယ် တတ်မြောက် နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း မောင်မောင် တွေးမိပြန် ပါ၏။ အော်..... အမြင့်မှာ ပျံနိုင်၍ သည်ငှက် အကောင်ကြီး သည်လော။ အကောင်က ကြီး၍ သည်ငှက် အမြင့်မှာ ပျံ့နိုင်ရသည်လော။

"ဒါပေမယ် ကိုကို့ကိုတော့ မသည်းအူ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါရစေ ကိုကို။ မသည်းအူ ဆင်ကန်းတောတိုး အရမ်း လုပ်ခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။ အဲသည်တုန်းကတော့ သွေးကလဲ ဆူ၊ လူကလဲ ငယ်ပါသေးတယ်လေ... အမှားအမှန်ကို ခွဲခြား မမြင်နိုင်ခဲ့သေးပါဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောကြပါစို့ ကိုကိုရယ်... ကိုယ် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ် ဘာ့ကြောင့် လုပ်တယ်၊ ဘာပြုလို့ လုပ်တယ်၊ ဘယ်သူ့အတွက် ဘာ့အတွက် လုပ်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှု ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရိုး မရှိခဲ့ပါဘူး...."

မသည်းအူသည် ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာ၍ ညောင်းပြီထင့်။ ခြေကို အသာ ပြန်ဆန့်၍ ရပ်ပါသည်။

"ခုနက စကားက နောက်မှ ပြန်ဆင်ခြင်ကြည့်မိတာ သက်သက်ပါ။ မှားတယ် ဆိုရင်တော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာပေ့ါ ကိုကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကပါ မှန်တယ် ဆိုတော့လဲ မသည်းအူ အထင်နဲ့ ပေါင်းပြီး ပိုစိတ်ချမ်းသာရတာပေ့ါ"

သည်နေရာမှာမူ မသည်းအူသည် စကားကို ရပ်ပါ ၏။ ထို့နောက် လိမ္မော်ရည်ပုလင်းများကို ဖွင့်ပါသည်။

"မသည်းအူ ဘယ်လောက် စကားပြော ကောင်းတယ် မကောင်းဘူး ဆိုတာ.... သည် ဖလ်ခွက်တွေမှာ ကြည့်စမ်းပ့ါ ကိုကို။ ကိုကိုတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ရေခဲတော့ အရည်ကို ပျော်သွားတာဘဲ..."

မသည်းအူက ရယ်မောစရာကို ပြောလှာ ပြန်တော့လည်း မောင်မောင် ပြုံးမိရပြန်ပါ၏။ မသည်းအူကိုလည်း ခုံမင်နှစ်သက်သော စိတ်ဖြင့် ကြည့်မိပြန်ပါသည်။

မသည်းအူသည် လိမ္မော်ရည်နှစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ၊ မောင်မောင့်ဖက်သို့ ပြန်၍ လှည့်ပါ၏။ တခွက်ကို လှမ်း၍ ပေးပါသည်။ မောင်မောင့်ကို ကြည့်၍လည်း မောင်မောင့် စိတ်ကို ရိပ်မိသည်ထင့်။ 'ကိုကို မသည်းအူကို ချစ်သေးသလား' ဟူ၍ မေးပါသည်။ ထို့နောက် ပီဘီလင်မယားနှယ်လည်း မောင်မောင့်အနားတွင် မောင်မောင်နှင့် အသားချင်း ကပ်လျက်ထိုင်ပါ၏။

"ကိုကိုတော့ မပြောတက်ဘူး၊ မသည်းအူတော့ ကိုကို့ကို သေအထိ ချစ်နေမှာဘဲ"

မသည်းအူက ငယ်မူနွဲ့ဟန်ဖြင့် ပြေးလှာပြန်ပါသည်။ သည်တော့လည်း မောင်မောင့်မှာ အဖြေရ အပြောရခက်ရ ပါချေ၏။ မသည်းအူကို မောင်မောင် ချစ်ပါသည်။ မြတ်နိုး ပါသည်။ နှစ်သက်ပါသည်။ ထို့ပြင် သည်အနေမှာ မသည်းအူကို မောင်မောင် ပို၍ သနားကြင်နာမိပါသည်။ သို့သော်......

မောင်မောင့် စိတ်ကို မောင်မောင် အားထုတ်၍ ထိန်းချုပ်ရပါ၏။ လိမ္မော်ရည်ကို တခါထည်း မနားတမ်း မော့သောက် ချ၍၊ ဖလ်ခွက်ထားရန် မသည်းအူ အပါးမှ ထခဲ့ရပါ၏။ ထို့နောက် ရထားပြတင်းမှ ခေါင်းငုံ့ထွက်ကာ အပြင်ကို ကြည့်နေ မိပါသည်။

မသည်းအူသည် မည်သည့် အချိန်က ထလာ၍၊ မောင်မောင့် အနားသို့ ရောက်နေသည် မသိပါချေ။ မောင်မောင့် ပခုံးကို လာကိုင်သဖြင့် မောင်မောင် ပြန်လှည့် ကြည့်မိရပါ၏။ မသည်းအူက မသည်းအူ၏ တောက်ပသော မျက်စေ့အစုံဖြင့် မောင်မောင့်ကို ညို့ကြည့် ကြည့်ပါသည်။

"ထွက်မပြေးပါနဲ့ ကိုကိုရယ်.... ကိုကို အတွက် ပိုနေတဲ့ သည်တညကိုတော့ မသည်းအူ ရပါရစေနော်"

သည်တော့လည်း မောင်မောင် မရုန်းနိုင်ပါချေ။ ရုန်းလည်း မရုန်းရက်ပါချေ။ ရုန်းလည်း မရုန်းလိုပါချေ။ မသည်းအူကို မောင်မောင် နမ်းခဲ့မိပါသည်။

စင်အထက်သို့ တက်နိုင်ရန်အလို့ငှာ နွယ်ပင်ကို တိုင်ထောင်၍ ပေးခဲ့မိပါ၏။ နွယ်ကလည်း တိုင်ကိုမှီ တွယ်ပါသည်။ သို့သော် မြေဝင်နည်း၍ မခိုင်သည်ထင့်။ လေလာရုံမှနှင့် တိုင်က စ၍ လဲပါသည်။ နွယ်လည်း လဲခဲ့ရပါ၏။ မောင်မောင်နှင့် မသည်းအူ မည်သူကတိုင်၊ မည်သူက နွယ်ပါနည်း။

မောင်မောင် မသည်းအူနှင့် အိပ်ခဲ့မိပါ၏။

"ကိုကို မသည်းအူ ခုမှ သတိရတယ်။ မသည်းအူရော ကိုကိုရော ညနေစာမှ မစားရသေးဘဲနဲ့ဟာ၊ တခုခုတော့ စားကြအုံးမှ ထင်တယ်...."

မောင်မောင့်ရင်ခွင်ထက်မှာ ပါးနှင့်အပ်၍ အုံးနေ ရာမှ မသည်းအူက သတိပေးပါ၏။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ... မသည်းအူ ပြောမှ မောင် သတိရ...."

မသည်းအူသည် ရုတ်တရက် မောင်မောင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကို လာ၍ ပိတ်ပါ၏။ မောင်မောင့်ကို ကြင်နာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍လည်း၊ ခေါင်းကို ရမ်းခါပြပါသည်။

"မောင် လို့ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ်... ကိုမျိုးညွန့်လို့ဘဲ ပြောပါ။ မနက်ကျရင် သည်ရထားက မန္တလေးကို မဆိုက်ဘဲ နေတော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ..."

သည်တော့လည်း ရင်မှာ နာလျက်နှင့် ပြုံးမိရပြန် ပါ၏။ မသည်းအူ၏ စိတ်နှလုံးမှာမှာမူ ပဇော့ကြောင့် မောင်မောင့်နှယ် မယိမ်းမယိုင်မူ၍ ခိုင်နေနိုင်ရပါသနည်း။

ပသို့ဆိုစေ၊ မောင်မောင်တို့ စားသောက်တွဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါ၏။ အညံ့ကို အကောင်းကဲ့သို့ သဘောထား၍လည်း ဝမ်းကို ဖြည့်ခဲ့ကြပါသည်။

မသည်းအူ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သော အခါ၌မူ မသည်းအူက ဖွင့်ထားသောမီးပွင့်များကို ပိတ်ပါ၏။ ပိတ်ထားခဲ့သော ပြတင်းနှစ်ပေါက် အနက်မှလည်း တပေါက်ကိုသာ ပြန်၍ ဖွင့်စေခဲ့ပါသည်။

"ခုနကလိုဘဲ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲမှာ မသည်းအူ နေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုကို့ကို မသည်းအူ ပြောပြရအုံးမယ်လေ ... စောစောက စကားမှ မဆုံးသေးဘဲနဲ့"

"မသည်းအူ စကားမဆက်ခင် ကိုမျိုးညွန့် မေးရအုံးမယ် မသည်းအူ။ ကိုကျော်စိုးနဲ့ ၆၀ ခုနှစ်၊ သည်လထဲမှာ ဘဲ မဟုတ်လား၊ မသည်းအူနဲ့ ပြတ်စဲကြတာ။ ပြီးတော့ အဲသည်တုန်းက မသည်းအူ ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်လား..."

မသည်းအူသည် ပြုံးလှာပြန်ပါ၏။

"ကိုကို ဘယ်နှယ်လုပ် သိသလဲ.."

"အဲသည်တုန်းက ကိုမျိုးညွန့် တာချီလိတ်မှာလေ။ ပြတ်စဲတဲ့ အကြောင်း

ကြော်ငြာကို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ရတော့ ကိုမျိုးညွန့် ရန်ကုန်ကို ခွင့်နဲ့ ပြန်ပြေးလာခဲ့မိသေးတယ် မသည်းအူရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ၊ တပတ်သာ ကြာတယ်၊ မသည်းအူကို မတွေ့ရပါဘူး…”

“လွဲချင်တော့လဲ ကြုံဖန် လွဲရတာဘဲပေ့ါ ကိုကိုရယ်။ အဖြစ်မှန်ကတော့ သည်လို ကိုကို… သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ မပါခင် တလခွဲ နှစ်လလောက်က ထင်ပါရဲ့ ၊ မဖြစ်နိုင်တော့တာနဲ့ ကိုကျော်စိုးနဲ့ မသည်းအူ လမ်းခွဲ ခဲ့ရတယ်…”

“ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ … အလုပ်ရမယ် ဆိုတော့ မသည်းအူတို့ မေမြို့ကနေ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းခဲ့ကြရတယ် ကိုကို။ ရန်ကုန် ကိုလာတော့ ကိုယ်ဝန်က ပျက်ကျပြီးခါစ ဘဲရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်ကို ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ကိုကျော်စိုးလဲ သူ့ဇာတိကို ပြန်တွေ့တာဘဲ။ တခါထဲ မိုးလင်းစကက ထွက်လိုက်တာဟာ မိုးချုပ်စကျမှ အိမ်ပြန် ရောက်တော့တယ်။ အိမ်ရောက်လာပြန်ရင်လဲ အရင်က နည်းနည်း ပါးပါးသာ သောက်လေ့ရှိတဲ့ အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မလှဲ့မချင်း သောက်လာတယ်။ ဘာဘဲပြောပြော မသည်းအူကတော့ မယားဝတ်ကျေအောင် ကြိုးစား ပြုစုခဲ့ပါတယ်။ သူ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ မသည်းအူ တခွန်းမှ ဝင်မပြောခဲ့ပါဘူး။ မသည်းအူ ပြောလဲ မပြောချင်ဘူးလေ…။ သူက သူ့ကိုယ်သူသိပ်တတ် လှပြီလို့ ထင်နေတဲ့ လူဘဲ။ ပြီးတော့ ကိုကိုအသိပါ။ အားကစားကို သူ ဘယ်တုန်းက ဝါသနာပါခဲ့ဘူးလို လဲ။ ဒါပေမယ့် အချိန်အားကလေး နည်းနည်းရရင် အိမ်ကို ခဏ ပြန်ပြေးလာပြီး၊ အဝတ်အစားကို ကဗျာကာလဲ ထွက်သွား တော့တာဘဲ။ သူပြောတာတွေကတော့ စုံလို့ဘဲ ကိုကို။ လှေလှော်သင်းထဲလဲ ဝင်ထားတယ် ပြောတယ်။ ကြက်တောင် သွားရိုက်အုံးမယ်လို့ ပြောတဲ့အခါလဲ ပြောတာဘဲ။ တခုမှ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ဘာပြုလို လဲဆိုတော့ အဲသည်လို ပြောထွက်သွားလို့ ပြန်လာတိုင်း မသည်းအူ ဂရုစိုက်ကြည့်မိတယ်။ သူ့ကိုယ်မှာရော သူ့ အင်္ကျီမှာရော ချွေးတစက်မှမှ မရှိဘဲ..”

“အဲ… တနင်္ဂနွေလို အားတဲ့ရက်တွေ ကျပြန်တော့လဲ သူ့ကို ဖမ်းမမိပါဘူး။ အကြောင်းတခုခုပြပြီး နေကုန် နေခန်း ထွက်နေတာပါဘဲ။ တက္ကသိုလ်က ဆရာတယောက် ဆိုပေမယ့် တော်တော်တော့ အံ့သြဘို့ကောင်းတယ် ကိုကို။ သူစာဖတ်နေတာကို မသည်းအူ တခါမှ မတွေ့ရဘူးဘူး။ အိမ်မှာ ဘာဂျာနယ် ဘာမဂ္ဂဇင်းမှလဲ မရှိဘူး။ ယုတ်စွ အဆုံး သတင်းစာတောင် မဖတ်ဘူး ကိုကို၊ ကမ်းကို ကုန်ရော့….”

“ဆိုလိုတာက လင်တယောက်အနေနဲ့ လင့်ဝတ္တရား ကိုရော၊ ဆရာ တယောက်အနေနဲ့ ဆရာ တယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကိုရော ဥပေက္ခာပြုပြီး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာထို ကိုကို မြင်စေချင်လို့ပါ။ မသည်းအူကတော့ နကိုယ်ကမှ

မချစ်ခဲ့တာဘဲ၊ ဘယ်မှုလိမ့်မလဲ ကိုကိုရယ်။ ကျောင်းမှာ တုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ တေးထပ်တပုဒ်ထဲကလို… ညစ်မယ်ဆို ရေပစ်လို့၊ မသစ်တဲ့ မျက်နှာ၊ မဖြောင့်ဘူး ထင်ပါရင်၊ ဝက်ပါ သည်က၊ သူ ဆန်းရင် မှော်ရုံခွင်မှာ၊ ရွှေသမင် လုပ်တဲ့လူ…ဘဲပေါ့။

"သူက နည်းနည်းလောက် ကောက်တယ်နော်၊ ကိုယ်က များများ ကောက်ပြ လိုက်တယ်။ သည်တော့ မသည်းအူ.. ဘယ်လောကထဲ ရောက်သွားသလဲ၊ ကိုကို သိသလား….

"အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဘွယ်ကောင်းတဲ့ နေရာတခုကို မသည်းအူ ရောက်ခဲ့ရတယ်ကိုကို။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မသည်းအူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပါဘဲ။ သည်လို ကိုကိုရဲ့။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေမှာ အင်မတန်ကြေးကြီးတဲ့ ဖဲဝိုင်းတွေ နေ့ညမပြတ် ရှိနေတတ်တယ် ဆိုတာကိုလဲ သည်တော့မှဘဲ မသည်းအူ သိရတော့တယ်။ ဆိုကြပါစို့ ကိုကိုရယ်…၊ မသည်းအူလဲ အောက်ထပ်က လက်ထောက် ကထိကဆိုတဲ့ ပညာရှင် တယောက်နဲ့ ပေါင်းပြီး ဖဲဝိုင်းထဲ ရောက်ခဲ့ရတယ်လေ….။ တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုး…ဆို မဟုတ်လား ကိုကိုရဲ့…

"သည်မှာလဲ ငွေရေးကြေးရေးအကြောင်း ပြောစရာ ရှိမယ်ထင်တယ်။ ကိုကျော်စိုးရဲ့ လခက ဘာရတာမှတ်လို့လဲ ကိုကိုရယ်။ အိမ်စရိတ်တောင်မှ အနိုင်နိုင်ရယ်ဟာ…။ သည်တော့ မသည်းအူလဲ ကြံရဖန်ရ တော့တာ ဘဲပေါ့။ မသည်းအူမှာ ငွေရယ် လို့တော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ ကိုကို။ ဒါပေမယ် မိဘက ဆင်ထားတာရော၊ ယောက္ခမဆင်ထားတာရော ပါဆိုရင် မရှိဘူးဆို နှစ်သောင်း ဘိုးခင်းလောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အဲသည်ပစ္စည်းတွေက အရင်းပေါ့ကိုကို၊ ရှုံးတဲ့အခါလဲ ပေးထားလိုက်ရ၊ နိုင်တဲ့အခါလဲ ပြန်ရွေးလိုက်ရနဲ့နဲ့သမာ့ပါးလို ပိန်ချည် ဖေါင်းချည်ဘဲပေါ့ ကိုကိုရယ်…"

"သည်လိုနဲ့ အမုန်းကိုအမုန်းချင်း၊ မာနကို မာနချင်း၊ အမျက်ကို အမျက်ချင်းတံ့ပြန်ပြီး၊ သူတထီး ကိုယ်တနန်း ပြိုင် ခံလာကြတာ ကြာတော့လဲ ကိုယ့်လူ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာရှာပြီး မသည်းအူကို အပြစ်ဖို့ လာတယ်လေ….။ သူ့သိက္ခာကိုလဲ ထိခိုက်စေတယ်တဲ့၊ သူ့ဂုဏ်ကိုလဲ ညစ်နွမ်းစေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဒူးတင်ပေါင်ယှက် မိန်းမပျက်လို့လဲ မသည်းအူကို မှိုချိုးမျှစ်ချိုး စွပ်စွဲလာတယ်…

"အမှန်ကိုပြောရမယ်ဆိုရင် သည်ဖဲရိုက်တယ် ဆိုတဲ့ အကျင့်က ကောင်းတဲ့အကျင့်မဟုတ်မှန်း မသည်းအူလဲ သိပါတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တဘက်က ကြည့်ကြည့်၊ စီးပွါးရေးဘက်က ကြည့်ကြည့်၊ ကျန်းမာရေးဘက်ကကြည့်ကြည့် ဘဘက်က ကြည့်ကြည့် မကောင်းဘူး ဆိုတာကိုလဲ မသည်းအူ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မသည်းမှူ့ ဘဝက ဆိုးခဲ့ရတယ် ကိုကို။ မသည်းအူ ဖဲဝိုင်းမှာ ဘဲပျော်တယ်။

ဖဲဝိုင်းမှာဆိုရင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နဲ့မို့ ကိုယ်စိတ်ကိုယ် ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်။ ဝက်ဖြစ်တော့လဲ နွံမှာ လူးရတာကို အရသာလို့ ထင်လာတတ်တော့တယ်ကိုကို...”

“သည်နေရာမှာတော့ မသည်းအူတို့ ထိုင်နေကျ ဝိုင်းထဲက ပင်တိုင်အိမ်တွေ့ရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြဘို့ လိုလိမ့်အုံးမယ် ထင်တယ်။ တက္ကသိုလ်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်တဲ့ အပြင်ကလူ တယောက်နှစ်ယောက်လဲ ပါလေ့ရှိတယ် ကိုကိုရဲ့။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး× × ×တို့၊ အဆိုတော် ရုပ်ရှင် မင်းသား × × တို့လဲ ပါတတ်တယ်။ အစိုးရအရာရှိ ဖြစ်နေတဲ့ စာရေးဆရာ ကို× ×တို့၊ ကို× ×တို့လဲ ပါတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖွဲ့အကောင်းဆုံး၊ ညစဉ် ဝတ္တရားမပျက် အချိန်အမှန်ဆုံး စုမိကြတဲ့ လူကတော့ လေးယောက်ဘဲ ရှိပါ တယ်။ အိမ့်ရှင်ရယ်၊ မြို့ထဲက နိုင်လွန်စက်ပိုင်ရှင် သူဌေး ကတော်ကလေးတယောက်ရယ်၊ သူကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ (ပိုင်ရှင်၊ သူကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ သူကိုယ်တိုင်ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ ဆိုတဲ့ ဆရာတယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ မသည်းအူရယ်ပေါ့၊ ညနေ ဖ နာရီလောက်ဆိုရင်ဘဲ သည်လေးယောက်ကတော့ ဆုံမိကြပြီလေ။ ဆုံမိတာနဲ့တပြိုင်နက်လဲ ဒါရိုက်တာ့ကားနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူဌေးကတော်ကားနဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ထွက်ပြီး လိုတဲ့တအိမ်ကို လိုက်ခေါ်ကြတာဘဲ။ အိမ်စပြီဆိုတာနဲ့ တပြိုင်နက်လဲ ဖွဲ့ကောင်းကောင်းနဲ့ ထိုင်လိုက်ကြတာ ညနာရီပြန် တချက်ထိုး နှစ်ချက်ထိုးကျမှ မနည်းကြိုးစားပြီး ဝိုင်းရပ်ကြရတယ်။ သည်လိုနည်းနဲ့ မသည်းအူလဲ ညလူ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ် ကိုကို....”

“သည်လိုနဲ့ ကိုကျော်စိုး အလုပ်သွားတဲ့အချိန်အထိ မသည်းအူက အိပ်တုန်း။ ညနေ ကိုကျော်စိုး အိမ်ပြန် ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ မသည်းအူက ပြန်အထွက်။ တယောက်နဲ့တယောက် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်၊ စကားမပြောဖြစ်ဘဲ နေလာခဲ့ကြတယ်။ ကျီး နဲ့ ခင်ပုပ် လိုပေါ့ ကိုကိုရယ်....”

“အင်း...ဆန်းတော့ မဆန်းလှပါဘူး။ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အချိန်ထက်တောင်မှ နောက်ကျလိမ့်အုံးမယ် ထင်တယ်။ တညတော့ ကိုကျော်စိုး ဖဲဝိုင်းရှိရာကို ရုတ်တရက် ရောက်လာတယ် ကိုကို ။ သည်လောက် ဒေါသထွက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပေမယ့် အများရှေ့မှာ မသည်းအူကို ဒေါသနဲ့ အာဏာပြတယ်လေ။ မသည်းအူကို လင်ငယ် နေတဲ့သဘော သက်ရောက်တဲ့ စကားနဲ့လဲ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်တယ်။ အစကတော့ မသည်းအူလဲ ဣန္ဒြေရရနဲ့ ပြန်လိုက် မလို့ပါဘဲ။ ဖဲရိုက်တာက ဖဲရိုက်တာတခြား၊ မသည်းအူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သည်ဖဲဝိုင်းမှာ အရိပ်အမြွက်ကလေးတောင်မှ ပြောခဲ့ဘူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖဲဝိုင်းမှာ ပဌမဆုံး ရောက်လာတဲ့နေ့က အောက်ထပ်က လက်ထောက်ကထိက က မိတ်ဆက်ပေးထားသလို .. မသည်းအူ တို့ လင်မယားက တယောက်ကို တယောက် ကြင်နာကြတယ်ပေါ့၊ တယောက်ရဲ့ ဝါသနာကို

တယောက်က မတားရက်ကြဘူးပေါ့၊ အထူးသဖြင့် မသည်းအူက ငယ်လို့ လှလို့ ယောကျ်ားလုပ်တဲ့လူက မသည်းအူကို အစစအရာရာ အလိုလိုက်တယ်ပေါ့။ သည်လိုဘဲ အားလုံးက ထင်နေကြတယ်လေ…။ မသည်းအူကလဲ အိမ်ထဲက မီးကို အိမ့်အပြင်မှာ နည်းနည်းမ မထွက်စေတော့ အားလုံး အဆင်ပြေပြေဘဲလို့သာ သူတို့ နားလည်နေကြတယ် ကိုကို။ သည်အချိန်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြုန်းဆို မင်းသားကြမ်းက ပေါက်လာပြီး ကြိမ်းတော့ ဟောက်တော့တာကိုး ကိုကိုရဲ့။ သည်တော့လဲ မသည်းအူ့စိတ်ကို မသည်းအူ ပိုင်းဖြတ် လိုက်တယ်။

မသည်းအူလဲ လူဘဲ ကိုကိုရယ်။ စိတ်ကလေးနဲ့ ဘဲပေါ့။ မသည်းအူ သူ နောက်ကို ပြန်မလိုက်တော့ပါဘူးလို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မသည်းအူ ပြန်မလိုက်လေလေ သူ ဒေါသထွက်ရလေလေ ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်လူလဲ အောက်ခြေ လွတ်တော့တာပါဘဲ။ မသည်းအူကိုသာမက တော့ဘဲ ကျန်တဲ့ လူတွေကိုရော၊ အိမ့်ရှင်ကို ရစရာမရှိအောင် သူ ပြောလာတယ် ကိုကို။ ပဋ္ဌမတော့ အများက သူ့ကို ဝိုင်း နှစ်သိမ့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောပြီး ပြန်လွှတ်ကြပါတယ်။ မသည်းအူ ကိုလဲ အိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်ပို့ပါမယ်လို့ သူ ကျေနပ်အောင် ကတိပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ဝါးလုံးရှည်နဲ့ရမ်းပြီး ညကြီးသန်ကောင်မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်နေတော့ ကိုကိုဘဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကာလဒေသ အခြေအနေဆို တာကလဲ ရှိ သေးတယ် မဟုတ်လား။ အိမ့်ရှင်အနေနဲ့ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒေါသ ထွက်လာရတော့တာပေါ့ ကိုကို။ ပြီးတော့ တိုးတိုးသက်သာ တောင်းပန် နှစ်သိမ့်လို့လဲ မရနိုင်တော့ သူနဲ့ မသည်းအူရဲ့ ပြဿနာမှာ မသည်းအူကိုသာ သနားလာကြတော့တာဘဲပေါ့။

“သည်တော့ အိမ့်ရှင်က သူ့ကို အိမ်ထဲက ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားဘို့ ရာဇသံပေးရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လေ.... သူလဲ မကျေမနပ်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားရတာဘဲပေါ့။

“အဲသည် အဖြစ်အပျက်က မသည်းအူရဲ့ ဘဝမှာ တတိယအကွေ့ပေါ့ ကိုကို…”

“အဲသည် ညကတဲက ကနေ့ထက်ထိ သူ့မျက်နှာကို မသည်းအူ မမြင်ရတော့တာပါဘဲ။ အိမ်ကိုလဲ မသည်းအူ မပြန်တော့ဘူးလေ။ သူကလဲ သူ့မာနနဲ့သူ၊ မသည်းအူကလဲ ကိုယ့်မာနနဲ့ကိုယ်။ ပြဒါးတလမ်း သံတလမ်း၊ ကိုယ်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ သူကလဲ မသည်းအူနဲ့ ပြန်ပေါင်းသို့ နည်းနည်းမှ မကြိုးစားဘူး။ မသည်းအူကလဲ သူ့ကို လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ခလုတ်ကန်သင်း တခုလောက်ဘဲ သဘောထားလိုက်တယ်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဆိုတော့လဲ သူနဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ဘဝကို တခါမှ မသည်းအူ ပြန်မတွေးမိတော့ဘူး ကိုကို။

“အဲ......တလခွဲ နှစ်လလောက် ကြာတော့ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတဲ့ သူ့ဆွေမျိုးဆိုပါစို့၊ မအုန်း ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး မသည်းအူ နေတဲ့နေရာကို လိုက်လာတယ်လေ။ မသည်းအူရဲ့ အဝတ်အစား သေတ္တာတွေလဲ တပါထဲ သူယူလာတယ်။ နှစ်ဦး သဘောတူ ပြတ်စဲကြောင်း စာချုပ် တခုလဲ ယူလာတယ်။ အဲသည် စာချုပ်မှာ မသည်းအူက လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ်တဲ့။ မသည်းအူ ကပြီး ထိုးလိုက်တာပေါ့ ကိုကို...”

“သူကလဲ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူလေ။ မကြာခင်မှာ နိုင်ငံခြားကို ပညာဆက်သင်ဘို့ သွားရမယ်တဲ့။ သူက လတ်လပ်တဲ့ လူလို့ ခေါ်ရမလား၊ လစ်လပ်တဲ့လူလို့ ခေါ်ရမလား၊ အဲသည်ဘဝနဲ့ သွားချင်ဟန်တူပါတယ်။ အသစ် အသစ် ရှာချင်ဟန်လဲ တူပါရဲ့ ။

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မသည်းအူ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ သူက သတင်းစာထဲမှာ အဲသည် ပြတ်စဲကြောင်းကို ကြော်ငြာတယ်လေ...။ အဲသည် ကြောငြာကြောင့်လဲ မသည်းအူမှာ အသိတခုရလာတယ်။ မသည်းအူ သူ့ကို အားကျမခံ ပြိုင်ချင်လာတယ်။ မသည်းအူလဲ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် တခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်.....လို့ ဆုံးဖြတ်မိလာတယ်။ တနေ့ နိုင်ငံမှာ သူ့ထက် ထင်ရှားကျော် ကြားရမယ်လို့လဲ အဓိဋ္ဌာန် ပြုမိခဲ့တယ်။

“အခြေအနေကလဲ ပေးလာတယ်လေ။ မသည်းအူမှာလဲ အပေါင်းအသင်းနဲ့ဘဲ မဟုတ်လား ကိုကိုရဲ့။ မသည်းအူ နေတာကတော့ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ဖဲကစားဘက် သူဌေးကတော်ကလေးပိုင် (၃၃)လမ်းထဲက တိုက်ခန်းတခန်း မှာဘဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် မသည်းအူ ကျင်လည်ရာက ရုပ်ရှင် ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်လာတယ်။ မသည်းအူ အခန်းမှာကလဲ ရုံဖန်ရုံခါ ဝိုင်းပြစ်တတ် လေလော့ ရုပ်ရှင်နယ်က မင်းသား တို့ မင်းသမီးတို့ ဒါရိုက်တာတို့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တို့ရဲ့ အပန်းဖြေ ရိပ်သာလိုလဲ ဖြစ်လာတယ်”

“အမှန်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မသည်းအူ ရုပ်ရှင် မင်းသမီးတယောက် မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ရုပ်ရှင် မင်းသမီး တယောက်ရဲ့ ဘဝကို မသည်းအူ ဘယ်တုန်းကမှလဲ မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူးပါဘူး။ ဒါပေမယ် မသည်းအူရဲ့ ရှေ့ရေးကို သူတို့ တွေးကြတယ်လေ၊ တွေးပူကြတယ် ဆိုပါစို့။ မသည်းအူက မိဘ ဆိုတာကိုလဲ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျေညာထားတဲ့ မိန်းမ၊ မိဘက လိုက်လာလို့ မရအောင်လဲ မျက်ခြည်ဖြတ်ထားတဲ့ မိန်းမဆိုတော့ လောကအလယ်မှာ မသည်းအူက တမျက်နှာဘဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ မသည်းအူ ရှေ့မှာ ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဘာနဲ့ စားမလဲ။ ဘာ လုပ်မလဲ။ ဘယ်သူ့ကို အားကိုးမလဲ..

“ကိုကိုကလွဲရင် မသည်းအူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။

ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မချစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကိုကိုက လွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူတော့ဘူး။ နောက်ထပ်လဲ အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဘယ်သူ့ကို အားကိုးမလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ မသည်းအူ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မသည်းအူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ကိုကို။ ကိုကိုနဲ့ ပြန်မတွေ့ရခင် အခိုက်အတန့်မှာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘဲ အားကိုးတော့မယ်....”

“ဒါ့ကြောင့်လဲ အများရဲ့ အဆိုပြုချက်ကို မသည်းအူ လက်ခံလိုက်မိတယ်။ လသာတုန်းမှာ ဗိုင်းငင်လိုက်မှဘဲ လို့လဲ အောက်မေ့မိတယ်။ ရုပ်ကလေးကလဲ အင်မတန် လှပါဘို့တယ်... အသက်ကလေးကလဲ ငယ်ငယ် ရှိသေးတယ်၊ ကိုယ်နေကလေး ကလဲ ပြေပြစ်လှပါဘိတယ်.... မသည်းအူကို မြှောက်ပြောကြတယ်လေ...။ မသည်းအူကလဲ အဲဒါကိုဘဲ သာယာမိတယ်။ ကြည်နူးမိတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်မိတယ်။ သည်လိုနဲ့ မသည်းအူလဲ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ရေးမိတော့တာပါဘဲ။ ရုပ်ရှင် မင်းသမီးရယ်လို့ ဖြစ်လာရတော့တာပါဘဲ”

“မသည်းအူ ပဌမတော့ သည်လို စိတ်ကူးမိတယ် ကိုကို...၊ မသည်းအူ တကား နှစ်ကားဘဲ ရိုက်မယ်ပေါ့။ ငွေစုမိရင် ကိုကို ရှိရာကို မသည်းအူ လိုက်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ် အဲဒါကလဲ စိတ်ကူးယဉ်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ....”

“တကားက မပြတ်သေးဘူး၊ တကားက စာချုပ်၊ နောက်တကား စာချုပ်နဲ့ဟာ မသည်းအူရဲ့ရုပ် မသည်းအူရဲ့ အမူအရာကို ပရိသတ်မျက်မှောက် လုံးဝ မရောက်ခင်မှာကိုဘဲ မသည်းအူ သုံးကား ပြိုင်ရိုက်နေရတယ် ကိုကို....။ အပေါင်း အသင်း ဆိုကြပါစို့.... အပေါင်းအသင်းက သူတို့ ဩဇာရှိရာ၊ သူတို့နဲ့ နီးစပ်ရာမှာ စိတ်လိုလက်ရ ပို့ပေးကြ တယ်လေ....”

“အဲသည် သုံးကားအနက် အဲသည်ကားတွေကိုရော ကိုကို ကြည့်လားဟင်..”

မသည်းအူသည် ရုတ်တရက် စကားဖြတ်၍ မောင်မောင့်ကို မေးလှာပြန်ပါ၏။ မောင်မောင်က တောမှာ နယ်ခြားမှာ နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မကြည့်ရပါချေ။ မောင်မောင် အမှန်အတိုင်းပင် ခေါင်းခါ၍သာ ပြဖြစ်ရပါ၏။

“ဒါပေါ့...... ကိုကိုကတော့ သည်အချိန်မှာ ဘယ်ကြည့်တော့မလဲ၊ မသည်းအူကိုလဲ မေ့ပြီလေ... လက်ထပ်ဖို့က ခုနစ်လလောက်ဘဲ လိုတော့တယ်ဆိုတော့ မခင်လေးတင့်နဲ့ ကလဲ....”

“တွေ့တောင်မ မတွေ့ဘူးသေးဘူး မသည်းအူ ...။ ကိုမျိုးညွန့် အဲသည်တုန်းက တာချီလိတ်မှာဘဲ ရှိသေးတယ်”

“ထားပါတော့လေ အဲသည် ပဌမဆုံး သုံးကားထဲက နှစ်ကားကတော့ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ဖဲရိုက်ဖက် ဒါရိုက်တာက ရိုက်တာပါ၊ သူပိုင် ကုမ္ပဏီ၊ သူကိုယ်တိုင် မင်းသား၊ သူကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာဘဲပေါ့ ကိုကို။ ပြီးတော့ အဲသည် နှစ်ကားအတွက် မသည်းအူ စုစုပေါင်း တသောင်း ငါးထောင် ရခဲ့တယ်..”

“နောက်တကားကတော့ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် တခြားကုမ္ပဏီက ရိုက်ခဲ့တယ်ဆိုပါစို့ ကိုကို…။ သည်လိုလေ… အဲသည် ပန်သစ္စာရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက သူ့ကိုမင်းသား အဖြစ်နဲ့ သူတို့ ရိုက်မဲ့ကားမှာ ပါပေးဘို့ ငှားတယ်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ငွေရေး ကြေးရေးတွင် မပြောတော့ဘဲ မသည်းအူနဲ့ တွဲရမှ၊ မသည်းအူကိုလဲ မင်းသမီးအဖြစ်နဲ့ ငှားမှ သူရိုက်ပေးနိုင်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ မသည်းအူကို သူနဲ့ တွဲတင်ပေးတဲ့ သဘောပေါ့ကိုကိုရယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကလဲ နာမယ်ကြီး မင်းသားတယောက် ဖြစ်လေတော့ အဲသည် ပန်သစ္စာကလဲ သူ့တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်ရတာဘဲပေါ့….”

“ရုပ်ရှင်နယ်မှာ မင်းသားဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းသမီးဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါရိုက်တာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် နာမယ်ကြီးပြီ ဆိုရင်တော့ သူတို့ပါးစပ်က ရေဖြစ်ရမယ်ဆို ရေဖြစ်ရတာဘဲကိုကို။ သူတို့ ပြောသမျှ ကုမ္ပဏီတွေက ပြီးကြရတာဘဲ၊ သူတို့ အလိုအတိုင်း လုပ်ကြရတာဘဲ…။ သူတို့ ငြိုငြင်သွားမှာ၊ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ မျက်သွားမှာတို့ကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေက သိပ်ကြောက်ကြရတယ် ကိုကို ။ ငွေကို သောင်းနဲ့ သိန်းနဲ့ ချီပြီး ရှင်းလုပ်ကြရတာ မဟုတ်လား။ တခုခု ကတိမ်းကပါး ဖြစ်ရင် ကုမ္ပဏီကဘဲ ခံရမယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ သူတို့ကလဲ နိုင်နိုင်တုန်းတော့ အနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြတာဘဲ

“အဲ နာမယ်ကြီးပြီ ဆိုတဲ့ နေရာမှာတော့ တော်လို ပညာမြောက်လို့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေလိမ့်မယ် ကိုကို။ ကိုကို လဲ တွေ့ဘူးပါလိမ့်မယ်။ ရုပ်ရှင် လူကြည့်များရင်၊ ငွေဝင်များရင်။ ပရိသတ်ကြိုက်ရင် နာမယ်ကြီးတယ်လို့ ဆိုကြတာဘဲ မဟုတ်လား။ တခါတခါ ကိုကို တွေ့ဘူးမှာပေါ့။ မင်းသားက ရုပ်ကလေးကလဲချောချော၊ အသံကလေးကလဲ အသင့်အသင့် ဆိုပါစို့။ ဘာမှ အမူအရာ ပညာစွမ်း မပြတတ်ပေမယ့် ဟော လူကြိုက်များလို့ ဝင်ငွေများလာရင် သူလဲ တခါထဲ နာမယ်ကြီးတော့တာဘဲပေါ့….”

“မသည်းအူလဲ အဲသည်အဖြစ်မျိုးဆန်ဆန် ဆိုပါစို့ ကိုကိုရယ်။ ပဌမကား နှစ်ကားလဲ ပြပြီးရော ကိုရွှေ ပရိသတ်ကလဲ မသည်းအူ မသည်းအူနဲ့ ဖြစ်လာရော… မသည်းအူလဲ နာမည်ကြီးခဲ့ရတာဘဲပေါ့ ကိုကို… မသည်းအူ ဈေးနှုန်းဟာလဲ တသောင်း၊ တသောင်းကနေ သောင်းနှစ်ထောင့်ငါးရာ၊ သောင်းနှစ်ထောင့်ငါးရာကနေ သောင်းငါးထောင် အထိ တဟုန်ထိုး တက်ခဲ့ရတာဘဲပေါ့…”

"ရုပ်ရှင်စာစောင်တွေရဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေမှာ၊ ပြက္ခဒိန်တွေမှာ၊ သတင်းစာဂျာနယ်တွေမှာ အို မသည်းအူ ပုံတွေ ပလူပျံနေခဲ့တာကို ကိုကိုလဲ တွေ့ပါလိမ့်မယ်လေ....။ သည်တော့ မသည်းအူ အခြေအနေ ဘယ်လို ဖြစ်လာသလဲ ကိုကို သိသလား။ မသည်းအူမှာ တသိန်းကျော်တန်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုက်နဲ့၊ သုံးသောင်းကျော်တန်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ ငွေကို သုံးလို့မကုန် စွဲလို့မကုန် ဆိုတဲ့ ဘဝမျိုး ရောက်လာခဲ့တယ် ကိုကို..."

သည်နေရာမှာမူ မသည်းအူသည် မောင်မောင့် ရင်ခွင်ထည်းမှ ပြန်ထ၍ ထိုင်ပါသည်။ မောင်မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်၍လည်း အနည်းငယ် စဉ်းစားဟန် ပြုပါ၏။

"ဒါပေမယ့် မသည်းအူ ကိုယ်ကတော့ ... မသန့်စင်တော့ဘူး ကိုကို။ မသည်းအူကို ဖေါက်ပြန်တယ်လို့ ပြောချင်ရင်လဲ ပြောတော့ ကိုကို။ မသည်းအူ အဲသည် မင်းသားနဲ့ ငြိစွန်းခဲ့မိတယ်။ တရားဝင် လက်ထပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ကြတဲ့ အတွက် လက်မထပ်ကြပေမယ့် ပေါင်းသင်းနေခဲ့မိကြတယ်"

မသည်းအူသည် ပင့်သက်ချ၍ စကားကို ရပ်နား ပြန်ပါ၏။ ထို့နောက် အပြင် အမှောင်ထည်သို့ တွေငေးလျက် အနည်းငယ် ပြုံးလာပါသည်။

"တကယ်တော့ ရုပ်ရှင်လောကက ဘာနဲ့ တူသလဲ ဆိုရင် အပုပ်နံ့တွေ တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးနဲ့ တူတယ် ကိုကို။ အထဲမှာ မှိုတက်နေတာတွေရော၊ လောက်ကျ နေတာတွေ... အို စုံလို့ပါဘဲ ကိုကိုရာ။ အနိဋ္ဌာရုံအရုပ်သက်သက်ပါ..."

"နောက်ဆုံးတော့ မင်းသားနဲ့လဲ မသည်းအူ လမ်းခွဲ ခဲ့ရတယ်လေ.... သူက ထုံးစံအတိုင်း အသစ်အသစ်ရှာပြန် တာဘဲပေါ့... မသည်းအူနဲ့ မတွဲတော့ဘဲ အသစ်ကလေးတွေနဲ့ တလက်ပြီး တလက် တွဲခဲ့ပြန်တာဘဲပေါ့.."

"မသည်းသူ မှားတာလဲ ရှိတယ်ကိုကို... ဘာလဲဆိုတော့ ငွေ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့မိတဲ့ အမှားဘဲလို့ ဆိုပါစို့။ ခုလောက် မကုန်နိုင် မခန်းနိုင် ရနေတဲ့ ကြားထဲက မသည်းအူ... ကားတွေ ထပ်ထပ်ပြီး လက်ခံခဲ့မိတယ် ကိုကို။ ၆၂ ခုနှစ်ကဆိုရင် တနှစ်ထဲမှာ မသည်းအူ ခုနစ်ကားတိတိ ရိုက်ပြီးခဲ့တယ်...."

"ကျော်ကြားလာတယ်၊ ချမ်းသာလာတယ် ဆိုတော့လဲ မသည်းအူ လွတ်လာတယ် ကိုကို။ စာလဲ မဖတ်ဖြစ်တော့ဘူး။ ရုပ်ရှင်လဲ မကြည့်ဖြစ်တော့ဘူး။ အလုပ်ထဲမှာဘဲ နစ်နေမိတယ်။

"ကြာတော့လဲ လူက ကျလာတယ်။ ပရိသတ် အမြင်မှာ ခဏခဏ

သည့်မျက်နှာ သည်အမူအရာကို မြင်ရ ပြန်တော့လဲ ရီးလာတယ် ထင်ပါရဲ့။ မသည်းအူပါတဲ့ ကားတွေမှာ ဝင်ငွေကျလာတယ်။ သည်တော့ ဘာဖြစ် လာသလဲ။ ကုမ္ပဏီတွေက မသည်းအူကို ခါတိုင်းလို မမက်မောကြတော့ဘူးပေါ့။ လာမငှားကြတော့ဘူးပေါ့။ အသည်းအူကို အကြောင်းပြုပြီး စီးပွါးမရှာကြတော့ဘူးပေါ့။”

“၆၃ ခုနှစ်က မသည်းအူ ၄ ကားဘဲ ရိုက်ရတယ် ကိုကို။ အဲ... ၆၄ ခုနှစ်ကျတော့ နှစ်ကားဘဲ ရိုက်ရတော့တယ်။ သည်နှစ် နှစ်ကားဘဲ ဆိုပါစို့။ မနှစ်က လက်စ တကားရယ်၊ အဲသည် ကားကတော့ ရိုက်လို့ ပြီးပါပြီ။ နောက်တကားကတော့ ပေ တသောင်း နီးပါးလောက် ကျန်အုံးမယ် ထင်ပါရဲ့...။ ဒါပေမယ့် ကုမ္ပဏီကလဲ မိုးကြောင့် တကြောင်း၊ ငွေပြတ်သွားလို့ တကြောင်းကြောင့် ဆက်မရိုက်နိုင်ဘဲ ရပ်ထားရတယ်။ မသည်းအူလဲ ညည်းငွေ့ လှပြီကိုကို...။ ဒါနဲ့ အနားလဲ ယူရင်း ဆိုပါဆို့။ မေမြို့ မှာ တလလောက် နေမလို့... စိတ်ကူးပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ...”

“အော်... ကိုကို့ကို ပြောရအုံးမယ်။ မေမြို့မှာ မသည်းအူ ခြံတခြံဝယ်ပြီး... တိုက်ကလေး တတိုက် ဆောက်ထားတယ် ကိုကို။ မသည်းအူ မေမြို့မှာ ရှိနေတုန်း ကိုကိုလို့ လာလည်ကြပါအုံးလား။ ကိုကို မခင်လေးတင့်နဲ့လဲ မသည်းအူ သိချင်ပါတယ်။ ဖွန့်ကိုတော့ မသည်းအူ အတွေ့ချင်ဆုံးဘဲ ကိုကို...”

မသည်းအူသည် နောက်ဆုံးစကားများကို ပြောနေခိုက်မှာမူ မောင်မောင့်ဖက်သို့ မလှည့်တော့ပါချေ။ မောင်မောင့် မျက်နှာကို ကြည့်မပြောတော့မူ၍ မောင်မောင့်ကို ကျောပြုထားပါ၏။

မသည်းအူ၏ ဝင်းပြောင်လျှံမြူး၊ နောက်ပြင်ကျူးကို၊ ရှုမူးမိန်းလှည့်၊ တက်သက်ကြည့်သော်၊ သိမ့်၍သိမ့်၍ ခါနေသည်ကို မောင်မောင် တွေ့မိရပါသည်။ မသည်းအူ သည် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေပုံ ရပါ၏။

သည်တော့လည်း မောင်မောင့်စိတ်ကို မောင်မောင် မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ပါချေ။ မသည်းအူကို၏ ကိုယ်ကို မောင်မောင့်ဖက်သို့ ဆွဲ၍ လှည့်ခဲ့မိပါ၏။

မသည်းအူ၏ မျက်ရည်များကိုလည်း မောင်မောင် ယုယုယယ သုတ်ပေးမိပါသည်။

မသည်းအူ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကိုလည်း မောင်မောင် ငုံငုံကာ နမ်းခဲ့မိပါ၏။

ထ ထ ထ

ထိုညက မသည်းအူ၏ အပါးမှာပင် မောင်မောင် နေဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ မသည်းအူကို တယောက်ထည်း ခွဲမထား ရက်ပါချေ။ မသည်းအူ၏ အနာဂတ်မှာ မသည်းအူ တယောက်ထည်း ရှိနေရမည့်အတွက်လည်း မောင်မောင့်ရင်မှာ နာမိရပါ၏။

မောင်မောင် မသည်းအူကို အသက်မက သက်နှစ်ဆမျှ ချစ်ပါသည်။ မသည်းအူနှင့် ဘဝဆုံးသည်အထိလည်း မခွဲမခွါ ပေါင်းလိုမိပါ၏။

သို့သော် အခါက နှောင်းခဲ့ပါချေပြီ။

ထို့ကြောင့် နှစ်သိမ့်ရုံသာလျှင် နှစ်သိမ့်ရပါတော့၏။ မသည်းအူ နည်းတူပင် မောင်မောင်လည်း မျက်ရည်လည် ခဲ့ရပါသည်။ မသည်းအူကို မောင်မောင် ကြည်ဖြူလိုပါ၏။ မသည်းအူ၏ ဘဝကိုလည်း မောင်မောင် နားလည်နိုင် ပါသည်။

မသည်းအူ၏ ကိုယ်သည် မသန့်စင်တော့ဟု မသည်းအူ ဝန်ခံခဲ့ပါ၏။ သို့သော် မောင်မောင့် အမြင်မှာ မသည်းအူ သန့်စင်ပါသည်။ မသည်းအူ၏ နှလုံးသည်းအူသည် သည်ကမ္ဘာတွင် အသန့်စင်ဆုံးပါတကား.... ဟူ၍ပင် မောင်မောင် တွေးယူမိပါ၏။

သို့သော်... သည်တခါမူ မောင်မောင်က ထွက်ပြေး ခဲ့မိရပါသည်။

မသည်းအူကို ကြင်နာပင် ကြင်နာသော်လည်း၊ ကြည်ဖြူပင် ကြည်ဖြူသော်လည်း၊ ခုံမင်ပင် ခုံမင်သော်လည်း၊

စုံမက်ပင် စုံမက်သော်လည်း... မောင်မောင် တိမ်းခဲ့မိရ ပါသည်။

မသည်းအူကလည်း မောင်မောင့် ဘဝကို နားလည်ပုံ ရပါ၏။ မသည်းအူက မျက်ရည်လည်လျက် ပြုံးပါသည်။ မောင်မောင့်ထံမှ ပဇာမျှ မလို ဟန်ဖြင့်လည်း ခေါင်းကို ခါပါ၏။ မသည်းအူ၏ အကြည့်မှာ မောင်မောင့်ကို ကရုဏာသက်ပုံ ရပါသည်။

မောင်မောင်သည် ဤမြေ၏ တနေရာမှ ရေကန်ငယ် တခုမျှသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ မိုးထက်မှ ရွေ့လျားနေသော လဝန်း၏ အရိပ်ကို ဤရေကန်ငယ်သည် အသို့လျှင် အခါခပ်သိမ်း ထိန်းသိမ်း၍ ထားနိုင်ပါအံ့နည်း။

ရေကန်ငယ်တို့မည်သည် ကြာပွင့်တို့မျှနှင့်သာ တန်ပါသည် မသည်းအူ။
။

ယောက်ျားအချို့နှင့် ပတ်သက်ဘူးသော
ယောက်ျားအချို့နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ဘူးသော
ယောက်ျားအချို့နှင့်မှု ခင်မင်ရုံမျှသာ ခင်မင်ဘူးသော
ယောက်ျားအချို့နှင့်မှု သိရုံမျှသာ သိဘူးသော

သို့သော် ယောက်ျားအများ၏
မျက်တောင်မွေးပေါ်၌ စကြံ
လျှောက်ခဲ့ဘူးသော နိုင်ငံကျော်
မိန်းမတယောက်၏ အကြောင်း
ထမီကျွတ်၍ လွှတ်လိုက်မည်။